

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

Bestseller
USA
Today

SARAH MACLEAN

*Unsprezece
scandaluri de evitat*

Scandalul nu a fost alegerea ei... a fost moștenirea ei

Curajoasă, impulsivă și un adevărat magnet pentru scandaluri, italianca Juliana Fiori este complet diferită de englezoaicele bine-crescute de vârsta ei. Ea refuză să se supună regulilor înaltei societăți: spune direct ceea ce crede, nu așteaptă aprobarea celor din jur și poate lovi cu pumnul cu foarte mare precizie. Firea ei înclinată spre lucruri considerate revoltătoare o face subiectul favorit de bârfe în toată Londra... și, totodată, genul de femeie de care ducele de Leighton vrea să se țină cât mai departe posibil. Căci scandalul este ultimul lucru pe care și-l dorește Simon Pearson în viața lui frumos ordonată. Ducele Disprețuitor, cum este supra-numit, este mult prea preocupat să-și păstreze titlul nepătat și, prin asta, marele secret al propriei familii departe de urechile lumii bune. Atunci când o găsește pe Juliana ascunsă în trăsura lui târziu în noapte – ceea ce poate pune în pericol toate lucrurile de preț pentru el –, își promite să-i dea acestei frumuseți nesăbuite o lecție despre ceea ce se cuvine și ce nu. Însă ea are în minte alte planuri: îi cere un răgaz de două săptămâni în care să-i demonstreze că nici măcar un duce atât de rigid și imperturbabil nu poate rezista în fața pasiunii. Va putea dragostea să iasă învingătoare din această dispută între constrângeri și libertate, datorie și sentimente?

Sarah MacLean și-a publicat primul roman istoric de dragoste în 2010, iar de atunci cărțile ei au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, fiind traduse în mai mult de 12 limbi și distinse cu numeroase premii.

Află mai multe pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-686-958-4

9 786066 869584

Eleven Scandals to Start to Win a Duke's Heart

Sarah MacLean

Copyright © 2011 Sarah Trabucchi

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Unsprezece scandaluri de evitat

Sarah MacLean

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Vesa

Copertă: Andreea Radu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MACLEAN, SARAH

Unsprezece scandaluri de evitat / Sarah MacLean.

trad. Gaal Soft. – București: Litera, 2014

ISBN 978-606-686-958-4

l. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SARAH MACLEAN

*Unsprezece
scandaluri de evitat*

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

*Un momento con una donna capricciosa
vale undici ani di vita noiosa.*¹

Proverb italian

¹O singură clipă cu o femeie infocată face cât unsprezece ani de viață plecticoasă.

Capitolul 1

În spatele copacilor se găsește întotdeauna un pretext de scandal.

O lady rafinată rămâne în casă după lăsarea întunericului.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Se știe că frunzele din copaci nu sunt singurele care se aștern pe iarbă...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Privind în urmă, domnișoara Juliana Fiori își dorea să fi reacționat altfel în patru dintre situațiile petrecute în acea seară.

Mai întâi, ar fi trebuit să-și ignore impulsul de a pleca de la balul toamnei organizat de cumnata ei în favoarea reședinței Ralston, cu atmosfera ei mai lejeră, mai frumos parfumată și cu grădini mult mai slab iluminate.

În al doilea rând, ar fi trebuit să se gândească de două ori când același impuls o mânăse să se avânte pe aleile întunecate care marcau exteriorul casei fratelui ei.

În cel de-al treilea rând, ar fi fost în mod cert de preferat să se fi întors în casă în momentul în care se întâlnește întâmplător cu lordul Grabeham, atât de cherchelit că de abia se ținea pe picioare și improșcând doar mojicii pe gură.

Și în orice caz, n-ar fi trebuit să-l lovească.

Nu conta că o trăsesese lângă el aruncându-i în față damful fierbinte, de whisky, că buzele lui reci și umede își croiseră cu grosolanie drum spre unul dintre obrajii ei și nici măcar că îi sugerase că s-ar putea să-i placă așa cum îi plăcuse și mamei ei.

Doamnele rafinate nu lovesc oamenii.

Sau cel puțin, englezoaicele rafinate nu fac așa ceva.

Îl privise pe această caricatură de gentleman cum urlase de durere și-și smulse o batistă din buzunar cu care își acoperise nasul, mânjind bucata imaculată de pânză cu roșu aprins. Înlemnise de groază, scuturându-și absentă mâna care o durea.

Era evident că situația avea să se agraveze. Nu exista nici o îndoială că va deveni o „problemă“.

Nu conta că o meritase.

Și ce altceva ar fi putut face? Să-l fi lăsat să o abuzeze, așteptând ca de după copaci să apară valvârtej vreun salvator? Orice bărbat aflat în grădină la cea oră n-ar fi fost nici pe departe un salvator, ci unul la fel de periculos.

Dar tocmai demonstrase că bârfitorii aveau dreptate. Nu va fi niciodată una dintre ei.

Juliana își ridică privirea spre bolta arcuită și întunecată de frunze de deasupra capului ei. Cu doar câteva momente în urmă, foșnetul frunzelor îi promisese câteva clipe de răgaz față de vacarmul balului. Acum sunetul acesta o tachina – ca un ecou de șoapte care răsuna prin toate sălile de bal din Londra prin care trecea.

– M-ai lovit! Țipătul bărbatului rotofei fu din cale afară de strident, nazal și revoltat.

Juliana își ridică mâna care îi zvâcnea și își aranjă o șuviță de păr care îi stătea pe obraz.

– Dacă te mai apropii de mine te mai plesnesc o dată.

Privirea lui stărui asupra ei cât timp își șterse sângele de la nas. Era clar că spumega de furie. Era obișnuită cu acest tip de furie. Știa ce înseamnă.

Trebuia să se țină tare pentru ce avea să urmeze.

Asta nu însemna că nu o durea.

– O să-ți pară rău, zise el în timp ce făcu un pas amenințător spre ea. O să conving pe toată lumea că tu ai fost cea care a tras de mine. Chiar aici în grădina fratelui tău, ca o „prăjiturică“¹ ce ești.

¹ Joc de cuvinte intraductibil, în limba engleză. Tart înseamnă și „tartă“, dar și „târfă“. (n.tr.)

Tâmplesle îi plesneau de durere. Făcu un pas în spate, clătinând din cap.

- Nu, spuse ea, tresărind din pricina accentului italian foarte pronunțat - cel pe care încercase din greu să și-l îmblânzească. Nu o să te creadă.

Cuvintele sunară neconvingător chiar și pentru ea. *Ba sigur că o să-i dea crezare.*

El îi citi gândurile și izbucni într-un râs nervos.

- Doar nu-ți închipui că o să te creadă pe *tine*. Pe jumătate copil legitim. Ești tolerată doar pentru că fratele tău este marchiz. Sau poate îți imaginezi că *el* te-ar crede. La urma urmei, nu ești decât fata mamei tale.

Fata mamei ei. Aceste cuvinte o dureau de fiecare dată. Nu putea scăpa de ele, oricât încercase.

Își ridică bărbia și își îndreptă umerii.

- Nu o să te creadă pe *tine*, repetă ea, sperând să rămână calmă, pentru că nu își vor închipui că eu te-am vrut pe *tine, porco*.

Bărbatul avu nevoie de o fracțiune de secundă să găsească echivalentul englezesc al cuvântului italianesc și să realizeze că fusese insultat. După aceea însă, cuvântul *porc* rămase suspendat între ei în ambele limbi, iar Grabeham își întinse spre ea mâna durdulie cu degetele ca niște cârnați.

Era mai scund, dar se repezi cu toată forța spre ea. O prinse de încheietură și-și înfipse adânc degetele, încât era limpede că o să-i rămână vânătăi, iar Juliana încercă să se smulgă din strânsoare, simțind cum pielea i se răsuțește și îi arde. Scoase un șuierat de durere printre dinți și acționă instinctiv, mulțumindu-i Creatorului ei că învățase să se bată de la băieții de pe malurile râului care străbate Verona.

Genunchiul i se ridică, iar contactul fu precis și plin de răutate.

Grabeham urlă și slăbi strânsoarea, suficient cât Juliana să scape.

Iar Juliana făcu singurul lucru la care se mai putea gândi: fugi.

Își ridică poalele rochiei verzi lucioase și o rupse la fugă prin grădină, evitând luminile slabe care răzbăteau din sala enormă de bal a reședinței Ralston, știind că dacă va fi văzută fugind din beznă ar fi fost la fel de rău ca în cazul în care ar fi fost prinsă

de odiosul Grabeham... care micșora distanța dintre ei cu o viteză alarmantă. Îl auzea în spate târșându-și pașii pe lângă un gard viu, plin de spini, de-abia trăgându-și suflul.

Sunetul acela o făcu să iuțească și mai tare pasul, până dădu năvală pe poarta laterală a grădinii, spre grajdurile care mărgineau reședința Ralston și unde se aflau o mulțime de trăsuri care-și așteptau într-un șir lung stăpânii și stăpânele să îi ducă la casele lor. Călcă pe ceva ascuțit și se împiedică, înfigându-se cu palmele goale în caldarâm, după care se chinui să se ridice. Își blestemă decizia de a-și scoate mânușile pe care le purtase în sala de bal – enervantă sau nu, pielea de ied ar fi scutit-o de câteva picături de sânge în plus. Poarta de fier se trânti în urma ei, și Juliana se opri o fracțiune de secundă, sigură că zgomotul atrăsese atenția. Aruncă o privire rapidă spre vizitiii care se îngrămădiseră toți să joace zaruri în capătul îndepărtat al aleii, neatenți sau neinteresați de prezența ei. Se uită în spate și îl văzu pe mătâhălosul de Grabeham îndreptându-se spre poartă.

Era ca un taur care se repede spre mantia roșie a toreadorului; avea doar câteva secunde înainte de a fi luată în coarne de el.

Singura ei scăpare erau trăsurile.

Își șopti ceva în italiană ca să se liniștească, apoi se vârî pe sub capetele masive ale doi cai mari și negri strecurându-se cu repeziciune de-a lungul șirului de trăsuri. Auzi poarta deschizându-se cu un scârțâit și apoi trântindu-se cu zgomot și ingheță, ascultând sunetul unui prădător ce se pregătea să-și atace prada.

Îi era imposibil să mai audă altceva în afară de bătăile propriei inimi.

Încet, deschise portiera unuia dintre vehiculele masive și se urcă înăuntru fără să mai aibă nevoie de scăriță. Rochia i se agăță într-una dintre marginile ascuțite și se sfâșie, iar Juliana își stăpâni un oftat; își trase fustele înăuntru și se întinse spre portieră, pe care o închise cât de încet putu.

Rochia din satin verde fusese un cadou din partea fratelui ei – ca semn de protest împotriva rochiilor pretențioase în culori șterse purtate de celelalte domnișoare necăsătorite din înalta societate, rochii pe care le ura. Iar acum o distrusese.

Se așează de-a dreptul pe podea cu genunchii la piept și se lasă învăluită de întuneric. Încercă din răsuputeri să-și calmeze răsuflarea alarmată și se concentrează să audă ceva, *orice*, prin liniștea înăbușitoare.

– *Tego, tegis, tegit*, murmură, concentrându-și toate gândurile asupra cadenței liniștitoare a limbii latine. *Tegimus, tegitis, tegunt*.

O umbră ștearsă ascunse lumina obscură care împeștră perețele trăsorii cu tapițerie scumpă. Juliana avu un moment de panică, apoi se trase într-un colț și încercă să se facă și mai mică – deși îi era aproape imposibil, având în vedere înălțimea ei neobișnuită. Așteptă disperată, iar când lumina aceea abia perceptibilă reveni, înghiți cu greu și-și strânse ochii, răsuflând încet și apăsător.

Acum în engleză.

– Eu mă ascund. Tu te ascunzi. Ea se ascunde...

Își ținu respirația în timp ce liniștea fu întreruptă de câteva voci puternice masculine și se rugă în gând ca acestea să treacă pe lângă ascunzătoarea ei și să o lase, măcar o dată, în pace. Vehiculul se zdruncină în momentul în care vizitiul ei își reluă locul pe capră, și ea știu că rugăciunile ei vor rămâne fără răspuns.

Până aici îi mersese cu ascunsul.

Înjură cât se poate de colorat în limba ei maternă și își evaluă opțiunile. Grabeham putea fi deja acolo, dar chiar și fiica unui negustor italian care se afla la Londra de doar câteva luni știa că nu-și putea face apariția în fața intrării principale a casei fratelui ei într-o trăsură care aparținea Dumnezeu știe cui fără a provoca un scandal de proporții catastrofale.

Se hotărî ce avea de făcut, se întinse spre clanța portierei și-și făcu curaj să evadeze – să țâșnească din vehicul direct pe caldarâm și apoi spre cel mai apropiat petic de întuneric.

Moment în care trăsura se puse în mișcare.

Evadarea nu se mai număra printre opțiunile viabile.

Îi trecu prin cap că totuși putea deschide portiera să sară. Nici măcar ea nu era chiar atât de nesăbuită. Nu avea de gând să moară. Voia doar ca pământul să se deschidă și să o înghită pe ea odată cu toată trăsura. Cerea chiar atât de mult?

Se retrase spre mijlocul trăsorii și realiză că era cel mai bine să se așeze din nou pe podea și să aștepte ca trăsura să se oprească.

De îndată ce se oprea, avea să iasă pe portiera de pe partea opusă casei și să sperie cu disperare că nu era nimeni acolo care să o vadă.

Cu siguranță trebuia să i se întâmple și *ceva* bun în seara aceasta. Precis ar fi avut la dispoziție câteva clipe să evadeze mai înainte ca aristocrații să coboare scările conacului.

Trase adânc aer în piept în momentul în care trăsura se opri. Se ridică... se întinse spre mânerul portierei... gata să sară.

Însă înainte să apuce să iasă, cealaltă portieră se deschise brusc, tulburând cu violență atmosfera din interiorul trăsurii. Privirea îi zbură spre bărbatul masiv care stătea chiar în fața portierei.

Oh, nu.

Luminile din fața reședinței Ralston se revărsară din spatele lui umbrindu-i chipul, dar era imposibil să nu remarce cum lumina gălbuie și caldă îi aurea bucelele bălaie, transformându-l într-un înger întunecat – aruncat din paradis, dar care refuza să dea înapoi nimbul.

Îl simți tresărind ușor, sesiză încordarea scurtă, aproape imperceptibilă, a umerilor lați și își dădu seama că fusese descoperită. Juliana realizează că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru discreție în momentul în care el trase portiera spre el, astfel încât să elimine orice spațiu prin care ea ar fi putut fi observată din afară, dar când îl văzu cu câtă ușurință urcă în trăsură, fără ajutorul unei scărițe sau al vreunui servitor, numai recunoștință nu mai simțea.

Mai degrabă panică.

Înghiți în sec, iar în minte îi izbucni un singur gând.

Mai bine îl înfrunta pe Grabeham.

Și asta deoarece știa că fix în acel moment ultima persoană cu care voia să aibă de-a face era acest imposibil și insensibil duce de Leighton. Era evident că universul conspira împotriva ei.

Portiera se închise cu un clic în spatele lui, și se trezi singură cu el.

O cuprinse deznădejdea, fapt care o făcu să se răsucescă spre portiera de lângă ea, numai să scape odată. Degetele îi căutară pe băjbăite mânerul.

– Dacă aș fi în locul dumitale, n-aș face așa ceva.

Cuvintele lui calme și reci tăiară cu asprime întunericul.

Odinioară nu fusese așa de rezervat cu ea.

Asta înainte ca ea să-și fi jurat să nu mai vorbească niciodată cu el.

Trase repede aer în piept, refuzând să-l lase să preia controlul asupra situației.

- Îți mulțumesc pentru sugestie, Excelență. Mă vei scuza dacă nu îi voi da curs.

Înșfăcă mânerul, ignorând usturimea pe care o resimțise la contactul palmei cu lemnul, și se lăsă cu toată greutatea pe el. El se aplecă cu iuțeala fulgerului pentru a împiedica portiera să se deschidă, și făcu asta cu o mare ușurință.

- Nu a fost o sugestie.

Ciocăni ușor de două ori în tavanul trăsुरii, cu fermitate și fără să mai stea pe gânduri. Vehiculul se puse imediat în mișcare, de parcă i-ar fi transmis telepatic voința lui, iar Juliana îi blestemă pe toți vizitiii zeloși în timp ce se prăbușea pe spate, ocazie cu care își agăță cu pantoful rochia de satin, rupând-o și mai rău. Tresări la auzul pârâiturii care răsună cu putere în tăcerea adâncă și își trecu cu regret palma murdară de-a lungul materialului frumos.

- Rochia mea e distrusă. Îi făcu plăcere să insinueze că era cumva și vina lui. N-avea el de unde să știe că rochia se rupsesse înainte să se fi urcat în trăsură.

- Da. Am câteva idei despre cum ai fi putut evita o asemenea tragedie în seara aceasta. Rostise vorbele fără nici o umbră de remușcare.

- Nu prea am avut de ales. Imediat se urî pentru că o luase gura pe dinainte.

Mai ales în fața lui.

El își întoarse capul spre ea chiar în momentul în care un felinar aruncă o rază argintie prin fereastra trăsुरii, luminându-i trăsăturile atrăgătoare. Juliana încercă să îl ignore, încercă să nu remarce cum fiecare centimetru al lui purta amprenta originii lui excelente, al istoricului lui aristocratic - nasul patrician, lung și drept, maxilarul pătrat, pomeții înalți care în mod normal ar fi trebuit să-l efemineze, dar nu făceau decât să-i sublinieze și mai mult trăsăturile frumoase.

Pufni de indignare. Bărbatul acesta avea niște pomeți ridicoli.

Nu cunoscuse pe nimeni altcineva atât de arătos.

– Da, rosti el tărăgănat, îmi imaginez că e dificil să te ridici mereu la nivelul reputației dumitale.

Lumina dispăru, umbrită de asprimea vorbelor lui jignitoare.

Nu cunoscuse nici un ticălos mai desăvârșit ca el.

Juliana se feliță că se afla într-un colț umbrit al trăsorii în momentul în care tresări la auzul insinuărilor lui. Era obișnuită să fie insultată, să audă speculațiile ignorante care decurgeau din faptul că era fiica unui negustor italian și a unei marchize englezoaice decăzute care își părăsise soțul și copiii... și care fusese alungată din elita londoneză.

Ultima faptă reprezenta singura acțiune a mamei ei pentru care Juliana avusese o urmă de admirație. I-ar fi făcut mare plăcere să le poată spune tuturor unde să-și vâre regulile lor aristocratice. Începând cu ducele de Leighton. Care era cel mai rău dintre ei.

Dar nu fusese așa la început.

Își alungă acest gând din minte.

– Aș dori să oprești trăsura și să mă lași să cobor.

– Adică lucrurile nu au luat întorsătura pe care o doreai?

Cuvintele lui o nedumeriră.

– Întorsătura... pe care o doream?

– Zău așa, domnișoară Fiori. Crezi că nu mi-am dat seama de mica ta strategie? Te-am descoperit în trăsura mea goală – locul perfect pentru un rendez-vous clandestin –, lângă casa fratelui dumitale, în timpul unuia dintre cele mai faimoase evenimente din ultimele săptămâni.

Juliana făcu ochii mari.

– Crezi că am...

– Nu cred. Știu că încerci să mă păcălești să te iau de nevastă. Și micul dumitale plan, despre care presupun că fratele dumitale nu știe nimic, având în vedere cât de nătâng este, ar fi putut funcționa cu un bărbat mai neînsemnat, cu un titlu mai mărunț. Dar te asigur că pe mine nu o să mă amăgești. Eu sunt *duce*. În ce privește o comparație între reputațiile noastre, îți sunt net superior. De fapt, te-aș fi lăsat să te faci complet de răs la reședința Ralston dacă din păcate în acest moment nu aș fi îndatorat

fratelui dumitale. Ai fi meritat-o cu vârf și îndesat pentru această farsă ridicolă.

Vocea lui fusese calmă și fermă, ca și cum ar fi purtat această discuție de nenumărate ori înainte, iar ea nu reprezenta pentru el decât un inconvenient minor – o muscă în supa-cremă calduță și cu un gust îndoielnic, sau cum s-o fi chemat chestia aia pe care aristocrații englezi snobi o consumau cu lingurile.

Dintre toți aroganții, infatuții și încrezuții...

Se înfurie brusc și scrâșni din dinți.

– Dacă aș fi știut că este vehiculul *dumitale*, atunci l-aș fi evitat indiferent de urmări.

– E de-a dreptul uimitor cum de n-ai observat blazonul uriaș de pe exteriorul portierei.

Bărbatul ăsta o scotea din minți.

– Chiar că e uimitor, având în vedere că-s convinsă că blazonul de pe exteriorul trăsorii e la fel de mare ca și îngâmfarea de care dai dovadă! Sunt sigură de asta, *Excelență*, îi aruncă ea cu o asemenea înverșunare, încât titlul lui de noblețe sunase ca un epitet jignitor. Dacă aș dori să-mi găsec un soț, atunci aș căuta unul pe care să nu-l recomande doar un titlu pompos și un fals simț asupra propriei importanțe. Sesizase că vocea îi tremura, dar nu-și putea opri șuvoiul de vorbe care i se revărsa din gură: Ești atât de impresionat de titlul și de starea *dumitale* socială, că e pur și simplu un miracol că nu ai cuvântul „duce” brodat cu fir de argint pe toate hainele. Modul în care te comporti ar putea lăsa impresia că chiar ai făcut ceva ca să capeți respectul acestor naivi din societatea engleză, nu că ai fi fost conceput, absolut cu totul întâmplător, exact în momentul oportun de bărbatul care trebuia, care îmi închipui că a îndeplinit fapta exact ca orice alt bărbat. Fără nici un pic de delicatețe.

Se opri, iar bătăile inimii îi răsunau tare în urechi, în timp ce cuvintele atârnavu cu un ecou greu în întunericul dintre ei. *Senza finezza*. De abia atunci realizează că la un moment dat în tirada ei începuse să vorbească în italiană.

Acum îi rămăsese doar să sperie că el nu înțelesese tot.

Urmă o tăcere prelungă, un gol căscat brusc care îi amenință sănătatea psihică. Trăsura se opri. Rămaseră nemișcați încă

un moment interminabil, el ca o stâncă, ea întrebându-se dacă nu cumva aveau să rămână captivi în trăsură pentru totdeauna, după care auzi fâșâitul hainelor lui. Deschisese larg portiera.

Juliana tresări când îl auzi vorbind, grav și posomorât, și mult mai aproape decât se așteptase.

– Coboară din trăsură.

I se adresase în limba italiană. O italiană fără cusur.

I se puse un nod în gât. Asta era. Nu intenționa să-și ceară scuze. Nu după ce îi spusese și el o grămadă de grozăvii. Dacă avea de gând să o dea afară din trăsură, prea bine. O să meargă pe jos până acasă. Cu mândria neîntinată.

Poate că o să găsească pe cineva să o îndrume în direcția cea bună.

Se ridică grăbită și se dădu jos, unde rămase cu spatele la portiera pe care se aștepta să o audă trântindu-se. El însă ieși după ea, dar o ignoră și urcă treptele celei mai apropiate case. Ușa i se deschise înainte de a pași pe ultima treaptă.

Până și ușile îi ghiceau intențiile și i se supuneau.

Se uită după el cum intră în foaietul puternic luminat, iar un câine mare și maro îi ieși cu mare vioișie în întâmpinare.

Mda. Carevasăzică și teoria cum că animalele recunosc sufletele haine se dusesse pe apa sâmbetei.

Zâmbi la acest gând, iar el se întoarse aproape instantaneu, de parcă ar fi vorbit cu voce tare. Buclele lui aurii semănau din nou cu basorelieful unui înger, când el spuse:

– Înăuntru sau afară, domnișoară Fiori. Îmi pui răbdarea la încercare.

Deschise gura să-i răspundă, dar el deja dispăruse din raza ei vizuală. Nu mai avea încotro și alese calea de minimă rezistență. Sau, mai bine zis, calea prin care evita să își ruineze de tot reputația, pe un trotuar din Londra, în mijlocul nopții.

Îl urmă înăuntru.

Ușa se închise în spatele ei, iar valetul să grăbi să-și urmeze stăpânul în locul în care stăpânii mergeau împreună cu valetii, care o fi fost acela, iar Juliana rămase în holul puternic luminat ca să admire foaietul spațios pardosit cu marmură și împodobit cu oglinzi aurite care îi amplificau și mai mult dimensiunile.

Din el porneau șase uși în toate direcțiile, precum și un coridor întunecat care ducea spre centrul casei.

Câinele se așează la baza scârilor late care duceau la etajele superioare, iar sub privirea lui scrutătoare și tăcută Juliana realiză brusc cu jenă că se afla în casa unui bărbat.

Fără escortă.

Câinele era escorta ei. Iar acest câine se dovedise deja un slab judecător al caracterului uman.

Callie nu ar fi de acord. Cumnata ei o atenționase în mod special să se ferească de asemenea situații. Se temea că bărbații ar profita de o italiancă tânără care nu pricepea pe de-a-ntregul strictețea britanică.

- I-am transmis vorbă lui Ralston să vină să te ia. Poți să aștepti în...

Își ridică privirea în momentul în care el se opri brusc și i-o întâlni pe a lui; era umbrită de ceva care, dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut crede că e îngrijorare.

Dar ea îl cunoștea bine.

- În...? îl chestionă ea, întrebându-se de ce se îndrepta în pas grăbit spre ea.

- Dumnezeu! Ce ți s-a întâmplat?

- Ai fost atacată.

Juliana îl privi pe Leighton cum toarnă două degete de scotch într-un pahar de cristal, ca apoi să-i aducă băutura spre unul dintre scaunele supradimensionate de piele din biroul lui. I-o întinse cu un gest brusc, dar ea clătină din cap.

- Nu, mulțumesc.

- Mai bine o bei. O să vezi că o să te mai liniștești.

Își ridică ochii spre el și îi întâlni privirea fără nici o ezitare.

- Nu am absolut deloc nevoie să mă liniștesc, Excelență.

El miji ochii, iar ea refuză să-și mute privirea de la portretul nobilului englez pe care îl reprezenta, înalt și impunător, aproape insuportabil de atrăgător și cu o expresie de încredere totală și categorică - ca și cum nu i s-ar mai fi opus nimeni niciodată înainte.

Niciodată, era adevărat, până acum.

- Negi că ai fost atacată?

Ridică nepăsătoare dintr-un umăr, dar nu răspunse. Ce să-i fi spus? Ce putea să-i spună fără ca el să-i răstălmăcească vorbele și să le întoarcă împotriva ei? Ar fi susținut pe tonul acela imperios și arogant că dacă ar fi avut atitudinea unei lady... dacă i-ar fi păsat mai mult de reputația ei... dacă s-ar fi purtat mai degrabă ca o englezoaică și mai puțin ca o italiancă, atunci nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Ar fi tratat-o exact așa cum o tratau și ceilalți. La fel cum făcuse și în momentul în care îi descoperise identitatea.

- Contează? Sunt sigură că vei trage concluzia că am încercat toată seara să-i manipulez pe toți până reușeam să-mi prind în mreje un soț. Sau orice altceva la fel de caraghios.

Intenția ei fusese să-l facă să abandoneze subiectul. Nu reuși. Dimpotrivă; îi aruncă una dintre privirile acelea lungi și reci, măsurându-i chipul și brațele acoperite de zgârieturi, rochia ruptă în două locuri și murdară de praf și pe care lăsase dăre de sânge când își ștersese palmele rănite.

Unul dintre colțurile gurii lui tresări, iar ea îi interpretă expresia ca fiind de dezgust, așa că nu se putu abține să nu remarce:

- Și de data asta se dovedește că nu merit să fiu în prezența dumitale, nu-i așa?

Își mușcă limbă, regretând că nu se stăpânise. El se uită la ea.

- N-am spus așa ceva.

- Nici nu era nevoie.

Dădu rapid whisky-ul peste cap în momentul în care cineva ciocăni ușor la ușa pe jumătate deschisă. Fără să se uite cine este, ducele se răsti.

- Ce e?

- V-am adus lucrurile pe care le-ați cerut, Excelența Voastră. În încăpere intră un servitor cu o tavă încărcată cu un lighean, pansamente și câteva cutiuțe, pe care o așeză grămadă pe o măsuță joasă din apropiere.

- Poți să pleci.

Servitorul înclină respectuos din cap și se îndreptă spre ieșire, în timp ce Leighton se îndreptă cu pași mari spre tavă. Juliana îl văzu cum ridică o cârpă curată și îi înmoaie un colț în lighean.

- Nici măcar nu i-ai mulțumit.

El îi aruncă o privire surprinsă.

- Cele petrecute în această seară nu au avut darul să mă ducă într-o stare de gratitudine.

Se crispă, percepând acuzația subtilă din vocea lui. Mda. La o adică, putea fi și ea la fel de dificilă.

- Dar totuși ți-a făcut un serviciu, spuse ea și făcu o pauză de efect. Faptul că nu i-ai mulțumit te face să pari porcovan. Îi luă ceva timp să își dea seama de semnificația cuvântului. Adică, bădăran.

Juliana dădu a lehamîte din mână.

- Cum s-o zice. Ideea e că oricare alt bărbat i-ar fi mulțumit.

Se apropie de ea.

- Un bărbat mai bun vrei să spui?

Făcu ochii mari spre el, mimând inocența.

- Niciodată. La urma urmei, ești duce. Precis nu mai există oameni mai buni decât dumneata.

Cuvintele ei fuseseră un atac direct. Dar după toate lucrurile groaznice pe care i le spusese el în trăsură, le meritase.

- Oricare altă femeie și-ar fi dat seama că îmi este îndatorată până peste cap și ar fi fost mai atentă la ce spune.

- O femeie mai bună vrei să spui?

Nu-i răspunse, ci se așeză în fața ei și întinse palma spre ea.

- Dă-mi mâinile.

Juliana și le strânse la piept, alarmată.

- De ce?

- Sunt învinețite și însângerate. Trebuie curățate.

Nu voia ca el să o atingă. Nu avea încredere în sine pentru asta.

- N-au nimic.

El scoase un geamăt de frustrare, iar sunetul o înfioră din cap până în picioare.

- E adevărat ce se spune despre italieni.

Se crispă din nou, neinteresată să audă din nou o altă insultă.

- Că suntem superiori din toate punctele de vedere?

- Că vă e imposibil să vă dați bătuți.

- O trăsătură de caracter care i-a fost de mare folos lui Cezar.

- Și care-s ultimele noutăți despre Imperiul Roman?

Tonul lui nepăsător și superior o făcea să urle de ciudă. Epitete. În limba ei maternă.

Era un om imposibil.

Se scrutară reciproc preț de câteva momente lungi, nici unul dintre ei nedorind să dea înapoi, până când Leighton rupse tăcerea.

- Fratele dumitale va sosi din clipă în clipă, domnișoară Fiori. O să fie destul de mânios și fără să-ți vadă palmele însângerate.

Se încruntă cu privirea spre mâna lui, lată, lungă și emanând putere. Bineînțeles că avea dreptate. Nu avea de ales și trebuia să-i dea ascultare.

- O să te doară.

Aceste cuvinte fură singurul avertisment înainte ca el să-și plimbe încet degetul mare pe palma ei, cercetând rana care între timp prinsese o crustă de sânge uscat. Îi simți atingerea și trase grăbită o gură de aer. Își ridică privirea spre ea.

- Îmi cer scuze!

Ea nu-i răspunse, ci se prefăcu că își studiază cealaltă mână. Nu voia să se dea de gol că nu din cauza durerii oftase. Se așteptase, sigur că se așteptase, la reacția nedorită care o amenința de fiecare dată când îl vedea. La curentul acela care o străbătea de câte ori se afla în preajma lui.

Simțea repulsie. Era sigură că asta era. *Nici măcar nu merita să ia în considerare o altă posibilitate.*

Încercând să facă o evaluare medicală a situației, Juliana își coborî privirea spre palmele lor înlănțuite. În cameră se făcu brusc mai cald. Măinile lui erau enorme, iar ea încremeni cu ochii spre degetele lui lungi și îngrijite, acoperite de un puf auriu.

El își petrecu cu blândețe un deget peste vânătaia urâtă de pe încheietura ei, iar ea îi surprinse privirea concentrată asupra pielii violacee.

- Trebuie să-mi spui cine ți-a făcut așa ceva.

În cuvintele lui răsuna o certitudine calmă, ca și cum ea avea să se supună automat tonului poruncitor, iar el la rândul lui urma să rezolve situația. Juliana însă știa prea bine ce știa. Bărbatul acesta nu era vreun cavaler. Era un dragon. Șeful dragonilor.

- Spune-mi, Excelență, cum e să trăiești fiind convins că voia dumitale e comandă pentru toți ceilalți?

El își ridică imediat privirea, încruntat de iritare.

- O să-mi spui, domnișoară Fiori.

- Ba nu, nu spun.

Își îndreptă din nou atenția spre mâini. Julianei nu i se întâmplase prea des să se simtă delicată - era mai înaltă decât aproape toate femeile și decât mulți bărbați din Londra -, însă acest bărbat o făcea să se simtă minionă. Degetul ei mare era doar puțin mai mare decât cel mai mic dintre degetele lui, cel pe care purta inelul cu pecete din aur și onix - dovada titlului.

Fapt care îi readuse aminte de statutul ei.

Și de cât de jos o făcuse el să se simtă comparativ cu el.

Gândul acesta o făcu să-și ridice bărbia, cuprinsă de un val de furie, mândrie și ofensă, și chiar în acel moment el îi atinse pielea zdrelită din palmă cu cârpa udă. Durerea ascuțită îi distrase atenția, și suieră printre dinți o înjurătură oribilă în italiană.

El își văzu în continuare de curățarea palmei, dar nu se abținu să nu remarce:

- Habar n-aveam că aceste animale ar putea face așa ceva împreună.

- Nu-i frumos să tragi cu urechea.

El își ridică una dintre sprâncenele aurii.

- Mi-e cam greu să nu te aud, având în vedere că ești la doar câțiva centimetri de mine și strigi ca din gură de șarpe de durere.

- O doamnă nu strigă.

- Se pare că doamnele din Italia, da. Mai ales când li se aplică o îngrijire medicală.

Juliana se abținu cu greu să nu zâmbească.

Nu era deloc amuzant.

El își lăsă din nou capul în jos și se concentrează asupra mâinii, înmuind încă o dată cârpa în apă. Juliana tresări când materialul rece îi atinse pielea zgâriată, iar el ezită înainte să continue.

Pauza aceasta trecătoare o intrigă. Ducele de Leighton nu se făcuse cunoscut pentru compasiunea de care dădea dovadă. Era cunoscut pentru indiferența arogantă, și ea era surprinsă să constate

că se cobora atât de jos încât să presteze o muncă atât de înjositoare precum curățarea mizeriei de pe palmele ei.

- De ce faci asta? izbucni ea în momentul în care simți usturimea provocată de pânză.

El nu se opri nici de data asta.

- Ți-am spus deja. Fratele dumitale va fi deja într-o stare de spirit foarte neplăcută înainte să te vadă cum sângezezi pe propriile haine. Și pe mobila mea.

- Nu, clătina ea din cap. Voiam să știu de ce tocmai *dumneata* faci asta? N-ai un batalion de servitori gata să-ți execute toate sarcinile neplăcute?

- Ba da.

- Păi și?

- Servitorii vorbesc, domnișoară Fiori. Aș prefera să afle cât mai puțini că ești aici, singură, la această oră.

Ea reprezenta doar o problemă pentru el. Atât și nimic mai mult. După o pauză lungă o privi în ochi.

- Nu ești de aceeași părere?

Juliana își reveni repede.

- Dimpotrivă. Sunt de-a dreptul uluită că un om atât de bogat și de important ar putea avea servitori care bârfesc. Mai degrabă s-ar zice că ai reușit să-i dezbari cu totul de dorința de a socializa.

Unul dintre colțurile gurii lui se încordă, în timp ce clătina din cap.

- Până și când te ajut vrei cu tot dinadinsul să mă jignești.

Când îi răspunse în cele din urmă, vocea ei era serioasă și gravă.

- Iartă-mă dacă-ți privesc cu suspiciune bunăvoința, Excelență.

Buzele lui schițară un surâs și se întinse după cealaltă mână a ei, reluându-și activitatea. Amândoi își ațintiră privirile cât el îi curăța sângele și praful uscat de pe podul palmei, dând la iveală pielea rozalie și sensibilă ce avea nevoie de câteva zile să se vindece.

Mișcărilor lui erau line, dar ferme, iar atingerea pânzei aspre pe pielea jupuită deveni din ce în ce mai tolerabilă pe măsură ce rana era curățată. Juliana îi văzu o șuviță blondă care îi alunecă pe frunte. Ca de obicei, mina lui era rigidă și severă, precum a uneia

dintre neprețuïtele statui de marmură ale fratelui ei. Se simțea inundată de o dorință familiară, prezentă ori de câte ori se afla în apropierea lui.

Dorința de a-i da jos masca.

Îl surprinsese în două ocazii fără ea.

După care el descoperise cine era ea – sora vitregă din Italia a unuia dintre cei mai notorii crai din Londra, fiica pe jumătate recunoscută a unei marchize decăzute și a soțului ei negustor, crescută departe de Londra, de manierele, de tradițiile și de regulile orașului.

Ea era opusul a tot ce reprezenta el. Antiteza tuturor lucrurilor pe care el și le dorea în lumea lui.

– Singurul meu motiv este să te știu acasă la tine în siguranță, iar fratele tău să fie singurul care să știe de mica ta aventură din această seară.

Aruncă cârpa în ligheanul cu apă înroșită și ridică unul dintre recipientele micuțe de pe tavă. Îi scoase capacul, și dinăuntru se răspândi o mireasmă de rozmarin și lămâie; apoi se întinse din nou spre mâinile ei.

De data aceasta i le oferi imediat.

– Doar nu te aștepți să te cred că îți pasă de reputația mea?

Leighton își înmuie un deget în borcănel, concentrându-se pe rănile ei în timp ce îi ungea pielea cu balsam. Unguentul îi alină senzația de arsură, iar degetele lui îi lăsară o senzație de răcoare. Rezultatul fu iluzia irezistibilă că atingerea lui era ca un vestitor al plăcerii mângâietoare care îi invadase pielea.

Ceea ce nu era adevărat. Nici pe departe.

Încercă să își controleze oftatul ca să nu se pună într-o situație jenantă, dar el remarcă acel sunet firav. Sprânceana aurie se ridică din nou, iar ei îi trecu prin minte ce bine ar fi dacă ar putea să i-o radă.

Își smulse mâna, iar el nu încercă să o oprească.

– Nu, domnișoară Fiori. Nu sunt interesat de reputația dumitale.

Bineînțeles că nu era.

– Sunt interesat de reputația mea.

Aluzia că dacă ar fi fost găsit cu ea – sau având orice legătură cu ea – i-ar fi știrbit reputația o duru, poate chiar mai rău decât o duruseră mâinile mai devreme.

Trase adânc aer în piept și tocmai se pregătea sufletește pentru următoarea confruntare verbală când de lângă ușa de la intrare răsună o voce furioasă.

– Dacă nu-ți iei labele de pe sora mea în clipa asta, Leighton, prețioasa ta reputație va fi ultima dintre problemele tale.

Capitolul 2

Există un motiv pentru care fustele sunt lungi și e greu să te legi la șireturi.

O lady rafinată nu își expune niciodată picioarele. Niciodată.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Aparent, pentru craii cărora le-a venit mintea la cap, îndatoririle de frate sunt destul de dificile...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Era destul de probabil ca marchizul de Ralston să vrea să îl ucidă.

Nu că Simon ar fi avut ceva de-a face cu starea actuală a fetei. Nu era vina lui că nimerise în trăsură după ce se luptase, bănuia el, cu o tufă plină de spini, cu caldarâmul din zona grajdurilor și cu marginea ascuțită a trăsurii lui.

Și cu un bărbat.

Simon Pearson, cel de-al unsprezecelea duce de Leighton, făcu abstracție de furia care aproape îl orbi când își aduse aminte de încheietura învinețită a fetei și își concentră atenția asupra fratelui ei scos din fire, care dădea ture prin biroul lui ca un animal prins în cușcă.

Marchizul se opri în fața surorii lui și își dresе glasul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Juliana. Ce naiba ai pățit?

Genul acesta de limbaj ar fi putut face o femeie mai firavă să se înroșească. Juliana nici nu clipi.

— Am căzut.

— Ai căzut.

— Da. Făcu o pauză. Printre altele.

Ralston își ridică privirea în tavan, implorând parcă divinitatea să-i dea înțelepciune. Simon cunoștea acest sentiment. Avea și el o soră, așa că avusese parte și el de porția lui de frustrare. Iar sora lui Ralston era mai enervantă decât oricare altă femeie.

Dar totodată și mult mai frumoasă decât celelalte.

Încremeni la acest gând.

Sigur că era frumoasă. Era un fapt empiric. Chiar și așa, în rochia murdară și ruptă, tot dădea clasă la majoritatea femeilor din Londra. Era un amestec amețitor între delicatețea englezească — piele de porțelan, ochi de un albastru fluid, nas perfect și bărbie obraznică — și exotismul italianesc: bucle ca tăciunii neîmblânzite, buze pline și forme ample, pe care doar un mort nu le-ar fi remarcat.

Iar el nu era deloc mort. Doar că nu era interesat.

Îl străfulgeră o amintire.

Juliana în brațele lui, ridicându-se pe vârfuri, lipindu-și buzele de ale lui.

O alungă.

Era în același timp și îndrăzneată, pripită, impulsivă, un magnet pentru probleme și în mod cert genul de femeie pe care o dorea cât mai departe de el. Prin urmare, era absolut normal că nimerise fix în trăsura lui.

Oftă, apoi își îndreptă mâneca hainei și reveni la tabloul care se desfășura în fața lui.

— Și cum de ești zgâriată pe mâini și pe față? continuă Ralston s-o pistoneze. Arăți de parcă ai fi alergat prin tufe de trandafiri!

Juliana își înclină capul.

— Poate că asta s-a întâmplat.

— Poate? Ralston făcu un pas spre ea, iar Juliana nu se feri să îl înfrunte direct pe fratele ei. Nu era deloc o fandosită.

Era înaltă, un lucru destul de neobișnuit pentru o femeie. Nu se întâmpla prea des ca Simon să întâlnească o femeie în fața căreia să nu trebuiască să se aplece ca să stea de vorbă cu ea. Creștetul capului ei îi venea la nivelul nasului.

– Păi, Gabriel, ce să spun, am fost cam ocupată.

Ceva din răspunsul ei, atât de sincer și la subiect, îl făcu pe Simon să-și manifeste deschis amuzamentul, astfel că atenția fu abătută asupra lui. Ralston se întoarse spre el.

– Oh, în locul tău nu mi-ar arde de răs, Leighton. Să știi că mă gândesc să te provoc la duel pentru ce-ai făcut în seara asta.

Leighton pufni de indignare.

– Să mă provoc *pe mine*? N-am făcut decât să am grijă de fată să nu o pățească și mai rău.

– Atunci poate ai dori să-mi explici cum se face că v-am găsit singuri în biroul tău, ținându-vă atât de drăgăstos de mâini?

Simon își dădu imediat seama ce încerca Ralston să facă. Și nu-i plăcea deloc.

– Ce vrei să insinuezi de fapt, Ralston?

– Doar că s-au acordat dispense de căsătorie și pentru mai puțin.

Își îngustă ochii spre marchiz, un om pe care de abia îl tolera într-o zi bună. Iar asta nu era o zi bună.

– Nu mă însor cu ea.

– În nici un caz nu mă mărit cu el! țipă și ea în același moment.

Mda. Măcar cu asta erau de acord.

Dar cum adică... *Ea* nu voia să se căsătorească cu el? Putea să nimerească mult mai rău! Pentru numele lui Dumnezeu, era duce! Iar ea un scandal perpetuu.

Ralston reveni la sora lui.

– O să te măriți cu cine-ți zic eu dacă vei continua să te porți atât de ridicol, surioară.

– Ai promis... încep ea.

– Păi da, dar pe atunci n-aveai încă obiceiul să te lași acostată prin grădinile oamenilor. Cine ți-a făcut așa ceva? continuă Ralston cu nerăbdare.

– Nimeni.

Răspunsul dat în prea mare grabă sună nefiresc. De ce nu voia să-l demaște pe cel care îi făcuse rău? Era normal să nu vrea

să discute această chestiune privată cu Simon, dar de ce nu voia să-i spună nici fratelui ei? De ce să nu vrea să fie răzbunată?

- Nu mă poți prosti, Juliana, zise Ralston și își reluă plimbarea agitată prin cameră. De ce nu vrei să-mi spui?

- Tot ce pot să-ți spun e că m-am descurcat singură cu el.

Amândoi bărbații înlemniră. Simon nu se putu abține:

- Cum adică te-ai descurcat cu el?

Juliana șovăi și-și prinse încheietura învinețită cu cealaltă mână într-un fel care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva și-o luxase.

- L-am lovit.

- Unde? izbucni Ralston.

- În grădină.

Marchizul își ridică privirea în tavan, iar lui Simon i se făcu milă de el.

- Cred că fratele tău voia să afle în ce zonă l-ai lovit pe acest atacator.

- Oh. În nas. Văzând că se lăsase o tăcere uluită, se opri, apoi continuă defensiv: O merita!

- Ba bine că nu, îi dădu Ralston dreptate. Acum zi-mi cum îl cheamă ca să-i trag eu lovitura finală.

- Nu.

- Juliana. Merită o pedeapsă mult mai mare pentru că te-a atacat, nu doar o palmă de la o femeie.

Juliana se încruntă la fratele ei.

- Oh, zău? Să știi că i-a curs destul de mult sânge, deși l-a lovit o femeie, Gabriel.

Simon tresări.

- I-ai dat sângele pe nas.

Pe chipul ei răsări un zâmbet triumfător.

- Și nu numai atât.

Sigur că nu numai atât.

- Mi-e și frică să întreb... o îndemnă Simon.

Juliana se uită spre el, apoi la fratele ei. *Oare se înroșise?*

- Ce i-ai făcut?

- L-am... lovit... și în altă parte.

- Unde?

- În... Ezită, strâmbându-și gura în căutarea unui cuvânt, după care renunță. În *ingvine*.

Nu înțelegea el la perfecție italiana, dar mișcarea ei circulară în zona vintrelor, total nepotrivită în conversația unei tinere din înalta societate, era cât se poate de grăitoare.

- Of, Dumnezeule mare! Nu era clar dacă exclamația lui Ralston fusese rugăciune sau blasfemie.

Oricum, era clar că femeia avea mentalitate de gladiator.

- Mi-a zis *plăcintică!* mărturisi ea încercând să se dezvinovățească, după care făcu o pauză. Ba nu. Nu așa mi-a zis.

- Prăjiturică?

- Da! Așa a zis! Remarcă pumnii strânși ai fratelui ei și se uită spre Simon. Înțeleg că nu a fost un compliment.

Ducele era atât de revoltat, că în urechi avea un vuiet, așa că de abia o auzise. Tare i-ar fi plăcut să-i tragă un pumn respectivului.

- Nu. Nu a fost un compliment.

Juliana căzu o clipă pe gânduri.

- Așadar, a meritat s-o încaseze, nu?

- Leighton, își recăpătă Ralston vocea, unde ar putea aștepta sora mea în timp ce noi doi stăm de vorbă?

Tonul lui alarmant răsunase puternic și aspru. Simon se ridică, încercând să rămână calm.

- Sigur.

- O să vorbiți despre mine, răbufni Juliana.

Oare era capabilă măcar *o dată* să-și țină gândurile doar pentru ea?

- Da. Asta o să facem, o anunță Ralston.

- Aș vrea să rămân.

- Sunt sigur că ai vrea.

- Gabriel... începu ea pe un ton extrem de liniștitor, pe care Simon îl mai auzise folosit doar pentru caii neîmblânziți sau bolnavii de la ospiciu.

- Nu-ți forța norocul, surioară.

Juliana se opri, iar Simon o văzu cum medita la următoarea mișcare. În cele din urmă, îi întâlni privirea, iar ochii ei albaștri fulgerau de iritare.

— Alteță? Unde ai de gând să mă depozitezi cât dumneata și fratele meu discuțați chestiuni bărbătești?

Extraordinar. Rezista la fiecare pas.

Se duse spre ușă și o conduse pe hol. Ieși și el după ea și îi arătă ușa de vizavi.

— În bibliotecă. Fă-te comodă.

— Hmm. Sunetul fusese sec și îmbufnat.

Simon își reținu un zâmbet, dar nu se stăpâni să n-o mai ia o dată peste picior.

— Pot să adaug că sunt fericit că te-ai recunoscut înfrântă?

Se întoarse și veni spre el, atât de aproape, încât bustul ei îi atingea pieptul. Atmosfera deveni încordată, în timp ce parfumul ei îi asalta simțurile – coacăze roșii și busuioc. Era același parfum pe care îl remarcase și cu câteva luni în urmă, înainte să-i fi descoperit adevărata identitate. *Înainte ca totul să se schimbe.*

Rezistă impulsului de a se uita la pielea dezgolită de deasupra decolteului rochiei verzi, preferând să facă un pas în spate.

Fetei ăsteia îi lipsea cu desăvârșire simțul decenței.

— Recunosc că uneori mai pierd câte o bătălie, alteță. Dar nicio dată războiul.

O urmări traversând foaierul și intrând în bibliotecă, închizând ușa după ea, iar apoi clătină din cap.

Juliana Fiori era o calamitate, gata oricând să răbufnească.

Era un miracol că supraviețuise jumătate de an în înalta societate. *Era un miracol că înalta societate supraviețuise împreună cu ea jumătate de an.*

— L-a dat gata cu un genunchi în... spuse Ralston când Simon se întoarse în birou.

— Așa se pare, replică el închizând bine ușa, de parcă spera să blocheze afară orice urmă a femeii enervante de dincolo de ea.

— Ce naiba mă fac cu ea?

Simon tresări. El și Ralston abia se suportau reciproc. Dacă n-ar fi fost prieten cu geamănul marchizului, atunci nici n-ar fi vorbit unul cu celălalt. Ralston fusese întotdeauna un ticălos. Doar nu-i cerea părerea lui Simon, nu?

- Of, Doamne ferește, Leighton, era o întrebare retorică. N-am de gând să-ți cer sfatul. Mai ales în legătură cu ce e de făcut când ai o soră.

Împunsătura avu efect, și Simon sugerează foarte precis unde să se ducă Ralston pentru un sfat. Marchizul izbucni în râs.

- Mult mai bine. Începusem să mă îngrijorez că ai devenit o gazdă primitoare. Se duse la bufet și turnă trei degete de culoarea chihlimbarului într-un pahar, apoi se întoarse din nou spre el. Scotch?

Simon se așeză, intuind că seara avea să se prelungească.

- Ce ofertă generoasă, răspunse el sec.

Ralston îi dădu un pahar și se așeză și el.

- Așadar hai să vorbim despre cum s-a întâmplat de a ajuns sora mea în casa ta în mijlocul nopții.

Simon luă o înghițitură zdravănă, savurând senzația de arsură lăsată pe gâtlej.

- Ți-am spus. Când am plecat de la balul tău am găsit-o în trăsura mea.

- Și de ce nu m-ai înștiințat imediat de această situație?

Întrebarea era foarte pertinentă. Simon se jucă cu paharul de whisky, meditănd. De ce nu închisese portiera trăsurii ca apoi să-i trimită vorbă lui Ralston?

Fata era lipsită de rafinament, avea o fire imposibilă și reprezentă exact ce nu suporta el la o femeie.

Dar era fascinantă.

Îl fascinase din prima clipă când o întâlnise, în acea librărie blestemată unde venise să cumpere o carte pentru fratele ei. Apoi se reîntâlniseră la Expoziția Regală de Artă. Iar ea îl lăsase să creadă că...

- Sunteți bună să-mi spuneți cum vă numiți? o întrebă el, nevrând să-i piardă din nou urma. Săptămânile de după întâlnirea de la librărie i se păruseră interminabile.

Ea își strâmbase buzele într-un botic perfect, semn că victoria era a lui.

- Întâi să mă prezint eu. Mă cheamă Simon.

– Simon. Îi plăcuse la nebunie cum răsunase numele din gura ei, mai ales că nu-l mai folosise de o mulțime de vreme în public.

– Iar al dumneavoastră, milady?

– Oh, cred că atunci ar dispărea tot farmecul, răspunsese ea cu un zâmbet minunat care luminase toată încăperea. Nu credeți, Excelență?

Ea știuse că era duce. Ar fi trebuit să-și fi dat seama încă de atunci că ceva nu era în regulă. Dar nu bănuise nimic, ci fusese vrăjit. Clătina se din cap și se apropiase încet de ea, iar ea se grăbise să se dea în spate pentru a păstra distanța, într-o cursă care îl înrobise.

– Nu, nu e corect.

– Ba mi se pare foarte corect. Sunt un detectiv mai bun decât domnia voastră.

El căzuse pe gânduri.

– Așa se pare. Atunci aș putea să vă ghicesc identitatea?

Ea zâmbise larg.

– Sigur, nici o problemă.

– Sunteți o prințesă italiancă, venită aici împreună cu fratele într-un fel de vizită diplomatică la rege.

Ea își înclinase capul, la fel cum o făcuse și în seara aceasta cât stătuse de vorbă cu fratele ei.

– Poate.

– Sau fiica unui conte din Verona, venită să-și petreacă primăvara aici, dornică să pătrundă în lumea legendară a sezonului londonez.

Ea izbucnise în râs atunci, un sunet ca o rază de soare.

– Destul de departe de adevăr să considerați că tatăl meu este un biet conte. De ce să nu fie duce? Așa, ca dumneavoastră?

El zâmbise.

– Bine, duce, adăugând apoi ca pentru sine: Lucrurile se simplifică așa.

Îl lăsase să creadă că este mult mai mult decât o biată fată din popor.

Dar bineînțeles că nu era.

Da, ar fi trebuit să trimită după Ralston din momentul în care o văzuse pe micuța inconștientă pe podeaua trăsुरii lui, ghemuită într-un colț de parcă ar fi fost vreo femeie mărunță care s-ar fi putut ascunde de el.

- Și dacă te chemam, ce crezi că s-ar fi rezolvat?

- La ora asta ar fi dormit în patul ei de acasă. Asta s-ar fi rezolvat.

Simon alungă imaginea ei dormind, cu pletele negre împrăstiate pe pânza albă, cu pielea catifelată întrezărită în decolteul adânc al cămășii de noapte. *Asta dacă purta cămașă de noapte.*

Își drese glasul.

- Și dacă ar fi sărit din trăsura mea în văzul tuturor celor aflați la reședința Ralston? Atunci ce-ar fi fost?

Ralston cugetă puțin la această variantă.

- Bănuiesc că reputația ei ar fi fost distrusă. Iar tu te-ai fi pregătit să te dedici unei minunate vieți de bărbat însurat.

Simon mai sorbi o gură din băutură.

- Așadar e mai bine pentru toată lumea că am ales să nu te chem atunci.

Privirea lui Ralston se întunecă.

- Nu este prima dată când te împotrivești atât de vehement ideii unei căsătorii cu sora mea, Leighton. Cred că încep să o iau personal.

- Eu, sora ta și cu mine nu ne potrivim, Ralston. Și o știi și tu.

- Nu i-ai putea face față.

Buzele lui Simon se strâmbară. În Londra nu exista nici măcar un singur bărbat care să-i poată face față acestei fetișcane. Iar Ralston o știa și el:

- Nu o s-o suporte nimeni. E prea îndrăzneță. Prea impulsivă. E exact opusul fetelor cumiști englezoaice.

Se întrerupse, iar Simon se întrebă dacă marchizul se aștepta să-l contradică. Nu avea nici o intenție s-o facă.

- Spune orice îi trece prin cap și în orice moment, fără să-i pese de reacția celor din jur. Doar i-a dat sângele pe nas unui străin care nu se aștepta la așa ceva! Ultimele cuvinte fură acompaniate de un râs uluit.

- Mă rog, ca să fiu sincer, se pare că bărbatul din seara asta a meritat-o.

– Păi nu? Ralston se opri și căzu pe gânduri. N-ar trebui să fie prea greu să dăm de el. Nu cred că-s prea mulți aristocrați cu buza umflată prin zonă.

– Și chiar și mai puțini care să șchioapete din alte cauze, replică Simon ironic.

Ralston clătină din cap.

– Oare unde crezi că o fi învățat tactica asta de apărare?

În mod evident în pădure, de la lupii care au crescut-o.

– Nu îndrăznesc să mă aventurez să ghicesc.

Se așternu liniștea, iar în cele din urmă Ralston oftă și se ridică.

– N-aș vrea să-ți rămân dator.

Pe Simon aproape îl bufni râsul când auzi această mărturisire. Între el și Ralston nu existase niciodată o relație de apropiere.

– Atunci să zicem că suntem chit.

Marchizul dădu o dată din cap și se îndreptă spre ușă. Ajunse lângă ea, dar se întoarce.

– Ce noroc, nu-i așa, că există o sesiune specială în această toamnă? Ca să ne împiedice să mai plecăm la moșiile de la țară.

Simon îi zări privirea atotștiutoare. Marchizul nu rostise cu voce tare ceea ce știau amândoi – că Leighton își folosise puterea considerabilă pe care o deținea pentru o ordonanță de urgență care ar fi putut aștepta foarte bine până în sesiunea parlamentară de primăvară.

– Pregătirile militare sunt o chestiune serioasă, declară Simon, complet stăpân pe sine.

– Într-adevăr. Ralston își încrucișă brațele și se sprijini de ușă. Iar parlamentul te ajută să-ți abați atenția de la problemele pe care le stârnesc surorile, nu-i așa?

Simon își miji privirea.

– N-ai fost niciodată delicat cu mine, Ralston. Nu-i cazul să începi acum.

– Asta înseamnă că nu pot să-ți cer ajutorul în cazul Julianei?

Simon ingheță la auzul acestei sugestii. „Pur și simplu spune-i nu.“

– Ce fel de ajutor?

„Ăsta n-a fost nu, Leighton.“

Ralston ridică dintr-o sprânceană.

- Nu-ți cer s-o iei de nevastă, Leighton. Relaxează-te. Mi-ar prinde bine o pereche în plus de ochi care să o supravegheze. Vezi și tu, nu e-n stare să se ducă nici până în grădina casei fără să fie atacată de un necunoscut.

Simon îi aruncă o privire glacială.

- Se pare că universul te pedepsește cu o soră cu un comportament la fel de problematic ca al tău pe vremuri.

- Mi-e teamă că aici nu pot să te contrazic. Se așternu o liniște grea. Știi și tu ce-ar putea să i se întâmple, Leighton.

Din proprie experiență.

Vorbele nu fuseseră rostite cu voce tare, dar cu toate acestea Simon le auzi.

„Răspunsul rămâne în continuare nu.“

- Să mă scuzi dacă nu-s prea interesat să-ți fac favoruri, Ralston.

„E mai bine.“

- Atunci gândește-te că îi faci o favoare lui St. John, adăugă Ralston, invocând numele fratelui lui geamăn - fratele cel bun. Și aș vrea să-ți reamintesc că familia mea a dedicat ceva energie ca să aibă grijă de sora ta, Leighton.

Iată cuvintele spuse deschis.

Umbra amenințătoare a scandalului, puternic cât să miște munții din loc. Nu-i plăcea să aibă un punct nevralgic atât de vulnerabil.

Și lucrurile nu puteau decât să se înrăutățească.

Simon nu-și găsi cuvintele minute bune în șir. În cele din urmă însă încuviință din cap.

- De acord.

- Cred că-ți dai seama că nu-mi face nici o plăcere să-ți cer ajutorul, duce, dar gândește-te cât de tare te va unge pe suflet să-mi scoți ochii toată viața de acum înainte.

- Mărturisesc că speram să scap mult mai repede de prezența ta.

Ralston începu să râdă.

- Ești un ticălos cu sânge-rece. Ralston se apropie de scaunul de pe care tocmai se ridicase. Deci ești pregătit? Pentru momentul în care se vor afla veștile?

Simon nu se prefăcu a nu înțelege la ce se referea. Ralston și St. John erau singurii care cunoșteau cele mai întunecate secrete

ale lui Simon. Un secret care, dacă era dezvăluit, i-ar fi distrus familia și reputația. Un secret care nu avea cum să rămână îngropat la nesfârșit.

Oare va fi vreodată pregătit pentru acel moment?

– Încă nu. Dar în curând.

Ralston îl măsură cu o privire rece și albastră care îi aminti lui Simon de cea a Julianei.

– Știi că te vom sprijini.

Simon pufni în râs, dar fără să fie amuzat.

– Iartă-mă, dar nu-mi pun prea mare bază pe sprijinul familiei Ralston.

Ralston zâmbi în colțul gurii.

– Suntem niște specimene pestrițe. Compensăm însă toate defectele prin tenacitate.

Simon se gândi la femeia din bibliotecă.

– Aici ai dreptate.

– Să înțeleg că vrei să te însori.

Simon rămase cu paharul suspendat în aer.

– De unde ai aflat asta?

Zâmbetul lui Ralston se transformă atunci într-un rânjet pe toată fața.

– Aproape orice problemă poate fi rezolvată cu o vizită la preot. Mai ales problemele tale. Cine-i norocoasa?

Simon se gândi să mintă. Să pretindă că încă nu avea încă o aleasă. Dar oricum urmau să afle toți în curând.

– Lady Penelope Marbury.

Ralston scoase un fluierat prelung și jos.

– Fiica unui marchiz înnobilit de două ori. Reputație impecabilă. Generații cu istoric atestat. Sfânta Treime a unei uniuni de dorit. Și cu o avere pe măsură. O alegere excelentă!

Nu era nimic la care Simon să nu se fi gândit dinainte, dar auzind cu voce tare această enumerare se simți lezat.

– Nu vreau să te aud înșirând calitățile viitoarei mele ducese de parcă ar fi o vițică premiată.

Ralston se lăsă pe spate.

– Îmi cer scuze! Nu știu de ce am avut impresia că ți-ai ales viitoarea ducesă ca la târgul de vite.

Nu-i plăcea turnura pe care o luase conversația. Era adevărat. Singurul motiv pentru care se căsătorea cu Lady Penelope era genealogia ei ireproșabilă.

- De fapt, oricum n-ar crede nimeni că marele duce de Leighton s-ar putea căsători din dragoste.

Nu-i plăcu insinuarea sarcastică din tonul lui Ralston. Oricum, marchizul se pricepuse întotdeauna să-l enerveze. De când erau copii. Simon îl măsură cu o privire rece, apoi se ridică, nemaidorind să continue.

- Mă duc s-o aduc pe sora ta, Ralston. E timpul să o duci acasă. Și aș aprecia dacă de acum încolo ți-ai ține melodramele familiale cât mai departe de ușa mea.

Cuvintele îi sunară poruncitoare până și lui.

Ralston se îndreptă foarte încet de spate; era aproape cât Leighton de înalt.

- O să mă străduiesc. Dacă stau să mă gândesc mai bine, ai și tu o căruță de drame în propria familie, care se poate răsturna drept în fața acestei uși, nu?

Lui Simon nu-i plăcea absolut deloc acest Ralston. Avea să țină minte acest lucru.

Ieși din birou și se duse spre bibliotecă, deschizând ușa cu o forță mai mare decât era necesar, dar se opri brusc.

Fata adormise în scaunul lui.

Cu câinele lui.

Scaunul ales de ea era cel în care el investise mult pentru a-l aduce la cel mai înalt nivel de confort. Majordomul îi sugerase de nenumărate ori să îl retapițeze - Simon bănuia că din cauza materialului catifelat care se destrăma la margini -, dar aceea era una dintre cele mai alese calități ale sale. Se uită la trupul adormit al Julianei, la obrazul ei julit care se odihnea pe țesătura aurie și uzată.

Se descălțase și își ghemuise picioarele sub ea, iar Simon clătină dezaprobator din cap. Nici o doamnă din Londra nu ar fi îndrăznit să stea desculță nici măcar în propria ei casă, iar ea se făcuse confortabilă în biblioteca ducelui și acum trăgea un pui de somn.

O privi câteva clipe, apreciind că încăpea perfect în acel scaun. Era mai mare decât un scaun obișnuit, confecționat la comandă în urmă cu cincisprezece ani când, obosit să se chircească în scaunele minuscule pe care mama sa le declarase „la mare modă”, decisese că, fiind duce, avea toate drepturile din lume să cheltuiască o avere pe un scaun construit pe dimensiunile lui. Era suficient de lat cât să stea comod în el și să încapă și un vraf de hârtii de rezolvat alături sau, ca în cazul de față, un câine în căutarea unui trup cald.

Câinele, un maidanez maroniu care își croise drum în dormitorul surorii lui din conacul de la țară într-o zi de iarnă, călătorerea împreună cu Simon și locuia oriunde se afla și ducele. Locul lui preferat era în biblioteca casei din oraș, care dispunea de trei șemineuri și de mobilă confortabilă, iar acum era evident că-și făcuse și un prieten. Leopold se făcuse covrig și își pusese capul pe una dintre coapsele lungi ale Julianei.

Coapse pe care n-ar fi trebuit să le remarce.

Avea să se gândească mai târziu la faptul că propriul câine îl trădase. Acum trebuia să se ocupe de ea.

– Leopold. Simon îl chemă la el, lovindu-și pulpa cu palma, o manevră eficientă care avu darul să-l aducă imediat la el.

Ce bine ar fi fost să funcționeze și în cazul fetei.

Nu, dacă ar fi fost după el, n-ar fi trezit-o chiar așa de repede. Ar fi preferat să o deștepte încet, cu mângâieri blânde de-a lungul acelor picioare minunate... s-ar fi ghemuit lângă ea și și-ar fi îngropat fața în claua de păr negru, savurându-i parfumul, apoi și-ar fi plimbat buzele de-a lungul maxilarului ei încântător până la lobul moale al urechii. I-ar fi șoptit numele, trezind-o cu respirația lui, nu cu un alt sunet.

Iar apoi ar fi terminat ce începuse ea cu câteva luni în urmă.

Și ar fi trezit-o într-un cu totul alt mod.

Își strânse pumnii, încercând să-și stăpânească trupul care voia să acționeze conform imaginației. Nimic n-ar fi fost mai rău decât să se lase purtat de dorința supărătoare pe care o simțea pentru această femeie imposibilă.

Trebuia doar să își aducă aminte că scopul lui era găsirea ducesei perfecte. Domnișoara Juliana Fiori nu avea în veci să devină așa ceva.

Chiar dacă îi stătea atât de bine în scaunul lui preferat.

Era timpul să o trezească. Și s-o trimită acasă la ea.

Capitolul 3

Budoarul unei doamne este un focar de imperfecțiune.

Nu se cade ca o lady rafinată să lânzească în intimitatea camerei ei.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Este cert, cel mai interesant loc care poate fi găsit în Londra este terasa unei săli de bal...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

– Credeam că sezonul s-a încheiat și că am terminat cu balurile!

Juliana se prăbuși pe un divan aflat în anticamera micuță a salonului destinat doamnelor din reședința Weston și oftă în timp ce își masa laba piciorului prin pantofiorul cu talpă subțire.

– Așa ar fi trebuit, răspunse cea mai bună prietenă a ei și mai nou cumnată, Mariana, devenită de curând ducesă de Rivington, în timp ce își ridica marginea rochiei albastre și cerceta locul unde i se desfăcuse tivul. Numai că atâta vreme cât sesiunea parlamentară rămâne deschisă, balurile vor fi singura distracție la modă. Fiecare gazdă își dorește ca festivitatea de toamnă organizată de ea să fie și mai spectaculoasă decât ultima. Așa că e doar vina ta, mai adăugă Mariana sec.

– De unde era să știu că Callie va începe o adevărată campanie de distracții pentru mine?

Lady Calpurnia St. John, sora Mariane și soția lui Gabriel, fusese însărcinată să-i ușureze Juliane integrarea în societatea

londoneză după sosirea ei din primăvară. Odată cu venirea verii, marchiza se dedicase cu totul țelului ei. Valul de baluri și activități estivale o țineau pe Juliana în atenția publicului și totodată le ținea și pe celelalte gazde din înalta societate în oraș, mult după ce sezonul oficial se încheiase.

Țelul lui Callie era un mariaj reușit.

Drept urmare, țelul Julianei era să supraviețuiască.

Îi făcu semn unei servitoare tinere să se apropie, Mariana scoase din săculețul ei un degetar și ață și i le dădu fetei, care deja se aplecase să repare stricăciunea. Întâlni privirea Julianei în oglindă și îi spuse:

– Ai avut mare noroc că ai putut refuza invitația la evenimentul Extravaganță Portocalie, organizat de Lady Davis săptămâna trecută.

– Nu cred că se chema chiar așa.

– Ba da! Trebuia să fi văzut cu ochii tăi, Juliana... o explozie de culoare, și nu în sensul bun al cuvântului. Totul era portocaliu – hainele... aranjamentele florale... până și servitorii purtau livrele noi... mâncarea...

– Până și mâncarea? Juliana strâmbă din nas.

Mariana dădu aprobator din cap.

– A fost îngrozitor. Toate erau de culoarea morcovului. Un adevărat festin pentru iepuri. Să zici mersi că nu te-ai simțit bine și ai putut lipsi.

Juliana se întrebă ce părere ar fi avut Lady Davis – o matroană cu păreri foarte inflexibile – dacă ar fi participat și ea, zgâriată toată în urma aventurii cu Grabeham petrecută cu o săptămână în urmă. Schiță un zâmbet când își închipui reacția, după care își aranjă câteva bucle rebele.

– Credeam că acum, că ești ducesă, nu mai trebuie să participi la toate aceste evenimente.

– Așa am crezut și eu. Rivington e de altă părere. Sau, ca să fiu mai precisă, ducesa văduvă e de altă părere. Oftă. Nu-mi doresc să mai văd vreodată un asemenea corn al abundenței.

Juliana izbucni în râs.

– Da, cred că ți-e foarte greu să fii una dintre cele mai căutate invitate ale anului, Mariana. Îmi închipui ce dificil trebuie să-ți fie

să fii îndrăgostită la nebunie de minunatul tău duce și să ai toată Londra la picioare.

Ochii prietenei ei sclipiră.

– Oh, e o încercare îngrozitoare. Așteaptă numai. Într-o zi o să descoperi pe propria-ți piele.

Juliana se cam îndoia.

Poreclită Îngerul de la Allendale, Mariana reușise într-un timp-record să îl cunoască și să se mărite cu soțul ei, ducele de Rivington, în primul ei sezon de baluri. Fusese subiectul anului, o poveste de dragoste aproape instantanee care avusese ca rezultat o nuntă spectaculoasă și o cascadă de invitații pentru tânărul cuplu la evenimentele sociale.

Mariana era genul de femeie pe care oamenii o adorau. Toți voiau să-i fie prin preajmă, și nu ducea niciodată lipsă de companie. Fusese prima prietenă pe care Juliana și-o făcuse în Londra; și ea, și soțul ei își făcuseră o prioritate din a arăta orașului că ei o acceptaseră pe Juliana – fără să le pese de originea ei.

La primul ei bal, primul bărbat care o invitase la dans pe Juliana fusese Rivington, ceea ce confirmase pentru toți invitații că acum era protejata importantei sale persoane.

Cu totul diferit față de celălalt duce pe care îl cunoscuse în acea seară.

Leighton nu se arătase deloc impresionat în seara aceea, nici când îi întâlnise privirea rece de culoarea mierii în sala de bal, nici când trecuse pe lângă el în drum spre masa cu băuturi răcoitoare, nici când dăduse peste ea într-o cameră retrasă, de lângă sala de bal.

Nu era în totalitate adevărat. Acolo își manifestase emoțiile. Din păcate, nu în modul în care și-ar fi dorit ea.

Fusese furios.

– *De ce nu mi-ai spus cine ești?*

– *Contează?*

– *Da.*

– *Ce anume? Că mama este marchiza de Ralston căzută în dizgrație? Că tata a fost un negustor destoinic? Că nu dețin nici un titlu?*

– *Toate astea contează.*

Fusese avertizată în legătură cu el – Ducele Disprețuitor, care punea mare preț pe statutul său în societate și nu dădea doi bani pe cei pe care îi considera inferiori lui. Era cunoscut pentru înfumurarea lui, pentru atitudinea disprețuitoare și rece. Auzise că își alesese servitorii pentru discreția lor, amantele pentru lipsa de emoții, iar prietenii – ei bine, nu exista nici un indiciu că era în stare să se coboare la un nivel atât de jos încât să investească într-o prietenie.

Până în acel moment însă, când el îi aflase identitatea, ea nu crezuse nici o bârfă. Nu dăduse crezare la nimic până nu simțise pe propria piele acel dispreț infam.

O duruse. Mult mai mult decât o duruseră părerile celorlalți.

Iar după aceea îl sărutase. Ca o proastă. Fusese un moment remarcabil. Asta până când el se trăsese atât de violent de lângă ea, încât amintirea încă o făcea să se jeneze.

– Ești un pericol pentru propria persoană și pentru ceilalți. Ar trebui să te întorci în Italia. Dacă rămâi aici, instinctele tale te vor duce negreșit la pierzanie. În cea mai mare viteză.

– Dar ți-a plăcut, spusese Juliana, încercând prin tonul acuzator să-și ascundă durerea.

O măsurase cu o privire extrem de rece și de calculată.

– Sigur că mi-a plăcut. Exceptând cazul în care scopul tău este să ajungi amanta mea, și cred că ai fi o amantă pe cinste – Juliana icnise, iar el făcuse o pauză înainte de a-i da ultima lovitură precum un cuțit înfipt drept în inimă –, ai face mai bine să nu uiți cine ești.

Acela fusese momentul în care se hotărâse să rămână în Londra. Voise să dovedească, atât lui, cât și celor care o judecaseră din spatele evantaielor din dantelă și a privirilor reci, tipic englezești, că era mai mult decât voiau ei să vadă.

Își trecu un deget peste semnul abia vizibil de pe tâmplă – ultima dovadă a nopții în care nimerise în trăsura lui Leighton, și-și reaminti toate lucrurile dureroase ale primelor săptămâni petrecute în Londra, atunci când era tânără, singură și încă mai spera că ar putea deveni și ea una dintre ei – o aristocrată.

Ar fi fost cazul să fie mai realistă. Nu aveau să o accepte niciodată.

Servitoarea termină de cusut tivul Marianeii, iar Juliana o privește pe prietena ei care își scutura poalele rochiei și îi mulțumea servitoarei. Se rotește pe călcâie spre Juliana.

– Ești gata?

Juliana se pleoști exagerat.

– Chiar trebuie?

Ducesa râse, apoi se duseră amândouă în camera principală a salonului.

– Am auzit că a fost văzută îmbrățișându-se pasional într-o noapte în grădină, la balul de toamnă de la Ralston.

Juliana încremeni, recunoscând imediat vocea ascuțită și nazală a lui Lady Sparrow, una dintre cele mai mari bârfitoare din oraș.

– Chiar în grădina fratelui ei? Tonul neîncrezător confirmă faptul că Juliana era subiectul acestei conversații.

Privirea îi zbură spre Mariana, care se enervase foarte tare și era gata să dea buzna în cameră – și peste țafetele dinăuntru. Juliana nu putea permite așa ceva. Îi puse palma pe braț ca s-o oprească și rămaseră să asculte.

– E sora lui *doar pe jumătate*.

– Și știm toate ce era de capul acelei *jumătăți*. Aluzia răutăcioasă provoacă un cor de râsete, care lovire cu o precizie dureroasă.

– E absolut uimitor câtă lume o invită la evenimente, zise o voce tărăgănată. Uite, până și-n seara asta... credeam că Lady Weston se pricepe mai bine la oameni.

Asta era și părerea Julianeii.

– E cam greu să-i inviți pe Lady și pe Lord Ralston fără să o inviți și pe domnișoara Fiori, remarcă o voce nouă.

Cineva pufni în batjocură.

– Nu că ei ar fi cu ceva mai buni... marchizul are un trecut rușinos, iar marchiza e atât de neinteresantă. Încă nu mi-e clar ce-o fi făcut să-l îmbrobodească.

– Ca să nu mai zic de lordul Nicholas, care s-a însurat cu o țopârlancă. Incredibil!

– Vă dați seama în ce hal s-a subțiat bunul sânge englezesc al familiei. E evident că mama... și-a lăsat amprenta.

Ultimele cuvinte se înecaseră într-un chicot, iar Juliana începu să se enerveze cumplit. Una era ca babornițele astea afurisite să o insulte pe ea, și alta să se ia de toată familia ei. De cei pe care îi iubea.

– Eu, una, nu pricep de ce Ralston nu-i dă o zestre ceva și s-o trimită înapoi în Italia.

Nici Juliana.

Se așteptase la asta de câteva ori de când sosise, neinvitată, pe treptele reședinței Ralston. Fratele ei nu-i sugerase nici măcar o dată așa ceva. Cu toate astea, încă îl suspecta că voia ca ea să plece.

– Nu le mai asculta, îi șopti Mariana. Sunt niște femei oribile și pline de ură, care trăiesc numai ca să-i disprețuiască pe alții.

– Trebuie doar să o prindă cineva de calitate făcând ceva mărșav și va fi exilată pentru totdeauna din societate.

– Păi n-o să mai dureze mult. Toată lumea știe că italienii stau prost la capitolul moralitate.

Până aici!

Trecu rapid pe lângă Mariana și năvăli în salonul doamnelor, unde un trio de femei își improspătau machiajul în fața unei oglinzi aflate pe unul dintre pereți. Aruncă un zâmbet larg în direcția lor și se bucură răutăcioasă de liniștea care se așternuse brusc – un amestec de șoc și furie.

Cea care încă mai râdea de propria glumă era frumoasa și ma-lițioasa Lady Sparrow, cea care se măritase cu un viconte, bogat precum regele Cresus și de două ori mai bătrân, chiar cu trei luni înainte de moartea acestuia, drept pentru care se alesese cu o avere pe care o putea cheltui acum după bunul plac. Vicontesa era însoțită de Lady Davis, care aparent nu-și făcuse plinul la seara extravagantă portocalii, pentru că era îmbrăcată cu o rochie în-fiorătoare care îi accentua talia într-un asemenea hal încât semăna perfect cu o tigvă. Cele două erau însoțite de o tânără pe care Juliana nu o cunoștea. Era micuță și blondă, cu o față rotundă și plată, și cu o privire mirată. Juliana se întrebă în treacăt cum de această făptură minionă se asociase cu cele două vipere. Exis-tau doar două variante: fie să fie ucisă de ele, fie să se transforme după chipul și asemănarea lor.

Oricare ar fi fost situația, nu era treaba Julianeii.

- Doamnelor, spuse ea pe un ton senin, niște persoane mai înțelepte s-ar fi gândit să se asigure înainte să se implice într-o conversație în care să-i spintece pe alții.

Lady Davis deschise și închise gura exact ca un pește, după care își feri privirea. Femeia cea simplă se înroși și-și prinse mâinile într-un gest care sugera cu ușurință regretul.

Nu însă și Lady Sparrow.

- Sau poate că eram conștiente de companie, șuieră ea. Pur și simplu nu ne-am temut să ofensăm pe oricine ne ascultă.

Exact la momentul oportun, Mariana ieși din anticameră, iar femeilor li se tăie respirația când constatară că se aflau în prezența ducesei de Rivington.

- Mare păcat, spuse ea pe un ton clar și poruncitor, adecvat titlului ei nobiliar. Eu, personal, mă simt extrem de ofensată.

Mariana ieși furtunos afară din încăpere, iar Juliana își mască zâmbetul provocat de prestația impecabilă a prietenei ei, pe deplin justificată. Își abătu din nou atenția către grup și se apropie de ele, bucurându-se că prezența ei le incomoda în mod evident. Când ajunse suficient de aproape ca să le simtă parfumul dezgustător, spuse:

- Nu vă neliniștiți, doamnelor. Spre deosebire de cumnata mea, eu nu m-am simțit ofensată.

Se opri, își întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, cercetându-se afectat în oglindă, după care își prinse o șuviță rebelă. În momentul în care fu sigură că le captase toată atenția, continuă:

- V-ați lansat provocarea. Îi voi răspunde cu mare plăcere.

Își ținu respirația până ieși din budoar, amețită de furie, frustrare și supărare.

Nu trebuia să se mire că era bârfită. Era bârfită din ziua în care sosise în Londra. Își închipuisese însă că bârfele acelea vor înceta la un moment dat.

Nu încetaseră. Nu aveau să înceteze.

Asta era viața ei.

Purta însemnul mamei ei, care era încă subiect de scandal, deși trecuseră douăzeci și cinci de ani de când își părăsise soțul, marchizul de Ralston, și băieții gemeni, preferând să fugă de această viață strălucitoare și aristocrată pe continent. Ajunsesese în Italia,

unde îl fermecase pe tatăl Julianei, un negustor muncitor care jura că nu-și dorise niciodată mai mult în viață decât o dorise pe ea – pe englezoaica cu părul ca tăciunele, ochi strălucitori și un zâmbet încântător. Se măritase cu el, iar Juliana considera că luase acea decizie dintr-un impuls de moment, tipic comportamentului ei impulsiv care o făcuse atât de cunoscută.

Genul de comportament de care dădea și ea dovadă.

Juliana se strâmbă.

De fiecare dată când acționa impulsiv o făcea ca o măsură de protecție. Mama ei fusese o aristocrată cu titlu nobiliar și cu o înclinație copilăroasă pentru gesturi teatrale. Nu reușise niciodată să se maturizeze.

Probabil că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că îi părăsise, pentru că altfel rănila nu s-ar fi vindecat niciodată.

Tatăl Julianei își dăduse toată silința să-și crească fiica. O învățase să facă perfect un nod, să identifice un transport de bunuri deteriorate și să se târguiască cu cei mai buni sau mai răi precupeți... dar niciodată nu îi împărțise cel mai important lucru pe care îl știa.

Nu îi spusese niciodată că avea o familie.

Aflase despre frații ei vitregi, născuți de mama pe care de abia o cunoscuse, după moartea tatălui ei – atunci când descoperise că fondurile îi fuseseră plasate sub tutelă și că un marchiz englez era noul ei tutore.

Totul se schimbase în câteva săptămâni.

Fusese lăsată fără menajamente pe treptele reședinței Ralston împreună cu trei cufere cu bunuri personale și cu o slujnică.

Toate din cauza unei mame fără nici un pic de instinct matern.

Așa că era vreo surpriză că oamenii puneau la îndoială caracterul fiicei acesteia?

Sau că fiica își puneă aceeași problemă?

Nu.

Nu semăna deloc cu mama ei. Nu le dăduse niciodată vreun motiv să creadă așa ceva.

Cel puțin, nu dinadins.

Oricum, nu prea conta. Acești aristocrați se hrăneau cu insultele pe care i le aruncau, privind-o cu superioritate de-a lungul

nasurilor lungi și drepte și văzând doar chipul mamei ei, scandalul provocat de mama ei, reputația mamei ei.

Nu le păsa cine era ea.

Îi interesa doar faptul că era altfel decât ei.

Iar ea era așa de tentată să demonstreze că într-adevăr era foarte diferită de ei... de aceste creaturi rigide, neinteresante și imperturbabile.

Luă o gură de aer să se liniștească și privi peste sala de bal spre ușile care duceau spre grădini. Se puse în mișcare, dar realiză imediat că nu era bine să iasă afară. Însă era atât de copleșită de emoții, încât nu prea îi mai păsa ce ar trebui sau nu să facă.

Mariana apărură de nicăieri lângă ea și o atinse delicat cu mâna înmănușată pe cot.

– Te simți bine?

– Da. Nu se uită spre prietena ei. Nu era în stare să o privească pe moment.

– S-au purtat odios.

– Dar în același timp aveau dreptate.

Mariana se opri brusc, dar Juliana merse mai departe, cu mintea doar spre ușile franțuzești deschise larg... parcă îi promiteau să o salveze. Tânăra ducesă o prinse repede din urmă.

– Nu aveau dreptate.

– Nu? Juliana aruncă o privire fugară spre prietena ei, remarcând că ochii mari și albaștri erau tipici pentru un specimen perfect de englezoaică. Ba sigur că au. Eu nu sunt ca voi. Nu o să fiu niciodată.

– Slavă Domnului pentru asta, răspunse Mariana. Sunt mulți ca noi care trebuie evitați cu orice preț. Eu, una, sunt foarte fericită să cunosc pe cineva atât de unic ca tine. În sfârșit.

Juliana se opri la marginea ringului de dans și se întoarse spre prietena ei.

– Mulțumesc. „Chiar dacă nu e adevărat.“

Mariana îi zâmbi, ca și cum totul s-ar fi remediat brusc.

– Cu foarte mare plăcere.

– Ce-ar fi să te duci să-ți găsești soțul arătos și să dansezi cu el? Altfel riști să intri în gura lumii care se va întreba ce-i cu mariajul tău.

- Lasă-i să clevească.

Juliana schiță un zâmbet ironic.

- Ai vorbit ca o ducesă.

- Titlul acesta îmi conferă și câteva avantaje.

Juliana se forță să râdă.

- Du-te.

Fruntea Mariane se încreți îngrijorată.

- Sigur ești bine?

- Da. Vreau doar să iau niște aer. Știi că nu suport camerele astea încinse.

- Ai grijă, replică Mariana, aruncând o privire nervoasă spre uși. Să nu te pierzi.

- Vrei să las o dâră de firimituri în urma mea?

- N-ar fi o idee rea.

- La revedere, Mari.

Mariana plecă, rochia ei albastră și sclipitoare fiind înghițită aproape instantaneu de mulțime, de parcă abia ar fi așteptat-o să li se alăture.

Pe Juliana n-ar fi aspirat-o cu aceeași viteză. Își imaginează mulțimea respingând-o precum un sâmbure de măslină scuipat de pe Ponte Vecchio¹.

Diferența era că situația ei era mai complicată.

Rămase câteva clipe cu privirea spre dansatori, zeci de cupluri care se roteau și se legănau într-un dans rapid. Nu rezistă tentației de a se compara cu femeile care făceau piruete, îmbrăcate toate în rochii drăguțe în culori pastelate, cu trupurile în pozițiile perfecte și cu personalități șterse. Ilustrau perfectă educație britanică - erau crescute și cultivate precum vița-de-vie, astfel încât toate boabele să fie identice și din ele să se prepare un vin absolut inofensiv și fad.

O observă pe fata din budoar așezându-se în rând cu dansatorii, doar că acum era mai îmbujorată, ceea ce o făcea să pară mai umană. Buzele îi erau încremenite într-un zâmbet pe care Juliana îl evaluează ca fiind studiat îndelung în oglindă - nici prea viu să bată la ochi, nici prea șters să indice dezinteresul. Semăna

¹ Cel mai vechi pod din Florența, situat pe râul Arno (n.tr.)

cu un strugure copt, gata să fie cules. Ajuns la maturarea perfectă la care poate fi inclus în această recoltă de vin simplu englezesc.

Poama ajunse în capătul șirului, unde se întâlnește cu partenerul ei.

Partenerul era ducele de Leighton.

Cei doi șerpuiau și făceau piruete spre ea, alături de ceilalți petrecăreți, iar în mintea Juliane stăruia un singur gând.

Nu se potriveau.

Nu era vorba de felul în care arătau împreună, dar parcă și faptul că amândoi erau blonzi era nepotrivit. Cumva ea era prea simplă – chipul o idee prea rotund, ochii albaștri, o idee prea palizi, buzele roz arcuite parcă imperfect –, iar el era... ei bine... el era *Leighton*. Diferența de statură dintre ei era imensă – el cu mult peste un metru optzeci, iar ea micuță și subțire de abia îi ajungea la piept.

Juliana își mută privirea în altă parte. Probabil că lui îi plăcea ideea unei femei minione, a unei creaturi pe care o putea pune în mișcare cu un bobârnac.

Dar deosebiriile dintre ei nu se opreau aici. Poama iubea să danseze, fapt subliniat de scânteia din priviri când se uita la celelalte femei. El nu zâmbea în timp ce dansa, în ciuda faptului că știa foarte bine pașii. Nu se simțea bine. Se înțelegea de la sine că nu era genul de bărbat căruia să-i facă plăcere dansul de țară. Genul căruia nu-i plăcea niciodată nimic.

Era surprinzător că se aventurase într-o activitate inferioară lui precum dansul.

Cei doi ajunseră la capătul șirului de dansatori, iar în momentul în care Leighton se uită spre Juliana erau doar câțiva metri între ei. Totul dură maximum o secundă, două, dar în momentul în care Juliana îi privise ochii aceea ca aluna simțise un junghi în stomac. Normal ar fi fost să se fi obișnuit deja cu sentimentul acesta, dar o surprindea de fiecare dată.

Sperase întotdeauna că orice ținea de el va înceta să o mai afecțeze. Că într-o zi toate aceste amintiri trecătoare ale trecutului vor rămâne acolo unde le era locul – în trecut.

Efectul era exact contrar – își aducea aminte de fiecare dată cât era de străină de lumea lui.

Se roti pe călcâie și se îndreptă spre ușile de sticlă și spre întunericul de afară cu un avânt reinnoit. Ieși fără ezitare pe terasa de dincolo de ele. Știa că nu ar fi trebuit să se ducă afară din momentul în care pășise peste prag. Știa că fratele ei și întregul oraș o vor judeca pentru această mișcare. Terasele reprezentau echivalentul păcatului în ochii lor.

Mentalitate eronată și ridicolă. Nu se putea întâmpla nimic rău dacă petreceai câteva momente pe terasă. De *grădină* trebuia să se ferească.

Afară era frig, aerul înțepător și bine-venit. Își ridică privirea spre cerul senin de octombrie și spre stele.

Bine că măcar ele erau la locul lor.

- N-ar trebui să stai afară.

Nu se întoarse. Ducele era cel care i se alăturase. Nu era chiar surprinsă.

- De ce?

- Ți se poate întâmpla ceva.

Ridică din umeri.

- În Italia avem o vorbă care spune că femeile au douăsprezece vieți, precum pisicile.

- Aici pisicile au doar nouă.

Îi aruncă un surâs peste umăr.

- Și femeile?

- Mult mai puține. Nu e bine să fii singură aici.

- Ba era foarte bine până să apari tu.

- De aceea... Vocea i se stinse.

- De aceea intru mereu în bucluc.

- Da.

- Atunci de ce ești aici, Excelență? Nu cumva îți strici reputația dacă ești văzut în compania mea? Se întoarse și îl văzu deja la câțiva metri de ea și o bufni râsul. Mda. De la distanța asta nu ți se poate strica nimic. Ești în siguranță.

- I-am promis fratelui tău că te voi proteja de un eventual scandal.

Deja se săturase ca toată lumea să fie convinsă că era doar la un pas de izbucnirea unui scandal.

Se încruntă la el.

- Nu ți se pare ușor ironic?

Pe fruntea lui apărură câteva cute.

- Ce anume?

- La un moment dat dumneata ai fost cea mai mare amenințare la adresa reputației mele. Sau nu-ți mai amintești?

Cuvintele îi ieșiseră din gură înainte de a le putea opri, iar postura lui deveni și mai rigidă în lumina aceea palidă.

- Nu e nici momentul, nici locul potrivit să discutăm asemenea lucruri.

- De fapt, nu e niciodată momentul, nu-i așa?

El schimbă subiectul.

- Ai avut noroc că te-am găsit eu.

- Norocoasă? Așa se zice? Juliana îl privi în ochi, încercând să găsească o urmă din căldura pe care o simțise altădată. În afară de privirea hotărâtă de patrician nu mai zări altceva.

Cum reușea să fie atât de diferit acum?

Își mută privirea înapoi spre cer, furioasă.

- Cred că ar fi mai bine să pleci.

- Cred că ar fi mai bine să te întorci la bal.

- De ce? Crezi că dacă mă duc să dansez mă vor primi cu brațele deschise?

- Cred că dacă nu încerci nu te vor accepta niciodată.

Se întoarse din nou ca să îl privească în ochi.

- Dumneata crezi că eu îmi doresc ca ei să mă accepte.

O studie câteva momente înainte de a-i răspunde.

- Cred că ți-ai dori ca noi să te acceptăm.

Noi.

Își îndreptă cu demnitate spatele.

- De ce mi-aș dori așa ceva? Sunteți niște oameni rigizi și lipsiți de emoții, preocupați mai degrabă de distanța adecvată între partenerii de dans decât de lumea în care trăiți. Credeți că tradițiile, manierele și regulile voastre caraghioase vă fac viața mai bună. Nu e așa. Nu vă fac decât snobi.

- Ești o copilă care nu cunoaște regulile jocului pe care îl joacă.

Cuvintele acestea îi atinseră coarda sensibilă. Față de el însă trebuia să nu afișeze nici un sentiment.

Se apropie de el, vrând să-i testeze stăpânirea de sine. El nu se clinti.

- Ești de părere că tratez situația ca pe un joc?

- Cred că ți-e imposibil să o tratezi altfel. Uită-te la tine! Toată lumea bună din oraș e la doar câțiva metri distanță, iar tu stai aici la un milimetru de un eventual dezastru. Rostise cu gravitate aceste cuvinte, trăsăturile lui puternice părând și mai frumoase în lumina lunii.

- Ți-am mai spus deja. Nu-mi pasă de părerea lor.

- Ba sigur că îți pasă. Altfel n-ai mai fi aici. Te-ai fi întors în Italia și ai fi rupt orice legătură cu noi.

Urmă o pauză lungă.

Se înșela. Nu îi păsa de ce credeau ei. *Îi păsa de ce credea el.*

Iar acum se simțea și mai frustrată.

Se întoarse cu fața spre grădină, apucă nervoasă balustrada lată de piatră și se întrebă în gând ce-ar fi fost dacă ar fi dispărut alergând în întuneric.

Ar fi fost găsită oricum.

- Sper că palmele ți s-au vindecat.

Iar acum urma o discuție politicoasă. Nepăsătoare.

- Da. Mulțumesc, răspunse și trase adânc aer în piept. Am observat că-ți place să dansezi.

Ezită înainte de a-i da replica.

- A fost acceptabil.

Juliana râse reținut.

- Ce mai compliment, Excelență, zise ea, apoi șovăi. Partenera dumitale părea că se simte bine în prezența ta.

- Lady Penelope este o dansatoare desăvârșită.

Poama avea și-un nume.

- Da, mă rog, am avut norocul să o întâlnesc mai devreme. Vreau să-ți spun că nu prea știe să-și aleagă prietenele.

Nici o trăsătură nu i se clinti în lumina argintie.

- Nu îți permit să o insultți.

- Nu îmi *permiți*? Dar cum crezi că îmi poți impune ce să fac?

- Vorbesc serios. Lady Penelope îmi va deveni mireasă. O vei trata cu respectul cuvenit.

Carevasăzică urma să se căsătorească cu creatura aceea banală.

De mirare rămase cu gura căscată.

- Ești logodit?

- Încă nu. Dar de acum e doar o chestiune formală.

Îi trecu prin minte că era firesc ca el să aleagă o mireasă perfectă și englezoaică pe deasupra. Problema era că i se părea *greșit*.

- Îți mărturisesc că n-am mai auzit pe nimeni să vorbească atât de detașat despre mariaj.

El își încrucieșă brațele peste redingota neagră de lână pentru că se făcuse răcoare, făcând țesătura să se întindă peste umeri și sublinindu-le largimea.

- Ce-ar fi de zis? Ne potrivim destul de bine.

Juliana clipi.

- Destul de bine.

- Exact.

- Câtă fervoare.

Sarcasmul ei fin nu îl atinse.

- E o chestiune de afaceri. Pasiunea nu-și are locul într-un mariaj englezesc trainic.

Era doar o glumă. Trebuia să fie.

- Și cum te aștepti să-ți trăiești toată viața fără nici un pic de pasiune?

El inspiră adânc, iar Juliana se întrebă dacă nu cumva își adulmeca înfumurarea.

- Se face prea mare caz de emoții.

De data asta ea râse scurt.

- Cred că asta este cea mai tipic englezească afirmație pe care am auzit-o vreodată.

- E un lucru rău să fii englez?

Surâsul îi reapăru.

- Tu ai zis-o, nu eu, spuse ea, apoi continuă, știind că îl enervează: Toți avem nevoie de pasiune. Ai putea pune o doză mare de pasiune în absolut tot ce faci în viață.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Ar trebui să-ți urmez eu oare sfatul?

Ea aprobă din cap, așa că el se grăbi să continue:

- Vreau să văd dacă am înțeles bine. Ești de părere că ar trebui să am parte de niște pasiune în viață - adică de o emoție care

te atrage în grădini întunecate și în trăsurile necunoscuților și pe terase și te obligă să-ți riști reputația cu o frecvență alarmantă.

Juliana își înalță capul înainte de a-i răspunde:

- Da.

- Poate pentru dumneata funcționează, *domnișoară Fiori*, dar eu sunt diferit. Am de protejat un titlu, o familie și o reputație. Ca să nu mai spun că sunt mult deasupra acestor dorințe simple și... vulgare.

Aroganța pe care o degaja era de-a dreptul sufocantă.

- Doar ești duce, replică ea sarcastic.

El ignoră din nou ironia.

- Exact. Iar tu ești...

- Sunt mult mai jos de atât.

Ridică o sprânceană aurie.

- Dumneata ai spus-o, nu eu.

Julianei i se tăie respirația de parcă ar fi primit o lovitură în plex. Merita să fie pus la punct cu hotărâre și răutate. De o manieră în care să fie distrus pentru totdeauna. Într-un mod în care doar o femeie putea.

Așa cum își dorea ea foarte tare.

- Ești un... *asino*. Buzele lui se subțiară la auzul insultei, iar ea făcu o plecăciune până la pământ, desigur în batjocură, în fața lui. Îmi cer scuze, *Excelență*, pentru folosirea unui asemenea limbaj, spuse ea și îi aruncă o privire printre gene. Îți cer permisiunea de a reformula în engleza ta, atât de superioară. Ești un *măgar*.

- Ridică-te, șuieră el printre dinți.

Se ridică și încercă să-și stăpânească furia, iar el îi înfipse cu forță degetele în cot și o întoarse cu fața spre sala de bal. Când i se adresă, vocea îi era joasă și iritată:

- Ești așa de convinsă că pasiunea te face mai bună decât noi, când singurul lucru pe care îl dezvăluie e faptul că ești egoistă. Ai o familie care face toate eforturile să te introducă în lumea bună, iar pentru tine nu contează decât să te simți tu bine.

În acel moment îl ura.

- Nu e adevărat. Îmi pasă mult de ei. Nu aș face niciodată nimic ca să... Tăcu. „Nu i-aș răni niciodată.”

Nu era pe deplin adevărat. La urma urmei, se afla pe o terasă slab iluminată cu *el*.

Parcă îi citise gândurile.

- Inconștiența asta te va distruge... și probabil că îi va distruge și pe ei. Dacă ți-ar păsa cât de cât, ai încerca să te comporți precum o lady și nu ca o...

Preferă să nu rostească nici un epitet. Oricum pentru ea fusese clar ce voise să spună.

Se calmă dintr-odată.

Scopul ei era acum să îl doboare pe bărbatul acesta perfect și arrogant în genunchi.

Dacă el avea impresia că era prea îndrăzneată, atunci exact așa avea să se poarte. Își retrase încet brațul din strânsoarea lui.

- Crezi că ești mai presus de pasiune? Crezi că în lumea ta perfectă nu e nevoie decât de reguli rigide și de trăiri lipsite de emoție?

Provocarea din cuvintele ei rostite cu calm îl făcu să se dea un pas înapoi.

- Nu cred. Sunt sigur.

Juliana înclină o singură dată din cap.

- Demonstrează.

Leighton se încruntă, dar nu răspunse.

- Vreau să-ți arăt că nici măcar un duce glacial nu poate trăi fără căldură.

El nu se clinti din loc.

- Nu.

- Te temi?

- Nu mă interesează.

- Mă îndoiesc.

- Ție chiar nu-ți pasă de reputație?

- Dar dacă ești îngrijorat de reputația dumitale, Excelență, ce te oprește să-ți aduci o escortă?

- Iar dacă mă opun stilului dumitale zbuțuit de a trăi?

- Atunci te vei însura cu Poama, și toate bune și frumoase.

El tresări.

- Cu Poama?

– Lady Penelope. Urmă o pauză lungă. Dar... dacă nu te vei putea opune... Se apropie de el, atrasă de căldura corpului lui în aerul rece de octombrie.

– Atunci ce? întrebă el încet pe un ton scăzut și periculos.

Era la mâna ei acum. Urma să îl doboare. Iar odată cu el avea să-i doboare și lumea perfectă în care credea că trăiește.

Îi zâmbi.

– Atunci reputația dumitale va fi într-un mare pericol.

Rămase tăcut, dar totuși un mușchi al maxilarului îi zvâcnea aproape insesizabil. După câteva clipe, Juliana avu impresia că avea să o abandoneze acolo împreună cu amenințarea pe care o lansase.

În final îi răspunse:

– Ai la dispoziție două săptămâni.

Juliana nu avu timp să-și savureze victoria, căci el continuă:

– Dar să știi, domnișoară Fiori, că dumneata vei fi cea care își va învăța lecția.

Deveni circumspectă.

– Ce lecție?

– Că reputația iese întotdeauna triumfătoare.

Capitolul 4

Este indicat să se meargă în pas relaxat de plimbare sau cu pași mărunți.

Doamnele delicate nu aleargă niciodată.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Cea mai potrivită oră e cât mai devreme...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

În dimineața următoare ducele de Leighton se trezi la răsăritul soarelui.

Se spală, se îmbracă într-o cămașă curată de pânză și cu niște pantaloni din piele moale de căprioară, își încălță cizmele de călărie, își legă eșarfa la gât și trimise vorbă să i se pregătească de îndată calul.

În mai puțin de un sfert de oră traversă marele foaier al casei sale din oraș, iar Boggs, majordomul său vigilant, îi înmână o pereche de mănuși și cravașa, după care ieși din casă.

Trase în piept aerul dimineții, răcoros și cu parfum de toamnă, apoi se ridică singur în șa, exact la fel cum făcea în fiecare dimineață de când fusese înnobilit cu titlul de duce, în urmă cu cincisprezece ani.

În oraș sau la țară, pe ploaie sau în zi frumoasă, ger sau arșiță, ritualul era respectat cu sfințenie.

Hyde Park era practic pustiu în zorii zilei – erau puțini cei care doreau să călărească fără a fi văzuți și erau și mai puțini cei care catadicseau să-și părăsească locuințele cu noaptea în cap. Acesta era motivul pentru care lui Leighton îi plăcea atât de mult să călărească la asemenea ore – liniștea era întreruptă doar de tropotul copitelor, de respirația calului amestecată cu a lui în timp ce galopau ușor pe aleile lungi și pustii deocamdată, dar extrem de aglomerate câteva ore mai târziu de cei care de abia așteptau să-și împărtășească ultimele bârfe. Celor din înalta societate le plăcea să facă schimb de informații, iar dacă ziua era frumoasă, atunci Hyde Park constituia locul perfect pentru asemenea conversații.

Era doar o chestiune de timp până când familia lui avea să devină subiectul anului.

Leighton se aplecă spre grumazul calului și îl mână să alerge mai repede, de parcă ar fi vrut să lase în urmă toate clevetirile.

În momentul în care aveau să afle despre sora lui, bârfele urmau să înflorească. Familia lui avea din ce în ce mai puține resurse prin care să-și poată proteja numele și reputația. Titlul de duce de Leighton aparținea de unsprezece generații familiei lui. Ducii se număraseră printre cei care luptaseră alături de William Cuceritorul. Toți cei care deținuseră titlul și această poziție venerabilă care îi ridica deasupra celorlalți se ghidaseră după o regulă mai presus de orice: *Ferește-te de absolut orice ar putea să-ți mânjească numele.*

Timp de unsprezece generații această regulă funcționase perfect.

Până acum.

În ultimele luni, Leighton făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să se asigure că propriul caracter era fără reproș. Se despărțise de amantă, se dedicase muncii din parlament, participase la zeci de ceremonii găzduite de persoane care aveau puterea de a influența percepția înaltei societăți. Participase la dansuri tradiționale. Se dusesse la ceaiuri. Fusese la Almack's¹. Vizitase cele mai respectabile familii aristocratice. Reușise să răspândească un zvon rezonabil și convențional că sora lui se afla pe perioada verii la țară. Apoi și pe durata toamnei. În scurt timp îi va anunța șederea ei acolo și pe parcursul iernii.

Dar nu era suficient. Nimic nu putea fi.

Faptul că știa asta – că înțelegea foarte bine că nu va putea niciodată să-și protejeze familia împotriva cursului natural al evenimentelor – îi amenința toată liniștea.

Un singur lucru îi mai rămăsese de făcut.

O soție impecabilă, mai presus de orice critică. O femeie pe care să o îndrăgească toți cei din lumea bună.

Avea aranjată o întâlnire cu tatăl lui Lady Penelope în cursul zilei. Marchizul de Needham și de Dolby îl abordase pe Leighton ca să îi sugereze să se întâlnească „pentru a discuta despre viitor”. Leighton nu avea nici un motiv să amâne întâlnirea, pentru că intenționa să primească cât mai repede acordul marchizului referitor la statutul legăturii sale cu fiica acestuia, pentru a putea face față gurilor rele care puteau să înceapă cu bârfele din clipă în clipă.

Schiță un zâmbet șters. Întâlnirea era doar o formalitate. Marchizul era așa de încântat de el încât ar fi fost în stare să îl ceară de bărbat pentru fiica sa.

N-ar fi fost prima propunere care îi fusese făcută în seara aceea.

Nici cea mai tentantă.

¹ Almack's – club londonez aristocratic care a funcționat între 1765 și 1871, unul dintre primele care acceptau atât bărbați, cât și femei (n.tr.)

Se îndreptă de spate și struni calul, redevenind lucid. Revăzu cu ochii minții imaginea Julianei înfruntându-l precum o războinică pe terasa conacului Weston – îi aruncase mănușa ca și cum n-ar fi fost decât un joc. „Vreau să-ți arăt că nici măcar un duce glacial nu poate trăi fără căldură.“

Cuvintele îi răsunau cu accentul italianesc ca și cum ar fi fost lângă el, șoptindu-i-le la ureche. *Căldură*.

Închise ochii vrând să scape de acel gând și dădu din nou frâu liber calului, doar-doar vântul rece care îl lovea cu forță în față o să reușească să combată efectul pe care acest cuvânt îl avea asupra lui.

Îl atrăsese într-o cursă. Îl enervase atât de tare cu aroganța cu care îi vorbise – cu siguranța cu care susținuse că întreaga lui viață e construită pe principii ridicole –, încât în acel moment își dorise să-i demonstreze cu orice preț că se înșală. Voise să îi demonstreze că insistența ei de a afirma că lumea lui era goală de conținut era la fel de ridicolă ca și cutezanța ei frivolă.

Prin urmare, îi acordase două săptămâni.

Nu alesese întâmplător acest interval de timp. În două săptămâni Juliana avea șansa să încerce să îi arate ce poate, iar el urma să îi demonstreze că în final doar reputația conta. Publicând anunțul iminentei lui căsătorii în ziarul *Times*, Juliana avea să învețe că pasiunea aceea era doar un drum tentant... și extrem de dezamăgitor.

Dacă nu i-ar fi acceptat provocarea, atunci n-ar fi încăput nici o îndoială că ar fi găsit pe altcineva pe care să-l îmbrobodească – pe cineva care să nu-i fie îndatorat lui Ralston și căruia să nu-i fi păsat că îi distruge reputația.

De fapt, el îi făcea ei o favoare.

Așa își putea da toată arama pe față.

„Te rog.“

Rugămintea periculoasă îi reveni împreună cu imaginea ispitoare a Julianei. Cu picioarele ei lungi prinse în așternuturile lui, cu părul răsfirat ca satinul pe perna lui, cu ochii aceia de culoarea safirelor de Ceylon promițându-i lumea în timp ce îi șoptea cu buzele acelea pline numele și se întindea spre el.

Fantezia îi stăruia câteva momente în minte – era doar o fantezie și nimic mai mult – și își închipuia cum ar fi fost s-o lungească pe pat, iar el s-ar fi întins lângă trupul ei lung și apetisant, s-ar fi îngropat în părul, în pielea ei, în miezul ei fierbinte și s-ar fi prelat cu totul pasiunii de care îi vorbise cu atâta patimă.

Ar fi fost raiul pe pământ.

O dorise din prima clipă când o văzuse, atât de tânără, de proaspătă și de diferită față de păpușile de porțelan care îi erau prezentate pe bandă rulantă de mame disperate.

Preț de o fracțiune de secundă, chiar crezuse că o va putea avea. Crezuse că era un giuvaier exotic din străinătate, exact genul de soție care s-ar potrivi atât de bine ducelui de Leighton.

Apoi îi aflase adevărata identitate – că nu avea absolut deloc descendența necesară soției unui duce.

Dar chiar și atunci îl tentase ideea de a o face a lui. Problema fusese că Ralston nu ar fi apreciat deloc dacă sora lui ar fi devenit amanta unui duce, mai ales a unuia pe care nu îl agrea deloc.

Gândurile îi fură întrerupte – din fericire – de tropotul altor copite. Leighton trase hățurile și încetini, apoi se uită spre pajiștea dinspre care se îndreptau spre el în mare viteză un cal împreună cu călărețul lui, galopând destul de nesăbuit chiar și pentru un călăreț evident priceput. Se opri, impresionat de mișcările sincronizate ale stăpânului și ale animalului. Privirea îi poposi de-a lungul picioarelor lungi și grațioase ale bestiei negre, apoi asupra mușchilor care zvâcneau, ca în final să se oprească asupra călărețului care stătea aplecat pe grumazul armăsarului și îi șoptea comenzile la ureche.

Simon vru să-și intersecteze privirea cu cea a călărețului pentru a-și exprima aprecierea, ca de la un călăreț la altul. Și încremeni.

Ochii aceia erau de un albastru scânteietor, cu sclipiri sfidătoare și satisfăcute.

Cu siguranță el îi invocase prezența.

Nu exista nici cea mai mică șansă ca Julianna Fiori să se afle aici, în Hyde Park, în zorii zilei, îmbrăcată în haine bărbătești, călărind

un armăsar cu o viteză atât de nebunească, de parcă ar fi fost pe pista de la Ascot¹.

Nici nu realizează când trase brusc hăturile și rămase cu privirea pironită spre ea, nevenindu-i să creadă că se îndrepta atât de hotărât spre el, fie fără să realizeze, fie fără să-i pese de consternarea și de furia care îl cuprinseseră, aceste emoții amestecându-i-se haotic în minte, care mai de care mai pregnant.

Îl zări și ea și se opri atât de rapid, încât era limpede că nu era prima dată când își călărise armăsarul atât de vârtos, de iute și de abil. O urmări în continuare tăcut în timp ce ea își scotea o mânășă neagră și mângâia grumazul lung al calului, șoptindu-i animalului masiv care tânjea după palma ei vorbe de încurajare într-o italiană blândă și cursivă. Își undui degetele lungi pe pielea neagră a bestiei și o recompensă cu un scărpinat bine apreciat.

Se întoarse spre el doar după ce termină de mulțumit calului, cu o atitudine cât se poate de naturală, ca și cum această întâlnire ar fi fost perfect normală și potrivită.

- Excelență. Bună dimineața.

- Ești nebună? Cuvintele fură rostite cu asprime și nervozitate ce avură un ecou necunoscut chiar și pentru propriile urechi.

- Am decis că dacă Londra... și dumneata... sunteți atât de convingși de caracterul meu îndoielnic, atunci ce rost mai are să mă îngrijorez atât? spuse ea și făcu un gest de parcă discutau despre vreme. Lucrezia n-a mai alergat așa de când am sosit. Și i-a plăcut foarte mult... nu-i așa, *carina*? Se aplecă din nou spre cal și-i șopti ceva la ureche, iar acesta păru impresionat de cuvintele măguli-toare ale stăpânei și sforăi mulțumit.

Din punctul lui de vedere, animalul avea toate motivele să fie încântat.

Își alungă acest gând.

- Ce faci aici? Ai idee ce s-ar putea întâmpla dacă te-ar vedea cineva? Cu ce ești îmbrăcată? Ce te-a apucat să...?

Juliana își mută privirea spre el.

- La care dintre întrebările astea vrei să-ți răspund întâi?

¹ Ascot, Berkshire, localitate cunoscută pentru cursele de cai care se organizează pe hipodromul cu același nume (n.tr.)

- Nu-mi pune răbdarea la încercare.

Nu părea deloc intimidată de atitudinea lui.

- Ți-am spus deja. Am ieșit la o plimbare. Știi la fel de bine ca și mine că la ora aceasta sunt puține șanse să fii văzut. Până și soarele abia a făcut ochi. Iar în ce privește vestimentația mea... nu crezi că am făcut bine că m-am costumat ca un domn? Oricine m-ar vedea, n-ar bănuși nimic. Oricum, și-ar pune mult mai puține întrebări decât dacă ieșeam îmbrăcată normal. Și nici nu-i prea distractiv să călărești ca o femeie, pe o parte a șeii, după cum îți poți imagina și tu.

Își întinse mâna de-a lungul coapsei pentru a-i atrage atenția asupra costumului, iar el nu se putu abține să nu-i urmărească mișcările și să nu-i remarce formele curbate ale piciorului, strâns lipit de coastele calului. Foarte tentant.

- Poți, Excelență?

Își smulse privirea și o fixă în ochii ei, unde recunosc o sclipire amuzată, care nu îi plăcea.

- Ce să pot?

- Poți să-ți imaginezi că nu e așa de distractiv să călărești pe-o parte? Foarte cuviincios. Foarte... *tradițional*.

Simți din nou că se enervează și, în același timp, dorința de a-și păstra cumpătul. Se uită cu mare băgare de seamă de jur împrejur, verificând dacă pe pajiște mai apăruseră și alți călăreți. Nimeni. Slavă Domnului!

- Ce te-a apucat să riști în asemenea hal?

Îi zâmbi încet, precum o pisicuță care a reușit să descopere un castron cu smântână.

- Pentru că îmi dă un sentiment minunat. De ce altceva?

O declarație care îi făcu mintea să explodeze, prin acele cuvinte catifelate, senzuale și extrem de încrezătoare.

Și cu totul neașteptate.

- Nu e bine să vorbești așa.

Sprâncenele ei se uniră întrebător.

- De ce?

- Nu se cuvine. Realiză de cum vorbi că sunase stupid.

Juliana oftă prelung și afectat.

- Credeam că am depășit această discuție, nu? El nu răspunse, așa că insistă: Hai, Excelență, doar nu ai ieșit să călărești când nici nu s-a mijit bine de ziuă pentru că nu-ți place. Te affi aici pentru senzațiile minunate pe care le ți le oferă călăritul. El își strânse buzele într-o linie subțire, iar răsul ei de cunoscător îi transmise un fior prin tot trupul. Își puse mânușa sub privirea lui atentă - transfigurat de precizia cu care mânușa de piele se mula pe degetele ei delicate. N-ai decât să negi, dar degeaba, pentru că am văzut foarte clar.

Nu reuși să se stăpânească:

- Ce-ai văzut foarte clar?

- Invidia. Îl arată cu degetul, cu siguranță un gest obraznic în accepțiunea lui. Nici nu știa că sunt eu călare pe calul acesta... voiai să fiu eu. Ai vrut să dai frâu liber calului și să gonești... cu pasiune. Plesni ușor frâiele și își îndreptă calul spre pajiștile larg deschise, pustii și îmbietoare.

Nu-și putea dezlipi privirea de la ea, de la felul în care emana energie și putere.

Știa ce avea să urmeze.

Era pregătit.

- Ne întrecem până la Serpentine. Cuvinte rostite cu un ușor accent italianesc ce rămaseră în urma ei când se puse în mișcare. În câteva secunde o pornise de-a binelea la galop.

Nu mai stătu pe gânduri și goni după ea.

Armăsarul lui era mai rapid și mai puternic, dar Simon îl strunea cu măiestrie cu un ochi la Juliana. Știa să călărească ca o profesionistă, să se miște odată cu calul, să se facă totuna cu grumazul lui. Nu auzea nimic, dar știa că îi șoptea ceva la ureche, cuvinte blânde de încurajare, de laudă... prin care îi dăruia libertatea să alerge cât de repede voia.

Aflat la două lungimi în spate, Simon își lăsă privirea asupra spatelui ei lung și drept, a formelor ei pline, a felului în care coapsele ei strângeau și eliberau, comunicând într-o manieră irezistibilă comenzi calului de sub ea.

Dorința îl cuprînse, puternică și intensă. O alungă, aproape instantaneu.

Nu era din pricina ei. Era din pricina situației.

Iar apoi se uită peste umăr la el și ochii albaștri îi sclipiră când se asigură că o urma îndeaproape. Acum era sigură că era în spatele ei. Râse, iar sunetul acela pluti în aerul înțepător al dimineții printre primele raze de soare, învăluindu-l cu totul, în timp ce ea își îndreptă iarăși atenția către cursă.

El slăbi hățurile și lăsă animalul să gonească în voie.

În câteva secunde o depăși și se înscrise în arcul larg care urmărea zona împădurită a parcului, apoi continua pe pajiște spre lacul Serpentine. Se lăsă cu totul pradă clipei – modului în care lumea se înclina și aluneca pe lângă el, ca și cum n-ar mai fi existat decât el și calul lui.

Juliana avusese dreptate.

Era o senzație minunată.

Nu se putu abține să nu se uite în spate la ea, aflată la câteva lungimi în urmă, și o văzu cum își ghidează calul în altă direcție decât cea aleasă de el, abia încetinind și dispărând în pădurea deasă.

Unde naiba se ducea?

Strânse hățurile atât de tare, încât calul se ridică pe picioarele din spate, aproape rotindu-se în aer. Se avântă imediat în pădure după ea, la doar câteva secunde distanță.

Soarele dimineții abia răzbătea printre copaci, dar întunericul nu era o opreliște pentru Simon, care gonea în mare viteză pe cărarea abia luminată, care nici nu se vedea de pe pajiște. I se pusese un nod în gât de emoție, jumătate furie, jumătate teamă, dar continuă să galopeze pe cărarea întortocheată, ghidându-se doar după frânturile în mișcare pe care reușea să le vadă din când în când în față.

Ajunse într-o curbă foarte strânsă și se opri în capătul unei cărări lungi și umbrite pe care ea își gonea calul, direct spre un arbore doborât care bloca drumul.

Înțelese cu groază ce voia să facă. Se pregătea să sară peste el.

Strigă enervat la ea, dar ea nici nu încetini, nici nu se întoarce.

Sigur că nu.

Inima i se opri în momentul în care calul și călăreața se înălțară într-o formă perfectă în aer și săriră peste barieră la distanță sigură. Aterizară și cotiră rapid după un colț la capătul îndepărtat

al copacului, iar Simon înjură ca la ușa cortului de nervi, după care se lipi iar de grumazul calului și porni în mare goană, disperat să o ajungă din urmă.

Cineva trebuia să o muștruluiască bine.

Sări fără grijă peste trunchiul copacului, întrebându-se cât avea să mai dureze această vânatoare care îl enerva cu fiecare tropot din ce în ce mai tare.

Ajunse la o cotitură și trase brusc de frâie.

În mijlocul cărării stătea iapa Julianei, calmă și liniștită.

Singură.

Sări din spinarea calului său înainte ca acesta să se oprească și o strigă pe Juliana până o văzu rezemată de un copac de pe marginea cărării, cu palmele pe genunchi și cu răsuflarea întretăiată, cu obraji roșii de efort și de frig, cu ochi strălucitori din pricina agitației și a unui alt sentiment pe care el nu mai avea acum răbdarea să-l identifice.

Se năpusti ca o furtună asupra ei.

- Femeie nesăbuită ce ești! tună el. Puteai să-ți frângi gâtul!

Nici măcar nu tresări în fața ieșirii lui, ci zâmbi.

- Aiureli. Lucrezia a sărit peste obstacole mult mai mari și mai înșelătoare.

Se opri la câțiva pași de ea, cu pumnii încleștați.

- Nu-mi pasă nici dac-ar fi bidiviul diavolului. Parcă cereai să fii rănită.

Juliana își întinse larg mâinile.

- Dar uite că n-am pățit nimic.

Nici cuvintele acestea nu avură darul să îl calmeze. Ba din contră.

- Observ.

Un colț al gurii ei se ridică într-o expresie pe care mulți ar fi îndrăgît-o pe loc. Pe el îl enervă.

- Sunt mai mult decât întreagă. Radiez de dinamism. Nu ți-am spus că avem douăsprezece vieți?

- Dar nu poți supraviețui după ce vei provoca douăsprezece scandaluri, și nu mai e mult și o să înceapă calvarul. Putea să te vadă oricine.

Era antipatic și își dădea seama și el. Se ura pentru asta.

Juliana râse, iar sunetul acela străluci în dumbrava umbroasă.

- N-a durat decât două minute.

- Dacă nu m-aș fi ținut după tine puteai fi atacată de răufăcători.

- Așa devreme?

- Pentru ei e târziu.

Ea clătină încet din cap și făcu un pas spre el.

- Dar te-ai ținut după mine.

- Dar n-aveai de unde să știi că o voi face.

Nici el nu știa de ce asta avea importanță. Dar avea.

Juliana se apropie și mai mult de el cu precauție, ca de un animal sălbatic. El se simțea ca un animal. Își pierduse controlul.

Trase adânc aer în piept și-și umplu plămâni de parfumul ei.

- Ba eram sigură că o să vii.

- De unde până unde?

Ridică grațios dintr-un umăr.

- Pentru că de abia așteptai.

Acum era atât de aproape încât o putea atinge, și își strânse pumnii pe lângă corp, chinându-se din răspuțeri să reziste tentației de a o trage spre el, demonstrând astfel că dreptatea era de partea ei.

- Te înșeli. M-am luat după tine ca să te feresc de alte bețele.

Acum îl privea cu ochii mari și buze pline, cuprinse de un surâs care promitea o sumedenie de secrete.

- Te-am urmărit pentru că ești foarte impulsivă și îți poți face rău atât ție, cât și celorlalți.

- Ești sigur?

Conversația îi scăpa încetul cu încetul de sub control.

- Sigur că da, răspunse el, scormonind în minte după o dovadă. N-am timp de jocurile tale, domnișoară Fiori. Am întâlnire cu tatăl lui Lady Penelope.

Privirea ei alunecă deoparte pentru doar o fracțiune de secundă, apoi reveni la el.

- Atunci ar trebui să te grăbești. Nu-i o idee bună să lipsești de la o asemenea întâlnire importantă.

Sesiză sfidarea din ochii ei.

Du-te.

El chiar voia să plece. Asta avea să facă.

O șuviță din părul ei negru îi scăpă de sub bonetă, iar el se întinse instinctiv spre ea. Ar fi trebuit să i-o dea la o parte de pe față și atât – de fapt nici n-ar fi trebuit să o atingă –, dar după ce o luă nu se putu abține și și-o înfășură în jurul pumnului o dată, de două ori, studiind felul în care se lipea de mânușa de piele moale, și își dori să poată simți șuvița direct pe piele.

Respirația ei se accelerează, iar privirea lui alunecă spre bustul care i se umflă și cobora pe sub haină. Vestimentația ei masculină ar fi trebuit să-i domolească avântul, dar de fapt îl înfioră și mai tare. Îl despărțeau de ea doar câțiva nasturi – nasturi care puteau fi descheyați foarte ușor pentru a-i dezvălui cămașa, care la rândul ei putea fi scoasă din pantaloni, iar atunci ar fi avut acces direct la pielea aceea catifelată.

O privi în ochi și identifică cu exactitate sclipirea misterioasă. Sfidarea provocatoare și satisfacția infatuată dispăruseră și fuseseră înlocuite cu ceva mult mai primitiv și mai puternic, dar în același timp foarte familiar.

Dorință.

Pricepu dintr-odată cum putea să-și impună din nou controlul. Autocontrolul.

– Cred că ai vrut să mă țin după tine.

– Eu... Vocea îi tremură, apoi se opri.

Simon se simți amețit de victoria imediată, precum un vânător care și-a ochit prima pradă.

– Puteai face ce vrei, nu-mi păsa.

– Minți.

Cuvântul șoptit pluti amenințător în aerul greu al dimineții. O trase de șuviță spre el până ajunsese la doar câțiva centimetri. Buzele ei se întredeschiseră în căutarea unei guri de aer salvatoare, captivându-i atenția.

Iar când văzu acele buze pline ușor deschise, de parcă îl implorau, nu mai rezistă. Nici măcar nu încercă să se opună.

Avea gust de primăvară.

Gândul acesta îi explodă prin tot trupul în momentul în care își lipi buzele de ale ei, îi cuprinse obrajii între palme și îi ridică ușor capul spre el. Putea să jure că o auzise șoptindu-i numele... sunet moale și întretăiat, și mai amețitor ca orice. O trase și mai

aproape de el și o strânse în brațe. Ea se lăsă cu totul în voia lui, ca și cum ar fi știut ce vrea chiar înaintea lui.

Poate chiar știa.

Își trecu limba peste buza inferioară plină, iar când o auzi oftând de plăcere, nu mai așteptă, cufundându-se și mai adânc, cu mintea toată acaparată de ea. Apoi începu și ea să îl sărute în același ritm, făcându-l să-și piardă cu totul mințile de plăcere. Măinile care se plimbau cu o lentoare chinuitoare de-a lungul brațelor lui ajunseră în final pe grumaz, apoi degetele se adânciră în păr, în timp ce îl înnebunea cu buzele moi și cu gemetele acelea delicate care îl asigurau că i se preda cu totul.

Era a lui – într-un mod primitiv și păcătos.

Se lipi și mai strâns de el, rotunjimea sânilor ei cotropindu-i pieptul și simțurile. O sărută și mai pasional și-și coborî grăbit palmele pe spatele ei ca să o tragă mai aproape în poziția în care o dorea cel mai mult. Situația era mult simplificată de faptul că era îmbrăcată în pantaloni și avea o libertate mare de mișcare, așa că o mângâie de-a lungul coapsei apetisante și îi trase piciorul în sus până când îi potrivea miezul fierbinte în jurul mădularului care îi pulsa.

Se desprinse cu un geamăt de gura ei, iar ea continuă să se frece de el într-un ritm care îl atâță și mai tare.

– Ești o vrăjitoare.

În acel moment era pur și simplu ca un flăcău inocent care dă pentru prima dată de o femeie și e copleșit de dorință, de nerăbdare și de ceva mult mai profund, toate amestecându-se într-un tumult de senzații.

O voia goală sub el chiar acolo, pe aleea de pământ din centrul Hyde Parkului, fără să-i mai pese dacă erau văzuți.

Îi prinse lobul urechii între dinți și îi ronțai carnea moale până când ea îl strigă clar și răspicat pe nume:

– Simon!

Sunetul sparse liniștea dimineții și îl readuse cu picioarele pe pământ. Se dădu în spate și îi scăpă ca ars piciorul din mână. Se îndepărtă și mai mult și se uită la ea gâfâind, văzând cum confuzia lua locul dorinței din expresia ei.

Rămasă dintr-odată fără reazem, Julianei i se înmuiară genunchii. Simon se întinse să o prindă și să o ajute să își revină.

În momentul în care își recăpătă echilibrul, ea își trase brațul din mâna lui și făcu un pas mare înapoi. Observă cum privirea ei se pierde, emoția se răcește și își dori să o sărute din nou pentru a-i reinvia dorința.

Nu mai apucă să acționeze pentru că ea se întoarse cu spatele și se îndreptă spre calul ei, care o aștepta tot în mijlocul cărării. El rămase pe loc, iar ea se săltă în șa cu ușurință exersată. Apoi îl privi de sus cu toată grația unei regine.

Ar trebui să-i ceară scuze.

O abuzase în mijlocul parcului. Dacă i-ar fi surprins careva...

Gândul îi fu întrerupt de cuvintele ei:

– Părerea mea e că nu ești nici pe departe atât de imun la pasiune pe cât crezi, Excelență.

Cu o singură zvâcnire din încheietură dispăru ca din pușcă, îndepărtându-se în tropot grăbit pe cărarea pe care veniseră.

O privi până dispăru și ascultă zgomotul copitelor, întrerupt în momentul în care sări din nou peste copacul căzut... sperând că liniștea trecătoare va îneca ecoul titlului lui nobiliar de pe buzele ei.

Capitolul 5

Nu se știe niciodată ce netrebnic stă la pândă.

Doamnele rafinate nu își părăsesc niciodată reședința neînsoțite.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Nu-i absolut uimitor ce decizii ciudate se pot lua sub amenințarea unei puști fumegânde?

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Marchizul de Needham și Dolby ochi cu migală o potârniche roșie și apăsă pe trăgaci. Detunătura răsună puternic și violent în liniștea după-amiezii.

– Fir-ar! Am ratat.

Simon se abținu să-i aducă aminte că nu nimerise nici una dintre cele cinci creaturi pe care le luase în vizor de când îl invitase să stea de vorbă afară „ca de la bărbat la bărbat“.

Aristocratul trupeș ochi și trase încă o dată, spre disperarea și enervarea lui Simon. După-amiază nu se vâna. Ba mai mult, nici un trăgător atât de prost n-ar fi trebuit să fie atât de interesat de o partidă de vânătoare după orele amiezii.

– Naiba să le ia!

Ratase din nou. Simon începea să se teamă pentru siguranța lui. Dacă bătrânul avea chef să tragă cu arma de-a lungul și de-a latul pajiștilor moșiei sale imense, situată pe malul Tamisei, din partea lui Simon n-avea decât, dar asta nu însemna că nu regreta faptul că se afla și el în proximitatea unei activități atât de inepte.

După câte se părea, până și marchizul avea limitele lui. Întinse pușca unui valet în timp ce bodogăni niscaiva înjurături, își prinse cu fermitate mâinile la spate și porni pe o alee șerpuită în direcția opusă casei.

– Carevasăzică, Leighton, cred că cel mai bine ar fi să trecem direct la subiect. Vrei să te însori cu fata mea cea mare.

Trăgător bun sau nu, marchizul nu era deloc vreun naiv.

– Consider că această uniune ar fi în beneficiul ambelor familii, răspunse el în timp ce își potrivi pasul în ritmul bătrânului.

– Firește, firește. Merseră tăcuți câteva momente, după care marchizul continuă: Penelope va fi o ducesă potrivită. Nu e vreo pocitanie și-și știe locul. Nu are pretenții nerezonabile.

Acestea erau cuvintele pe care Simon voise să le audă. Se potriveau întocmai criteriilor pe care și le stabilise în legătură cu viitoarea lui soție.

Și atunci de ce nu se simțea în largul lui?

Marchizul își duse firul gândurilor mai departe:

– O fată rafinată și rațională – gata să-și facă datoria. Sânge pur englezesc. Ar trebui să procreeze fără nici o problemă. Nu-și face nici un fel de iluzii despre căsătorie sau alte chestii aiurite, spre deosebire de alte fete care cred că merită așa ceva.

Cum ar fi pasiunea.

Prin fața ochilor îi trecu o viziune nedorită – Juliana Fiori, cu zâmbetul ei de atotcunoscător. *Nici măcar un duce glacial nu poate trăi fără căldură.*

Prostii!

Încă nu se răzgândise din seara trecută – într-o căsnicie trainică englezească pasiunea n-avea ce căuta. Și iată că Lady Penelope era de aceeași părere.

Așadar era candidata ideală pentru viitoarea lui soție. Se potrivea în cele mai mici amănunte. Era exact ce-i trebuia lui.

„Toți avem nevoie de pasiune.“

Cuvintele îi răsunau șoptit în adâncul creierului, pe tonul acela batjocoritor și cu accent italianesc.

Scrâșni din măsele. Habar n-avea ea ce-i trebuia lui.

Înclină scurt din cap și spuse:

– Sunt bucuros să aflu că sunteți de acord cu această uniune.

– Sigur că sunt. Este o căsătorie excelentă. Două ramuri genealogice superioare ale aristocrației britanice. Egale în reputație și avere, zise marchizul, scoțându-și mânușa de pe mâna dreaptă pe care i-o întinse lui Simon.

Simon scutură mâna viitorului socru și se întrebă dacă nu cumva marchizul își va schimba sau nu părerea după dezvăluirea secretelor familiei Leighton.

Atunci familia Leighton nu avea să se mai bucure de aceeași reputație imaculată.

Simon nu putea decât să spere că mariajul va cântări suficient în balanță pentru toată lumea ca să supraviețuiască scandalului.

Cotiră înapoi spre conacul Dolby, iar Simon respiră ușurat.

Mai trecuse un hop. Acum mai trebuia să o ceară de nevastă pe lady și era cât se poate de pregătit pentru restul.

Marchizul îi aruncă o privire.

– Penelope e acasă – poți să te duci acum să vorbești cu ea.

Simon îi înțelese aluzia din spatele cuvintelor. Marchizul dorea ca uniunea să fie anunțată și realizată. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un duce să-și caute nevastă.

Se gândi ce să facă. La urma urmei nu avea nici un rost să amâne inevitabilul.

Două săptămâni.

Îi dăduse Julianei două săptămâni.

Mare prostie făcuse – avea nevoie de aceste două săptămâni, căci și-ar fi putut planifica nunta pe parcursul lor. Ar fi putut fi însurat deja în acest răstimp dacă ar fi insistat.

Dar nu, el le oferise cadou Julianei și jocului ei caraghios. De parcă el avea timp de jocurile ei, de comportamentul ei nesăbuit, de hainele ei indecente sau de...

Îmbrățișări irezistibile.

Nu. Ceea ce se întâmplase de dimineață fusese o greșeală. O greșeală care nu se va mai repeta.

Chiar dacă își dorea să se repete.

Scutură din cap.

– Nu ești de acord?

Cuvintele marchizului îl treziră din reverie. Își dresе vocea.

– Aș vrea să-i fac curte cum se cuvine, dacă îmi permiteți.

– Știi că nu-i cazul. Nu-i vorba aici despre o căsătorie din dragoste.

Amuzat teribil de absurdul ideii, marchizul se cutremură de râs, hohotind din toți rărunchii trupului său proeminent. Simon își dădu toată silința să-și mascheze iritarea. După ce se sătură de atâta râs, viitorul său socru își relua ideea:

– Ce voiam eu să zic e că toată lumea știe că nu te dai deloc în vânt după emoții prostești, așa că nici Penelope nu se așteaptă să-i faci curte.

Simon înclină din cap.

– Cu atât mai mult.

– Pentru mine nu contează cum îți atingi scopul, Leighton, spuse bătrânul, petrecându-și mâinile voinice peste talia groasă. Singurul meu sfat este să te porți încă de la început așa cum ai de gând să te porți după aceea. În general vorbind, nevestele sunt mai ușor de manevrat dacă știi dinainte de căsătorie la ce să se aștepte.

Pesemne că marchiza de Needham și Dolby era o femeie foarte norocoasă, se gândi cu ironie Simon.

– O să țin cont de sfatul dumneavoastră.

Marchizul încuviință scurt din cap.

- Vrei să bem un pahar? Să ciocnim în cinstea acestei partide excelente?

Puține lucruri îi displăceau mai mult decât să petreacă și mai mult timp cu viitorul său socru. Știa însă că nu putea să îl refuze. Nu-și mai permitea să mai pretindă că toate erau în ordine în viața lui.

De acum încolo nu mai putea pretinde așa ceva.

- Cu cea mai mare plăcere, răspuse el în final.

Două ore mai târziu, Simon se întorsese acasă și ședea în scaunul preferat, cu câinele la picioare, dar mult mai puțin triumfător decât se așteptase să se simtă. Întâlnirea decursese cum nu se poate mai bine. Urma să fie primit în rândurile unei familii foarte respectabile și cu o reputație impecabilă. Nu o văzuse pe Lady Penelope - chiar nu avusese nici o tragere de inimă -, dar toate mergeau ca pe roate și mai mult ca sigur că domnișoara respectivă îi va accepta cererea, după care va face următorul pas, și anume logodna oficială.

- Presupun că întrevederea a decurs bine.

Se crispă la auzul acestor cuvinte și își întoarse privirea spre ochii reci și cenușii ai mamei lui. Nu o auzise intrând. Se ridică în picioare.

- Da.

Femeia nu se mișcă din loc.

- Marchizul și-a dat consimțământul.

Simon se duse spre bufet.

- Da.

- E cam devreme pentru un pahar, Leighton.

Se întoarse spre ea cu un pahar de scotch în mână.

- Vreau să sărbătoresc.

Nu îi răspuse, dar nici nu-și mută privirea de la el. Se întrebă oare ce-o fi în mintea ei. Niciodată nu fusese în stare să pătrundă dincolo de exteriorul de gheață al femeii care îi dăduse viață.

- În curând vei deveni soacră, spuse el. Și ducesa-mamă.

Nu mușcă din momeală. Niciodată nu mușca. Doar dădu scurt din cap ca și cum terminaseră de stabilit absolut totul. Ca și cum ar fi fost atât de *simplu*.

- Când intenționezi să procuri dispensa specială pentru căsătorie?

În două săptămâni.

Închise ochii ca să uite de asta și luă o gură de băutură ca să-și mascheze ezitarea.

- Nu crezi că mai întâi ar trebui să vorbesc cu Lady Penelope?

Ducesa pufni o singură dată, de parcă întrebarea îi jignise câteva simțuri.

- Să știi că nu se găsesc pe toate drumurile duci la vremea însurătorii, Leighton. Fata e pe cale să se aleagă cu cea mai bună partidă din ultimii ani. Fă-o și gata.

Mama lui reușise să exprime chintesenta situației în cuvintele acelea reci și lipsite de orice sentiment. *Fă-o și gata.* Răspunderea... așteptarea ca un bărbat ca Simon să facă orice era necesar pentru a garanta siguranța și onoarea numelui pe care îl purta.

Se așează din nou în scaun și făcu tot posibilul să se relaxeze - un act de tărie având în vedere cât de frustrat se simțea - și savură un strop de plăcere văzând-o pe mama lui că se crispează la calmul lui aparent.

- Nu e cazul să mă comport precum un animal, mamă. Trebuie să-i fac curte fetei. Merită și ea să aibă parte de un pic de emoție, nu crezi?

Rămase nemișcată, cu privirea rece impenetrabilă, iar Simon realizează că mama lui nu îl lăudase niciodată. Se întrebă, mai mult retoric, dacă era în stare să aprecieze pe cineva. Puțin probabil. Aristocrația nu avea aproape nimic în comun cu afișarea emoțiilor. Parcă și mai puțin când era vorba de propriile odrasle.

Doar oamenii simpli își permitau să aibă emoții.

Nu o văzuse niciodată exteriorizându-și sentimentele. Niciodată fericită, niciodată tristă, niciodată furioasă, niciodată bine-dispusă. O auzise o dată declarând că distracția era pentru cei de un nivel inferior lor. Când Georgiana fusese copil, plină de veselie și deschisă la suflet, iar ducesa abia o suporta.

- Nu te mai purta atât de indecent, obișnuia să-i spună, curbându-și foarte vag buzele în cea mai apropiată expresie de dezgust pe care o văzuse pe chipul ei. Tatăl tău este ducele de Leighton.

Georgiana devenea serioasă apoi, orice sclipire de exuberanță dispărând pentru totdeauna.

Amintirea aceasta adânc săpată în memorie îl făcu să se crispeze. Nu era de mirare că sora lui fugise de acasă când descoperise în ce situație era. Mama lor nu-și manifestase dragostea nici în cele mai grozave zile.

Nici el nu fusese mai prejos.

– Ești sora ducelui de Leighton!

– Simon... a fost o greșeală.

El nici nu băgase în seamă vocea ei șoptită.

– Cei din familia Pearson nu fac greșeli!

După care o lăsase acolo, în vâgăuna aceea de Yorkshire.

Singură.

Când îi spusese mamei lor despre scandalul care se prefigura, nici nu se clintise; nici măcar respirația nu i se precipitase. Îl privise cu aceeași ochi glaciali și atotștiutori și îi spusese doar atât:

– Trebuie să te însori.

Și nici că mai vorbiseră vreodată despre Georgiana.

Simți o umbră de regret. Dar o ignoră.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spusese ea. Înainte.

Oricine nu o cunoștea pe ducesa ar fi crezut că nu își dusesese ideea până la capăt. Simon nu se număra printre ei. Mama lui nu folosea cuvinte în exces. Și el înțelesese perfect ce voise să spună.

Nu mai așteptase să-i răspundă, știind dinainte că îi va da ascultare. Se întorsese pe călcâie și ieșise din cameră, golindu-și mintea de tot ce se întâmplase acolo înainte ca ușa bibliotecii să se închidă în urma ei.

Convinsă că Leighton va face exact ce trebuia.

Înainte.

Înainte ca secretele să fie dezvăluite. Înainte ca numele lor să fie târât în mocirlă. Înainte ca reputația lor să fie distrusă.

Dacă cineva i-ar fi spus în urmă cu patru luni că se va grăbi să se însoare pentru a salva onoarea familiei, ar fi râs în hohote și l-ar fi trimis pe respectivul la plimbare.

Asta pentru că în urmă cu patru luni lucrurile stăteau cu totul altfel. Acum patru luni Simon era cel mai râvnit burlac din Anglia

și intenționa să își păstreze cu sfințenie acest statut. Acum patru luni era intangibil.

Își rezemă capul pe spătarul scaunului și înjură încet și vârtos, când ușa bibliotecii se deschise din nou. Rămase cu ochii închiși.

Nu mai voia să o vadă din nou. Nici pe ea, nici ce reprezenta ea. Cineva își drese cu delicatețe vocea.

– Excelență?

Simon se ridică imediat.

– Da, Boggs?

Majordomul traversă încăperea și-i întinse tava de argint.

– Îmi cer scuze că vă deranjez. Ați primit un mesaj urgent.

Simon luă plicul bej voluminos. Îl întoarse pe partea cealaltă. Sigiliul Ralston. Simți un fior de panică. Există un singur motiv pentru care Ralston i-ar fi trimis un mesaj urgent.

Georgiana.

Poate că nu mai era timp pentru înainte.

– Lasă-mă singur!

Așteptă ca Boggs să iasă din cameră, până auzi sunetul acela inevitabil pe care îl făcea ușa când se lovea de cant.

De abia după aceea își vârî degetul sub sigiliu, simțind un boloan în stomac. Scoase foaia de hârtie și o despătură resemnat.

Citi cele două rânduri.

Pufni scurt și enervat, constatând cu această ocazie că își ținu-se răsuflarea până atunci, și mototoli furios hârtia în pumn.

La Serpentine la ora cinci.

De data asta mă îmbrac adecvat.

– *Expecto, Expectis, Expectit...*

Juliana șoptea cuvintele în latină în timp ce arunca pietricele în lacul Serpentine, ferindu-și privirea de soarele care se cufunda spre linia orizontului.

N-ar fi trebuit să-i trimită acel bilet.

– *Expectimus, Expectitis, Expenctunt...*

Trecuse bine de ora cinci. Dacă ar fi vrut să vină, ar fi ajuns până atunci.

Însoțitoarea și servitoarea ei, Carla, care se odihnea pe o pătură de lână întinsă câțiva metri mai încolo, scoase un sunet lipsit de tact prin care ținu să-și manifeste dîsconfortul.

- Eu aștept, tu aștepți, ea așteaptă...

Dacă îi arătase biletul lui Ralston... nu va mai putea să iasă niciodată din casă. În orice caz, nu fără un batalion de servitori și însoțitoare și foarte probabil și cu Ralston după ea.

- Noi așteptăm, voi așteptați, ei așteaptă.

Mai azvârli o piatră fără să nimerească ținta și tresări la auzul sunetului înfundat pe care îl produsese piatra în drum spre fundul lacului.

- Nu vine.

Cuvintele seci și cât se poate de realiste, rostite în italiană, o făcură să se întoarcă spre privirea sfredelitoare a Carlei. Femeia își strângea șalul de lână la piept împotriva vântului de toamnă care începuse să bată.

- Zici asta numai pentru că vrei să ne întoarcem acasă.

Carla ridică din umeri și se încruntă indiferentă.

- Asta nu înseamnă că n-am dreptate.

Juliana îi aruncă o privire supărată.

- Nu ți-a cerut nimeni să stai.

- De fapt, mi s-a cerut, zise ea. Era așezată sub un copac robust. Nu m-ar deranja dacă în țara asta n-ar fi înfiorător de frig. Și te mai miri că ducele ăsta al dumatile are atâta nevoie să fie dezghețat.

Parcă pentru a-î sublinia cuvintele, vântul se stârni din nou, amenințând să smulgă boneta de pe capul Julianeii. O prinse la timp și se crispă de frig, în timp ce panglicile și ornamentele ei de dantelă o plesniră peste față. Mare invenție și chestia asta de pus pe cap, atât de incomodă și de inutilă în același timp.

Vântul se mai domoli, și Juliana îndrăzni să dea drumul bonetei.

- Nu e ducele meu.

- Oh? Și atunci de ce stăm afară pe vântul ăsta înghețat ca să-l așteptăm?

Juliana miji ochii spre tânără.

- Auzi, mi s-a spus că servitoarele din Anglia sunt mult mai ascultătoare. Mă gândesc să fac un schimb.

- Chiar ar fi de dorit. Ca să pot și eu să mă întorc în lumea civilizată. În lumea *caldă*.

Juliana se aplecă și mai culese o pietricică de pe jos.

- Zece minute mai stăm.

Carla oftă prelung și teatral, iar Julianei îi veni să zâmbească. Deși o contrazicea întruna și nu lăsa nimic de la ea, Juliana se bucura de prezența ei. Era o frântură din căminul pe care îl lăsase în urmă când se mutase în lumea asta nouă și ciudată.

În lumea această bizară plină de frați și de surori, de reguli și de norme, de baluri și de bonete, și de bărbați absolut îngrozitor de enervanți. Bărbați cărora nu le trimitea nimeni bilete în mijlocul zilei prin care să-i invite la flirt, pe hârtia specială de scrisori aparținând fratelui.

Își închise ochii, încercată de un sentiment profund de jenă.

Avusese o idee cât se poate de proastă, genul provocat de beția victoriei care are capacitatea de a transforma orice gând într-o sclipire de geniu. Se întorsese în dormitor în dimineața aceea, înainte ca restul ocupanților reședinței Ralston să se trezească, îmbătată de emoțiile și de puterea transmise de întâlnirea cu Leighton, încântată că reușise să-l zdruncine din temelii pe bărbatul acela imperturbabil.

O sărutase.

Nu avusese nimic de-a face cu săruturile sfoase sau date în grabă ale băieților din Italia, care nu ratau nici o ocazie când o ajutau să coboare de pe vaporul plin cu mărfuri al tatălui ei pe pavajul debarcaderului. Nu... acesta fusese sărutul unui bărbat în toată firea. Sărutul unui bărbat care știa ce vrea. Un bărbat care nu trebuise niciodată să ceară permisiunea pentru ceva.

Îl simțise la fel precum în urmă cu câteva luni, puternic și plin de energie, plus ceva care putea fi descris ca fiind insuportabil și irezistibil.

Pasiune.

Îl provocase să rămână deschis emoțiilor, dar ea fusese prinsă cu garda jos. Avusese nevoie de toată energia rămasă ca să se urce în șa și să-l lase singur acolo, în zorii zilei.

Dorise mai mult.

În ceea ce-l privea, întotdeauna dorise mai mult.

Apoi se întorsese acasă, zăpăcită de succesul primei lor interacțiuni și pe deplin convinsă că îl zguduise până în adâncuri, exact așa cum îi promisese, și nu rezistase tentației de a-și etala victoria. Se furișase în biroul lui Ralston care încă dormea și îi scrisese un mesaj personal lui Leighton, o invitație foarte îndrăzneată.

O rafală nemiloasă străbătu pajiștea și apoi lacul, pe care îl decoră cu unde albe de spumă. Carla protestă într-un limbaj pestriț, iar Juliana se întoarse cu spatele la vântul tăios și-și strânse bine pelerina.

Nu ar fi trebuit să-i trimită biletul.

Aruncă o piatră în apă.

O idee cât se poate de nefericită.

Și încă una.

De ce fusese convinsă că va veni? Nu era deloc inconștient.

Și încă una.

De ce nu venise?

– Gata, *idiotă*. Nu vine pentru că are creier. Spre deosebire de tine, bombăni ea cu fața spre lac.

Se săturase de atâta așteptat. Se făcuse frig, se însera și venise vremea să se ducă acasă. Fără întârziere.

Avea să se gândească a doua zi la următoarea mutare – în nici un caz nu se lăsa păgubașă. Mai avea o săptămână și cinci zile să facă tot posibilul ca să-l aducă în genunchi pe individul acela arogant. Faptul că îi ignorase chemarea nu făcea decât să o ambiționeze și mai tare.

Odată angajamentul reînnoit, Juliana se întoarse și se îndreptă spre copacul lângă care stătea însoțitoarea ei.

– *Andiamo*. Hai acasă!

– Ah, *finalmente*, răspunse slujnica și într-o clipită fu în picioare. Credeam că nu mai renunți.

Renunțare.

Cuvântul o duru. Doar nu renunța: Se asigura doar că își păstra intacte degetele de la mâini și de la picioare pentru următoarea confruntare.

Natura îi sesiză intenția și trimise din nou o rafală mânioasă, dar de data asta Juliana nu mai reuși să-și prindă boneta la timp

și aceasta își luă zborul. Scoase un țipăt și se întoarse cât să o vadă plutind spre lac, rostogolindu-se apoi deasupra apei precum una dintre pietricelele pe care le aruncase mai devreme. Culmea fu că se opri chiar pe capătul îndepărtat al unui buștean, de unde panglicile se cufundară în apa rece, parcă special să-i facă în ciudă.

Carla începu să chicotească, iar Juliana se întoarse spre ochii ei jucăuși.

– Mare noroc ai că nu te trimit să mi-o aduci.

Carla ridică întrebător o sprânceană.

– Mă apucă răsul numai când mă gândesc că m-ar pune cineva să fac așa ceva.

Juliana ignoră remarcă impertinentă și își mută privirea înapoi la bonetă, care se odihnea pe buștean. N-avea de gând să-i permită unei bucăți de pânză să o trateze de sus. Ceva trebuia să-i iasă bine în după-amiaza asta. Chiar dacă pentru asta trebuia să mărșăluiască până în mijlocul lacului Serpentine.

Își scoase pelerina și o porni vitejește spre buștean, cu mâinile în lături în căutarea echilibrului spre obiectul vestimentar neascultător care râdea de ea la câțiva metri distanță.

– *Stai attento!* strigă Carla după ea, dar Juliana era prea concentrată la ce avea de făcut ca să o mai bage în seamă. Vântul care se întetise din nou flutură volănașele de pe marginea bonetei, iar Juliana se opri cu răsufierea tăiată să vadă dacă i-o ia sau nu pe sus.

Vântul se potoli. Pălăria rămase pe loc.

În regulă. Sau, cum ar zice cumnata Isabel, acum era o chestiune de principiu.

Juliana își continuă periplul înainte ca boneta să fie adusă ca ofrandă zeilor lacului Serpentine.

Încă vreo câțiva pași. Și apoi o va lua de acolo și putea pleca acasă.

Încă puțin.

Se ghemui cu grijă să nu-și piardă echilibrul și se întinse după ea. Atinse cu vârful degetelor o panglică de satin albastru, moment în care boneta zbură de pe buștean, iar Juliana uită de poziția ei precară și plonjă înainte.

Apele cenușii ale lacului erau la fel de reci pe cât bănuise. Ba și mai reci.

Și mai adânci.

Ieși la suprafață scuișând și înjurând mai rău ca un muncitor din portul veronez, drept pentru care Carla izbucni într-un râs hodorogit. Instinctiv se întoarse cu fața spre țarm, dar fusta voluminoasă i se încurcă printre picioare și începu să o tragă la fund.

Avu un moment de panică și începu să dea din picioare ca să iasă la suprafață și să poată respira, fără să înțeleagă pe de-a-ntregul ce se întâmplă.

Ceva nu era bine.

Știa foarte bine să înoate, de ce nu putea pluti?

Mai dădu o dată cu putere din picioare, care erau prinse în masa de muselină și tul, și realiză în sfârșit că țesătura îmbibată cu apă o tragea la fund. Îi era imposibil să iasă la suprafață.

Se panică de-a binelea.

Își întinse din nou mâinile și dădu cu disperare din ele, doar-doar o putea să ia o gură de aer.

Degeaba.

Plămânii îi luaseră foc, încordați sub povara menținerii ultimei porții prețioase de aer... aer pe care știa că era foarte aproape să îl...

Expiră, iar bulele de aer se ridicară la suprafața apei, punctându-i soarta.

„O să mă înec.“

Cuvintele îi plutiră în derivă prin minte, straniu de calme. Apoi ceva puternic și cald o înșfăcă de o mână și o smulse afară... până când putu... *Slavă Domnului!* Putea respira.

Juliana trase o gură mare de aer, tuși, scuișă, gâfâi, se concentra doar pe respirat cât fu scoasă din apa adâncă și până ajunse cu picioarele pe pământul blagoslovit.

Dar picioarele refuzau să o susțină.

Se prăbuși peste salvatorul ei și-și încolăci brațele în jurul gâtului lui cald și robust – o stâncă într-o mare de incertitudine.

Îi luă câteva clipe să-și dea seama unde era și ce căuta acolo – o auzi pe Carla de pe malul lacului, bocind precum o bunică siciliană, simți mușcătura aspră a vântului pe față și pe umeri, înregistra mișcarea pe care o făcu salvatorul ei în timp ce o ținea în brațe, realiză că era în apă până la piept și că tremura – fie de frig, fie de frică, fie de amândouă.

Mâinile lui o mângâiară pe spate și îi șopti cuvinte blânde prin păr. În italiană.

– Respiră... Te-am salvat... Ești în siguranță... Totul va fi bine.

Cumva, cuvintele o liniștiră. Într-adevăr *o salvase*. Era în siguranță. Totul *avea să fie* bine.

El trase o gură mare de aer, iar ea îi simți pieptul înălțându-se și coborând.

– Ești în siguranță, repetă el. Prostută mică... șopti el pe cel mai alinător ton, te țin bine. O mângâia ritmic pe brațe și pe spate. Ce naiba căutai în lac? Dacă nu veneam? Șșșt... acum ești aici. *Sei sicura*. Ești în siguranță.

Avu nevoie de câteva secunde să-i recunoască timbrul de tenor, după care își îndreptă toată atenția spre el și îl privi pentru prima dată cu ochi limpezi.

I se puse un nod în gât.

Simon.

Părul lui blond, acum ciufulit și ud, părea închis la culoare, iar apa i se scurgea pe față, și arăta exact opusul ducelui perfect și echilibrat cu care se obișnuise deja. Acum arăta neîngrijit, murat și respira cu greu...

Și era minunat.

Îi spuse primul gând care îi veni în minte:

– Ai venit.

„Și m-ai salvat.“

– La țanc, după cum se pare, răspunse el în italiană, presupunând că nu era încă pregătită pentru o conversație în engleză.

O apucă brusc tusea și câteva minute nu avu încotro și se țină de el. După ce își reveni și putu să respire din nou normal, se uită în ochii lui calmi, de culoarea celui mai fin coniac.

O salvase.

Se înfloră de emoție, iar el se grăbi să treacă la acțiune.

– Ți-e frig.

O ridică în brațe și o duse la mal, unde Carla aștepta isterizată.

Servitoarea începu să turuie în italiană:

– *Madonna!* Am crezut că gata cu dumneata! Îneacă! Am țipat întruna! Am fost disperată că nu găseam ajutor! Am înjurat, continuă ea, tot în italiană, adresându-i-se lui Simon, că nu știi să înot! Ce bine ar fi să fiu iar tânără și să învăț să înot! Se repezi apoi

la Juliana și o strânse la piept. *Mi Julianina!* Dacă aș fi știut... nu te-aș fi lăsat niciodată să te duci la bușteanul ăla! Ce naiba, sunt convinsă că însuși diavolul a lăsat bușteanul ăla acolo! Se întoarse iar spre Simon: Oh! Slavă Domnului că ați venit! Se opri brusc din turuială. *Cam târziu.*

Dacă nu i-ar fi fost așa de frig, Juliana ar fi râs de felul în care accentuase slujnica ultimele cuvinte, cu un mare dispreț. Într-adevăr, întârziase. Dar totuși venise. Dacă n-ar fi venit...

Dar venise.

Îi aruncă o privire pe furiș. Bineînțeles că sesizase aluzia Carlei că dacă ar fi sosit la timp nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Nu reacționă în nici un fel, iar chipul îi împietri precum o statuie romană.

Hainele îi erau lipite de trup – nu mai apucase să-și scoată haina înainte să intre în apă, iar acum toate straturile de material stăteau învâlmășite pe el. Cumva, îmbrăcămintea îmbibată îl făcea să pară și mai masiv, mai periculos, mai ferm. Îi zări o picătură care i se prelingea pe frunte și simți o dorință nebună să i-o îndepărteze.

Cu un sărut.

Își alungă din minte o asemenea năstrușnicie, provocată desigur doar de șocul sperieturii soră cu moartea, și-și redirecționează privirea spre gura lui, lipsită de orice expresie. Și simți în aceeași clipă că ar fi vrut să îl sărute.

În colțul gurii îi zvâcnea un mușchi, singurul care îi trădă iritarea. Era mai mult decât iritare.

Mânie. Posibil furie.

Juliana se cutremură și-și spuse în gând că din cauza vântului și a apei reci, nu a bărbatului care stătea ca o stâncă lângă ea. Îi era frig, așa că își strânse brațele în jurul trupului și îi mulțumi încet Carlei care se grăbise să-i aducă pelerina, pe care o aruncase de pe ea înainte să se aventureze în lac, și să i-o pună pe umeri. Haina nu o putea proteja împotriva aerului rece sau a privirii glaciale cu care o țintuia Leighton, așa că o luă tremurător pe sub materialul subțire.

Din câți bărbați erau în Londra, cum de se nimerise ca *tocmai el* să o salveze?

Își întoarse atenția spre un dâmb din apropiere, unde văzu un grup de oameni care se adunaseră să privească scena. Nu le putea distinge chipurile, dar era sigură că ei știau foarte bine cine era ea.

Până a doua zi avea să vuiască toată Londra.

Se simțea copleșită... epuizare, teamă, recunoștință, stânjenală și încă ceva care îi întorcea stomacul pe dos cât să-i vină să vomite peste ghetele lui odată perfecte, dar acum distruse.

Tot ce-și dorea în clipa asta era să fie singură.

Încercă să-și stăpânească tremurul, se uită din nou în ochii lui și îi spuse:

– Mu... mulțumesc, Ex... Excelență.

Era de-a dreptul impresionată de faptul că, deși fusese la un pas de moarte, acum era în stare să fie politicoasă. Și în limba engleză. Carla o ajută să se țină pe picioare; apoi spuse cuvintele pe care n-ar fi vrut nici în ruptul capului să le rostească:

– Îți sunt datoare.

Se întoarse pe călcâie și, cu mintea doar la o baie fierbinte și un pat cald, se îndreptă spre ieșirea din parc.

Răspunsul lui, dat într-o italiană perfectă, o opri din drum.

– Nu-mi mulțumi încă. N-am fost în viața mea mai furios ca acum.

Capitolul 6

Apa se folosește doar pentru fiert și spălat – niciodată pentru bălăceală.

Doamnele rafinate au grijă să nu stropescă atunci când fac baie.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Am aflat despre niște descoperiri absolut uimitoare făcute chiar aici, în bine cunoscutul lac Serpentine...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Lui Simon ii era indiferentă tonalitatea amenințătoare a tonului său, furia pe care abia și-o ținea în frâu.

Fata asta fusese la un pas de sinucidere și acum credea că *gata*, s-a terminat?

Probabil că acum îi era foarte frig, era epuizată și într-o stare de șoc, dar era de-a dreptul nebună dacă își închipuia că o s-o lase să o șteargă acasă fără nici un fel de explicație pentru comportamentul ei inexplicabil, irațional, inconștient. Îi zărise combinația de teamă și de disperare din priviri. *Foarte bine*. Poate cu ocazia asta avea să se gândească de două ori înainte de a repeta asemenea acțiuni.

– Nu o să-i spui lui Ralston ce s-a întâmplat, nu-i așa?

– Ba bineînțeles că o să-i spun lui Ralston.

Făcu un pas spre el și schimbă pe engleză. Se pricepea de minune să se milogească în cea de-a doua limbă.

– De ce? O să se supere degeaba. N-are nici un rost.

Lui nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

– *Degeaba?* Ba din contră, domnișoară Fiori. Este *imperios necesar* ca fratele dumitale să știe că ai nevoie de o însoțitoare care să te împiedice să te comporți atât de iresponsabil.

Juliana gesticulă agitată din mâini.

– Nu m-am comportat iresponsabil!

Era nebună.

– Oh, nu? Dar cum ai fost, după părerea ta?

Se așternu liniștea, iar Juliana reflectă. Începu să-și roadă colțul buzei de jos în timp ce medita, iar el, fără să vrea, se simți atras de acest gest. Rămase cu privirea spre buzele care se țuguiau și spre crestele albe ale dinților care ronțăiau carnea moale și roz. Dorința îl răscoli și îl bulversă, iar el încremenî cuprins de această emoție orbitoare. Nu o dorea. Era nebună.

O nebună, frumoasă ca o zeiță.

Își drese glasul.

Nu avea importanță.

– Un comportament cu totul rezonabil.

Se uită chiorăș la ea.

– Te-ai cocoțat pe un buștean, se mulțumi el să spună pe un ton foarte enervat.

Privirea ei era ațintită către bușteanul cu pricina.

– Mi s-a părut foarte rezistent.

— Ai căzut în lac. Da, era mânios.

— Nu m-am gândit că e așa de adânc!

— Nu, nici nu-mi închipuiam că te-ai gândit.

Juliana continuă să protesteze cu înverșunare:

— Adică voiam să spun că am crezut că e diferit de alte lacuri pe care le știu.

— Pentru că și e diferit de alte lacuri pe care le știi.

Se uită la el.

— Da?

— Da, răspunse el, enervat la culme. Nu e lac natural. Este artificial.

Făcu ochii mari de mirare.

— De ce?

Ce importanță avea?

— Dacă n-aș fi fost prezent la inaugurare, n-aș fi știut nici eu.

— Ia uite cu ce se ocupă *englezii*, cu fabricarea de lacuri, îi aruncă ea peste umăr Carlei, care începu să chicotească.

— Ca să cadă *italienii* în ele!

— Voiam să-mi recuperez boneta!

— Oh, da... acum se explică toate. Știi măcar să înoți?

— Dacă știi să *înot?* repetă ea, iar el se simți răzbunat de faptul că reușise să o ofenseze. Am crescut pe malul râului Adige! Ca fapt divers, e un râu *natural*.

— Impresionant, replică el, fără să se simtă deloc așa. Dar ia spune-mi, ai *înotat* vreodată în râul ăsta?

— Sigur că da! Dar nu eram îmbrăcată cu... făcu un gest spre rochie... șaisprezece straturi de material!

— De ce nu?

— Pentru că nu se *înoată* în șaisprezece straturi de material!

— Nu?

— Nu!

— De ce nu?

Acum îi venea de hac.

— Pentru că te îneci!

— Ah, zise el, legănându-se pe călcâie. Bine măcar că am învățat ceva astăzi.

Juliana miji ochii atât de mult, încât Simon avu impresia că se pregătește să-i tragă un șut. *Foarte bine*. Dacă o enervase, atunci putea fi el stăpân pe situație.

Doamne, Dumnezeuule. Mai avea puțin și se îneca.

Nu fusese în viața lui mai îngrozit ca în momentul în care ajunsese pe culme – în timp ce se bombănea în gând că o lăsase pe italianca asta focoasă și sentimentală să-i facă program, în loc să stea acasă la el să-și vadă de viața lui ordonată – și văzuse scena aceea înfiorătoare: servitoarea care țipa după ajutor; undele acelea inconfundabile de pe suprafața lacului; valurile de material de culoarea safirului care marcau locul unde Juliana se îneca.

Fusese sigur că o să ajungă prea târziu.

– Ți-am spus, îi întrerupse ea șirul gândurilor, am avut un motiv cât se poate de întemeiat să mă duc acolo. Dacă nu bătea vântul sau dacă nu eram îmbrăcată cu hainele astea grele nu s-ar fi întâmplat nimic.

Vrând să-i sublinieze spusele, vântul se stârni din nou, și Juliana începu să clănțâne de frig. Se îmbrățișă atât de strâns, încât dintr-odată părea atât de... *mică*. Și fragilă. O imagine exact contrară celei pe care și-o făcuse despre ea: deșteaptă, cutezătoare și indestructibilă. Iar în clipa aceea toată furia îi fu copleșită de impulsul primitiv de a o lua în brațe și a o ține până când o încălzea.

Era de la sine înțeles că nu putea face așa ceva.

Aveau public – și-așa oamenii aveau destule de bârfit fără să mai toarne și el gaz pe foc.

Înjură încet, dar vorbele i se pierdură în vânt, și se trase mai aproape de ea, neputând să-și înfrâneze dorința de a micșora distanța dintre ei. Se întoarse pavăză în calea vântului care se înteti-se, astfel încât să preia el toate rafalele.

Ce bine dacă s-ar fi putut proteja și pe el la fel de simplu de ea.

Alese niște cuvinte dure, când vorbi, știind că o vor dura.

– De ce simți nevoia să-mi pui întruna nervii la încercare?

– Îmi pasă, să știi. Îmi pasă ce gândești.

– Și atunci?

– Pentru că te aștepti să nu reușesc. Te aștepti să dau greș. Să fac prostii. Să mă autodistrug.

- Dar de ce nu te străduiești să-mi demonstrezi că mă înșel?

- Păi nu înțelegi? Asta și fac. Dacă fac *intenționat* prostii, de ce inseamnă că dau greș? Dacă asta aleg eu, n-ai cum să intervii.

Urmă o pauză lungă.

- Are sens, deși nu sună în regulă.

Juliana zâmbi, ușor întristată.

- E valabil doar dacă chiar asta voiam să fac.

Cântări cuvintele, care îi stârniră sute de întrebări la care nu apucă să-și răspundă pentru că Juliana tremura prea tare în brațele lui.

- Ai înghețat.

Își ridică privirea spre el, iar lui i se tăie respirația când îi zări ochii albaștri și strălucitori.

- T... tu n... nu?

Nu, nu-i era deloc frig. Îi era foarte cald. Hainele ei erau leoarcă și distruse, părul i se desfăcuse complet și îi stătea razna, și ar fi trebuit să arate ca un copil care se tăvălise prin noroi. Numai că ea arăta uluitor. Hainele i se mulau pe corp, scoțându-i în evidență formele apetisante, iar apa îi accentua trăsăturile superbe - poameți înalți, gene lungi și groase care îi încadrau ochii imenși și albaștri, piele ca porțelanul. Urmări cu privirea un strop de apă care i se prelinse de pe curbura gâtului pe claviculă și își dori cu ardoare să o guste cu limba.

Trăia.

Iar el o dorea.

Din fericire, începu să tremure din nou înainte ca el să dea curs dorinței atât de nepotrivite. Mai bine o conducea acasă înainte să se aleagă cu o pneumonie.

Sau înainte să îl înnebunească definitiv.

Se întoarse spre servitoarea Julianeii.

- Ați venit cu trăsura? o întrebă el în italiană.

- Nu, Excelență.

- Durează mai puțin dacă o iau eu pe stăpâna ta cu cabrioleta mea. Ne întâlnim la reședința Ralston. O apucă pe Juliana de cot și o conduse către cea mai apropiată movilă.

- Cr... crezi că o să te asculte pe tine? întrebă Juliana, pe un ton care sugera că era ridicol. El o ignoră și o privi pe servitoare în ochi.

- Da, Excelență. Făcu o plecăciune scurtă și plecă grăbită.

El își îndreptă atenția spre Juliana, care se încruntase.

Iritarea ei începu să-i răscolească câteva simțuri. Și furia. Prin comportamentul ei impulsiv își riscase reputația, atât cu o seară în urmă, cât și în această dimineață. Iar în această după-amiază își riscase viața.

Nu putea accepta așa ceva.

Merseră câțiva metri fără să scoată un cuvânt.

- Puteai să mori, spuse el într-un târziu.

Juliana tresări foarte ușor, iar el se gândi că poate își va cere din nou scuze. *Aproape pe de-a-ntregul justificate.*

Îi sesiză umerii încordați, spatele bățos.

- Dar n-am murit, replică ea și încercă un surâs superior. Nu îi reuși. Nu mai știi, douăsprezece vieți?

Răspuns plin de sfidare - la adresa lui, a naturii, a sorții. Dacă nu l-ar fi scos din sărite, poate că i-ar fi putut remarca tenacitatea.

Îi veni să o zgâlțâie, dar rezistă acestui impuls. Cu greu.

Ajunseră la cabrioletă și o ajută să se urce, apoi se urcă și el și se așeză lângă ea.

- O să-ți stric tapițeria.

Replica ei, atât de caraghioasă după evenimentele petrecute în ultimele minute, îl revoltă. Rămase cu hățurile suspendate în aer și se întoarse contrariat spre ea.

- Nu-mi vine să cred că-ți faci griji de tapițeria mea, dar când e vorba de lucruri mult mai importante nici că-ți pasă.

Sprâncenele ei negre descrieră un arc perfect.

- Ca de pildă?

- Ca de pildă propria-ți persoană.

Ea strănută, și el blestemă.

- Ca să nu mai zic că dacă nu stai la cald o să te îmbolnăvești, femeie smintită ce ești.

Se întinse în spate să caute o pătură, pe care i-o aruncă. Juliana o luă și se înveli.

— Mulțumesc, spuse ea cu demnitate, după care își aținti privirea drept în față.

După ce mai ezită câteva momente, el puse cabrioleta în mișcare, gândindu-se că i-ar fi plăcut să fie mai plin de tact. Mai curtenitor. Dar nu se simțea deloc curtenitor. Nu se credea în stare să afișeze așa ceva.

Până ieșiră din Hyde Park, Juliana nu mai spuse nimic, iar când i se adresă de abia o auzi printre tropotele copitelor.

— Nu trebuie să-mi vorbești ca unei femei prostești.

El nu se putu abține.

— Vrei să spui *proaste*.

Ea întoarse capul într-o parte și enervată aruncă în vânt o înjurătură în italiană, pe care o auzi și el. După alte câteva clipe lungi, spuse:

— Nu am *plănuit* să mă înec.

Păruse îmbufnată, iar el simți un fior de compătimire pentru ea. Poate că n-ar fi trebuit să fie așa dur cu ea. Dar să dea naiba dacă se putea abține.

— Ai plănuit sau nu, ideea este că dacă n-apăream eu te-ai fi înecat.

— Dar ai venit, spuse ea cu simplitate, iar el își aduse aminte că după ce se oprise din tușit, tremurând de ușurare în clipele după ce o salvase, îi spusese aceleași cuvinte. *Ai venit*.

Încercase să nu vină.

Aruncase biletul de la ea — misiva inteligent deghizată care convinsese pe toată lumea că fusese trimisă chiar de marchizul de Ralston — drept în coșul de gunoi din birou.

Se prefăcuse că a uitat de el și-și văzuse liniștit de citirea corespondenței. Avusese și o întâlnire cu agentul lui cu care discutase o mulțime de chestiuni de rezolvat. După aceea deschisese pachetul trimis de mama lui la mai puțin de o oră de la vizita ei — pachetul care conținea safirul Leighton, inelul de logodnă purtat de-a lungul timpului de ducesele de Leighton.

Dar chiar și atunci, în momentul în care așezase inelul pe birou, bucata mototolită de hârtie nu-i dădea pace, infestându-i parcă toată casa lui ordonată și disciplinată cu Juliana. Oriunde se uita vedea biletul; se întrebase ce ar fi făcut ea dacă nu-i răspundea.

Își închipuise că n-ar sta pe gânduri să facă ceva și mai scandalos – în loc să-i mai trimită vreun bilet cu scrisul acela mâzgălit și înfipt, s-ar fi prezentat direct cu cârlionții ei bruneți și cu săgeți în priviri. După care ar fi ajuns în dormitorul lui...

Așa că ordonase să i se pregătească o cabrioletă și pornise în mare grabă, o reacție cam ciudată pentru un bărbat hotărât să o evite.

Și mai că era să ajungă prea târziu.

Înceștă mâinile pe hățuri, iar caii fremătară, deranjați de mișcarea bruscă. Se strădui să se relaxeze.

– Și nu ești din cale-afară de norocoasă că am venit? Cât pe-ai era să nu vin. Mesajul pe care mi l-ai trimis e și indecent, și infantil. Nu-i lăsa timp să răspundă, ci se lansă enervat mai departe. Ce naiba te-a apucat să te arunci într-un lac înghețat?

– Nu m-am aruncat, sublinie ea. Am căzut. A fost o greșeală. Deși bănuiesc că tu nu faci niciodată greșeli.

– Nu fatale, în tot cazul.

– Mda. Nu putem fi toți perfecți ca tine.

Voia să schimbe subiectul, dar el n-avea chef s-o lase să scape așa ușor.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Era și-o întrebare în polologhia aia? N-am remarcat.

Măcar avea satisfacția că se enervase și ea. Îi aruncă o privire rapidă.

– Lacul. De ce te-ai băgat în apă?

– Ți-am spus de ce. După bonetă.

– După bonetă.

– Îmi place boneta aia. N-am vrut să rămân fără ea.

– Fratele tău ți-ar fi cumpărat una nouă. Și eu ți-aș fi cumpărat o duzină dacă m-ai fi scutit de...

Se opri.

Imaginea ta în pragul morții.

– Pe aia o voiam, zise ea încet. Și imi pare rău că a trebuit să mă salvezi... și pentru că va trebui să înlocuiești tapițeria... și pentru că va trebui să-ți cumperi încălțări noi... și pentru orice neplăcere ți-a cauzat situația asta provocată de mine.

– N-am zis...

– Nu, pentru că ești prea bine-crescut ca să termini o asemenea propoziție, dar asta *voiai* să spui, nu-i așa? Că mi-ai fi cumpărat o duzină de bonete numai ca să nu trebuiască să fii obligat să mă scoți pe mine din belele? Din nou?

Strănută iarăși.

Sunetul îl scoase de-adevăratelea din minți.

Fu cât pe ce să oprească trăsura, să o ia cu forța pe sus și să-i tragă o săpuneală pentru că îl lua atâta peste picior... și pentru că îl îngrozea.

Dar nu făcu nimic.

Opri cabrioleta în fața reședinței Ralston și se comportă conform etichetei, în ciuda mâniei și a frustrării care îl scoteau din minți.

– Și acum, că am ajuns, zise ea iritată, poți să te lepezi de sarcina asta epuizantă de salvator și să o pasezi altcuiva.

El aruncă hățurile și se dădu jos din cabrioletă, în timp ce își mușcă limba ca să se abțină să-i corecteze remarca – nu voia să se mai lase antrenat în vârtejul de emoții pe care apropierea acestei femei i-l provoca de fiecare dată.

Cu o seară în urmă, îl etichetase ca fiind lipsit de orice emoție. Astăzi această etichetă i se părea cât se poate de caraghioasă.

Până să ajungă pe partea Julianei, aceasta se dăduse jos deja și se îndrepta spre ușa de la intrare. *Îndărătnică femeie!*

Se întoarse spre el când ajunse pe ultima treaptă și îl privi cu o stăpânire de sine demnă de o regină, în ciuda hainelor ei îmbibate cu apă și a părului murdar, iar el scrâșni din dinți.

– Îmi pare rău că te-am *deranjat*, când eu n-am vrut decât o zi perfectă. O să mă străduiesc ca pe viitor să evit așa ceva.

Credea că îl deranjase?

Simțise multe lucruri în acea după-amiază, dar *deranjul* nu se număra printre ele. Era un cuvânt prea slab pentru ce simțea cu adevărat. Iritat, îngrozit și extrem de debusolat, da. Nici pe departe deranjat.

Tot ce se petrecuse în acea după-amiază îl făcea să vrea să lovească ceva. Cu putere.

După părerea lui, conversația pe care urma să o aibă cu fratele ei nu avea șanse să-i dezamorseze acest impuls. Dar nici de-al naibii nu voia să se dea de gol în fața ei.

- Să ai grijă să te ții de cuvânt, zise el pe cel mai încrezător ton, apoi urcă treptele după ea, deși impulsul era să plece și să o lase singură în fața ușii, și să se ducă undeva cât mai departe de ea.

O va conduce în casă. Doar după aceea putea să se ducă undeva cât mai departe de ea.

- După cum ți-am spus și ieri, n-am timp de jocurile tale.

Simon era acolo. În casă. Cu fratele ei.

Trecuseră deja trei sferturi de oră. Nu fusese chemată încă.

Juliana se plimba prin biblioteca reședinței Ralston, iar juponul fustei de culoarea lavandei îi biciuia picioarele. Nu-i venea să creadă că nici unul dintre ei nu se gândise măcar că ar fi vrut să participe și ea la discuția despre aventura din acea după-amiază. Pufni supărată și se îndreptă spre fereastra care dădea spre Park Lane și spre Hyde Park, învăluite de întuneric.

Normal că nu o chemaseră. Erau niște bărbați aroganți, porunci-tori, doi dintre cei mai enervanți din toată Europa.

Afară se afla o trăsură uriașă, care își aștepta proprietarul cu felinarele aprinse. Pe portiera masivă a vehiculului era inscripționat blazonul lui Leighton, o reprezentare a fanfaronadei lui - un vultur cu o privire aprigă și cu niște pene în gheare, probabil o pradă de război.

Juliana studie blazonul pe fereastră. Într-adevăr, lui Leighton i se potrivea acel vultur. O ființă rece, singuratică, inteligentă, foarte calculată și lipsită de pasiune.

Nici nu-i păsase că ea fusese la un pas de moarte, ci o salvase cu sânge-rece, după care o adusesse direct acasă, fără să se gândească că ar fi fost nevoie de o clipă de liniște după o asemenea experiență tragică.

Nu era chiar adevărat.

Existase și un moment când erau în parc și el își manifestase o oarecare îngrijorare pentru ea. În care se arătase preocupat de starea ei.

Dar doar pentru un moment. După care se comportase ca și cum de abia aștepta să scape de ea.

Și de neplăcerile pe care le provoca.

O lăsase fără menajamente în foaierea reședinței Ralston ca să îl confrunte singură pe fratele ei, spunându-i pe cel mai calm ton cu putință:

– Spune-i lui Ralston că mă întorc diseară. Uscat.

Se întorsese, bineînțeles – Leighton își respecta cu sfințenie cuvântul dat –, iar acum ar fi putut să jure, cei doi râdeau pe seama ei în biroul lui Ralston, în timp ce beau brandy sau scotch sau orice altceva le place aristocraților enervanți să bea. I-ar fi plăcut să le toarne un cazan din băutura aia drept în cap.

Își privi dezgustată rochia. O alesese *pentru el*, pentru că îi stătea tare bine în culoarea lavandei. Ar fi vrut ca el să o vadă așa. Ar fi vrut ca el să o remarce.

Și nu doar din pricina rămășagului pe care îl făcuseră. De data asta voia să-l facă să regrete toate lucrurile care i le spusese.

N-am timp de jocurile tale.

La început fusese un joc – scrisoarea, invitația ostentativă –, dar după ce căzuse în lac, după ce el o salvase, toate aceste glumițe dispăruseră odată cu boneta ei pe fundul lacului Serpentine.

Iar atunci când o ținuse în brațele lui calde și puternice, când îi șoptise cuvinte tandre în italiană – atunci totul fusese cât se poate de serios și mai puternic decât simțise vreodată.

Dar apoi o certase cu răceală și asprime, ca și cum tot episodul nu ar fi fost decât o risipă colosală de timp și de energie pentru el.

Ca și cum ea nu era pentru el decât o sursă de neplăceri.

Din acea clipă nu-i mai arsesse de nici un joc.

Evident, lui nu avea să-i mărturisească niciodată aceste lucruri. La ce bun? Doar că să-i poată zâmbi cu superioritate și să-i dea un avantaj asupra ei – ca de obicei. Dar nici asta nu mai suporta.

Așa că acum aștepta răbdătoare în bibliotecă, rezistând cu stoicism tentației de a da buzna în biroul fratelui ei ca să afle cât de multe pățanii care reflectau comportamentul ei nesăbuit îi povestise deja Leighton – și ca să afle cât de problematică era situația ei acum.

Afară, vizitiul sări de pe capră și se grăbi să deschidă portiera pentru stăpân. Știa că ar face mai bine să se dea din dreptul ferestrei, dar în acel moment apăru Leighton cu buclele lui aurii sclipind în lumina felinarului înainte să fie ascunse de pălărie.

Se opri în dreptul portierei deschise, iar Juliana nu își putu muta privirea; spionatul o atrăgea irezistibil. Se întoarse să discute cu vizitiul, cu spatele lui lat spre vântul care îi învolbura frunzele aduse din Park în jurul picioarelor și al pelerinei. Un bărbat mai slab ar fi reacționat în vreun fel la răbufnirea aceea a naturii – ar fi tresărit, s-ar fi strâmbat –, dar nu și marele duce de Leighton. Nici măcar natura nu îl putea abate de la drumul lui.

Juliana îi văzu buzele mișcându-se și se întrebă despre ce vorbea, unde avea de gând să se ducă. Se aplecă mai în față, aproape atingând cu fruntea ochiul de geam, de parcă ar fi putut auzi ceva dacă se trăgea cu un centimetru mai aproape.

Vizitiul încuviință din cap că a înțeles, apoi făcu o plecăciune și se dădu mai în spate ca să țină portiera.

Pleca.

Ducele nu avea nevoie de scăriță ca să se urce în trăsură lui mare și neagră, fiind suficient de înalt și de puternic, iar ea îl urmări când se întinse spre clanță și își dori ca măcar o dată să nu nimerească sau să se poticnească, sau să arate altfel decât de obicei – perfect.

El ezită, iar ei i se tăie respirația. Poate că nu era atât de ușor să se suie astfel. Își întoarse capul și o privi drept în ochi.

Juliana icni și se retrase imediat de lângă fereastră, stânjenită profund de faptul că fusese prinsă în flagrant, după care se enervă instantaneu că se simțise jenată.

Lui trebuia să-i fie rușine, nu ei.

El fusese cel care o insultase în acea după-amiază, el fusese cel care venise în acea seară să stea de vorbă cu fratele ei, fără să ceară permisiunea să o vadă sau să vorbească cu ea.

Poate că se îmbolnăvisese. Chiar nu-i păsa de sănătatea ei?

Se părea că nu.

Nu se va lăsa intimidată de el. La urma urmei, era casa ei. Avea toate drepturile din lume să se uite afară pe fereastră.

Să te uiți *înăuntru* era nepoliticos. Și în afară de asta, avea de câștigat un rămășag.

Respiră adânc și își reluă locul. El era tot cu privirea ațintită în sus.

Când îi întâlni privirea caldă de chihlimbar, strălucitoare în lumina casei, Simon ridică vădit o sprânceană aurie, semn al victoriei lui în această bătălie tăcută.

Se revoltă cu toată ființa ei. *Nu îi va permite să câștige.*

Își încrucișă brațele la piept într-o manieră extrem de nepotrivită pentru o lady, își ridică sprâncenele în speranța că îl va contraria și se pregăti sufletește să stea și toată noaptea acolo, numai să cedeze el primul.

Cu toate astea, expresia lui nu reflecta surprindere. Trăsăturile lui ferme se relaxară ușor – ceva care semăna vag cu o expresie amuzată –, după care se întoarse și se urcă cu o precizie uimitoare în trăsură.

Juliana rămase nemișcată în timp ce vizitiul închise ușa, ascunzându-l pe duce de privirea ei. În sinea ei spera că o urmărea în continuare din spatele ferestrelor întunecate ale vehiculului, așa că izbucni într-un hohot prelung de râs.

Cu sau fără voia lui, ea câștigase. Se simțea minunat.

– Juliana? Pot să intru?

Râsul i se curmă brusc, iar în pragul ușii se ivi capul cumnatei ei, care apoi deschise larg ușa. Juliana se întoarse spre musafiră, lăsându-și repede mâinile în jos și grăbindu-se să se așeze pe banca cheta lată de sub fereastră.

– Sigur că da. Tocmai... Gesticulă vag. Nu contează. Ce e?

Callie se apropie cu un surâs discret de Juliana.

– Am venit să mă asigur că te simți bine, dar văd că te-ai refăcut complet după aventură. Sunt foarte fericită să văd că ești întregă, adăugă ea și o luă de mână. Nu credeam că o să spun vreodată așa ceva, dar slavă Domnului că există ducele de Leighton.

Juliana nu rată tonul sec al cumnatei ei.

– Nu-ți place de el.

– De duce? Callie se așeză lângă Juliana și flutură din pleoape. Nu îl cunosc. Nu prea bine.

Juliana își dădu seama că încerca să se eschiveze.

- Dar...?

Callie căzu pe gânduri înainte de a-i răspunde.

- O să spun doar că el - și ca fapt divers, și mama lui - mi s-a părut întotdeauna arogant, poruncitor și imperturbabil, de unde am tras concluzia că nu-i pasă de nimic. Din ce știu eu, e interesat de un singur lucru - reputația lui. Eu nu m-am dat niciodată în vânt după oameni cu viziuni atât de rigide. Se opri, apoi recunoscu: Nu. Nu mi-a plăcut de el până astăzi. Acum că te-a salvat pe tine, cred că va trebui să-mi reevaluez părerea despre el.

Inima Julianeii începu să bată cu putere la auzul mărturisirii cumnatei ei.

Îl interesează un singur lucru - reputația lui.

- Cred că o să organizez o cină. Declarația ei fu întâmpinată cu tăcere, dar Callie nu se lăsă: Nu ești interesată să afli de ce vreau să organizez o cină?

Juliana se trezi din visare.

- Ai și alt motiv în afară de faptul că suntem în Londra și că avem la dispoziție un salon în care se servește masa?

- O să plătești pentru asta, zâmbi Callie. Cred că ar trebui să-i mulțumim ducelui pentru că te-a salvat. Iar cu ocazia asta putem lărgi lista invitaților, astfel încât să includem câțiva dintre domnii eligibili...

Juliana gemu, înțelegând planul cumnatei.

- Hai, Callie, te rog... e jenant.

Callie o opri cu un gest.

- Prostii! În momentul ăsta toată Londra vuieste de cele întâmplate; dacă vrem să reducem exagerările, atunci trebuie să ne asumăm controlul asupra adevărului. Mai mult, cred că este important pentru noi să ne manifestăm un gram de recunoștință pentru faptul că ești în viață, nu crezi?

- Dar de ce trebuie să asiste și jumătate din Londra la această manifestare?

Callie râse.

- Jumătate de Londra... fii serioasă, Juliana. Nu mai mult de douăsprezece persoane.

Juliana o cunoștea suficient de bine pe Callie cât să știe că n-avea nici un rost să o contrazică.

— Și oricum, n-ar strica să îl avem pe ducele de Leighton de partea noastră. Prietenia cu el te va scoate în evidență în ochii celorlalți bărbați din lumea bună.

— Păi și dacă eu nu vreau să ies în evidență în ochii celorlalți bărbați?

Callie zâmbi.

— Adică vrei să zici că vrei să ieși în evidență doar în ochii ducelui?

Se prefăcea că nu înțelesese, era sigură. Cu toate astea însă simți că se înroșește toată. Sperând să scape neobservată, îi aruncă o privire îngrozită cumnatei ei.

— Nu.

Callie răsufală adânc.

— Juliana, nu vrem să te forțăm să te măriți, dar nu ți-ar strica dacă ai cunoaște unul, doi bărbați. Pe cineva care-ți place. Un bărbat a cărui companie îți face plăcere.

— Insiști cu asta de câteva luni. Degeaba.

— La un moment dat tot vei întâlni pe cineva de care să te simți atrasă.

— Poate. Dar probabil că el nu va fi atras de mine.

O să considere că-i fac neplăceri.

— Ba sigur că o să fie atras de tine. Ești frumoasă, amuzantă și minunată. O să-l invit și pe Benedick.

Contele de Allendale era fratele mai mare al lui Callie. Juliana se arătă mirată.

— De ce ai zis-o pe tonul ăla?

Callie era toată un zâmbet.

— Fără motiv. Nu-ți place de el?

— Ba da... Juliana miji ochii. Callie, te rog, nu face pe pețitoarea. Nu-s bună pentru bărbați ca Benedick. Sau pentru oricare alții.

— Nu-s pețitoare! protestă ea cu vehemență. Și cu falsitate. M-am gândit doar că ți-ar plăcea un chip familiar. Sau vreo două.

— Mă gândesc că n-ar fi prea rău.

Callie se îngrijoră.

— Juliana, s-a purtat careva necuviincios cu tine?

Ea clătină din cap.

- Nu. Toți sunt extraordinar de politicoși. Plini de amabilitate. Englezi impecabili. Dar în același timp îmi dau de înțeles foarte clar că eu nu sunt... ceea ce caută ei. Ce caută într-o companioană.

- Soție, o corectă iute Callie. Companioană înseamnă cu totul altceva.

Toată lumea din Londra - cu excepția familiei ei - se aștepta să-și asume exact acest rol. O considerau prea scandalagioaică ca să poată fi soție. Oricum, Julianei nu-i plăcea cuvântul. Clătină din cap.

- Callie, ți-am spus de la început... încă de când am pus piciorul în Anglia... nu-i de mine măritișul.

Chiar nu era.

- Aiurea, o contrazise Callie. De unde până unde ai tras concluzia asta?

„Din faptul că fiica marchizei de Ralston nu este chiar prototipul soției perfecte.“

Dar nu putea spune așa ceva cu glas tare.

Norocul ei fu că se deschise ușa bibliotecii și nu mai trebui să răspundă.

Ralston intră și imediat le zări lângă fereastră, iar Juliana remarcă felul cum se pierdu în ochii soției sale, cum i se îmblânzira trăsăturile care exprimau doar dragoste.

Trebuia să admită că ar fi fost minunat să aibă și ea parte de așa ceva. Deocamdată nu își pierdea vremea dorindu-și astfel de lucruri.

Ralston se apropie, luă mâna lui Callie și i-o sărută cu multă gingășie.

- Te-am căutat. Se întoarse spre Juliana. Și pe tine.

Callie se uită spre Ralston.

- Spune-i surorii tale că e frumoasă.

Tresări mirat.

- Sigur că este frumoasă. Dacă era un pic mai înaltă, ar fi fost perfectă.

Ea râse de gluma lui slabă. Era mai înaltă ca jumătate dintre bărbații din Londra.

- Primesc de multe ori această plângere.

– Gabriel, vorbesc serios. Callie nu voia să-l lase pe nici unul să scape. Zice că nu-și poate găsi un soț.

Sprâncenele fratelui ei se uniră.

– De ce? o întrebă el pe soția lui.

– Nu știi! Pentru că sunteți din fire încăpățânați?

El se prefăcu a se gândi cu seriozitate la declarația ei.

– Se poate. Nici eu nu cred că aş putea să-mi găsesc un soț.

Juliana rânji.

– Pentru că ești prea înalt.

Unul dintre colțurile gurii lui se ridică.

– Foarte probabil.

Callie scoase un pufnet exasperat.

– Sunteți imposibili! Trebuie să mă duc să mă ocup de cină. Tu, arată ea cu degetul spre soțul ei, apoi spre Juliana, să stai de vorbă cu ea să o convingi.

Ușa se închise în urma lui Callie, iar Ralston își îndreptă atenția către Juliana.

– Te rog nu mă pune să vorbesc despre așa ceva.

Ralston încuviință scurt din cap.

– Dar știi că n-o să se lase cu una, cu două. Va trebui să găsești un motiv excelent ca scuză că nu vrei să te măriți, pentru că altfel o să ai parte de discuția asta pentru tot restul vieții.

– Am un motiv foarte bun.

– Nu mă îndoiesc că ești convinsă de el.

Juliana se încruntă la aluzia că de fapt *nu* avea un motiv întemeiat să nu se mărite.

– Cred că vei fi fericită să afli că am decis să nu te încui în mansardă pentru toată viața, ca să nu te mai aventurezi în tot felul de chestii, zise el, schimbând subiectul. Dar să știi că mult nu mai ai până când o s-o fac și pe-asta. Ai mare grijă, Juliana! Gropița din bărbie i se adânci. Cred că-mi place să am o soră.

Cuvintele lui îi prinseră bine. Și ei îi făcea plăcere să aibă un frate.

– Nu vreau să fac probleme.

O privi întrebător.

- Nu tot timpul. În după-amiaza asta n-am vrut. Numai că voise intenționat să stârnească probleme. Dar genul de care el nu trebuia să afle. Nu cât să sfârșesc pe fundul lacului, explică ea.

Ralston se duse la bufet și-și turnă un scotch, apoi se așeză lângă șemineu și o invită să i se alătore. După ce se așeză pe un scaun în fața lui, continuă:

- Nu, te referi la genul de probleme care să stârnească jumătate din lumea bună a Londrei.

Deschise gura să îl contrazică, dar el vorbi mai departe:

- N-are nici un rost să mă contrazici, Juliana. Crezi că suntem frați doar pentru că avem păr negru și ochi albaștri? Crezi că nu știi cum e să ți se urmărească toate mișcărilor? Cum e să îi vezi stând la pândă ca să demonstrezi că ești exact așa cum își închiuie ei că ești?

Urmă o pauză lungă.

- E altfel.

- Ba nu.

- Nu și-au închipuit că o să fii ca ea.

Ralston nu se prefăcu a nu înțelege.

- Nu ești ca ea.

De unde știa el?

Se aplecă și-și puse coatele pe genunchi, privind-o fără vreo ezitare.

- Știu. Știu cum era. Era indiferentă. Nepăsătoare. Și-a încornorat soțul. Și-a părăsit copiii... de două ori. Tu nu ești așa.

Voia să-l creadă.

- Și ea provoca numai scandaluri.

Ralston pufni disprețuitor în răs.

- Nu e deloc același lucru. Tu ești imprevizibilă, interesantă și fermecătoare. Da. Ești încăpățânată și ca naiba de enervantă când vrei, dar nu ești scandalagioaică.

În dimineața aceea fusese în Hyde Park. Cu o seară înainte ieșise pe terasă. Dacă Ralston ar fi știut de rămășagul prin care își propusese ca în două săptămâni să îl facă pe duce să recunoască pasiunea, ar fi făcut o criză.

Ba da, era scandalagioaică.

Doar că fratele ei nu știa asta.

- Azi am căzut în Serpentine.

- Da, recunosc că femeilor din Londra li se întâmplă destul de rar așa ceva. Dar nu e un scandal, ci mai degrabă o provocare. Iar dacă ai putea să încetezi să-ți pui viața în pericol... Vocea i se stinse, iar în încăperea se așternu liniștea. Ea era cu adevărat scandalagioaică. Genul după care o familie nu-și mai revine. Tu nu ești ca ea. Deloc nu semeni cu ea.

- Leighton crede că da.

Privirea lui Ralston se umbri.

- Leighton te-a comparat cu mama?

Ea scutură din cap.

- Nu mi-a zis-o în față. Dar crede că sunt un pericol la adresa reputației celor din jurul meu.

Ralston dădu din mână a lehamite.

- În primul rând, Leighton e un măgar, și așa a fost de când era tânăr. Juliana chicoti fără să vrea, iar Ralston zâmbi. În al doilea rând, e prea conservator. Întotdeauna a fost. Iar în al treilea rând, zâmbi el strâmb, am primit și eu destule lovituri la viața mea în ceea ce privește reputația mea. Dar încă suntem invitați la petreceri, nu vezi?

- Poate că de fapt așteaptă să provocăm o scenă.

Ralston se lăsă pe spătarul scaunului.

- E posibil.

Juliana schiță un zâmbet.

- De ce e atât de precaut?

Întrebarea îi zburase practic din gură și regretă imediat că nu o oprise. Nu voia ca Ralston să-și dea seama că era interesată de duce. Oricum, era doar un interes trecător.

Ba nu.

Aparent, Ralston nu remarcă nimic ciudat.

- Așa a fost tot timpul. De când eram mici. Când eram la școală, nu exista propoziție în care să nu menționeze că e duce și că are un ducat. Întotdeauna rigid și cu un comportament conform titlului pe care îl poartă. Mie, unul, mi s-a părut că e un comportament ridicol. De ce să-ți asumi responsabilitățile unui titlu dacă nu ești dispus să te bucuri și de avantajele lui?

Juliana îi întâlnește privirea, sincer mirată de ideea responsabilității față de un titlu, și nu-și poate ascunde un râznet. În sinea lui, fratele ei era un răzvrătit. Unul domesticit de când se însurase, dar în fond un răzvrătit.

Tăcură amândoi, iar Juliana trebuie să se abțină din răspuneri ca să nu-l mai tragă de limbă.

- Callie vrea să-l invităm la cină. Ca să-i mulțumim. În public. Ralston cugetă câteva clipe.

- Mi se pare logic.

- Alături de o jumătate de duzină de celibatari eligibili.

O privi cu compasiune.

- Doar nu-ți închipui că aș putea s-o fac să se răzgândească?

- Nu, nu cred că ai putea, zise ea și ezită. E de părere că dacă voi fi văzută în preajma ducelui reputația mea va fi restabilă.

- Cred că are dreptate. Nu pot spune că-mi place de el, dar are o anumită influență asupra mentalității societății, zise el cu un surâs. O trăsătură pe care eu n-am putut niciodată să pretind că o am. Tăcură din nou, pierduți fiecare în gândurile proprii. În cele din urmă tot Ralston rupse tăcerea. Nu o să susțin că părerile lor nu contează, Juliana. Aș vrea să nu conteze; dar contează. Îți spun însă un lucru. Nu ești deloc ca ea.

Juliana închise ochii.

- Vreau să pot să te cred.

- Dar îi crezi mai degrabă pe ei.

Făcu ochii mari. Cum de-și dăduse seama? Pe chipul lui Ralston apăru un surâs strâmb.

- Iar uiți ceva, surioară. Am fost și eu în locul tău. Am vrut și eu să le demonstrez tuturor că sunt mai presus de ei și, în același timp, m-am temut că eram exact așa cum mă credeau ei.

Același lucru. Exact așa simțea și ea.

- Pentru tine e altfel, spuse ea îmbufnată, și se urî pentru asta.

Ralston sorbi o gură.

- Este. Acum.

Pentru că era marchiz. Pentru că era englez. Pentru că era bărbat.

- Pentru că ești și tu unul dintre ei.

- Mușcă-ți limba! ripostă el. Mă jighești!

Julianei nu i se păru nimic de răs. I se păru nedrept.

– Of, Juliana. Pentru mine e altfel pentru că acum știu cum să se aștepte cineva să fiu mai mult decât sunt. Acum știu ce înseamnă să vrei să fii mai mult.

Cuvintele lui aveau un subînțeles.

– Callie.

Ralston încuviință din cap.

– Acum nu mai sunt atent la cerințele lor, pentru că sunt prea concentrat să le întrunesc pe ale ei.

Pe chipul Julianei înflori un zâmbet.

– Imoralul marchiz de Ralston, libertin inveterat, pus cu botul pe labe de dragoste.

O privi cu seriozitate.

– Eu nu susțin că trebuie neapărat să te măriți, Juliana. Din contră, dacă preferi să nu te măriți, Dumnezeu ți-e martor că ai suficienți bani. Dar trebuie să-ți pui problema ce fel de viață ai avea atunci.

Juliana deschise gura să-i răspundă, dar își dădu seama că nu știa ce. Nu se gândise niciodată serios la asta – oricum, nu după ce tatăl ei murise și totul se schimbase. Poate că în Italia luase în considerare ideea căsătoriei, a familiei... dar i se păruse întotdeauna atât de îndepărtată, încât de fapt nu stăruise asupra ei. Dar aici, în Anglia...

Cine ar fi ales-o pe ea?

Fără să bănuiască ce-i în mintea ei, Ralston se ridică și puse capăt discuției cu un ultim gând.

– N-am crezut vreodată că o să spun așa ceva, dar să știi că dragostea nu-i chiar atât de rea pe cât am crezut. Dacă ți se va ivi și ție în cale, sper să nu-i întorci spatele.

Juliana scutură din cap.

– Sper să nu mi se ivească.

Ralston îi aruncă un zâmbet.

– Am mai auzit asta, să știi. Din gura mea... de la Nick... dar ai grijă! Cei din familia St. John nu se pot feri de ea.

„Dar eu nu sunt o St. John. Nu în adevăratul sens.“

Nu rosti cu voce tare acest gând. Prefera să creadă totuși în acea iluzie.

Capitolul 7

Amuzamentul se exprimă prin zâmbete delicate.

Râsul nu îi stă bine unei lady rafinate.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

A fost găsit răspunsul la întrebarea străveche: în luptă, marmura are o valoare mai mare decât aurul.

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Juliana se aplecă să se uite peste marginea lojei ducelui de Rivington de la Theatre Royale ca să studieze masa compactă de mătase și satin de la parter. La această reprezentație specială a spectacolului *Doamna din Livorno* venise jumătate din înalta societate, cealaltă jumătate nemaigăsind bilete.

– Pe cuvântul meu, zise Mariana, alăturându-i-se ca să privească tabloul pestriț, eram convinsă că toamna pleacă toți la casele de la țară și la vânătoare!

– Mda, oricine a decretat așa ceva se pare că a uitat să anunțe și lumea bună din Londra anul ăsta.

– Asta e urmarea faptului că parlamentul a convocat o sesiune specială. Toți ne dăm în vânt după aerul de toamnă. Lady Davis are cumva *grâu* în păr?

Mariana își ridică binoclul ca să inspecteze coafura neinspirată și clătină dezaprobator din cap, apoi trecu în revistă și restul lojelor în răstimpul pe care îl mai avea înainte de începerea spectacolului, pentru că după aceea trebuia să pretindă că nu-i păsa de public la fel de mult ca de jocul actorilor.

– Ah. Densmore a venit cu o femeie pe care n-am mai văzut-o. Pare de la o poștă o ușuratică.

– Mari! Nu era ea de mult timp în Londra, dar Juliana știa că nu se cădea ca la teatru să se discute despre curtezanе.

Mariana își ridică privirea spre ea și clipi șiret.

– Dar așa e!

– Ce e așa? Ducele de Rivington își croise drum prin mulțimea de oameni care veniseră să-i solicite atenția și o atinse absent pe soția sa cu un deget pe braț.

Juliana simți un junghi de invidie față de gestul inconștient de afecțiune, aproape nebăgat în seamă nici de soț, nici de soție. Mariana se întoarse cu un zâmbet senin și fericit spre soțul ei.

– Tocmai ziceam că Densmore a venit aici cu cea mai interesantă doamnă a seriei. N-am mai văzut-o niciodată.

Rivington se obișnuise deja cu îndrăzneala soției sale, așa că în loc s-o muștruluiască, se uită curios spre loja lui Densmore și poposi cu privirea pe partenera vicontelui.

– Cred că ai dreptate, dulceată.

– Vezi? Mariana nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Mă pricep de minune la oameni.

– Sau te transformi într-o mare bârfitoare, i-o reteză Juliana.

Rivington izbucni în râs.

– Mult mai probabil. Domnișoară Fiori, îmi cer scuze, dar trebuie să o răpesc o clipă. Se întoarse spre Mari. Vino să o saluți pe Lady Allen, da? Vreau să o ții puțin de vorbă cât discut eu ceva cu soțul ei.

Mariana se uită peste umărul lui Rivington spre cuplul respectiv, o pereche destul de cumpătată, amândoi cu buzele țuguiate și guși căzute. Dădu ochii peste cap și-i înmână binoclul Julianeii.

– Vezi ce mai descoperi cât lipsesc. Să-mi prezinți un raport complet când mă întorc.

După care dispăru în mulțime ca să-și facă datoria de soție a unuia dintre cei mai respectabili bărbați ai regatului. Juliana o privi fascinată pe prietena ei apropiindu-se de baroneasă și intrând cu ea în vorbă. În câteva secunde, Lady Allen îi zâmbea, vădit încântată de prezența ei.

Deși oamenii considerau că mariajul Marianeii se baza pe un criteriu extrem de rar întâlnit – dragoste –, nu se putea nega că relația constituia și un parteneriat politic excepțional în afară de cel romantic. Mariana era cea mai bună dintre soțiile ducilor; faptul că ducele ei era nebun după ea era doar o coincidență fericită.

Juliana nu era familiarizată cu termenul de dragoste trainică. Ea, personal, era produsul unui cuplu format pe baza unei pasiuni trecătoare. Mama sa îl vrăjise pe tatăl său – asta era părerea ei –,

după care se plictisise de viața casnică și îi părăsise pe amândoi. Tatăl ei nu se recăsătorise niciodată, deși avusese câteva ocazii – și Juliana considerase întotdeauna că făcuse alegerea cea mai bună. La urma urmei, de ce să riște să se îndrăgostească din nou, când experiența îi sugera că sfârșitul va fi dureros, furios și se va solda cu pierderi?

În ultimele luni începuse să înțeleagă că dragostea nu era un mit – se bucurase pentru frații ei vitregi când o întâlniseră. Dragostea dintre Gabriel și Callie înflorise chiar în perioada când ajunsese ea în Anglia și avusese ocazia să remarce că la început se opuseseră – în zadar. Când cedaseră în fața sentimentului, întreaga Londră fusese luată prin surprindere, iar Juliana sperase din tot sufletul ca *această* dragoste să nu sfârșească prost. În câteva luni, Nick o întâlnise pe Isabel, iar Julianei îi fusese imposibil să nu remarce devotamentul pe care și-l purtau reciproc.

Însă toate relațiile începeau așa – cu scânteii, pasiune și devotament. Dar ce se întâmpla când focul se domolea și devotamentul se uza?

O văzu pe Callie că se întinde să-i șoptească ceva la ureche lui Ralston, în cealaltă parte a lojei. Fratele ei zâmbi larg – în primăvară, când venise Juliana, zâmbea foarte rar – și își puse palma pe spatele soției sale, după care se aplecă spre ea să-i răspundă. Obrajii lui Callie căpătară o nuanță rozalie, de unde Juliana trase concluzia că nu era o conversație care să se poarte la teatru.

Ceva se strânse în adâncul ființei ei... ceva care, dacă s-ar fi gândit mai mult, ar fi putut fi identificat ca fiind invidie. Dar avea destulă minte cât să nu-i invidieze pentru dragostea lor. Era o emoție vagă, efemeră, care în câteva luni – poate ani, cu ceva noroc – avea să pălească definitiv.

Și apoi?

Nu, nu își dorea să cunoască dragostea.

Dar pasiunea... sentimentul care îl făcuse pe fratele ei să-i șoptească lucruri deochete soției lui într-o sală de teatru... asta era cu totul altceva.

Un sentiment pe care l-ar fi dorit.

Își aduse aminte de dimineața din urmă cu două zile, de clipa în care, aflată în Hyde Park, ducele de Leighton descălecuse

cu ochii scăpărându-i de furie și de frustrare și o sărutase. Profund. Cu pasiune.

Și naiba să-l ia, o făcuse să-i placă.

Își dorise să o sărute, iar el îi oferise o mostră.

Dorință. Poftă carnală. Senzualitate. Până și contradicția era irezistibilă.

Dar nu cu el.

Refuza să îl dorească pe el.

Duse binoclul la ochi și scană sala, încercând să găsească orice care să îi abată atenția. La câteva loje depărtare, vicontele Densmore trăgea cu coada ochiului la decolteul bogat și periculos de adânc al partenerei sale – într-adevăr, Mari avusese dreptate în legătură cu femeia. Câțiva metri mai încolo, Lady Davis și Lady Sparrow mai aveau puțin și se prăbușeau peste balustradă, atât de tare își întinseseră gâturile ca să vadă ceva anume, după care se retraseră brusc în spatele evantaielor, semn că acum urma o discuție scandaloaasă. Juliana le antipatiza pe amândouă, dar trebuia să recunoască faptul că se pricepeau de minune la bârfă. Își propuse să le deconspire sursa, pentru a-și distrage atenția de la gândurile ei.

Descoperi motivul bârfelor lor frenetice și își jură să nu mai bârfească niciodată.

În loja din fața ei se aflau ducele de Leighton și Poama, singuri, discutând în intimitate. În văzul întregului oraș.

La câțiva metri de cuplul perfect, personificarea aristocrației desăvârșite – și care foarte probabil provoca o agitație nebună celor care îi și vedeau căsătoriți –, stăteau ducesa de Leighton, o doamnă plinuță și un domn trupeș, după părerea Julianeii probabil părinții Poamei.

Lady Penelope.

Ar face bine să înceapă să se gândească la ea ca la Lady Penelope.

De ce? În scurt timp va deveni ducesă de Leighton.

Făcu abstracție de valul de greață cauzat de acest gând. Ce-i păsa ei pe cine lua el de nevastă? Nu-i păsa. De ce îi păsa că alesese pe cineva care întrunea toate calitățile care ei îi lipseau? Perfecțiune echilibrată, la locul ei, fără nici o înclinație spre provocarea de scandaluri?

Nu-i păsa.

Nu? Atunci de ce nu lăsa binoclul din mână?

Putea lăsa binoclul jos oricând ar fi vrut. *Voia* să ia binoclul de la ochi.

El își ridică privirea și se uită fix la ea.

Nici dacă i-ar fi luat foc n-ar fi putut lăsa binoclul mai repede din mână. Sau mai neatentă. Binoclul se lovi de balustrada de marmură și se crăpă, iar piesa aurită căzu pe podeaua acoperită cu covor.

Dintr-odată se făcu o liniște mormântală, toți vizitatorii din lojă și familia se întoarseră spre Juliana, care rămăsese cu gura căscată și cu privirea pironită la mânerul smălțuit care îi rămăsese în mână.

O cuprinse un val imens de jenă și recurse la cea mai la îndemână cale de scăpare, lăsându-se în genunchi pe podeaua care era în același timp și în beznă, și nu îndeajuns de întunecată, încercând să găsească binoclul care... ia-l de unde nu-i... cu siguranță ricoșase pe sub vreun scaun, pentru că nu-l zărea nicăieri.

Pipăi orbește pe sub scaune și abia după câteva secunde realizează că târându-se pe podeaua lojei ducelui de Rivington se pusese într-o situație cu mult, *mult* mai jenantă. Cu siguranță că Lady Sparrow și Lady Davis erau cu ochii pe ea acum, curioase la culme să vadă ce putea inventa ca să scape din această situație umilitoare.

La *el* nici nu voia să se gândească.

Precis că văzuse tot. Și-l imaginase ridicând o sprânceană arogantă în direcția ei, ca și cum ar fi zis „Slavă cerului că nu mai e în grija mea, ci a lui Ralston“.

Înjură printre dinți, decidând că situația aceasta specială nu se putea înrăutăți dacă bălăcarea în italiană.

Atinse cu degetele ceva rece și neted și recupera binoclul. Își înălță capul și se trezi în fața tibiilor fratelui lui Callie, contele de Allendale. Un gentleman în adevăratul sens al cuvântului, Benedict venise special să o ajute să se ridice în picioare.

Încă nu era pregătită.

Parcă ghicindu-i gândul, se lăsă pe vine lângă ea.

– Vrei să mă prefac că te ajut să cauți până ești pregătită să dai ochii cu ei? îi șopti el, iar tonul lui amuzant îi mai domoli pulsul.

Îl privi în ochii căprui, atât de asemănători cu ai lui Callie, și îi răspunse tot șoptit:

- Crezi că aş putea să mai stau aici, milord?

- Cât?

- Pentru totdeauna?

El se prefăcu a se gândi serios.

- Având în vedere că sunt un gentleman, ar trebui să rămân lângă dumneata... iar eu *speram* să văd spectacolul, o tachină el. Ea zâmbi, iar el îi întinse mâna și o sfătui subtil: Zâmbește în continuare. Dacă o să vadă că te simți prost, o să te facă să te urăști.

Trase o gură de aer și se lăsă ajutată să se ridice în picioare. Simțea sute de ochi îndreptați spre ea, dar le ignoră. Refuză să verifice dacă una dintre perechile de ochi îi aparținea arogantului duce care stătea vizavi de ei. Cu un zâmbet forțat pe chip, îl întrebă pe Benedick:

- Am făcut o scenă, nu?

Unul dintre colțurile gurii lordului Allendale se ridică amuzat.

- Da. Dar suntem la teatru. Așadar poți să te consolezi cu faptul că nu ai fost prima.

- Dar totuși prima care nu s-a manifestat pe scenă.

Se aplecă de ea ca și cum ar fi vrut să-i spună un secret.

- Nu, nu. Odată am văzut o vicontesă care s-a aplecat peste balustradă și și-a pierdut peruca, zise el și se cutremură în glumă. Oribil.

Ea râse, pe jumătate ușurată. Benedick era frumos, fermecător și mult mai bun decât...

Decât nimeni.

- Întâi am căzut în Serpentine și acum pe jos pe aici.

- Se pare că-ți plac aventurile, o tachină el din nou. Bine măcar că în acest caz nu ești în pericol.

- Serios? Atunci de ce sunt atât de îngrozită?

Benedick îi aruncă un zâmbet.

- Ce-ar fi să faci o plecăciune publicului?

Juliana făcu ochii mari.

- Nu pot să fac așa ceva!

- Nu?

- Ar fi...

- Ar fi o seară și mai interesantă, cu siguranță.

Iar pe Leighton l-ar enerva la culme.

Revelația asta îi aduse un rânjet pe față. Unul mare. Scutură din cap.

– Cred că am făcut destule pentru o singură seară, replică ea contelui în timp ce se întorcea cu fața spre restul lojei. Ridică triumfător binoclul și făcu un anunț. L-am găsit.

Mariana începu să râdă și bătu de două ori din palme, semn că se distra de minune. Zâmbetul afectat al lui Ralston exprima faptul că era mai degrabă mândru de ea că nu se ascunsese ca o lașă de frica celorlalți. Fratelui ei nu-i păsase niciodată prea mult de societate, iar Juliana îi era recunoscătoare pentru asta.

În ce-i privește pe ceilalți ocupanți ai lojei, încercau să-și amintească de comportamentul adecvat pentru situația în care sora unui marchiz apare din nou de pe podeaua unei loje de teatru, unde stătuse cam multșor – bine, nici în opinia Julianeii nu exista o perioadă permisă în care să stai pe podeaua unui teatru –, când luminile începură să pălească în așteptarea spectacolului *adevărat*.

Slavă Domnului!

În scurt timp Juliana stătea la capătul primul rând de scaune, lângă Mariana care se întorsese fără doar și poate special să-și protejeze prietena împotriva altor situații jenante. Luminile de pe scenă se aprinseră și spectacolul începu.

Julianeii îi era imposibil să se concentreze asupra piesei. Era o farsă, și încă una bună judecând după râsetele publicului, dar ea se străduia în continuare să se calmeze, să-și stăpânească impulsul de a părăsi teatrul sau dorința de a se uita spre loja ducelui de Leighton.

Până la sfârșitul primului act dorința se dovedi a fi irezistibilă.

Trase cu coada ochiului spre el și îl zări.

Captivat de piesă.

Degetele i se strânseseră în jurul binoclului de aur, amintindu-i de existența lui. *De ușurința cu care ar fi putut să-l vadă clar.*

Era perfect îndreptățită să verifice starea în care se afla cea mai importantă piesă a binoclului, se gândi ea. Mânerul era rupt, dar ar fi fost o tragedie dacă și lentilele s-ar fi spart. Orice prieten cât de cât decent le-ar fi înlocuit dacă erau sparte.

Desigur că trebuia să încerce binoclul.

Ar trebui să-l încerce.

O acțiune perfect normală.

Ridică binoclul și se uită spre scenă. Lentile întregi – vedea clar satinul de un roșu aprins al actriței principale și putea identifica fiecare fir în parte al mustății actorului principal.

Era în stare perfectă de funcționare.

Dar nu putea ști dacă nu cumva binoclul suferise altfel de stricăciuni. Poate că acum erau sensibili la lumină?

Tot ce se poate. Ar trebui să verifice și asta.

În numele prieteniei.

Roti binoclul cât de natural putu, descriind un arc de cerc pornind de la scenă și se opri doar când zări buclele aurii și strălucitoare. Pe scenă se întâmplă ceva care stârni râsul publicului. El nu râse... nici măcar nu zâmbi și chiar atunci Poama se întoarce spre el să vadă dacă se distra sau nu. Juliana îl văzu cum se forțează să zâmbească și se apleacă să-i șoptească ceva la ureche. Zâmbetul ei se lărgi cu sinceritate și dintr-odată parcă nu mai aducea a acritură.

Părea chiar drăguță.

Juliana simți că i se face rău.

– Ai văzut ceva interesant?

Trase speriată aer în piept și aproape că scăpă iar binoclul. Se întoarce spre Mariana.

– Doar... doar încercam binoclul. Voiam să mă asigur că este în cea mai bună stare.

– Ah, răspunse prietena ei, cu un zâmbet discret. Puteam să jur că te uitai spre ducele de Leighton.

– De ce-aș face așa ceva? replică ea cu o voce straniu de ascuțită și îi aruncă binoclul spart în brațe. Ia-l. Funcționează.

Mariana ridică binoclul și îl îndreptă fără nici o jenă spre ducele de Leighton.

– Oare de ce e cu Penelope Marbury?

– O să se însoare cu ea, mormăi Juliana.

Mariana îi aruncă o privire surprinsă.

– Serios? Mda. A pus gheara fix pe cine trebuia.

Probabil că peștele pe care îl servise la prânz fusese stricat. Alt motiv nu avea să se simtă atât de... îngreșoșată.

Mariana își relua inspecția.

– Callie mi-a zis că ai avut ceva confruntări cu el.

Juliana clătină din cap și apoi îi șopti:

– Nu știu la ce se referă. Nu ne-am ciondănit deloc. A avut loc un incident de călărire, dar nu cred că știa Callie de el... Se opri când văzu că Mariana lăsase binoclul jos și se uita șocată la ea. Cred că nu m-am exprimat corect.

Marianei îi veni inima la loc și afișă un zâmbet triumfător.

– Aici ai dreptate. Îmi place la nebunie că încă nu stăpânești expresiile limbii engleze!

Juliana o apucă brusc de mână pe prietena ei.

– Mari! Să nu mai spui nimănu!

– Oh, nu mai spun. Cu o condiție.

Juliana își întoarse exasperată privirea spre tavan.

– Care?

– Să-mi povestești tot! „Incident de călărire“ sună atât de scandalos!

Juliana nu-i răspuse nimic, ci se întoarse cu totul spre scenă. Încercă să fie atentă la acțiunea piesei, dar subiectul – doi amorezi care încercau să-și mascheze legătura clandestină – i se părea prea banal. Și ea juca un rol în propria ei farsă... spărsese un binoclu, întâlniri scandaloase și tot așa, iar pe deasupra mai fusese și descoperită. Nu era deloc amuzant ce i se petrecea.

– Se uită la tine, îi șopti Mariana.

– Ba nu se uită la mine, îi răspuse ea din colțul gurii.

Nu se putu abține și își întoarse capul. Nu se uita la ea.

– Se uita la tine.

– Bine, *eu* nu mă uit la *el*.

Și nici că se mai uită la *el*.

Nu se uită pe parcursul primului act, când amorezii trânteau uși în stânga și în dreapta, stărnind hohote aprinse în public, nici când cortina căzu peste îmbrățișarea lor pasională, în văzul soțului ei și a surorii lui... căreia dintr-un motiv sau altul îi păsa puțin prea mult de femeile pe care le vâna fratele ei.

Nu se uită nici când se aprinseră luminile în teatru și toată societatea londoneză era din nou expusă; nici când valul de vizitatori începu din nou să apară în loja Rivington, oferindu-i o pavază perfectă dacă ar fi vrut să-l spioneze.

Nu se uită nici cât contele de Allendale îi ținu companie pe durata pauzei, nici când Mariana îi sugeră să meargă în salonul

doamnelor să se împrăpăteze – un pretext cam transparent ca s-o tragă de limbă –, nici după ce îi răspunse că nu, nu avea nici un motiv să meargă acolo, iar Mariana se văzu nevoită să se ducă singură.

Nu se uită decât în momentul în care luminile se stinseră din nou, iar publicul își reluu locurile pentru actul al doilea.

Și își dori să nu se fi uitat.

Pentru că el tocmai o conducea pe Poamă la locul ei, ținând-o de cot, iar în momentul în care se așeză și el palma îi alunecă pe brațul ei.

Și realizează că nu-și putea muta privirea.

Gestul tandru dură doar o secundă – deși Julianei i se păruse că nu se mai termină –, și Lady Penelope, impasibilă, se întoarse spre scenă, absorbită de îndată de piesă.

Ducele se uită spre Juliana, ba chiar îi susținu privirea. Distanța și lumina slabă ar fi putut s-o păcălească, dar nu... se uita la ea. Altfel nu exista nici o altă explicație pentru fiorul pe care îl simți pe șira spinării.

El știa că ea văzuse cum o mângâiasse.

Făcuse special ca să vadă ea.

Dintr-odată, în lojă nu mai era suficient aer.

Se ridică brusc, atrăgând atenția lui Ralston când se îndreptă spre ieșire. Se aplecă și îi șopti încet la ureche:

– Cred că am o durere de cap. Mă duc în hol să iau niște aer.

El se încruntă.

– Vrei să te duc acasă?

– Nu, nu... îmi revin. Trebuie doar să ies puțin din lojă, zâmbi ea palid. Mă întorc foarte repede.

Ralston ezită, neștiind dacă să o lase sau nu să plece.

– Nu te duce departe. Nu vreau să colinzi prin tot teatrul.

Juliana scutură din cap.

– Sigur că nu.

Ralston o apucă cu fermitate de încheietura mâinii.

– Surioară, vorbesc serios. Știu că poți intra în multe încurcături într-un teatru, în timpul unui spectacol.

Juliana ridică o sprânceană neagră, într-un gest copiat de amândoi.

– De-abia aștept să-mi spui despre asta.

Dinții lui sclipiră în întuneric.

– Poți să o-ntrebi pe Callie.

Juliana zâmbi.

– Cu siguranță o s-o întreb.

Apoi ieși în holul în care se mai aflau doar câțiva lachei și unde putu din nou să respire.

Pe hol era curent, așa că instinctiv se îndreptă către sursa lui, adică spre fereastra mare care dădea în spatele teatrului, unde coridorul se termina brusc deasupra scenei, probabil. Fereastra fusese lăsată deschisă ca să intre aerul de octombrie, iar sub ea se găsea un scaun, parcă special pentru ea. Se dusese cam departe de lojă pentru gustul lui Ralston, dar totuși se afla într-un loc public.

Se așeză, se sprijini de pervaz și privi acoperișurile caselor din Londra. În geamurile clădirilor pâlpâiau lumânări aprinse, iar câteva etaje mai jos putu desluși o tânără care cosea. Juliana se întrebă în treacăt dacă fata fusese vreodată la teatru... sau dacă măcar *visase* vreodată la teatru.

Cu siguranță ea nu o făcuse... în tot cazul, nu așa, împreună cu o familie de aristocrați de a căror existență nici nu știuse vreodată. Nu printre atâtea bijuterii, mătăsuri și satinuri, marchize și conți, și... duci. Duci care o enervau la culme și care îi acaparaseră gândurile și o sărutaseră ca și cum ar fi fost ultima femeie de pe pământ.

Oftă cu privirea spre luna de ceară care se reflecta în țiglele de pe case, încă ude după ploaia scurtă din după-amiaza aceea.

Începuse ceva ce nu putea să termine.

Voise să-l tenteze cu pasiunea – să-i pedepsească aroganța aducându-l în genunchi –, dar după episodul penibil de la lac, când el nu făcuse decât să-i spună că era ultimul lucru pe care el unul l-ar găsi tentant...

Mai erau zece zile rămase din înțelegerea lor, iar el îi făcea curte lui Lady Penelope, își făcea planuri pentru o viață stabilă, un mariaj perfect cu o femeie care fusese crescută să devină ducesă. Rămășagul trebuia să fie câștigat cu brio de ea; atunci de ce se simțea ca și cum ea era cea care pierdea?

– De ce nu ești la locul tău?

Tresări, ușor iritată de cuvintele care o speriaseră.

Se ținuse după ea.

N-ar fi trebuit să-i pese că o căutase. Dar îi păsa.

Se întoarse și încercă să-și păstreze calmul.

– Dar *tu* de ce nu ești la locul tău?

El se încruntă.

– Am văzut că ai plecat neînsoțită din lojă.

– Fratele meu știe unde sunt.

– Fratele tău nu și-a asumat niciodată vreun dram de responsabilitate. Se apropie de ea. Ar putea să ți se întâmple orice aici.

Juliana se uită cu atenție exagerată la coridorul lung și pustiu.

– Da. E foarte periculos.

– Cineva trebuie să aibă grijă de reputația ta. Ai putea fi acostată.

– De cine?

Nu răspunse imediat.

– De oricine? De un actor! Sau de un lacheu!

– Sau de un duce?

El se încruntă și tăcu.

– Bănuiesc că meritam asta.

Nu o meritase. Nu chiar. Se întoarse iar spre fereastră.

– Nu ți-am cerut să vii după mine.

Urmă o pauză lungă, iar Juliana se aștepta deja ca el să plece, când el spuse:

– Nu. Nu mi-ai cerut.

Mărturisirea lui o făcu să-și întoarcă brusc capul spre el.

– Atunci de ce ai venit?

El își trecu degetele prin buclele aurii, iar Juliana făcu ochii mari de uimire în fața acestui gest atât de necontrolat și de atipic pentru el, semn al tulburării.

– Am greșit.

Juliana se strădui să-și mascheze dezamăgirea în fața acestei replici și gesticulă spre coridor.

– O greșeală care se poate îndrepta ușor, Excelență. Cred că loja în care stai e în partea cealaltă a teatrului. Vrei să chem un lacheu să te conducă înapoi? Sau ți-e frică să nu fi acostat?

Buzele lui se uniră într-o linie dreaptă, singurul semn că observase sarcasmul din vocea ei.

- Nu mă refer la faptul că am venit după tine, deși Dumnezeu îmi e martor că și asta a fost o greșeală, deși una imposibil de evitat. Se opri și se gândi puțin înainte de a continua: Mă refer la tot ce s-a întâmplat. La rămășag, la cele două săptămâni, la dimineața din Hyde Park...

- La după-amiaza din Hyde Park, adăugă ea încet, iar privirea lui fugi imediat către a ei.

- Aș fi preferat să nu dau pe tavă un subiect de bârfă tuturor, dar asta nu înseamnă că regret că te-am salvat. Era ceva în cuvintele lui, un amestec între iritare și o emoție pe care Juliana nu o putea identifica, dar care dispăru odată cu următoarele lui cuvinte: Oricum, nu se mai poate continua așa. Ar fi trebuit să mă opun încă de la bun început. Asta a fost greșeala. Încep să văd tot mai clar că ești incapabilă de un comportament decent. N-ar fi trebuit niciodată să te încurajez.

Să o încurajeze..

Înțelesul cuvintelor răsunară cu ecou în mintea ei, asta în timp ce el evita să spună exact ce gândea.

Nu era suficient de bună pentru el.

Nu fusese niciodată. Și nici nu avea să fie vreodată, nu în lumea în care trăia el.

Oricât de mult și-ar fi dorit să îi schimbe părerea despre ea, să îi demonstreze că se înșela și să-l facă să o implore să îl ierte... să îl bage în seamă... determinarea din tonul lui grav o făcu să reevalueze situația.

Refuza să îl lase să o rănească; ar fi căpătat o putere prea mare asupra ei. I-ar fi conferit *toată* puterea asupra ei. Ar fi conferit *tuturor* o putere prea mare asupra ei. Mai erau o grămadă care o considerau inferioară pentru că se născuse în Italia, pentru că provenea dintr-o familie obișnuită, pentru că se lupta cu regulile și restricțiile din această lume nouă.

Nu trebuia să se lase rănită.

Trebuia să se înfurie. Cel puțin putea stăpâni furia. Iar atâta vreme cât era furioasă, el nu putea câștiga.

- M-ai încurajat? întrebă ea și se ridică astfel încât să stea față în față. Poate că ești obișnuit să ți se dea dreptate pur și simplu, Excelență, dar eu nu mă număr printre lingăii care te înconjoară.

Leighton scrâșni din dinți, iar ea se grăbi să continue:

- Nu cred că mi-ai făcut pe plac când ai fost de acord cu cele două săptămâni; și cu siguranță nu mi-ai făcut mie pe plac acum câteva dimineți, în Hyde Park. Își semeți ușor bărbia, furioasă și stăpână pe ea. Mi-ai dat două săptămâni. După calculele mele, mai am încă zece zile.

Se apropie de el până aproape îl atinse și sesiză modificarea ritmului respirației - o tensiune pe care n-ar fi perceput-o de la distanță.

Ce bine ar fi fost să nu fie atât de furioasă! Ce bine ar fi fost să nu fie atât de atrasă de el!

- Vreau să profit de ele, șopti ea, știind că forțează nota și că el ar putea pune capăt cu un singur nu.

Tăcerea dură o veșnicie, iar la un moment dat nu mai avu forță să îi susțină privirea impenetrabilă. Își îndreptă atenția către buzele lui - către liniile lor ferme și puternice.

O greșeală.

Brusc, fereastra deschisă nu mai reușea să facă față aerului înăbușitor din teatru. Amintirea sărutărilor lui cotropise întreg coridorul întunecos... nu mai știa decât că își dorea din tot sufletul să o sărute din nou.

Ochii i se pierdură în ochii lui, a căror culoare de chihlimbar căpătase o nuanță bogată de stejar.

Și el o dorea.

Se simți invadată de un val de căldură. Se apropie de ea. Acum se atingeau, doar puțin, sâni ei frecându-se discret de pieptul lui lat. I se tăie respirația.

- N-ai nevoie de mine pentru a provoca vreun scandal. Ai un conte la degetul mic.

Acum era confuză din pricina cuvintelor și a apropierii lui.

- Am un conte?

- Te-am văzut cu Allendale, râdeai și... te simțeai în largul tău, zise el cu glas răgușit.

- Allendale? repetă ea ca un papagal, încercând să-și limpezească mintea. *La ce se referea?* Începea să priceapă. Oh, Benedick.

În ochii lui se aprinse ceva cumva amenințător.

- N-ar trebui să vorbești despre el cu atâta familiaritate.

Juliana simți un fior prin tot corpul. Părea supărat. Ba nu... părea livid. *Părea gelos.*

Leighton își mască imediat expresia, așa că Juliana nu apucă să o savureze pe îndelete, dar în schimb îi dădu curaj și îi aruncă un surâs ca să-l necăjească.

- Adică să nu-i mai spun pe nume?

- Nu pe numele *ăla*.

- Când ne-am întâlnit nu păreai atât de devotat unor astfel de reguli... Simon. Îi rosti numele în șoaptă, care rămase ca o tentație suspendată între ei.

El inspiră brusc.

- Ar fi trebuit să fiu.

- Dar ai vrut să cred că ești altfel decât ești în realitate.

- Cred că amândoi suntem vinovați că ne-am ascuns adevărata identitate.

Juliana se întristă și se supără deopotrivă.

- Nu am ascuns nimic.

- Nu? Atunci de ce am crezut că ești...

Mai mult. Juliana auzi cuvântul. Îl detesta.

- Pe vremea aceea credeai că sunt suficient de bună. Își ridică bărbia, aproape atingându-l cu buzele.

Valuri peste valuri de dorință îl asaltau. Poate că *nu voia* să o dorească - dar o dorea. O simțea și ea.

Se aplecă spre ea, iar ea împietri în așteptarea senzației pe care i-o provocau acele buze neîndurătoare - le dorea cu o disperare pe care n-ar fi recunoscut-o niciodată.

Totul se risipi în jurul lor și rămaseră captivi în acea întunecime tăcută, privind-se ochi în ochi cu ardoare. Gura lui pluti deasupra gurii ei; îi simțea respirația blândă pe piele și îi venea să tipe de bucurie...

- Ești un scandal gata să izbucnească din clipă în clipă.

Cuvintele o mângâiară profund, în ciuda sensului lor. În clipa următoare plecase de lângă ea, departe de ea - o lăsase singură și nesatisfăcută, și complet zăpăcită.

- Unul pe care nu mi-l pot permite, adăugă el.

- Mă dorești. Tresări speriată din cauza tonului acuzator; ar fi vrut să nu-l fi avut.

Leighton nici nu clipi.

- Sigur că te doresc. Ar trebui să fiu mort să nu te doresc. Ești inteligentă și frumoasă, și imi placi atât de mult încât aș vrea

să te trântesc pe un pat și să te supun acestei dorințe ale mele. Se opri, întâlnindu-i ochii măriți de uimire. Dar acțiunile au consecințe, domnișoară Fiori. Ar trebui să ții cont de asta înainte de a te arunca cu capul înainte în jocurile tale copilărești.

Ea își îngustă privirea.

- Nu sunt copil.

- Nu? Habar n-ai ce faci. Să zicem că ai reuși să mă convingi că pasiunea pe care pui mare preț există. Și după, Juliana? Ce s-ar întâmpla după?

Întrebarea o plesni ca un bici. Nu avea răspuns.

- Nu te-ai gândit nici măcar o dată la viitor, nu-i așa? Nu ți-ai imaginat niciodată ce o să urmeze după ceea ce se întâmplă chiar acum, aici. Se opri, apoi continuă și mai înverșunat: Dacă nici asta nu înseamnă că te porți copilărește, nu știu ce altceva ar putea.

Îl ura. Ura modul în care îi vorbise cu atâta cruzime. Felul în care știa înaintea ei că va da greș.

Leighton vorbi mai departe:

- Vreau să mă retrag din acest rămășag. Ar fi trebuit să refuz de la bun început. Ești un pericol pentru propria persoană. Și pentru mine. Iar eu nu-mi pot permite luxul să-ți dau o lecție pe care altfel ai merita-o cu vârf și îndesat.

Știa că ar fi cazul să fie de acord cu el. Știa că ar trebui să-l elibereze - să se despovăreze amândoi - de înțelegerea aceea stupidă și greșită care le amenința reputația, sentimentele, luciditatea. Dar o enervase atât de tare încât nu îl putea lăsa să câștige.

- Tu spui că te retragi, eu spun că *renunți*, zise ea zeflemitor.

Pe chipul lui tresări un mușchi.

- Ar trebui să-i povestesc totul lui Ralston.

Juliana ridică mirată dintr-o sprânceană.

- Și crezi că așa vei rezolva ceva? Se confruntau pe coridorul slab iluminat, iar Juliana îi simțea toată furia revărsându-se în jur. O savură - se întâmpla extrem de rar ca el să manifeste vreo emoție. Nu rezistă tentației de a-l provoca și mai tare. Fii mai curajos! Nu-mi va lua mult până când te voi ingenunchea.

Privirea lui se umbrî brusc, și își dădu seama că depășise limita. Avu impresia că o va zgâlțâi, atât de încordat și mânios era.

– Am avut de-a face cu amenințări mult mai serioase la adresa reputației mele, domnișoară Fiori. Să nici nu-ți treacă prin cap că ai putea vreodată să mă învingi. Tentația nu se poate măsura cu reputația, zise el, apoi se opri. Vrei încă zece zile? Ia-ți-le. Dă-ți toată silința.

– Asta intenționez să fac.

– Să nu te aștepti să-ți ușurez cumva sarcina.

Normal ar fi fost să se simtă satisfăcută în momentul în care el se întoarse pe călcâie și se îndepărtă – pentru că îi tulburase fațada aceea glacială. Îl privi însă întorcându-se în loja lui – la mi-reasa aceea perfectă și englezoaică pe care și-o alesese – și numai victorioasă nu se simțea.

Simțea ceva straniu – tânjea după el.

Capitolul 8

Pentru a fi perfect nu trebuie să fii niciodată obraznic.

O lady rafinată știe să-și țină gura.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Lucrurile cele mai interesante care pot fi găsite în atelierul unei croitorese nu sunt baloții de mătase, ci bârfele scandaloase rostite în șoaptă...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

– Englezoaicele sunt pe primul loc din Europa când vine vorba de cumpăratul hainelor.

Juliana se lăsă pe spate pe divanul din camera de probă a croitoresei. Petrecuse o sumedenie de ore, mai multe decât voia să recunoască, ținută pe această piesă de mobilier, tapițată cu brocart roșu din cel mai fin, extraordinar de scumpă și de extravagantă, exact după chipul și asemănarea proprietarei.

- Să-nțeleg că n-ați mai călcat niciodată într-un magazin franțuzesc, le apostrofă sec madame Hebert în timp ce prindea cu măiestrie câteva ace pe tului minunat de culoarea afinei al rochiei pe care o făcea lui Callie.

Mariana râse, în timp ce studia o bucată de catifea verde crud.

- Păi da, nu le putem permite francezilor să ne-o ia înaintea la o activitate atât de importantă, nu? Madame Hebert îi răspunse cu un mormăit, iar Mariana se grăbi să o dreagă. Dacă stau să mă gândesc mai bine, deja o avem de partea noastră de canal pe cea mai bună modistă a lor.

Juliana rânji, fericită că prietena ei evitase un dezastru diplomatic.

- Și în afară de asta, continuă Mariana, Callie trebuie să înceteze să mai poarte hainele acelea oribile. Are o grămadă de motive să se aranjeze ca lumea. Am venit aici pentru că este atât de fascinant... Tăcu. Poate îi puteți face și o pelerină de iarnă pe verdele ăsta?

- Excelența Voastră va arăta superb în catifea, zise madame Hebert, fără să-și ridice nasul. Dacă-mi permiteți, v-aș sugera și o rochie din *doupion*, care să se asorteze. Veți fi cea mai frumoasă femeie de la balurile iernii.

Mariana se luminează la vederea minunatei mătăsi verzi pe care i-o arăta Valerie - mai grea ca restul mătăsurilor și cu multe ape în tot felul de nuanțe de verde.

- Oh, da... murmură ea. Te rog să-mi mai faci astfel de sugestii.

Pe Juliana o pufni râsul când auzi pe ce ton respectuos îi vorbise prietena ei.

- Cu ocazia asta mai stăm o oră, anunță ea în timp ce Mariana se ducea în spatele unui paravan, unde avea să fie măsurată, împunsă și înțepată.

- Să nu fie prea strâmt, îi spuse Callie croitoresei, după care zâmbi în direcția Juliane. Dacă și la toamnă o să se organizeze tot atât de multe evenimente, nici nu vreau să mă gândesc ce-o să fie la iarnă. Trebuie să-ți faci și tu niște rochii noi, să știi. De fapt, nici n-am stabilit cu ce-o să te îmbraci pentru cina oferită în cinstea ta.

- Nu-i în cinstea mea, râse Juliana. Și sunt sigură că o să găsesc ceva potrivit prin dulap.

- Callie a triat câțiva dintre cei mai buni domni din Londra, Juliana, se auzi Mariana din spatele paravanului. Unul mai bun ca altul.

- Am auzit.

Callie își studie talia în oglindă.

- Toți în afară de Leighton au acceptat, spuse ea și o privi prin oglindă. Inclusiv Benedick.

Juliana ignoră apropoul la contele de Allendale, știind că ar face bine să nu insiste. Dar o rodea curiozitatea.

- Leighton nu vine?

Callie clătină din cap.

- Nu e clar. Pur și simplu nu a răspuns.

Juliana își ținu gura, pentru că acum chiar nu mai trebuia să insiste. Ce treabă avea ea dacă el nu voia să participe?

- Încerc să-i găsec și o calitate... dar nu mi-e deloc ușor. Ei, asta e. O să ne distrăm de minune și fără el.

- Vreți să o chem pe Valerie cu niște țesături, *mademoiselle Fiori*? o iscodi madame Hebert, care era la fel de pricepută la afaceri pe cât era și ca modistă.

- Nu. Juliana clătină din cap. Am o mulțime de rochii. Nu vreau ca fratele meu să dea faliment astăzi.

Callie îi întâlni privirea în oglindă.

- Să nu crezi că nu știu despre micile cadouri pe care ți le faci cu Gabriel în taină. Știi că-i place să-ți cumpere haine și orice altceva îți dorești. Și știu de unde provin toate cărțile și partiturile lui muzicale noi.

Juliana zâmbi. Când venise prima dată în Anglia și se simțise complet separată de lumea aceasta nouă și de noua ei familie, fusese convinsă că frații ei vitregi intimidanți o vor urî pentru ce simboliza - mama care îi părăsise când erau copii, fără să mai privească vreodată înapoi. Nu conta că o părăsise și pe ea.

Dar contase. Gabriel și Nick o acceptaseră. Fără nici o problemă. Apoi relația lor ca frați evoluase, iar Juliana reușise să învețe - mai bine mai târziu decât niciodată - să fie soră. Iar ca parte a acestei lecții care îi făcuse o plăcere imensă, ea și frații ei începuseră să-și facă reciproc mici cadouri.

Îi zâmbi cumnatei ei, care avusese un rol important în construcția relației dintre fratele ei și ea, apoi spuse:

– Astăzi nu se fac cadouri. Încă mai sper că sezonul se va termina înainte să am nevoie de o garderobă oficială de iarnă.

– Nu spune așa ceva! strigă Mariana din spatele paravanului. Am nevoie de un motiv să port rochia asta!

Toată lumea râse, iar Juliana o privi pe madame Hebert care drapa cu măiestrie materialul în jurul taliei lui Callie. Callie studie pliurile în oglindă, după care declară:

– E perfect.

Și chiar era. Callie arăta grozav. „Gabriel nu își va putea lua ochii de la ea“, se gândi cu invidie Juliana.

– Să nu fie prea strâmtă, spuse Callie.

Era a doua oară când pomenea de asta. Înțelese în sfârșit.

– Callie? spuse Juliana, întâlnind privirea vinovată a cumnatei în oglindă.

Juliana își înclină curioasă capul într-o parte, iar zâmbetul larg și minunat al lui Callie reprezenta răspunsul pe care și-l dorise să-l audă.

Callie era însărcinată.

Juliana sări de la locul ei în culmea fericirii.

– *Che meraviglioso!* Se apropie de cealaltă femeie și o îmbrățișă cu mare drag. Acum înțeleg de ce îți dorești și mai multe rochii!

Râsul lor atrase atenția Mariane, care era tot după paravan.

– Ce e *meraviglioso*? întrebă ea, scoțându-și capul blond pe după paravanul despărțitor. De ce râdeți? o privi ea circumspectă pe Juliana. De ce *țipați*? Dispăru o secundă, apoi reapăru cu bucata de satin verde plină de ace în jurul ei, cu biata Valerie pe urmele ei. Ce-am ratat? se plânse ea. Tot timpul ratez chestii!

Callie și Juliana râseră din nou de mutra pe care o făcuse, apoi Juliana spuse:

– Cred că trebuie să-i spui și ei.

– Ce să-mi spună?

Callie se înroșise toată și cu siguranță își dorea să nu fi fost în aceste momente în mijlocul unei cabine de probă, la atelierul celei mai bune croitorese din Londra, cu ea de față.

Juliana nu se abținu:

– Se pare că fratele meu și-a făcut datoria.

– Juliana! șușoti scandalizată Callie.

– Ce-i? Așa e! răspunse Juliana simplu și dădu din umeri.

Callie zâmbi larg.

- Ce bine semeni cu el.

Auzise și insulte mai rele de la femeia care era îndrăgostită nebunește de acest *el*.

Mariana tot nu pricepuse.

- Și-a făcut... Oh! Oh, Doamne! Oh, Callie! Începu să sară de fericire, iar mult-încercata Valerie dădu fuga să ia o batistă cu care să protejeze mătasea de lacrimile Mariane.

Madame Hebert ieși din cameră - fie ca să nu fie sufocată într-o îmbrățișare de grup, fie ca să nu se lase purtată de valul emoționant pe care cele două surori îl provocaseră cu râsetele, țipetele și chicotelile lor.

Juliana surâse în fața acestei scene cu surorile Hartwell - ambele măritate și fericite, dar încă strâns legate una de cealaltă -, chiar dacă în acest moment de sărbătoare locul ei nu era aici. Nu era invidioasă pe fericirea sau pe legătura lor. Își dorea doar ca și ea să aibă parte de un sentiment de apartenență atât de tumultuos și de incontestabil.

Se strecură în camera din față a magazinului, acolo unde evadase și madame Hebert câteva clipe mai devreme. Franțuzaica stătea în ușa unei anticamere micuțe, blocând vederea spre un alt client. Juliana se duse cu pași siguri spre peretele cu accesorii - nasturi și panglici, volănașe și dantele. Își plimbă degetele peste articolele de mercerie, mângâind absentă câte un nasture de aur sau câte o bucată de dantelă festonată, cu mintea la veștile lui Callie.

Până în primăvară familia avea să se mărească cu doi membri - cu soția lui Nick, Isabel, plus un copil.

Frații ei reușiseră să-și lase în urmă trecutul și temerile că vor repeta greșelile tatălui lor și făcuseră un salt absolut misterios - se căsătoriseră din dragoste. Acum erau la casele lor. Mame, tați și copii îmbătrânind împreună într-un mediu fericit și plin de iubire.

„Nu te-ai gândit nici măcar o dată la viitor, nu-i așa? Nu ți-ai imaginat niciodată ce o să urmeze?”

În minte îi răsunară cuvintele pe care i le spusese Leighton la teatru.

I se puse un nod straniu în gât. Nu-și mai permitea luxul să mediteze la viitorul ei. În momentul în care îi murise tatăl, viața

ei se schimbase drastic și fusese trimisă în Anglia în mijlocul unei familii ciudate și a unei culturi și mai dubioase care nu avea să o accepte niciodată. Aici nu avea nici un viitor. Îi era mai ușor – și o durea mai puțin – să nu se amăgească singură că poate să-și imagineze cum va fi pentru ea.

Acum însă le văzuse pe Callie și pe Mariana atât de încântate de viitorul lor idilic, plin de dragoste, de copii, de familie și de prieteni, că îi fusese imposibil să nu le invidieze.

Ele aveau ceva ce ea nu putea avea niciodată. Ceva ce nu i se va oferi niciodată.

Pentru că locul lor era aici, în această lume aristocratică în care banii, titlul, istoria și genealogia contau mai mult decât orice altceva.

Ridică un fulg uriaș dintr-un vas – o pană care mai mult ca sigur fusese vopsită; nu mai văzuse niciodată o pană atât de mare și de neagră. Nu-și putea imagina o pasăre de la care ar fi putut proveni. O mângâie și constată că era extrem de moale; la un moment dat surprinse o rază de soare și își dădu seama că era perfect naturală. Era *nemaipomenită*. În lumina aceea blândă a după-amiezii nu mai părea deloc neagră. Era o masă strălucitoare de nuanțe foarte închise de albastru, mov și roșu, astfel încât dădea iluzia că este neagră. Vie și plină de culoare.

– *Aigrette*.

Intervenția croitoresei o trezi din visare.

– Pardon?

Madame Hebert ridică din sprâncene.

– Politețe tipic englezească, zise ea și continuă doar după ce Juliana schiță un zâmbet. Pana pe care o țineți. E de egretă.

Juliana scutură neîncrezătoare din cap.

– Eu știam că egretetele sunt albe.

– Nu și cele negre.

Juliana mai privi o dată pana.

– Culoarele sunt nemaipomenite.

– De obicei așa sunt toate lucrurile foarte rare, replică croitoreasa în timp ce lua un cadru de lână în care erau mostre de dantelă. Vă rog să mă scuzați. Am o ducesă care vrea să-mi inspecteze dantela.

Dezgustul din tonul ei o surprinse pe Juliana. Doar n-ar îndrăzni franțuzoaica s-o vorbească de rău pe Mariana în fața ei...

- Poate că dacă francezii s-ar mișca mai repede, Napoleon ar fi câștigat războiul.

Cuvintele disprețuitoare răsunară în tot magazinul, iar Juliana se întoarse repede să vadă cine era.

La nici trei metri de ea stătea ducesa de Leighton.

Era greu de crezut că o femeie atât de minionă și de spălăcită dăduse naștere unui Leighton atât de voinic, de superb. Juliana se strădui să găsească măcar o asemănare între cei doi. Nu o găsi nici în tenul ei palid, nici în pielea ei ca pergamentul, atât de subțire încât părea transparentă, nici în ochii de culoarea mării pe timp de iarnă.

Dar acei ochi păreau să vadă tot. Julianei i se tăie respirația în timp ce ducesa o măsură glacial din cap până în picioare. Se abținu să se foiască pe parcursul examinării silențioase, nedorind să-i dea ocazia să o neliniștească.

Dar bineînțeles că o neliniști.

Dintr-odată văzu clar toate asemănările. Bărbia țepănă, postura arogantă, judecata rece, capacitatea de a zdruncina din temelii pe cineva. El era o reprezentare cât se poate de fidelă a mamei, în cele mai rele privințe.

Dar ei îi lipsea căldura lui.

Era o personificare a stoicismului calculat și implacabil, dova unei vieți trăite conform titlului ei și fără nici un pic de emoție. Ce putea transforma o femeie într-o stâncă de piatră? Nu era de mirare că el nu credea în pasiune.

Ducesa aștepta ca Juliana să-și ferească privirea. La fel ca fiul ei, voia să demonstreze că numele străvechi pe care îl purta și nasul ei drept o făceau mai bună decât ceilalți. În mod sigur, privirea ei neclintită exact asta voia să transmită, că e superioară Julianei.

Ignorându-și nervii care i-o luau razna, Juliana rămase fermă pe poziție.

- Excelența Voastră, interveni madame Hebert, imună la confruntarea egourilor care avea loc în salonul ei, îmi cer scuze de întârziere. Ați vrea să vă uitați acum la dantelă?

Ducesa nu-și mută privirea de la Juliana.

- Nu am fost prezentate, spuse ea pe un ton tăios, ales anume să intimideze. O vizase în mod special pe Juliana, vrând să-i sublinieze impertinența. *Să o pună la punct.*

Juliana nu zise nimic. Nu se mișcă. Continuă să o privească.

- Excelența Voastră? Madame Hebert se uită de la Juliana la ducesă și invers. Continuă, dar pe un ton nesigur: Îmi permiteți să v-o prezint pe domnișoara Fiori?

Urmă o pauză lungă, poate câteva secunde, poate câteva ore, după care ducesa sparse tăcerea:

- Nu. Cuvântul izgoni parcă tot aerul din încăpere. Vorbi în continuare, fără să își ferească privirea: Recunosc că sunt destul de surprinsă, madame Hebert. Pe vremuri lucrai pentru o clientelă mai puțin... comună.

Comună.

Dacă nu i-ar fi pocnit urechile de supărare, Juliana ar fi apreciat sângele-rece de care dădea dovadă această femeie. Alesese cuvântul perfect - cel care o anihila cel mai repede și mai violent.

Comună.

Cea mai urâtă insultă aruncată de cineva care trăia în înalta societate.

Cuvântul îi răsună cu ecou în minte, atât de tare încât nici nu o auzise pe ducesa de Leighton. *Îl auzise pe fiul ei.*

Și nu se putu stăpâni să nu îi răspundă:

- Iar eu am crezut întotdeauna că servește o clientelă mai civilizată. Cuvintele îi alunecară pur și simplu de pe buze și se abțină cu greu să nu-și ducă mâna la gură ca să nu zică mai multe.

Fapt aparent imposibil, dar ducesa se îmbătoșă și mai tare și își ridică nasul și mai sus. Alese să-i răspundă pe un ton plictisit, ca și cum Juliana era atât de neînsemnată încât nici nu merita să se coboare la nivelul ei.

- Deci e adevărat ce se spune. Sângele apă nu se face.

Ducesa de Leighton părăsi magazinul parcă luând tot aerul cu ea, iar clopoțelul de la ușă îi marcă cu veselie plecarea.

- Femeia asta e o scorpie.

Juliana o văzu pe Mariana îndreptându-se către ea, cu o expresie de îngrijorare și de furie pe chip. Clătină din cap.

- Aparent, ducesele se pot comporta după bunul plac.

- Nu-mi pasă nici dacă-i regină. Nu are nici un drept să-ți vorbească așa.

- Dacă ar fi fost regină, atunci chiar ar fi *putut* să-mi vorbească cum voia, zise Juliana cu un tremur în glas.

Ce-o fi fost în mintea ei de o întărâtase?

Asta era problema. De fapt, nu se gândise deloc la ducesă. Se gândise la niște ochi scâpărători de culoarea chihlimbarului, la o coamă de bucle aurii, la un maxilar pătrășos și la o atitudine rigidă pe care își dorea cu disperare să o facă să dispară. Așa că spusese primul lucru care îi venise în minte.

- Nu trebuia să-i vorbesc așa. Dacă se află... se va isca un scandal.

Mariana clătină din cap și vru să-i răspundă, mai mult ca sigur ca s-o liniștească, dar Juliana continuă cu un surâs:

- E rău dacă am crezut că o merita și nu m-am putut abține?

Mariana zâmbi.

- Deloc! A meritat-o! Ba merita și mai rău! Nu pot s-o sufăr pe femeia asta. Ce ne mai mirăm că Leighton e așa de inflexibil. Imaginează-ți cum ar fi să te crească *ea*.

Ar fi oribil.

În loc să se potolească, Juliana prinse aripi. Ducesa de Leighton n-avea decât să se considere superioară Julianei și în general tuturor, dar nu era. Față de o asemenea femeie urâcioasă n-avea nici un interes să demonstreze ceva, dar profită de ocazie pentru a-și promite din nou că va face totul pentru a-i arăta ducelui cu exactitate de ce anume ducea lipsă viața lui rece și pustie.

- Juliana? o întrerupse Mariana din gânduri. Te simți bine?

În curând.

Juliana își alungă acele gânduri și se întoarse spre modistă, altfel o fire foarte calmă, care urmărise scena șocată și probabil îngrozită, și se scuză:

- Îmi pare rău, madame Hebert. Cred că tocmai v-ați pierdut o clientă importantă din cauza mea.

Era sinceră. Știa că madame Hebert nu avea de ales și că trebuia să reintre cumva în grațiile ducesei de Leighton. Nu putea sta cu brațele încrucișate dacă una dintre cele mai puternice femei din Londra decidea să-și schimbe modista. Repercusiunile unei astfel

de altercații puteau duce chiar la închiderea magazinului ei, dacă nu lua măsurile necesare.

— Poate că Excelența Sa, zise și arătă spre Mariana, și marchiza, arătă cu cealaltă mână spre cabina de probă unde se afla Callie, te pot ajuta să remediezi situația creată de mine.

— Ha! Mariana era încă enervată. De parcă m-aș înjosi eu să vorbesc cu... Se opri brusc, amintindu-și de existența bunelor maniere. Dar, da, madame, te ajut cu plăcere.

Croitoreasa interveni:

— Nu-i nevoie să remediați nimic. Am mult de lucru, și n-am nevoie ca ducesa de Leighton să trebuiască să-mi *suporte* clientele. Juliana clipi nedumerită, iar modista continuă: Le am la mine în magazin pe ducesa de Rivington, precum și pe soția și sora marchizului de Ralston. Mă descurc și fără doamna în vârstă. Își coborî vocea și șușoti conspirativ: Nu mai are mult de trăit. Ce contează câțiva ani fără ca ea să-mi frecventeze magazinul?

Declarația fu atât de șocantă, atât de prozaică, încât avură nevoie de câteva momente să o digere. Mariana zâmbi cu gura până la urechi, iar Juliana era atât de uluită, încât pufni și ea în râs.

— Nu știu dacă am mai spus-o, dar știai cât de mult îi iubesc pe francezi?

Modista îi făcu cu ochiul.

— Noi, străinii, trebuie să fim uniți, *non*?

Juliana îi zâmbi.

— *Oui*.

— *Bon*, zise madame Hebert și dădu scurt din cap. Și cu ducele cum rămâne?

Juliana se făcu a nu înțelege.

— Cu ducele?

Mariana îi aruncă o privire chinuită.

— Hai, te rog! Nu te prinde deloc să faci pe sfioasă.

— Cel care v-a salvat viața, *mademoiselle*, spuse croitoreasa, parcă vrând și ea să o sâcâie. E o mare provocare, *non*?

Juliana luă pana de egretă și studie jocul de lumini înainte de a-și ridica privirea spre croitoreasă.

— *Oui*. Dar nu așa cum credeți. Nu umblu după el. Vreau doar să...

Să-l zgâlțâi din temelii.

Mda, asta nu putea spune cu voce tare.

Madame Hebert îi luă pana din mână. Se duse la peretele cu materiale dintr-o laterală a magazinului și se întinse să ia un ba-lot. Desfășură câțiva metri dintr-o țesătură extravagantă, apoi se uită din nou la Juliana.

- Cred că ar trebui să-l lăsați pe fratele dumneavoastră să vă cumpere o rochie nouă.

Modista așeză pana peste satinul acela minunat. Era o combinație scandaloașă, pasională și...

Mariana bufni în răs chiar lângă umărul ei, un răs răutăcios.

- Oh, e *perfect*.

Juliana o privi drept în ochi pe cusătoreasă.

Îl va aduce în genunchi.

- În cât timp o poți face?

Modista o privi intrigată.

- În cât timp aveți nevoie de ea?

- Va veni la cină poimâine.

Mariana se simți datoare să intervină, clătinând din cap:

- Dar Callie a spus că încă nu a acceptat invitația.

Juliana se uită în ochii cumnatei ei, mai mult ca sigură de drumul pe care alesese să meargă.

- O s-o accepte.

- Nu susțin că nu mi-aș dori ca armata noastră să aibă alocate sume consistente, Leighton, spun doar că această dezbatere putea aștepta până la deschiderea următoarei sesiuni. Trebuie să mă ocup de seceriș.

Simon azvârli o carte din mână și îi aruncă o privire leneșă oponentului lui, care-și ronțăia țigara de foi cu o mutră care spunea că el va fi cel care va pierde mâna.

- Părerea mea e că nu la seceriș îți e mintea, ci la vânătoria de vulpi pe care nu vrei în ruptul capului s-o ratezi, Fallon.

- E adevărat, nu neg. Am lucruri mult mai bune de făcut decât să-mi petrec toată toamna în Londra, zise contele de Fallon și decartă iritat. Nici tu n-ai rămâne.

- Aici nu-i vorba de ce vreau eu, răspuse Simon.

Era o minciună. Nu era vorba decât de ceea ce voia. Avea să susțină o sesiune specială a parlamentului pentru discutarea

legilor care reglementau cartografierea, dacă asta îl ajuta să-i țină la distanță pe vizitatorii care ar fi apărut la ușa moșiei de la țară ca să-i descopere secretele.

Așeză cărțile pe masă, cu fața în sus.

– Cred că ai face bine să-ți aloci mai mult timp jocului de cărți decât să cauți tot felul de metode prin care să te sustragi îndatoririlor de membru al parlamentului.

Simon își strânse căștigul și se ridică de la masă, apoi ieși din cămăruță pe hol, lăsându-l pe conte înjurând.

În seara aceea primise o mulțime de invitații la teatru și la baluri, așa că trebuia să se întoarcă la casa din oraș, să facă o baie, să se îmbrace și să iasă pe undeva – în fiecare seară în care era perceput ca fiind însăși întruchiparea decenței și a aristocrației era o seară care îl ajuta să-și apere numele, așa cum de altfel era de datoria lui. Indiferent dacă lui personal i se păreau epuizante toate aceste ritualuri ale societății.

Așa mergeau lucrurile.

– Leighton.

Marchizul de Needham și Dolby urca în mare grabă scara lată a clubului și de-abia își mai trăgea sufletul când ajunse pe ultima treaptă. Se opri și se sprijini pe balustrada solidă de stejar, își lăsă capul pe spate și își împinse pieptul masiv în față ca să poată respira mai bine. Nasturii de la vesta lui galbenă aproape plesniră în urma efortului, iar Simon se întrebă dacă nu cumva bătrânul avea nevoie de medic.

– Pe tine te căutam! îl anunță marchizul de îndată ce-și mai reveni. Ia spune-mi, când intenționezi să vorbești cu fiica mea?

Simon încremeni, gândindu-se cu groază că se aflau într-un loc public. Exact cel mai nepotrivit teritoriu pentru o discuție care trebuia purtată în particular.

– N-ai vrea să mergem într-un salon, Needham?

Marchizul nu pricepu aluzia.

– Prostii! Nu-i nevoie să ținem secret legătura voastră!

– Mă tem că trebuie să te contrazic, replică Simon, făcând un efort să-și relaxeze maxilarul. Până în momentul în care domnișoara acceptă...

– Prostii! tună din nou marchizul.

– Te asigur, Needham, că puțină lume consideră că vorbesc prostii. Aș dori să țin secretă această relație până când voi avea șansa să vorbesc direct cu lady Penelope.

Privirea deja circumspectă a lui Needham se îngustă încă și mai mult.

– Atunci ai face bine să te grăbești, Leighton.

Simon scrâșni neputincios din dinți. Nu-i plăcea să i se dea ordine. În special de partea unui marchiz tembel care nici nu știa să tragă ca lumea. Problema era că nu prea avea de ales. Dădu scurt din cap.

– Cât de curând.

– Așa te vreau. Așa te vreau. Fallon! strigă marchizul când ușa de la salonul în care ceilalți jucau cărți se deschise și oponentul lui Simon ieși pe hol. Nu pleci nicăieri, băiete! Am de gând să-ți ușurez buzunarele!

Ușa se închise în urma trușului marchiz, iar Simon se rugă să joace cărți la fel de prost pe cât știa să tragă cu arma. Needham nu merita să aibă o după-amiază tihnită după ce îi stricase tot cheful lui Simon.

Bovindoul imens care marca scara centrală a reședinței White dădea în stradă, iar Simon se opri puțin în lumina după-amiezii să privească trăsurile și să se gândească la următoarea mișcare.

Trebuia să se ducă direct la conacul Dolby ca să vorbească cu Lady Penelope.

Cu fiecare zi care trecea nu făcea decât să amâne inevitabilul.

Nu era vorba că nu-și făcuse planuri să se însoare; la urma urmei, era o consecință firească. Ceva care trebuia făcut. Avea nevoie de moștenitori. Și de o soție.

Dar îi dispăcea ideea să se însoare chiar acum. Îi dispăcea motivul.

O pată de culoare îi atrase atenția în cealaltă parte a străzii, un roșu aprins care se strecura prin masa de culori șterse cu care erau îmbrăcați ceilalți pietoni care se plimbau pe St. James Street. Era atât de ieșită din comun, încât James se apropie de fereastră să se asigure că văzuse bine – o pelerină roșie ca focul și o bonetă asortată, o lady într-o lume a bărbaților, pe o stradă a bărbaților.

Chiar pe strada lui. Vizavi de clubul lui.

Ce femeie ar îndrăzni să se îmbrace în roșu în miezul zilei și să se plimbe pe St. James?

Răspunsul îl străfulgeră cu o fracțiune de secundă înainte ca strada să se mai elibereze și să-i vadă chipul. Iar când ea privi spre fereastră – nu îl putea vedea, n-avea de unde să știe că e acolo –, simți că ametește din pricina uluirii care pusese stăpânire pe el.

Oare nu cumva – pentru numele lui Dumnezeu, chiar cu o seară înainte – o avertizase să renunțe la comportamentul acesta îndrăzneț și inconștient? Nu cumva îi demonstrase deja că se poartă copilărește? Nu îi explicase că trebuie să se gândească la consecințe?

Ba da. *Chiar înainte să-i mai spună să-și dea toată silința să câștige rămășagul.* Iar asta era următoarea ei mutare.

Nu-i venea să-și creadă ochilor.

Femeia asta merita să o pună careva pe genunchi și să-i tragă o mamă de bătaie la fund. Iar el era cel mai în măsură.

Se puse imediat în mișcare, o luă la fugă pe scări, ignorând salaturile celorlalți membri ai clubului, apoi așteptă nerăbdător să i se aducă haina, pălăria și mănușile, după care ieși pe ușă afară să o prindă chiar în momentul în care voia să părăsească scena în care săvârșise o infracțiune la adresa propriei reputații.

Doar că ea nu se grăbea deloc.

Aștepta răbdătoare pe partea cealaltă a străzii, în timp ce stătea de vorbă cu servitoarea ei italiancă – pe care Simon își jură să o trimită cu primul vapor înapoi acasă la ea –, ca și cum situația ar fi fost perfect normală. Ca și cum nu ar fi încălcat circa unsprezece reguli diferite ale etichetei prin atitudinea lor.

Se duse direct spre ea, fără să știe cu exactitate ce avea să facă atunci când ajungea.

Juliana se întoarse chiar în momentul în care se opri lângă ele.

– Excelență, ar trebui să fii mult mai atent când traversezi. Tot timpul se întâmplă accidente de trăsură.

Vorbise calm și amabil, de parcă s-ar fi aflat într-un salon, și nu pe strada din Londra pe care se găseau numai cluburi ale bărbaților.

– Ce faci aici?

Se aștepta la o minciună din partea ei. Să-i spună că ieșise la cumpărături și se rătăcise, că se ducea să viziteze palatul St. James și strada asta era în drum sau că de fapt aștepta o birjă.

- Te aşteptam, desigur.

Adevărul îl luă prin surprindere.

- Mă aşteptai.

Îi zâmbi, iar el se întrebă dacă nu cumva îl drogase cineva la club. Aşa ceva nu se putea întâmpla.

- Exact.

- Ai cea mai mică idee cât de nepotrivit este să fii aici? Să mă aştepti? Pe stradă?

Din tonul lui era clar că era de-a dreptul şocat. Şi nu-i plăcea deloc că îl adusese în starea asta. Ea clătină încet din cap, iar el îi zări privirea jucăuşă.

- Ar fi fost mai potrivit sau mai puţin potrivit dacă băteam în uşa clubului şi ceream o întrevedere?

Îl tachina. Asta făcea. Cu toate astea, se simţi dator cu un răspuns. La obiect.

- Mai puţin.

Zâmbetul îi cuprinse toată faţa.

- Aha, deci pentru tine e mai bine aşa.

- Pentru mine nu e mai bine nicicum! explodă el, după care îşi dădu seama că erau totuşi pe stradă, vizavi de clubul lui, aşa că o luă de cot şi o răsuci în direcţia casei fratelui ei. Mergi.

- De ce?

- Pentru că nu putem sta aici. Nu se cuvine.

Juliana clătină dezaprobator din cap.

- Dacă ar fi după englezi, ar declara până şi *statul pe loc* în afara legii. Se puse totuşi în mişcare, cu servitoarea în urma lor.

Rezistă cu greu tentaţiei de a o sugruma pe loc şi inhală cu nesaţ o gură mare de aer.

- De unde ştiai că sunt aici?

Îl privi contrariată.

- De parcă aristocraţiei ar avea prea multe de făcut, alteţă. Am ceva de discutat cu tine.

- Dar nu se poate să decizi că vrei să discuţi ceva cu mine şi să mă şi cauţi. Poate că dacă îi vorbea ca unei imbecile, se mai calma.

- Din ce motiv nu se poate?

Poate că nu era o idee bună.

- Pentru că nu se poate!

Îi zâmbi din nou.

- Credeam că am stabilit deja că puțin îmi pasă de ce se poate sau nu se poate.

El nu răspunse. Nu se vedea în stare să îi dea un răspuns.

- Și în afară de asta, dacă tu ai decide că vrei să stai de vorbă cu mine, să știi că ai putea să mă cauți oricând.

- Bineînțeles că aș putea să te caut oricând.

- Pentru că ești duce?

- Nu. Pentru că sunt bărbat.

- Ah, răspunse ea, un motiv mult mai bun.

Depistase cumva o urmă de sarcasm în replica ei?

Puțin îi păsa. Nu voia decât să se ducă acasă.

- Ei bine, tu nu aveai de gând să vii la mine.

„Că bine zici.“

- Nu. Nu aveam de gând.

- Așa că m-am hotărât să iau hățurile în mâini.

Nu îi ardea să se distreze pe seama greșelilor ei fermecătoare de exprimare. Era un scandal pe două picioare. Și nu se știe cum, dar se transformase în escorta ei. Nu de așa ceva avea el nevoie.

- În mână, o corectă el.

Traversară strada spre Park Lane, apoi o porniră direct spre reședința Ralson, și de abia după aceea i se adresă iritat și grăbit:

- Am lucruri mai importante de făcut astăzi decât să te dădălesc pe tine, Juliana. Ce vrei?

Ea se opri, și sunetul prenumelui ei pluti între ei.

- Domnișoară Fiori, se corectă el, dar prea târziu.

Îi zâmbi și ochii ei albaștri pătrunseră mai adânc decât ai oricărei alte femei de douăzeci și unu de ani.

- Nu, Excelență. Nu poți să retragi așa ceva.

Vorbise încet, cu accentul ei italianesc, iar vântul îi purtă de parte cuvintele, dar nu înainte ca el să le audă și să le deslușească subînțelesul - o promisiune pe care ea n-avea de unde să știe cum să și-o îndeplinească. Cuvintele îi merseră drept la inimă, îl pătrunseră adânc, repede și intens. Își trase pălăria mai pe ochi și se întoarse cu fața spre vânt, dorindu-și ca frunzele de toamnă care pluteau în jurul lor să spulbere clipa.

- Ce vrei?

- Ce treburi ai de făcut?

„Nimic care să-mi facă plăcere.“ Își ținu răspunsul doar pentru el.

- Nu e treaba ta.

- Nu e, dar sunt curioasă. Ce-ar putea avea un aristocrat de făcut așa de urgent încât să nu mă poată conduce acasă?

Nu-i plăcea aluzia că trândăvea toată ziua.

- Avem și noi un scop în viață, să știi.

- Serios?

O scrută cu privirea. Râdea la el.

- Mă provocă.

- Poate.

Era frumoasă. Enervantă, dar frumoasă.

- Deci? Ce-ai de făcut astăzi?

Ceva din sinea lui îl făcu să nu-i spună că intenționa să o viziteze pe Lady Penelope. Că intenționa să o ceară în căsătorie. Se mulțumi să îi arunce o privire cu coada ochiului.

- Nimic important.

Juliana râse, un sunet cald și bine-venit.

Nu mai apuca să o vadă astăzi pe Lady Penelope.

Merseră tăcuți câteva minute, până ajunseră la casa fratelui ei, iar el se întoarse să o mai confrunte o dată înainte de a o conduce înăuntru. Era plină de viață și frumoasă, cu obraji îmbujorați și ochii strălucitori, cu pelerina și boneta roșii ca focul, exact opusul unei lady englezoaice respectabile. Stătuse mult afară, se plimbase prin aerul rece de toamnă în loc să stea în casă în fața șemineului să coasă un goblen și să bea ceai.

Așa cum făcea probabil Penelope.

Dar Juliana era diferită față de tot ce știa el. Diferită de orice își dorise vreodată. De orice fusese el vreodată. Era un pericol pentru propria persoană... dar mai ales pentru el. Un pericol frumos și tentant, pe care începuse să îl considere din ce în ce mai irezistibil.

- Ce vrei? Întrebă el din nou, de data aceasta pe un ton mult mai cald decât ar fi dorit.

- Vreau să câștig răămășagul, răspunse ea simplu.

Singurul lucru pe care nu i-l putea oferi. Nu își permitea să o lase să câștige.

- N-ai să reușești.

Ridică cu delicatețe dintr-un umăr.

- Poate că nu. Mai ales dacă nu ne vedem.

- Ți-am spus că o să-ți îngreunez sarcina.

- Îngreunat este una, Excelență. Nu m-am gândit că o să te ascunzi de mine.

Cuvintele ei îndrăznește îl făcură să facă ochii mari.

- Să mă *ascund* de tine?

- Ai fost invitat la cină. Și ești singura persoană care nu a dat încă un răspuns. De ce?

- Cu siguranță nu din cauză că mă ascund de tine.

- Atunci de ce nu ai răspuns?

„Pentru că nu pot să risc.“

- Tu ai idee cam câte invitații primesc? Nu pot să le accept pe toate.

Îi zâmbi din nou, dar parcă acum nu îi plăcea semnificația din spatele zâmbetului.

- Asta înseamnă că refuzi?

Nu.

- Nu m-am decis încă.

- E pentru poimăine, îi explică ea ca unui copilăș. Nu aș fi crezut că ești atât de indiferent cu corespondența primită, având în vedere cât de obsedat ești de reputația ta. Ești sigur că nu te ascunzi de mine?

Se încruntă la ea.

- Nu mă ascund de tine.

- Nu ți-e frică că până la urmă o să câștig eu?

- În nici un caz.

- Atunci înseamnă că o să vii?

- Sigur.

Nu!

Zâmbi fericită.

- Excelent. O să-i spun lui Lady Ralston că ești așteptat, mai zise ea, apoi urcă treptele și îl lăsă acolo, în lumina crepusculară.

Se uită după ea din stradă până când ușa se închise în urma ei, ros de gândul că se lăsase prins în mrejele unei sirene italienece enervante.

Capitolul 9

Ora la care ești invitat undeva are și ea un rost.
O lady rafinată nu întârzie niciodată.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Cu certitudine nu există mâncare mai gustoasă decât cea care te duce cu gândul la măritiş...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Ultimul ajunse la cină. Dinadins.

Simon sări din trăsură și se îndreptă spre treptele reședinței Ralston, conștient că tocmai comisese o încălcare gravă a etichetei. Trăia în continuare cu impresia că fusese manipulat să vină la cină, așa că îi făcea o plăcere perversă să întârzie câteva minute. Urma să-și ceară scuze, desigur, dar Juliana avea să înțeleagă imediat că nu se lăsa manevrat de o femeie impulsivă.

Era duce de Leighton. Să nu care cumva să îndrăznească să uite acest lucru.

Nu-și putu stăpâni sentimentul de triumf resimțit în momentul în care ușa se deschise și putu zări foaierul gol al casei, care îi sugera ceva ce știuse dinainte că avea să se întâmple – se așezaseră la masă fără să-l aștepte.

Intră în casă, predă pălăria, haina și mănușile unui valet din apropiere, apoi se îndreptă spre scara centrală care ducea la etajul al doilea, unde se găsea sufrageria. Murmurul de voci care se auzea de sus se înteeți pe măsură ce se apropia, și ajunse în final pe coridorul lung și puternic luminat, apoi intră în salonul imens, unde musafirii așteptau primul fel de mâncare.

Nu începuseră totuși să mănânce fără el. Fapt care îl făcu să se simtă ca un măgar.

Sigur că nimeni nu se arătă în mod deosebit marcat de faptul că se lăsase așteptat. Ba, mai mult, toată lumea părea a se simți bine, în special grupul de domni buni de însurătoare strânsi

ca un ciorchine în jurul Julianei, de nu se mai zărea decât creștetul capului cu cârlionții ca abanosul prinși în vârf.

Brusc, scopul pentru care fusese organizată această cină îi deveni clar.

Lady Ralston făcea pe pețitoarea.

Revelația îi fu întreruptă de o explozie de râsete provenite de la grup, printre care se remarca chicotul ei strident și feminin – ceilalți aveau voci baritonale și... mult prea masculine. Ansamblul de sunete îi dădu lui Simon o stare de anxietate. Nu se așteptase la așa ceva.

Și mai descoperi și că nu-i plăcea.

– Sunt așa fericit că ai decis să vii, Leighton.

Tonul sarcastic al lui Ralston îl scoase din reverie. Nici nu-l băgă în seamă pe marchiz, ci își îndreptă atenția către Lady Ralston.

– Îmi cer scuze, milady.

Marchiza era plină de bunăvoință.

– Nu-i nevoie, Excelență. Am profitat de cele câteva minute pentru a mai schimba o vorbă.

Aluzia subtilă la grupul de bărbați plini de zâmbete afectate care o înconjurau pe Juliana îl făcu să revină cu privirea spre ei, încercând să pară impasibil în momentul în care unul dintre ei, apoi și cel de-al doilea se desprinseseră de grup și luară loc la masă – ultimii rămaseră contele de Allendale, cu Juliana la braț. Îmbrăcată în cea mai magnifică rochie pe care Simon o văzuse în viața lui.

Sigur că toți erau vrăjiți de ea.

Rochia era de-a dreptul scandaloasă, din mătase într-o culoare întunecată ce strălucea la lumina lumânărilor, astfel încât se crea iluzia că Juliana era învăluită în bolta cerească. Era o combinație de nuanțe închise de roșu, albastru și mov, asortate în așa manieră încât părea ba o rochie extrem de colorată, ba una monocoloră. Decolteul era mult prea adânc și îi dezvăluia cu generozitate pielea albă și catifelată. Îl tenta să se apropie. Să o atingă.

Purta rochia cu o încredere de sine pe care nici o femeie din încăperi – sau din Londra – nu era în stare să o afișeze.

Juliana știa că dacă s-ar îmbrăca în negru ar face senzație. Știa că ar arăta precum o zeiță. Știa că ar suci mințile bărbaților – și lui – până la limita la care nu-și vor mai dori decât să o dezbrace de rochia aceea splendidă și să se năpustească asupra ei.

Simon își alungă din minte gândul acesta deplasat și deodată nu-și mai dori decât să-și dea haina jos și să i-o pună pe umeri, pentru a o proteja de privirile lacome ale celorlalți bărbați.

Cu certitudine că și Ralston remarcase cât de indecentă era rochia. Era, desigur, conștient de faptul că sora lui încuraja un tip de atenție cu totul nepotrivită. Simon aruncă o privire glacială spre marchiz, care stătea acum în capul mesei, cu un aer perfect inocent.

Apoi Juliana trecu pe lângă el, ca o șoaptă de mătase și coacăze roșii, însoțită de contele de Allendale, și luă loc în centrul banchetului abundent, apoi împărți zâmbete așa-zişilor domni care își concentrară imediat toată atenția asupra ei.

Îi venea să-i dea afară pe rând pe toți netrebnicii care îi aruncaseră priviri indecente. Ar fi trebuit să refuze invitația. De fiecare dată când era cu femeia asta impulsivă și imposibilă, își pierdea controlul.

Nu-i plăcea această senzație.

Se așeză lângă marchiza de Ralston, loc de onoare ce fusese păstrat special pentru el, fiind duce din afara familiei. Primele trei feluri de mâncare le servi conversând politicos cu Lady Ralston, cu Rivington și cu sora lui, Lady Margaret Talbott, care stătea în stânga lui. Mâncă alături de ceilalți și încercă să ignore activitatea din centrul mesei, acolo unde câțiva gentlemeni – mai numeroși decât doamnele – făceau tot posibilul să-i capteze atenția Juliane.

Îi era greu să o ignore pe Juliana, care râdea și flirta cu ceilalți și îi cadorea cu zâmbetul ei larg și senin, și cu sclipiri în priviri. Atent doar pe jumătate la conversația de lângă el, Simon urmări în tăcere mișcările femeii. Aceasta se aplecă spre bărbații de pe partea cealaltă a mesei – Longwood, Brearley și West –, nici unul cu titluri nobiliare, dar cu averi muncite, toți străduindu-se din răspuțeri să-i capteze atenția, unul mai abilitat ca celălalt.

West, directorul ziarului *Gazette*, o delecta cu o povestire stupidă despre un jurnalist și un carnaval stradal.

– În concluzie, bine că a dat pălăria înapoi!

– Pălăria reporterului? întrebă Longwood, de parcă erau un cuplu de comici vestiți.

– Pălăria ursului!

Juliana izbucni în hohote de râs, la fel ca restul grupului acelaia caraghios.

Simon își îndreptă din nou atenția asupra farfuriei.

„Chiar nu-i pot găsi un aristocrat cu care să se mărite?” Totuși, parcă nici ea nu trebuia să se coboare atât de jos și să se mărite cu un *om din popor*.

Pe parcursul celui de-al patrulea fel de mâncare, atenția Julianeii fu captată aproape în totalitate de Lord Stanhope, un bărbat cu totul nepotrivit ei, faimos pentru dragostea lui, manifestată fățiș, pentru jocuri de noroc și pentru femei. Adevărul era că întotdeauna câștiga la cărți, dar Ralston sigur n-ar fi vrut ca sora lui să se mărite cu un afemeiat convins.

Aruncă o privire piezișă înspre marchiz, care părea a se distra de minune cu Stanhope, și își dădu seama că avea o problemă de logică. Desfrânaților *le făcea plăcere* compania altor desfrânați.

Făcu tot posibilul să se concentreze asupra vițelului servit la felul al cincilea, prefăcându-se că nu observă linia sculpturală și grațioasă a gâtului și a maxilarului Julianeii. Respinse iute ideea de a-și apropia buzele de locul în care gâtul i se intersecta cu umărul – locul acela impregnat cu parfumul ei, cald și plăcut, care tânjea după atingerea limbii lui.

Știa că nu trebuie să se uite la ea, dar îl ispitea cu totul. Era o sirenă.

Iar dacă n-avea să fie atent, urma să se înece.

Un nou val de hohote de râs îl readuse la realitate. Conversația se mutase de la sezonul de toamnă la politică și apoi la artă și muzică, iar gentlemenii îi sorbeau pur și simplu Julianeii fiecare cuvântul din gură. Acum era rândul contelui de Allendale să delecteze întreaga masă cu povești despre cum îi făcuse curte Lord Ralston lui Lady Ralston.

Juliana asculta cu nesaț și sorbindu-l din priviri pe Allendale, iar Simon simți un junghi în stomac. Oare cum era să fii sursa unei asemenea plăceri? Să fii bărbatul care să stârnească un răspuns atât de vibrant? Să corespunzi într-o așa mare măsură?

- E suficient să vă spun că n-am văzut alți oameni care să se potrivească atât de mult, spuse Allendale, iar privirea lui stăruia un pic prea mult asupra Julianeii într-un mod care îi displăcu lui Simon.

Juliana zâmbi larg.

- E păcat că fratelui meu i-a luat așa mult timp să-și dea seama.

Contele zâmbi la rândul său, iar restul invitațiilor răseră. Era a doua oară când Simon îl surprindea pe Allendale acordându-i o atenție specială Julianeii și nu-i scăpase nici faptul că subiectul pe care îl abordase era cât se poate de romantic pentru a sugera o idilă între ei doi.

Simon se lăsă greu pe scaun.

Allendale era total nepotrivit pentru ea. Prea binevoitor. Prea jovial. L-ar fi călcat în picioare înainte ca el să-și dea seama ce i se întâmplă.

Nu era suficient de bărbat pentru ea.

Simon se uită spre Ralston, sperând că marchizul observase și el schimbul dubios dintre sora lui și cumnatul său, dar Ralston n-avea ochi decât pentru soția sa. Ridică paharul și toastă în cinstea ei.

- Mă străduiesc să mă revanșez acum.

Simon își mută privirea în altă parte, stânjenit de manifestările pline de afecțiune dintre marchiz și soția sa. Se uită spre Juliana, a cărei privire se înduioșase la vederea acelei scene intime.

O scenă mult prea intimă.

El n-avea ce căuta aici.

Nu alături de ea. Nu alături de familia ei și de genul ăsta de comportament degajat - discutau despre orice, chiar dacă erau la un dineu oficial, și toți invitații se simțeau confortabil.

O atmosferă cu totul deosebită de cea din familia lui.

Atât de irezistibilă.

Nu era genul lui.

Îmbujorată bine, marchiza ridică și ea paharul.

- Dacă tot toastăm, cred că ar trebui să îl onorăm pe Excelența Sa pentru rolul pe care l-a avut în salvarea Julianeii noastre, nu crezi, milord?

Cuvintele, adresate peste masă soțului ei, îl luară prin surprindere pe Simon; înainte să se căsătorească, Lady Calpurnia

Hartwell fusese extrem de timidă și nu ar fi atras niciodată atâta atenție asupra ei. Acum prinsese glas.

Ralston își ridică paharul.

– O idee excelentă, draga mea. În cinstea lui Leighton! Cu mulțumiri.

Toți bărbații ridicară paharele și băură în cinstea lui, iar el se simți sfâșiat între un respect profund pentru modul în care această familie manipula societatea – prin faptul că îi mulțumiseră în public și recunoscuseră că Juliana se pusese singură în pericol, eliminaseră practic motivele de bârfă – și o enervare acută că se lăsase atât de ușor și pe deplin folosit.

Ducesa de Rivington se aplecă spre el cu un zâmbet șiret, întrerupându-i gândurile.

– Să-mi luați vorbele ca pe un avertisment prietenesc, Excelență. Acum, că ați salvat pe cineva din rândul nostru, nu mai aveți scăpare.

Toată lumea râse, cu excepția lui Simon, care se forță să mimeze un zâmbet politicos și bău o gură din pahar.

– Recunosc că îmi pare rău pentru Excelența Sa, interveni Juliana, cu o seninătate care lui îi părea exagerată. Cred că a sperat că fapta lui eroică are să îi aducă mai mult decât tovarășia noastră constantă.

Conversația asta nu-i făcea deloc plăcere. Își luă o mină de plictiseală elevată.

– N-a avut nimic de-a face cu eroismul.

– Modestia ta ne face pe noi, ceilalți, să ne jenăm, Leighton, strigă Stanhope pe un ton jovial. Oricare dintre noi ar accepta bucurosi recunoștința unei lady atât de frumoase.

În față îi fu așezată o farfurie și se dedică în totalitate tăierii fripturii de miel, ignorându-l pe Stanhope.

– Spune-ne ce s-a întâmplat! îl îndemnă West.

– Aș prefera să nu mai dezgropăm ce-a fost, domnule West, zise el cu un zâmbet forțat. Mai ales în fața unui om de presă. Eu, unul, m-am săturat de această poveste.

Declarația lui fu întâmpinată de un val de rezistență din partea celorlalți invitați, care voiau să-l audă povestind.

Simon nu mai spuse nimic.

– Țin să-i dau dreptate Excelenței Sale.

Murmurele răgușite încetară la auzul cuvintelor cu accent italianesc, iar Simon, surprins, își intersectă privirea cu a Julianei.

- Nu-i nimic de povestit în afară de faptul că mi-a salvat viața. Iar fără el...

Se opri.

El nici nu voia să-i audă sfârșitul de propoziție.

Ea protestă cu un surâs.

- Ei bine, e de-ajuns să spun doar că îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit în parc în acea după-amiază, zise ea, apoi se întoarse spre restul comensalilor și adăugă senin: Și chiar mai recunoscătoare că știe să inoate.

Invitații chicotiră într-un glas, dar el abia de-i băgă în seamă. În acel moment, ar fi dat orice să fie singur cu ea - o realitate care îl făcu să se cutremure.

- Ura, ura, zise Allendale, ridicându-și paharul. În cinstea ducelui de Leighton!

Paharele se înălțară în jurul mesei, iar Simon evită să se uite spre Juliana, de teamă să nu se trădeze.

- Până și eu ar trebui să-mi reevaluez părerea despre tine, Leighton, zise Ralston ironic. Îți mulțumesc.

- Așa că acum ai fost obligat nu doar să accepți invitația la acest dineu, dar și mulțumirile noastre, spuse Juliana din celălalt capăt al mesei.

Toată lumea râse pentru a destinde atmosfera. Toată lumea cu excepția Julianei, care își desprinsese privirea de a lui și privi în farfurie.

Simon se gândi la ce se întâmplase între ei, la lucrurile pe care și le spusese - la injuriile pe care și le aruncaseră în speranța că îl vor leza, dacă nu chiar răni zdravăn pe celălalt. Își readuse aminte cuvintele și modul lui tăios de a-i vorbi, felul în care o încolțise până când nu îi mai rămăsese decât să cedeze sau să răbufnească. Iar ea ripostase, cu mândrie și măreție.

Acum voia, dintr-odată, să-i spună aceste lucruri.

Ar fi vrut ca ea să știe că nu o considera o persoană obișnuită, copilăroasă sau dificilă.

O considera cu totul remarcabilă.

Și ar fi vrut să o ia de la început.

Măcar pentru simplul motiv că nu meritase să o critice atât.

Dar poate și din alte motive.

„Ah, de ar fi atât de ușor!”

Ușa salonului se deschise și își făcu apariția un servitor mai în vârstă, care se îndreptă discret către Ralston. Se aplecă și îi șopti ceva stăpânului, iar Ralston îngheță și lăsă cu zgomot furculița din mână.

Toată lumea tăcu.

Nimeni nu știa ce vești adusese servitorul, dar nu erau bune.

Marchizul se făcuse palid ca un mort.

Lady Ralston se ridică imediat și ocoli masa pentru a ajunge la soțul ei, fără să-i mai pese de invitați. Fără să-i pese că nu se cuvenea.

Juliana rupse tăcerea, îngrijorată:

– Ce s-a întâmplat? Nick?

– Gabriel?

Toate capetele se întoarseră simultan către ușă, spre femeia care îl strigase pe Ralston pe numele mic.

– *Dio*, șopti Juliana doar pentru ea, dar Simon o auzi.

– Cine e?

Simon nu reușise să-și dea seama cine întrebasese. Era prea concentrat la chipul Julianeii, la teama, supărarea și mirarea ei.

Prea concentrat la răspunsul ei, pe care îl șopti în cele din urmă în italiană.

– E mama noastră.

Semăna cu ea.

Înaltă, suplă și la fel de inabordabilă ca ultima dată când o văzuse Juliana.

Într-o secundă, se văzu iar la nouă ani, acoperită de ciocolata descărcată de pe cargo pe chei, alergând după pisica ei prin orașul vechi și prin casă, strigând după tatăl ei din curtea centrală, scaldată în razele soarelui. O ușă se deschise, iar mama ei ieși pe balconul de la etaj, adevărata personificare a lipsei de interes.

– *Silenzio, Juliana! Fetele nu țipă.*

– *Îmi pare rău, mama!*

- Trebuie să-ți pară! Louisa Fiori se sprijini de marginea balconului. Ești mizerabilă! Parcă n-aș avea fată, ci băiat. Flutură o mână leneșă spre ușă. Du-te înapoi la râu și spală-te, și-apoi să intri iar în casă!

Se întorsese pe călcâie, iar tivul rochiei ei roz pal dispăruse prin ușile duble ale casei.

Atunci o văzuse ultima oară.

Acum o revedea.

- Gabriel? repetă mama lor, pășind cu o seninătate uimitoare înăuntru, având în vedere că trecuseră douăzeci și cinci de ani de când găzduise dineuri la aceeași masă.

Sigură pe ea, de parcă n-ar fi contat deloc că era urmărită de atâția oameni.

Nimic din toate astea nu o puteau opri. Întotdeauna adorase să fie în centrul atenției. Cu cât era mai mare vâlva, cu atât mai bine.

Și asta chiar avea să stârnească vâlvă.

Până a doua zi, aveau să uite cu toții de Serpentine.

Își ridică o mână.

- Gabriel, zise ea pe un ton mândru. Oh, Doamne, ce bărbat te-ai făcut. Ești marchiz!

Ajunsesese chiar în spatele Julianei acum, fără să bage de seamă că și fiica ei se afla în încăpere. Julianei îi vâjâiau urechile, și închise ochii. Normal că mama nu o remarcase. De ce se mai mira?

Dacă ar fi vrut, ar fi căutat-o pe Juliana. Ar fi spus ceva.

Ar fi dorit să-și vadă fiica.

Nu-i așa?

- Oh! Cred că am întrerupt un dineu! Poate era mai bine dacă așteptam până dimineată, dar pur și simplu nu am mai rezistat să stau nici o clipă departe de casa mea.

„Casă.“

Juliana tresări.

Bărbații din jurul mesei se ridicară, o reacție întârziată, dar totuși impecabilă.

- Oh, vă rog, nu vă ridicați pentru mine, se auzi aceeași voce, implacabilă, marcată de accente de politețe englezească și un strop de altceva - de viclenie tipic feminină. Mă voi duce în sala

de recepție și voi sta acolo până când Gabriel va avea timp și pentru mine.

Își încheie replica pe un ton amuzat, iar Juliana deschise ochii și își întoarse capul ușor spre fratele ei, care avea maxilarul încleștat și o privire glacială. În stânga lui se afla Callie, care strângea furioasă din pumni.

Dacă situația n-ar fi fost atât de tensionată, Juliana ar fi râs pe seama cumnatei ei – gata să omoare balauri de dragul soțului ei.

Dacă balaurii existaseră vreodată cu adevărat, atunci mama ei era unul dintre ei.

Liniștea care urmă aproape le sparse timpanele. Callie fu cea care vorbi.

– Bennett, zise ea cu un calm extraordinar, vrei, te rog, să o conduci pe *signora* Fiori în salonul verde? Sunt sigură că marchizul i se va alătura în foarte scurt timp.

Bătrânul majordom pricepu în final că fusese crainicul celui mai mare scandal văzut în Londra de când... ei bine, de când Londra o văzuse ultima dată pe Louisa Hathbourne St. John Fiori. În ciuda vârstei înaintate, sări imediat să îndeplinească porunca stăpânei.

– *Signora* Fiori! exclamă mama lor printre râsete stridente – din ce-și amintea Juliana, semn că avea să trântască o minciună. Nu mi-a mai spus nimeni așa de când am plecat din Italia. Oare nu mai sunt încă marchiză de Ralston?

– Nu mai ești. Vocea lui Ralston sună tăios din pricina furiei.

– Ești însurat? Ce minunat! Atunci va trebui să mă mulțumesc cu titlul de marchiză moștenitoare!

Declarația asta scurtă îi tăie răsufierea Julianeii. Mama ei tocmai renegase zece ani de mariaj, un soț, viața din Italia. Și totodată propria fică. În fața unor oameni care de abia așteptau să ducă vorba despre cele petrecute.

Juliana închise ochii, străduindu-se să-și păstreze calmul.

Se concentrează asupra respirației, nu asupra faptului că legitimitatea ei fusese aruncată în derizoriu, cu câteva cuvinte rostite de o mamă de mult uitată.

Când redeschise ochii, își încrucișă privirea cu singurul om pe care ar fi vrut să-l evite.

Ducele de Leighton nu se uita la mama ei. O privea pe Juliana. Îi displicu profund ce văzu în ochii lui precum chihlimbarul, de obicei reci și impenetrabili.

Milă.

Copleșită de jenă și de rușine, se îndreptă de spate, iar obrajii se înroșiră.

Avea să i se facă rău.

Nu mai putea sta nici o clipă în această încăpere.

Trebuia să plece. Înainte de a face ceva cu totul intolerabil.

Împinse scaunul fără să-i pese că o doamnă bine-crescută nu se ridică niciodată în mijlocul mesei, fără să o intereseze că nu respecta nici o regulă ridicolă dintr-o țară ridicolă. Și dusă fu.

Invitații începuseră să se împrăstie aproape imediat ce își făcuse apariția marchiza moștenitoare sau *signora* Fiori, sau cum o mai fi chemând-o, iar restul se retrăseseră și ei în grabă după alte câteva momente, aparent pentru a permite familiei să-și revină după apariția aceasta devastatoare, dar mai probabil din dorința bolnavă de a fi primii care răspândesc vestea despre scenele teatrale la care asistaseră.

Simon nu se mai gândea decât la Juliana: la chipul acesteia când o auzise pe mama ei chicotind strident; la ochii ei enormi ce se umpluseră de durere în momentul în care femeia aceea blestemată făcuse declarația aceea scandaloaasă cum că ea nu era o Fiori, ci o St. John; la modul în care părăsise încăperea, cu spatele drept, cu o demnitate ieșită din comun.

Văzuse trăsurile celorlalți musafiri îndepărtându-se în josul străzii, trăsese cu urechea când ducele și ducesa de Rivington dezbatuseră dacă era sau nu cazul să mai rămână sau să îi lase singuri pe ceilalți membri ai familiei.

În timp ce se urcau în trăsura lor, Simon o auzise pe ducesă întrebând discret:

- N-ar trebui să vedem ce face Juliana?

- Las-o în pace în seara asta, dragoste, venise răspunsul stupid al lui Rivington, după care portiera se închisese, și trăsura pornise spre casa lor.

Simon își încleștă dinții. Normal că ar fi trebuit să vadă cum se simțea Juliana. Cineva trebuia să se asigure că nu-și făcea bagajul deja ca să plece la noapte în Italia.

Altcineva, nu el.

Se sui și el în trăsura – în care plutea încă amintirea unei alte seri scandaloase.

Nu era treaba lui.

Nu-și putea permite să se implice într-un scandal. Avea și el o familie la care trebuia să se gândească. Juliana avea să-și revină. La un moment dat. Femeia era deja imună la situații jenante.

Dar dacă se înșela?

Înjurând printre dinți, ciocăni în tavanul trăsorii și îi ceru viziului să întoarcă. Nici măcar nu-l întrebă unde anume mergeau.

O găsi la grajduri.

Pe afară trebăluiau câțiva rânđași care se opriră la vederea celui de Leighton. Le făcu semn să-și vadă de treabă și intră în clădire, hotărât să o găsească cât mai repede.

Păși apăsât prin fața lungului șir de boxe, ghidându-se după șaptele în italiană și după foșnetul hainelor ei.

Se opri în fața ușii unei boxe, țintuit locului de imaginea ei.

Stătea cu spatele la el și își peria calul cu o perie aspră, fiecare mângâiere fermă fiind însoțită de un pufnet scurt. Din când în când, iapa se foia și se întindea spre stăpâna ei, apoi își rotea capul cerând și mai multă atenție. Când îi mângâie botul lung și alb, calul nu se mai putu abține de bucurie și o împunse în umăr, după care fornăi mulțumit.

Simon înțelegea perfect încântarea animalului, stărnită de atâta afecțiune.

– Nici măcar n-a băgat de seamă că eram și eu acolo, șopti Juliana în italiană în timp ce se pregătea să se ocupe și de spinarea animalului. Și, dacă n-aș fi fost acolo, dacă n-aș fi venit niciodată aici, atunci nici n-ar fi pomenit vreodată de existența mea.

Tăcu apoi, singurul zgomot care se mai auzi fiind foșnetul fin produs de rochia ei îndrăzneată din mătase, care contrasta puternic cu șaptele pline de tristețe. El o compătimea. Era dureros să fii părăsit de mamă, dar mult mai greu de îndurat ca acea mamă să șteargă cu buretele viața petrecută împreună.

Zgomotul scos de perie se mai domoli.

- Nu că mi-ar păsa dacă-și mai amintește de mine sau nu.

El își dădu seama că ea mințea, și ceva în pieptul lui se strânse și abia de mai putea respira.

- Poate că acum ni se va permite să ne întoarcem în Italia, Lucrezia. Își sprijini fruntea pe gâtul negru al calului. Poate că acum va înțelege și Gabriel că șederea mea aici a fost o mare greșală.

Cuvintele acestea rostite în șoaptă, atât de sincere și de pline de amărăciune și de regret, aproape îl sfâșiară. Din momentul în care o întâlnise, fusese convins că îi plăcea să stârnească scandaluri oriunde mergea. Fusese convins că le provoca dinadins.

Iar acum stătea în grajdul acesta întunecat și se uita la ea cum își peria calul imens, îmbrăcată într-o rochie devastator de frumoasă, și căuta cu disperare o modalitate de a șterge cu buretele tot ce se întâmplase în acea seară. Revelația pe care o avu îl copleşii pur și simplu.

Scandalul nu era alegerea ei.

Era povara ei.

Stilul ei îndrăzneț de a vorbi și dârzenia care i se citea pe chip nu se datorau vieții încântătoare pe care o avusese, ci instinctului de autoconservare.

Era, asemenea lui, o victimă a circumstanțelor.

Primi lovitură asemenea unui pumn în plex.

Dar nu schimba cu nimic situația.

- N-aș miza pe faptul că fratele tău te va lăsa să pleci, spuse el în italiană.

Juliana se răsuci spre el, iar el apucă să-i vadă teama și neli-niștea din ochii albaștri și mari, înainte ca acestea să fie înlocuite de iritare.

Flacăra însă nu dispăruse.

- De cât timp stai aici? îl întrebă ea în engleză și făcu un pas în spate.

Se lipi de cal, care se trase într-o parte și necheză ușor.

El rămase pe loc, gândindu-se că, dacă se apropia, ea avea să plece.

- De suficient timp.

Ea cercetă boxa din priviri, în căutarea unui traseu de evadare. Parcă ar fi fost speriată de el. Dar nu dură mult și își aduse aminte că ei nu-i era frică de nimic.

Miji ochii aceia albaștri și frumoși spre el.

- Urât obicei ăsta, să tragi cu urechea.

Simon se sprijini de cantul ușii, ca să nu-i invadeze spațiul.

- Îl poți adăuga pe lista cu lucrurile care nu-ți plac la mine.

- Nu-î hârtie în Anglia să le încapă pe toate.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Mă jighești.

Juliana se încruntă la el, apoi se întoarce spre cal.

- Măcar de-aș reuși. Da' n-ar trebui să fii în altă parte cumva?

Carevasăzică așa. Nu avea de gând să discute despre cele petrecute pe parcursul serii. Se apucă să perie iar calul cu mișcări ferme, de data asta pe coaste.

- Am fost invitat la un dineu, dar s-a terminat cam devreme.

- Înseamnă că a fost o plictiseală maximă, replică ea cu vocea aspră ca glasul hârtiei. Dar n-ai putea să te duci la clubul tău? Ai șansa să le povestești celorlalți aristocrați aroganți de acolo despre lovitura zdrobitoare pe care a primit-o reputația noastră, asta în timp ce beți scotch furat din Ținutul de Nord, învăluți în fumul țigărilor de foi?

- Ce știi tu despre țigările de foi?

Îi aruncă o privire peste umăr.

- În Italia n-avem reguli atât de stricte.

Era rândul lui să i-o întoarcă.

- Serios? N-aș fi zis.

- Vorbesc foarte serios. Cu siguranță ai lucruri mult mai bune de făcut decât să stai în grajd să te uiți la mine cum țesăl calul.

- În rochie de seară.

În cea mai extraordinară rochie de seară pe care o văzuse el vreodată.

Ca de obicei, ridică din umeri.

- Să nu-mi zici că aveți o regulă și pentru asta.

- O regulă despre femeile care țesală caii îmbrăcate în rochii de seară?

- Da.

- Nu în atâtea cuvinte, nu.

- Excelent, zise ea, fără să se oprească din ce făcea.

- Acestea fiind spuse, țin să adaug că n-am văzut în viața mea o lady îmbrăcată atât de frumos care să-și țesale calul.

– Păi, n-ai văzut, nu.

O privi contrariat.

– Cum adică?

– N-ai văzut niciodată o *lady* să facă așa ceva. Cred că în seara asta s-a înțeles foarte clar că nu sunt o *lady*, n-am dreptate? Se întinse și mângâie zuluful calului, studiind în același timp una dintre copite. Nu dețin zestrea necesară pentru o asemenea onoare.

Iată cum discuția luă o cu totul altă direcție și atmosfera deveni apăsătoare.

Se întoarse din nou și îl privi cu o seriozitate deplină.

– De ce ai venit să mă cauți?

Al naibii să fie dacă știa.

– Ți-ai zis că acum, dacă s-a întors mama mea, ai putea să vii la mine în grajd, iar eu o să mă port așa cum s-a purtat ea tot timpul? Cuvintele atârână greu între ei, nerușinate și neplăcute, iar lui Simon îi veni să o zgâlțâie zdravăn fiindcă putuse spune așa ceva. Și fiindcă îi lua în râs îngrijorarea. Fiindcă sugerase că nu era mai bună decât se dovedise mama ei.

Juliana continuă în aceeași notă:

– Sau poate n-ai rezistat tentației de a număra toate modurile în care am fost afectată după seara asta? Vreau să te asigur că poți veni cu ceva la care să nu mă fi gândit și eu înainte.

Probabil merita să-i vorbească așa, dar nu se putu abține să nu se apere. Chiar credea că ar fi profitat – în noaptea asta – de ea?

– Juliana, eu...

Făcu un pas către ea, dar ea întinse o mână pentru a-l determina să rămână pe loc.

– Să nu-mi spui că acum s-a schimbat brusc totul, Leighton.

Nu-i mai zisese niciodată așa. Excelență, pe tonul acela batjocoritor care îl scotea instant din sărite. Sau Simon. Dar acum, când era atât de sobră, i se adresase folosind titlul. Schimbarea îl neliniști.

Ea râse, un sunet rece și strident care nu o caracteriza nicicum.

– Sigur că nu s-a schimbat nimic. Întâmplarea asta nu a făcut decât să sublinieze lucrurile pe care le știai deja. Tot ce ai știut încă de la început. Cum zici tu? Că sunt tot timpul pregătită de scandal? Își înclină capul, prefăcându-se a medita profund. Poate

că deja am stârnit un ditamai scandalul. Dar, dacă mai aveai vreun dubiu, femeia care a apărut în sufragerie te-a lămurit definitiv, nu-i așa? Rămase tăcută câteva minute lungi, apoi adăugă în italiană, atât de încet, încât Simon nu fu sigur dacă a auzit bine: A stricat totul. Din nou.

Cuvintele conțineau o tristețe devastatoare, o tristețe ce răsună cu ecou în jurul lor până când Simon nu mai putu îndura.

- Ea e ea, iar tu ești tu, spuse el în limba ei, de parcă asta ar fi făcut-o să îl creadă.

Nu crezu, firește.

Dar el da.

- *Che sciocchezze!*

În ochi îi apărură câteva lacrimi furioase, pricinuite de răspunsul lui, pe care îl consideră o tâmpenie, și se întoarse cu spatele la el. Abia auzi restul comentariilor ei, acoperite de zgomotul ritmic scos de țesală. Eu mă trag din ea. Eu o să mă transform în ea, nu așa merg lucrurile?

Cuvintele îl răniră profund, și se înfurie peste măsură că ea putuse gândi așa ceva; se întinse spre ea, incapabil să se abțină. O întoarse spre el și o privi drept în ochi.

- De ce vorbești așa? o întrebă cu asprime. Deveni conștient de asprimea vocii sale și încercă să se controleze. Fără succes. De ce ai crede asta?

Juliana pufni în răs, un sunet aspru și lipsit de umor.

- Nu sunt singura. Nu așa crezi și tu? Nu astea sunt cuvintele pe care aristocrații ca tine le folosesc zi de zi? Să fim serioși, Excelență. Am întâlnit-o pe mama dumitale. Cine se aseamănă se adună, zise ea în engleză. Nu-i așa?

Simon înlemni. Auzise cuvintele acelea de nenumărate ori - era una dintre vorbele preferate ale mamei lui.

- Așa ți-a spus?

- Păi, nu mi-ai zis și tu la fel? îl întrebă ea, ridicând sfidător bărbia.

- Nu.

Unul dintre colțurile gurii ei se curbă în sus.

- Nu în atât de multe cuvinte. Dar asta gândești cu adevărat, nu-i așa? Îți place să privești în jos spre toate creaturile mărunte,

de acolo, de sus, de unde ești tu. Cine se aseamănă se adună – mottoul Ducelui Disprețuitor.

Ducele Disprețuitor.

Se întâmplase să audă de multe ori porecla șoptită în urma lui. Doar că nu o băgase niciodată în seamă. Nu i se păruse a avea sens. Nu înțelesese niciodată cât adevăr se ascundea în spațele lui.

Doar oamenii de rând își permiteau să aibă emoții.

Întotdeauna preferase să fie Ducele Disprețuitor decât să îi lase să îi vadă și cealaltă fațetă. Fațeta care nu era la fel de infumurată.

Nu-i convenea deloc că Juliana îi știa porecla. Îl enerva că îl vedea așa. O privi în ochii aceia albaștri scânteietori ce-i trădau furia și starea defensivă. Putea face față răspunsurilor furioase ale ei. Dar nu și tristeții.

Nu putea suporta să o vadă atât de tristă.

Juliana îi citi gândurile și îi aruncă o privire mânioasă.

– Nu. Să nu care cumva să îndrăznești să mă compătimești. N-am nevoie de mila ta. Încercă să scape din strânsoarea lui. Prefer dezinteresul tău.

El fu atât de surprins, încât îi dădu drumul.

– Dezinteresul meu?

– Dacă nu e asta, atunci ce e? Plictiseală? Apatie?

Gata, până aici.

– Consideri că sentimentele mele pentru tine au ceva de-a face cu *apatia*? Vocea îi tremura în timp ce înainta spre ea. Crezi că mă plictisești?

Înflăcărarea cu care îi vorbea o sperie, și se retrase spre perețele boxei.

– Nu?

Clătină încet din cap și continuă să se apropie de ea, înghesuid-o în spațiul strâmt.

– Nu.

Deschise și închise gura la loc, fără să știe ce să-i răspundă.

– Dumnezeu mi-e martor că ești așa enervantă...

Ochii ei îi trădară anxietatea.

– Și impulsivă...

Juliana se lipi cu spatele de zid și scoase un țipăt, iar el continuă să avanseze.

– Și mai ales exasperantă... Îi puse mâna pe maxilar și îi ridică încetișor fața spre el, simțindu-i pulsul accelerat. Și îngrozitor de îmbătătoare...

Ultimul cuvânt fu acompaniat de un geamăt, iar buzele ei se întredeschiseră, moi, roz și perfecte.

Se înclină și mai tare spre ea, oprindu-se la un milimetru de buzele ei.

- Dar nu... plictisitoare nu ești.

Capitolul 10

Mirosul de cai și fân nu e prea potrivit pentru o apă de toaletă.

O lady rafinată nu are ce căuta într-un grajd.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Pe teritoriul măreței noastre națiuni, o mulțime de vicari scriu predici despre fiul risipitor...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Juliana îl privise captivată cât traversase grajdul, o înghesuise până nu mai avusese unde să se ducă, o înlănțuise cu brațele lui lungi și musculoase și o atinsese – oferindu-i o apropiere pe care până în acel moment nici nu știuse că o dorea. Iar vocea lui, amestecul acela de whisky și catifea, îi zăpăcise gândurile până uitase și de ce venise în primă instanță în grajd.

Aproape că îi simțea răsuflarea pe obraz, și o aștepta. Arăta de parcă ar fi fost în stare să o aștepte ore sau zile, oferindu-i timp să-și analizeze opțiunile, să se decidă ce avea de făcut.

Dar nu avea nevoie de zile sau ore.

Și câteva secunde i-ar fi fost suficiente.

Nu știa ce avea să se întâmple mai târziu sau mâine, sau săptămâna viitoare. Nu știa nici ce voia ea să se întâmple. Dar știa un lucru. Îl voia pe el. Își dorise acest moment, în grajdurile întunecoase. Își dorea un strop de pasiune care să-i dea puterea să reziste la ceea ce avea să urmeze.

Simon era masiv, umerii lui lași blocau toată lumina pe care o făceau felinarele aprinse în grajd și care proiectau asupra lui umbre contrastante și înșelătoare. Nu îi putea vedea ochii, dar își imagină că nuanțele lor de chihlimbar erau tulburate de pasiune.

Poate că nu era așa... dar preferă să își imagineze că nu se mai sătura de ea.

Își puse palmele pe el, urcându-le întâi pe brațele lui, savurând modul în care mușchii îi zvâcneau pe sub haina de lână, dorindu-și să fi fost îmbrăcați mai sumar. Își trecu degetele peste umerii încordați, spre gâtul unde îl atinse în sfârșit direct pe pielea caldă și delicată. El își plecă ușor capul sub apăsarea mâinii care acum i se afundase în buclele blonde, fie din pricină că voia să o ajute să îi înlesnească dezmierdarea, fie din pricină că nu mai avea nici un pic de vlagă ca să opună rezistență.

Juliana prefera a doua variantă.

Buzele lui erau acum lângă urechea ei, răsuflarea lui devenise mult mai ritmică și mai aspră, iar ea se bucură de sunetele acestea, atât de surprinzătoare pentru felul lui de a fi.

– Nu pari prea plictisit, îl tachină ea.

El râse zgomotos, după care o tortură cu o șoaptă:

– Dacă aș avea o sută de ani la dispoziție ca să descriu ce simt acum, plictiseala n-ar apărea nici măcar o dată.

Întoarse capul spre el și îi înfruntă privirea.

– Ai grijă, Simon! Încă puțin și s-ar putea să te plac. Și ce ne facem atunci?

Nu îi răspunse, iar ea așteptă răbdătoare să se reapropie de ea. Se miră de puterea lui de stăpânire când văzu că el rămase pe loc. De autocontrolul lui nesfârșit și statornic.

Ea nu putea face la fel. Nici nu încerca.

Își lipi buzele de ale lui și se predă cu totul printr-un sărut.

În momentul în care buzele lor se atinseră, Simon se mișcă. Trase adânc aer în piept și își încolăci brațele în jurul ei,

învăluind-o în căldura, puterea și parfumul lui – lămâie și flori de tutun.

O trase și mai aproape, o strânse și mai tare, iar mâinile lui o făcură să ia foc. Sărutul acesta avea ceva diferit față de cel din dimineața când merseseră în Hyde Park... Atunci fusese un sărut marcat de frustrare, furie, frică și supărare.

Acest sărut era ca o explorare.

Căutare, găsire, vânare, capturare. Era un sărut care voia să îi asigure că aveau o eternitate la dispoziție să se cunoască reciproc, iar când limba lui alunecă, blândă și aspră, pe buza ei de jos, transmițându-i val după val de senzații explozive, Juliana își dori chiar să aibă o eternitate la dispoziție. Și poate că în final s-ar fi săturat. *De el.* Suspină încântată de contactul cu el, atât de puternic, atât de greu de stăpânit.

Sunetul îi atrase atenția lui Simon, care își înălță capul și îi căută privirea.

- Este...

Își afundă și mai mult degetele în părul lui și îl trase înapoi.

- Este perfect.

Gemu, satisfăcut de răspunsul ei, apoi îi cuprinse fața în palme și îi înclină capul în unghiul perfect, după care îi acapară toată gura într-un sărut care amenință să o lase fără suflare. O tortură apoi cu sărutări adânci și voluptuoase, care blocau orice gând și orice vorbă – sau orice alt gest.

Genunchii ei se înmuiară, iar el o prinse și o săltă ca pe o pană. Se strădui să nu se abandoneze cu totul, încercând cu disperare să se încolăcească în jurul ei, în ciuda straturilor de mătase și bumbac care i se încurcă printre picioare. Începu să se agite și fu cât pe ce să îl lovească în fluierul piciorului, moment în care el își desprinse curios gura de a ei.

- Rochiile astea blestemate se fac cu o groază de material, remarcă ea îmbufnată.

O lăsă jos, apoi o mângâie pe gât cu palma caldă și coborî încet spre decolteul generos.

- Constat că în anumite zone s-a folosit exact cât trebuie. Își plimbă un deget de-a lungul marginii rochiei, gest care o făcu să ia foc. Rochia asta e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Se lipi de el, incapabilă să se abțină. Deși știa că era un comportament cât se poate de indecent.

– Pentru tine am făcut-o. Îl sărută din nou, apoi își mușcă buza de jos înainte de a adăuga: M-am gândit că o să-ți placă. M-am gândit că nu îi vei putea rezista.

– Ai avut dreptate. Dar încep să pricep ce voiai să spui. Într-adevăr, mult prea mult material. Îi trase de marginea rochiei în jos, scoțând la iveală vârful întărit și dureros al unui sân. Atât de frumos. Șoapta îi era tainică și catifelată, iar ea îl privi cum îi desenează cu degetul conturul într-un cerc o dată, de două ori. Apoi același deget îi ridică bărbia pentru ca privirile lor să se intersecteze. Da sau nu?

O întrebare poruncitoare, rostită ca și cum îi acorda un singur moment să se decidă ce voia înainte ca el să preia din nou controlul, iar ea se azvârli cu capul înainte în lumea în care el era stăpân absolut.

– Da, șopti ea și-și afundă degetele în părul lui pentru a-l o trage spre ea. Da, Simon.

Ochii i se învăpăiară de o umbră întunecată și dezarticulată, și își lăsă capul în jos pentru a o săruta din nou cu ardoare pe gură, apoi pe gât și pe pielea albă a sânilor. Degetele ei i se contractară prin păr.

„Da, Simon.“

El preluase controlul. El era cel care avea să-i distrugă reputația.

Iar ei nu-i păsa.

Îi linse pielea incredibil de sensibilă din vârful sânelui, iar ea se arcui și își mușcă buza. Consimțind.

– Juliana?

Nici dacă hambarul ar fi luat foc nu ar fi fost mai șocată decât atunci când îl auzi pe fratele ei strigând-o.

Simon se crispă tot, își luă o poziție demnă și îi aranjă rochia, în timp ce ea îi dădu un brânci și începu să se învărtă pe loc ca să-și revină din șoc, deși mai mult se împiedica în fuste.

– Ai-aici, Gabriel. Apucă țesala și zise tare: Și cel mai mult îi place când o scarmeni vîguros în zona coastelor.

– Te-am căutat peste tot... Ce cauți în grajduri singură în mijlocul... Ralston intră în boxă și îngheță, văzându-l mai întâi

pe Simon și de abia după aceea pe Juliana. Nu-i luă mult să înțeleagă ce se petrecea.

Să înțeleagă corect.

Când se urni, o făcu cu viteza fulgerului.

Nesocoti suspinul Julianei, trecu furtunos pe lângă ea, îl apucă pe Simon de reverele hainei și îl smulse de lângă zidul de care se sprijinise, încercând să își ia un aer nonșalant. Ralston îl roti cu toată forța și îl aruncă pe ușă afară până în zidul de vizavi, moment în care toți caii începură să necheze speriați.

– Gabriel! țipă ea și ieși pe coridor, la timp cât să-și vadă fratele înhățându-l de eșarfă cu o mână, iar cu cealaltă trăgându-i un pumn drept în falcă.

– De douăzeci de ani voiam să-ți fac asta, ticălos ordinar ce ești, mârâi Ralston.

De ce nu riposta Simon?

– Gabriel, încetează!

Fratele ei nici n-o băgă în seamă.

– Ridică-te!

Simon se ridică și-și frecă maxilarul deja învinețit.

– Prima lovitură ai primit-o cadou, Ralston.

Ralston își încordă și mai tare umerii, ridică pumnii și luă poziția de luptă. Dacă ce simțea el acum semăna cât de cât cu ce simțise Juliana când ieșise din casă, atunci era clar că n-avea să se oprească decât când unul sau amândoi aveau să zacă inconștienți pe podea; ținând cont de privirea ucigătoare și de mușchii încordați ai lui Leighton, probabil ambii.

– O să achit cu mare plăcere taxa pentru celelalte, zise Ralston și se aruncă din nou asupra ducelui. Apucă să-i tragă o scurtă, apoi Leighton blocă următoarea lovitură și îi trase un croșeu perfid în barbă, dându-i capul cu violență pe spate.

Juliana tresări la auzul loviturilor înfundate și, fără să mai stea pe gânduri, interveni între ei.

– Nu! Gata cu reglarea socotelilor! Și acum, și pentru totdeauna! zise Juliana și se vârî între ei cu mâinile ridicate – ca un arbitru ce intervine într-un meci pervers de box.

– Juliana, dă-te la o parte, zise Leighton pe un ton blând, dar totodată sumbru.

- Mai vorbește-i tu așa familiar și ne revedem în zori, se răsti Ralston. De fapt, dă-mi chiar acum măcar un motiv pentru care să nu te provoc la duel.

- Am avut parte de suficient scandal pentru o seară, Gabriel, răspunse Juliana în locul lui. Până și eu îmi dau seama de asta.

Și uite așa îl părăsi orice dorință de a se mai bate.

Juliana nu își retrase mâinile decât după ce și le lăsă el în jos.

- Nu s-a întâmplat nimic, se grăbi ea să-i spună.

Pufni neîncrezător și îi aruncă lui Leighton o privire pe deasupra capului ei. Juliana îi zări sclipirea ucigătoare din ochi.

- Uiți că n-am fost întotdeauna un bărbat în vârstă și însurat, surioară. Știu ce înseamnă acest „nu s-a întâmplat nimic“. O lady nu arată cum arătai tu când nu se întâmplă *nimic*. Bărbați ca Leighton nu acceptă pumni în gură când nu s-a întâmplat *nimic*.

Juliana simți că se înroșește, dar se ținu tare pe poziții.

- Te înșeli. *Nu s-a întâmplat nimic*.

„Exceptând faptul că s-a întâmplat ceva“, îi șopti o voce micuță într-un colț întunecat al minții. „Ceva minunat.“

O ignoră.

- Excelență, spune-i tu.

Simon nu zise nimic, iar ea îi aruncă o privire peste umăr.

- Spune-i, repetă ea.

Ca și cum ea nici n-ar fi fost de față, Leighton se uita ținută pe deasupra capului ei, drept în ochii lui Ralston.

- Dar dacă era vorba despre sora ta, Leighton? zise calm Ralston din spatele ei. Tot nimic era?

În privirea lui apăru un licăr. Furie. *Nu*. Frustrare. *Nu*, altceva. Ceva mult mai complicat.

Și ea înțelese ce voia să facă el cu o miime de fracțiune de secundă înainte.

Trebuie să-l oprească.

- Nu! Să nu...

Prea târziu.

- O să mă însor cu ea.

Mai mult văzu decât auzi cuvintele - descrie pe silabe de buzele lui perfecte, silabe mascate de mugetul din urechile ei.

Se întoarse numaidecât spre fratele ei.

- Nu. Nu se însoară cu mine.

Se așternu o tăcere lungă și încordată, care umplu grajdul. Nu mai era sigură de nimic, așa că se uită iar spre Simon. Avea chipul glacial și impenetrabil și privirea fixată asupra lui Ralston ca în așteptarea sentinței la moarte.

Asta și era.

Nu voia să se însoare cu ea. Nu ea era mireasa lui perfectă, cu mintea pe jumătate adormită și care se ținea departe de orice scandal. Dar avea de gând să o facă, pentru că așa se cuvenea. Pentru că era genul de om care făcea ce se cuvenea fără să crâcnească. Fără să se lupte.

Urma să se căsătorească cu ea nu pentru că o dorea... ci pentru că trebuia.

Nu că ea voia ca el să o dorească.

„Mincinosule.“

Dacă o făcea să sufere ca urmare a caracterului lui nobil, dar pus în practică greșit, atunci era ca și cum ar osândi-o cu mâna lui.

Ralston nu se uită la ea, ci continuă să îl țintuiască pe duce.

Juliana se uită spre Leighton – ochii ca de chihlimbar erau vigilenți. El încuviință din cap.

„Of, Doamne...“

Se întoarse înapoi spre Gabriel.

– Frate, ascultă-mă. Nu mă mărit cu el. *Nu s-a întâmplat nimic.*

– Nu, nu te măriți cu el.

Acum chiar că nu mai înțelegea nimic.

– Nu?

– Nu. Se pare că ducele a uitat că e deja logodit.

Juliana simți că-i cade cerul în cap. *Imposibil.*

– *Poftim?*

– Hai, Leighton. Spune-i că-i adevărat, se răsti Ralston furios. Spune-i că nu ești deloc perfecțiunea întruchipată.

Simon îl săgetă mânios cu privirea.

– Încă nu i-am cerut mâna respectivei.

– Doar tatălui ei, replică Ralston cu obidă.

Ar fi vrut ca Simon să-l contrazică, dar ochii lui spuneau adevărul.

Era logodit.

Era logodit, dar o sărutase. În grajd. Ca și cum era bună doar de o tăvăleală.

Ca și cum era la fel ca mama ei.

Deși cu gura lui îi spusese că nu era deloc ca mama ei.

Se întoarce spre el cu o privire vădit acuzatoare, și, spre cinstea lui, el chiar se strădui să spună ceva.

– Juliana...

Dar ea pur și simplu nu voia să îl audă.

– Nu. Nu e nimic de spus.

Lui Simon i se puse un nod în gât, fapt remarcat și de Juliana, care presupuse că el încerca să găsească o replică potrivită. Își aduse însă apoi aminte că totuși era vorba despre *Leighton*, care găsea întotdeauna replica potrivită.

Mai puțin când era clar că nu exista așa ceva.

Ralston interveni, punând capăt tensiunii:

– Dacă te mai apropii vreodată la mai puțin de trei metri de sora mea, *Leighton*, ne vom întâlni a doua zi în zori.

Urmă un moment lung și tensionat, la capătul căruia *Leighton* spuse:

– Nu va fi nici o problemă să stau departe de ea. N-ar fi fost nici acum dacă i-ai fi ținut mai din scurt pe cei aflați sub supravegherea ta.

Și, cu aceste cuvinte dure și glaciale, Ducele Disprețuitor părăsi grajdul.

Mama ei se întorsese.

– *Redeō, redīs, redit...*

Mama ei se întorsese din Dumnezeu știe ce motiv.

– *Redimus, reditis, redeunt...*

Mama ei se întorsese din Dumnezeu știe ce motiv, iar *Juliana* fusese la un pas să-și distrugă reputația în grajduri.

– Eu mă întorc, tu te întorci, ea se întoarce...

Mama ei se întorsese din Dumnezeu știe ce motiv, iar *Juliana* fusese la un pas să-și distrugă reputația în grajduri din pricina ducelui de *Leighton*.

Și îi plăcuse.

Nu partea că mama ei se întorsese, cealaltă.

Partea aceea fusese... extraordinară.

Până când aflase că era logodit. După care îi întorsese fericit spatele și ieșise din viața ei.

Și o lăsase să se descurce singură cu mama ei.

Care se întorsese.

Oftă și bătu cu palmele pe cuvertura rece de brocart de pe pat.

De ce se mai mira că nu putuse să doarmă? Nu avusese chiar cea mai încântătoare seară.

El plecase.

E adevărat că mai întâi o ceruse de nevastă.

După ce o făcuse să se simtă *minunat*.

După ce anterior ceruse de nevastă pe altcineva.

Ceva se răsuci în interiorul ei. Ceva ușor de identificat.

Dorința. Nici măcar nu o înțelegea. Era un om îngrozitor, arrogant și plin de el, rece și lipsit de sentimente. Mai puțin când nu era așa. Mai puțin când era jucăuș, fermecător și plin de înflăcărare. De pasiune.

Închise ochii, vrând să uite de durerea din piept.

O făcuse să îl dorească. După care plecase.

– Eu plec, tu pleci...

Nu-i era de nici un ajutor să conjuge verbe.

Frustrată, sări din pat, deschise brusc ușa și ieși pe coridorul lat și întunecat al reședinței Ralston, mângâind zidul cu degetele, numărând ușile până ajunse în dreptul scării principale. Coborî încet treptele și observă o luminiță în biroul fratelui ei.

Nu ciocâni.

Ralston stătea lângă fereastra imensă a biroului și se juca absent cu un glob de sticlă, privind în gol spre abisul negru de dincolo de geam. Părul lui brunet era ciufulit, și își scosese haina, vesta și eșarfa.

Juliana tresări când remarcă vânătaia de pe maxilar, acolo unde îl pocnise Simon.

În afară că îi crease probleme, ea nu făcuse mai nimic pentru el.

Să fi fost ea în locul lui, ar fi dat-o afară de luni bune.

Se întoarse să o privească, dar nu o mustără că îl deranjase. Juliana, îmbrăcată în halat, se așeză pe un scaun de lângă birou și își puse picioarele desculțe sub ea, iar el își mută privirea înapoi spre fereastră.

Nici unul dintre frați nu rupse tăcerea, iar liniștea se așternu între ei, cumva reconfortantă. Juliana trase adânc aer în piept.

– Aș vrea să curăț situația asta.

Ralston zâmbi amuzat.

– Clarific situația.

„Mda, pare mai logic.“ Se încruntă.

– Eu vreau să-mi cer scuze, iar tu mă iei peste picior?

El schiță un zâmbet.

– Hai, continuă!

– Mulțumesc. Făcu o pauză. Îmi pare rău!

– Pentru ce?

Părea sincer confuz.

Ea râse.

– Pentru o grămadă de lucruri, nu? Căzu pe gânduri. Cred că îmi pare rău pentru că toate se sparg în capul tău.

El nu-i răspunse.

– Unde e ea acum?

Roti sfera de sticlă în palmă.

– A plecat.

Juliana nu mai spuse nici un cuvânt, copleșită de emoții. Nu tăcuse ca să se gândească mai bine ce însemna asta. Nici nu era sigură că ar voia să știe.

– De tot?

Ralston își plecă ușor capul, iar Julianei i se păru că îl aude râzând.

– Nu. Ce bine ar fi fost să fie atât de simplu! Nu vreau s-o știu în casa asta.

Se uită la el, la fratele ei puternic și voinic, care acum parcă purta întreaga povară a lumii pe umeri.

– Unde ai trimis-o?

Se uită la ea, în timp ce învârtea globul cu viteză în palme.

– Nu știa că ești aici. Nu se aștepta să fii aici. De aia nu s-a uitat după tine prin încăperi. La dineu.

Ea încuviință din cap. Asta nu însemna că nu era în continuare supărată pe ea.

– Acum știe că sunt aici?

– I-am spus eu, răspunse cu blândețe, de parcă ar fi vrut cumva să se scuze.

Juliana incuviință iar din cap, și liniștea se așternu din nou. Ralston veni spre birou și se așeză vizavi de ea. Ești sora mea. Ai întâietate.

Își amintea lui asta? Sau ei?

Îl privi în ochi.

- Ce vrea?

Ralston se întinse și se sprijini pe coate.

- Zice că nu vrea nimic.

- În afară de poziția de marchiză moștenitoare, nu își putu reține Juliana sarcasmul.

- Asta nu va obține niciodată.

N-avea cum. Cei din înalta societate nu ar fi acceptat-o nicio dată. Bârfitorii aveau să alimenteze acest scandal mulți ani de aici încolo. În urmă cu șase luni, atunci când Juliana sosise în Londra, profitaseră imediat ca să dezgroape de pe fundul marelui râu al tragediilor povestea sordidă a fugii mamei ei, poveste care fusese înghițită cu nesaț de societate. Chiar și acum, când deja își crease niște legături cu cele mai puternice familii din Londra, Juliana era marginalizată de lumea bună - și oricum era acceptată doar pentru acele relații, nu pentru ea ca persoană.

Toate acestea aveau să o ia de la capăt acum. Mai rău decât înainte.

- Nu o crezi, așa-i? întrebă ea. Nu crezi că nu vrea nimic.

- Nu.

- Și atunci ce vrea?

Scutură din cap.

- Bani, familie...

- Iertare?

Ralston medită mult înainte de a răspunde, apoi ridică dintr-un umăr, gest pe care îl făceau toți când nu aveau un răspuns.

- E un factor motivațional puternic. Cine știe?

Juliana simți un val de căldură și se aplecă în față, scuturând din cap.

- Nu o va avea. Nu poate... Ce ți-a făcut ție... Ce i-a făcut lui Nick... taților noștri...

Unul dintre colțurile gurii lui se ridică aproape imperceptibil.

- Ție...

„Mie.“

Ralston se lăsă iar pe spătarul scaunului și începu să se joace cu globul dintr-o palmă în alta.

– N-am crezut niciodată că se va întoarce.

Juliana clătină din cap.

– Ai fi zis că numai și de frica scandalului și n-are să revină.

Ralston râse amuzat.

– Uiți că e mama noastră – o femeie care toată viața a crezut că scandalul îi atinge doar pe alții. Și, ca să fim sinceri, așa a fost întotdeauna.

„Mama noastră.“

Juliana își amintea conversația pe care o avusese cu Simon în grajduri. Cât din femeia asta se regăsea și în Juliana? Cât din lipsa ei de compasiune și din indiferența crasă față de ceilalți mocnea în caracterul fiicei ei?

Juliana incremeni.

– Tu nu ești ca ea.

Deveni atentă la fratele ei, care își fixase privirea aprigă asupra ei.

Aproape îi dădură lacrimile de emoție.

– De unde știi?

– Știu. Și într-o zi o să-ți dai și tu seama.

Cuvintele astea erau atât de simple și transmiteau un lucru atât de real, încât Julianei îi veni să urle. De unde știa el? Cum putea fi el atât de sigur că sora lui nu era exact femeia care fusese și mama lor? Fără a pune la socoteală înălțimea, părul, ochii albaștri, nu moștenise ea oare și o indiferență totală și groaznică față de cei din jurul ei, față de cei pe care ar fi trebuit să-i iubească de fapt?

„Cine se-aseamănă se adună.“

– Scandalul... se mulțumi ea să spună. Când vor afla... că s-a întors...

– Va fi uriaș, completă el extrem de serios. După părerea mea, avem două opțiuni. Ori împachetăm și ne mutăm la țară – cu ea după noi – și sperăm că bârfele se mai domolesc.

„Asta dacă ar fi de acord să plece...“

Juliana strâmbă din nas.

– Ori?

– Ori ne ținem bine și înfruntăm totul cu capul sus.

Asta nu era o variantă. Nu pentru ea. Nici pentru el.

Fata schiță un zâmbet.

- Păi atunci, zise ea, să nu se mai spună că familia Ralston nu face totul ca să stârnească bârfe spre deliciul întregului oraș.

Urmă o lungă tăcere, apoi Ralston începu să râdă zgomotos și cu poftă. Îi urmă și ea exemplul.

Era fie de plâns, fie de râs.

După ce se potoliră, Ralston se lăsă pe spate și își pironi privirea în tavan.

- Trebuie să-i spunem și lui Nick.

Da. Fratele lor locuia împreună cu soția în Yorkshire, dar trebuia să afle veștile cât mai repede. Dădu aprobator din cap.

- O să vină?

Ralston ridică din sprâncene, semn că la asta nu se gândise.

- Nu știu. Nick și ea... ei doi... Vocea i se stinse, și se cufundă din nou fiecare în gândurile sale.

Se întorsese.

Odată cu ea, reveniseră și întrebări de mult uitate.

Juliana îl privi pe fratele ei în ochi.

- Gabriel, șopti ea. Dar dacă s-a întors definitiv?

Un licăr de furie și de îngrijorare apăru în ochii lui albaștri. Trase adânc aer în piept pentru a-și pune ordine în gânduri.

- Să nu-ți imaginezi nici măcar un minut, Juliana, că a venit ca să rămână aici. Dacă e ceva ce știu despre femeia asta, aia e că nu poate fi statornică. Vrea ceva. După ce va obține acest ceva, o să plece. Așeză sfera de cristal pe masă. O să plece. O să plece, și totul va reveni la normal.

În cele șase luni de când venise în Londra, Juliana avusese multe ocazii să-l vadă pe omul din spatele măștii de nu-mi-pasă-de-nimic. Suficiente ocazii cât să-și dea seama că nici el nu credea ce spune.

Nu putea crede ce spune.

Era puțin zis că întoarcerea mamei lor schimbase totul. Nu era vorba doar că dezgropase un scandal vechi de douăzeci și cinci de ani și îl reactivase. Nu era problema doar că puțin îi păsa de impactul pe care îl avea asupra societății și că n-avea pic de remușcare pentru acțiunile ei. Nici măcar de faptul că dăduse buzna în reședința Ralston de parcă n-ar fi plecat niciodată.

Chiar dacă toate acestea ar fi putut fi șterse cu buretele – adică dacă Gabriel o dădea afară și o trimitea în Hebridele Exterioare ca să nu mai audă niciodată nimic de ea –, tot n-ar mai fi fost ca înainte.

Explicația era că, până în urmă cu o seară, ar fi putut să pretindă – pretinseseră – că ea nu exista în viața lor. Bineînțeles că Juliana se întrebase de multe ori dacă mai era în viață, pe unde umbla, ce făcea, cu cine era. Dar undeva în sinea ei presupusese întotdeauna că mama ei dispăruse definitiv.

Și începuse să se obișnuiască cu această idee după ce venise în Londra, își cunoscuse frații, avusese șansa să înceapă o nouă viață. O viață încă bântuită de fantoma mamei ei, dar nu la fel de grea și de stresantă ca înainte.

Acum gata!

– Nici tu nu crezi ce spui, zise ea.

Urmă o pauză lungă.

– Vrea să vorbească cu tine.

Juliana sesiză că el schimbase subiectul, dar nu ripostă. Luă o scamă invizibilă de pe mâneca halatului.

– Sunt sigură că vrea.

– Poți să faci ce vrei în ceea ce o privește.

Îl studie cu atenție.

– Tu ce-ai face în locul meu?

– Cred că ar fi bine să te hotărăști singură ce vrei.

Își ridică genunchii sub bărbie, cu călcâiele pe șezutul moale din piele al scaunului.

– Nu cred că vreau să vorbesc cu ea. Nu acum.

„Poate într-o zi. Da. Dar nu acum.“

El încuviință din cap.

– Corect.

Se lăsă iar liniștea, iar el își făcu de lucru cu teancurile de corespondență, vânătaia de pe falcă lucind în lumina lumânării.

– Te doare?

Își duse mâna la față, explorând curios leziunea.

– Leighton a știut întotdeauna să dea cu pumnul. Un avantaj secundar al faptului că e imens.

Unul din colțurile gurii lui se curbă în sus. Nu îi răspunsese la întrebare. Trase concluzia că îl durea foarte tare.

- Și pentru asta îmi pare rău.

Se uită urât la ea.

- Nu știu de când voi doi...

- Noi...

Ralston își flutură mâna prin aer, făcându-i semn să tacă.

- Și, sincer să fiu, nici nu vreau să știu. Oftă cu năduf. Să stai departe de el, Juliana. Când am zis că vrem să te măriți bine, nu ne-a fost mintea la Leighton.

Până și fratele ei credea că Simon era prea bun pentru ea.

- Fiindcă e duce?

- Poftim? Nu, răspunse el, sincer șocat de răspunsul ei defensiv. Fiindcă e un măgar.

Juliana zâmbi. Nu se putu abține. O declarase într-o manieră atât de prozaică.

- De ce zici asta?

- E de ajuns să-ți spun că noi doi am avut o grămadă de altercații. E arogant, îngâmfat și mai ales imposibil. Își ia numele prea în serios și titlul și mai în serios. Sincer, nu îl suport, și ar fi trebuit să-mi aduc aminte de asta în ultimele săptămâni, dar mi s-a părut deosebit de preocupat de reputația ta, așa că am zis să trec peste orice prejudecată. Se uită chiorăș la ea. Acum înțeleg că ar fi trebuit să am mai mare grijă.

- Nu ești singurul pe care l-a fraierit, replică ea, mai mult pentru sine.

Ralston se ridică.

- Partea bună e că de douăzeci de ani așteptam să-i ard una. Așa că măcar pe-asta am rezolvat-o astăzi. Își flexă mâna. Crezi că l-am învinețit?

Orgoliul lui masculin i se păru hilar Julianei, care se ridică la rându-i.

- Sigur i-ai făcut o vânătaie mai mare. Și mai urâtă. Și mai dureroasă. Cel puțin așa sper.

El ocoli biroul și o prinse de bărbie.

- Răspuns corect.

- Repede învăț.

De data asta râse de ea.

- Învăț repede.

Juliana își plecă ușor capul.

- Serios?
 - Serios. Iar acum, îmi faci o favoare?
 - Da?
 - Stai naibii departe de el.
- Cuvintele îi provocară o durere în piept. O ignoră.
- Nu mai vreau să am nimic de-a face cu omul ăsta dificil.
 - Excelent.
- O crezuse.
- Nu mai trebuia decât să creadă și ea.

Capitolul 11

Trebuie evitat contactul cu vulgul inclusiv când vă aflați la un bal.

O lady rafinată n-are ce căuta în colțuri întunecate.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Vrăbiuțele jucăușe și partenerii lor au primit de curând exact ce meritau...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Pe treptele care duceau la reședința Dolby erau o grămadă de legume.

Marchiza de Needham și Dolby tratase cu foarte mare seriozitate tema Balul Recoltei, acoperind zona din fața casei cu ceapă, cartofi, diferite tipuri de spice de grâu și tărtațuțe în toate culorile și de toate dimensiunile posibile. Printre acestea fusese improvizată o alee pentru invitați, care nu ducea drept spre trepte și în casă, ci șerpuia și cotea fiind flancată de baloți din recoltă, ceea ce îngreuna nespus mersul și îi făcea pe participanți să se simtă de-a dreptul ridicoli.

Juliana coborî din trăsură și se uită cu scepticism la dovlecii și la cărarea pavată cu căpițe. Callie veni lângă ea, și o bufni râsul la așa priveliște.

— Vai de mine!

Ralston își luă soția la braț și o conduse încet prin labirintul extravagant.

— E numai vina ta, să știi, îi șopti el la ureche, dar Juliana îi sesiză tonul amuzat. Sper că ești fericită.

Callie râse.

— N-am mai avut până acum ocazia să șerpuiesc pe o cărare din legume, milord, îl necăji ea. Așa că da, sunt foarte fericită.

Ralston își dădu ochii peste cap.

— Nu vei șerpui pe nicăieri, împărâteasa mea. Hai să terminăm cu asta. Se întoarse spre Juliana, făcându-i semn să îl urmeze. Surioară?

Juliana afișă un zâmbet candid și veni lângă el. Se aplecă spre ea și îi șopti:

— Continuă să zâmbești, și nu vor ști cum să reacționeze.

Era clar că până acum, la o zi după întoarcerea mamei lor, toată lumea bună vuia. În după-amiaza aceea avuseseră o mică întrunire pentru a hotărî dacă să onoreze sau nu invitația la acest bal, organizat la reședința lui Lady Penelope – viitoarea ducesă de Leighton –, dar Callie insistase că, dacă voiau să tempereze furtuna iscată, atunci trebuiau să participe la toate evenimentele la care primeau invitație, indiferent dacă Leighton figura sau nu printre musafiri. În scurt timp aveau să primească oricum din ce în ce mai puține invitații.

De data asta măcar puteau profita de faptul că evenimentele petrecute în seara precedentă la reședința Ralston erau încă învăluite în ceață.

Afișă un zâmbet chiar mai radios și înaintă pe cărarea străjuită de ridichi și dovlecei, dovleci și vinete, spre seara care avea să fie una dintre cele mai lungi din viața ei.

Odată ajunsă înăuntru, Juliana scăpă de mantie și se întoarse pentru a face față cuibului de vipere care aștepta în sala de bal a reședinței Dolby.

Remarcă din prima clipă privirile ațintite asupra ei. Intrarea în sala de bal se făcea undeva pe jos, după câteva trepte concepute mai mult ca sigur pentru o apariție cât se poate de spectaculoasă – și cât mai inofensivă. Cât stătu în capul scării, Juliana simți zeci de perechi de ochi străpungând-o. Se uită de jur împrejur

și-și păstră zâmbetul pe buze chiar când văzu cele mai clare semne de bărfă: capete plecate, evantaie vânturate și ochi strălucitori, lacomi să sustragă orice picătură de dramă din orice subiect.

Callie se întoarse spre ea, și Juliana observă pe chipul cumnaței sale întipărit același tip de zâmbet cam prea generos.

– Te descurci de minune. După ce trecem de ce-i mai rău, totul se va calma.

Voia să creadă că era adevărat. Se uită pe deasupra mulțimii, dorindu-și cu disperare să lase impresia că îi captase ceva atenția. Și ceva chiar îi captă atenția.

„Simon.“

I se tăie răsufierea din cauza amintirii încă fierbinți.

Stătea în capătul îndepărtat cu al sălii de bal, înalt și chipeș, îmbrăcat cu un costum perfect și cu o lavalieră de pânză cu pliuri atât de apretate, încât ar fi putut tăia untul cu ea. Pe unul dintre obraji avea o dungă roșie – cel puțin una dintre loviturile lui Ralston din urmă cu o seară își atinsese ținta –, dar semnul nu făcea decât să-i accentueze frumusețea. Era și mai răvășitor. El nu o văzuse, și Juliana rezistă cu brío tentației de a-și prinde fusta ca să se poată întoarce mai repede ca să o ia la fugă spre ieșire. Se gândi că ar fi mai bine să coboare la nivelul sălii, de unde nu îl mai putea vedea.

Poate că, dacă nu îl vedea, nu avea să se mai gândească atât de mult la el – la săruturile, la brațele lui puternice și la felul în care îi simțise buzele pe piele. Și la faptul că o ceruse de nevastă pe Lady Penelope înainte să vină după ea în grajd.

Lady Penelope, în casa căreia se afla ea acum.

Își alungă toate aceste gânduri din minte în momentul în care fratele ei se apropie de ea și îi șopti la ureche:

– Nu uita ce-am vorbit.

Ea încuviință din cap

– O să fiu prințesa balului.

El zâmbi larg.

– Ca de obicei.

Ea râse zgomotos, apoi el adăugă:

– Mda, deci încearcă să eviți cât mai mult știi tu ce.

– Dorința ta e lege pentru mine, milord.

Ralston puffni în răs.

– Ce bine ar fi să fie adevărat! Își recăpătă sobrietatea. Încearcă să te simți bine. Danseză cât mai mult.

Încuviință din cap. „Dacă m-o invita careva.“

– Domnișoară Fiori? Vocea caldă și groasă veni de undeva din spate, și se întoarse în acea direcție, pentru a-l întâlni pe fratele lui Callie, contele de Allendale. Acesta îi zâmbi, copleşind-o cu bunătatea din ochii lui căprui. Îi întinse o mână. Îmi faci această onoare?

Era convinsă că totul fusese pus la cale cu grijă, astfel încât să aibă un partener de dans în momentul în care își făcea apariția în sala de bal. Astfel încât acel cineva să fie un conte.

Acceptă, și dansară un cadril vioi. Fiind un gentleman perfect, Benedick nu o lăsă singură după terminarea dansului, ci se plimbă alături de ea prin sală.

– Nu trebuie să fii atât de grijuliu cu mine, îi zise ea în cele din urmă. Nu prea au ce să-mi facă într-o sală de bal.

El zâmbi cu jumătate de gură.

– Ba pot să-ți facă o mulțime de lucruri într-o sală de bal. Dar oricum nu am altceva mai bun de făcut.

Ajunseră într-o zonă mai liniștită dintr-o margine și rămaseră tăcuți, cu privirile ațintite spre dansatorii care se aventuraseră într-un dans tradițional country.

– Nu curtezi pe nimeni? îl necăji ea.

El clătină cu tristețe din cap.

– Nici măcar una. În seara asta sunt scutit de toate îndatoririle de conte burlac.

– Ah, replică ea, măcar ceva bun s-a ales după haosul de la reședința Ralston.

Pe chipul lui înflori un zâmbet larg.

– Cel puțin pentru mine. Mai urmărirea o vreme dansatorii cu privirea, după care Benedick spuse încet: O să fie bine, o să vezi!

Juliana nu se uită spre el, de teamă să nu i se topească masca de seninătate.

– Nu sunt prea sigură de asta, dar îți mulțumesc foarte mult pentru încurajare.

– Ralston va face ce trebuie ca să îndrepte lucrurile. O să aibă tot sprijinul meu și al lui Rivington... Și mai sunt mulți alții.

„Dar nu și al celui care speram eu că va fi de partea noastră.“

Tonul lui duios și cald și siguranța de sine o făcură să se întoarcă spre ochii lui blânzi, apoi se întrebă într-o doară ce-ar fi dacă i s-ar aprinde călcâiele după acest bărbat.

- Nu știi ce vă mână să riscați atât de mult.

Se arată contrariat.

- Risc, spuse el ironic. Nu e nici un risc pentru noi. Suntem niște aristocrați tineri și minunați, avem o grămadă de moșii și o mulțime de bani. Ce să riscăm?

Fu surprinsă de candoarea lui.

- Nici unul dintre voi nu pare să ia în considerație faptul că vă alterați reputația asociindu-vă cu noi.

- Mă rog, eu și Rivington oricum nu prea avem de ales, pentru că îi suntem rude. Juliana sesiză tonul glumeț, dar nu i se păru amuzant. Urmă o pauză destul de scurtă. Bănuiesc că te referi la Leighton.

Ea se crispă, nu se putu abține.

- Printre alții.

- Am văzut cum te privea seara trecută. Cred că Leighton se va alia cu dumneata mai repede decât îți imaginezi.

Cuvintele - bazate pe o logică fundamental greșită - o durură.

Clătină cu vehemență din cap.

- Te înșeli.

Probabil că Benedick avusese impresia că Leighton se comportase prietenește, dar interpretase complet eronat motivația. Probabil descifrase frustrare, iritare, poate dorință. Dar nu și un interes real.

Dimpotrivă, dacă Benedick l-ar fi văzut pe duce ieșind ca o furtună târziu în noapte din grajd, asta după ce se descoperise că era logodit, nu ar mai fi crezut nimic din toate astea.

„Simon urmează să se însoare.“

Abia pătruns ca o șoptă în mintea ei, gândul parcă o invocă în carne și oase pe viitoarea mireasă, pentru că Juliana o zări cu coada ochiului prin mulțime, îndreptându-se spre budoarul doamnelor.

Și nu se putu abține.

- Mă întorc, șopti ea, dar deja se pusese în mișcare.

Știa că n-ar trebui să o urmărească pe Lady Penelope în budoar, că orice discuție cu ea ar putea fi mult mai dureroasă decât

dacă n-ar purta nici una, dar nu se putu abține. Femeia aia reușise să facă un lucru ce Julianei nu-i reușise – îl prinsese pe Simon. Iar latura perversă a Julianei voia pur și simplu să știe cine era aceas-tă englezoaică get-beget desăvârșită.

Ce avea ea atât de deosebit încât îl convinsese pe impenetra-bilul duce de Leighton să o aleagă drept viitoarea ducesă?

Fiind destul de devreme, cu excepția câtorva servitori, salonul era pustiu, iar Juliana traversă încăperea principală înspre o cămă-ruță laterală, unde o găsi pe Penelope turnând apă într-un vas mi-cuț, pentru ca apoi să-și bage mâinile în apă inspirând profund.

Poama nu se simțea bine.

– Te pregătești să dai la rațe?

Penelope se roti iute spre ea, surprinsă și mai apoi confuză.

– Să dau la rațe?

– E posibil să nu mă fi exprimat corect, zise Juliana și își roti mâna într-un gest sugestiv. Când ți-e rău... În italiană se spune *vomitare*.

Ochii femeii aproape ieșiră din orbite, apoi se înroși toată.

– Ah. Văd c-ai înțeles.

– Da. Am înțeles. Lady Penelope scutură din cap. Nu. Nu mă pregătesc să dau la rațe. Sau nu cred.

Juliana încuviință din cap.

– *Bene*. Arată spre un scaun de lângă ea. Pot?

Fruntea Poamei se încreți. Era evident că nu i se întâmpla prea des să poarte astfel de conversații.

Chiar dacă ar fi vrut să refuze, era prea politicoasă.

– Te rog!

Juliana se așeză și flutură din mână.

– Vezi-ți de ce făceai. Se opri. Ce făceai?

Penelope se uită spre vasul cu apă, apoi intersectă privirea curioasă a Julianei.

– Asta fac eu când vreau să mă liniștesc.

– Te speli pe mâini?

Penelope schiță un zâmbet autodepreciativ.

– E caraghios.

Juliana clătină din cap că nu.

– Eu conjug verbe.

– În italiană?

- În latină. Și în engleză.
Penelope păru interesată de idee.

- Și funcționează?

„Perfect, mai puțin în cazul lui Leighton.“

- În majoritatea cazurilor.

- O să încerc și eu.

- De ce vrei să te calmezi?

Penelope ridică un dreptunghi mare de pânză și se șterse pe mâini.

- N-am un motiv anume.

Juliana râse de tentativa ei de a minți.

- Nu vreau să te jignesc, Lady Penelope, dar nu te pricepi prea bine să-ți ascunzi sentimentele.

Penelope o privi drept în ochi.

- Spui exact ce gândești, nu?

Juliana înălță ușor din umeri.

- Când ai o reputație ca a mea, nu prea mai e nevoie să-ți alegi cuvintele cu grijă. Din cauza balului ești nervoasă?

Penelope își mută privirea înspre oglindă, unde își găsi imaginea reflectată.

- Printre altele.

- Păi, te înțeleg perfect. Balurile sunt niște chestii îngrozitoare. Nu am habar de ce sunt atât de apreciate. Numai șoapte supărătoare și dansuri prostești.

Penelope întâlni în oglindă privirea Julianei.

- Cred că balul din seara asta va fi de pomină.

- Te referi la bârfele legate de mama mea?

- Printre altele. Juliana așteaptă foarte curioasă ca Penelope să-și ducă vorba până la capăt. În seara asta se va anunța logodna mea.

Deși n-ar fi trebuit să fie o surpriză pentru Juliana, cuvintele o izbiră cu putere.

El își anunța logodna în seara asta.

- Logodna ta cu cine? Știa că n-ar fi trebuit să o întrebe așa ceva.

Nu se putuse abține. Latura ei sadică voia să audă răspunsul din gura acestei femei - de la viitoarea lui soție.

- Cu ducele de Leighton.

Se așteptase să-i audă numele, dar tot se simți devastată.

– O să te căsătorești cu ducele de Leighton. „Taci odată.“ Te-a cerut de soție.

Penelope încuviință din cap, pierdută în propriile gânduri, iar zulfii bălai îi pendulară exact ca ai păpușilor din copilăria Julianeii.

– În dimineața asta.

Juliana își înghiți nodul care i se pusese în gât. Era clar că luase această decizie radicală în momentul în care părăsise reședința Ralston cu o seară în urmă – după ce scăpase la limită de o căsătorie nefericită și nedorită cu Juliana... se asigurase că urma să aibă una fericită cu...

„Altcineva.“

Ca o ironie cumplită a sorții, Juliana era prezentă la balul de logodnă.

Iar între timp reputația familiei ei era terfelită toată.

Își aminti în final de maniere.

– Cât de... fericită... trebuie să fi!

– Da. Cred că ar trebui să fiu fericită.

Nu părea deloc fericită.

Dimpotrivă, ochii i se umeziră și părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Julianeii i se făcu milă de biata femeie.

De femeia aceasta, care urma să se mărite cu Simon.

– Nu vrei să te măriți cu el.

Penelope avu nevoie de ceva timp până reuși să se adune. Juliana se uită ca vrăjită cum lacrimile i se evaporară complet, ochii reveniră la nuanța obișnuită de albastru porțelan, iar pe chip îi apărură un zâmbet larg. Trase o gură mare de aer.

– Ducele de Leighton e un om bun. E o uniune fericită.

Julianeii nu-i scăpă faptul că Penelope nu-i răspunsese la întrebare. Ridică dintr-o sprânceană.

– Ești exact ca ei.

Penelope se încruntă nedumerită.

– Ca ei?

Juliana gesticulă spre salonul de dincolo de ușă și spre sala de bal.

– Englezii.

Penelope clipi mirată.

– Eu *sunt* englezoaică.

– Da, ești. Juliana o privi intens câteva momente. El *este* un om bun.

– O să-mi fie un soț bun.

Juliana își dădu ochii peste cap.

– N-aș exagera chiar așa mult. E arogant, n-are pic de tact și vrea ca toate să fie făcute în stilul lui rece și calculat.

„Trebuie să încetez imediat.“ Simon avea să se însoare cu Lady Penelope. Nu era treaba Julianeii să se implice.

Urmă o pauză prelungită în care Penelope luă aminte la vorbele ei, timp în care Juliana începu să-și regrete discursul. Tocmai voia să-și ceară scuze, când Penelope îi spuse:

– Așa și trebuie să fie un mariaj.

Declarația aceasta simplă, rostită ca și cum ar fi fost un fapt irefutabil, reuși să o scoată din minți pe Juliana. Se ridică de pe scaun pentru că nu mai avea stare.

– Ce-i cu voi, englezii? Vorbiți despre căsătorie de parcă ar fi un aranjament de afaceri.

– Păi, *este* un aranjament de afaceri, răspunse cu simplitate Penelope.

– Păi, și cu dragostea cum rămâne?

– Sunt convinsă că... în timp... vom ajunge să simțim o anumită... atracție reciprocă.

Juliana izbucni într-un râs isteric.

– Și eu am ajuns să simt o anumită atracție pentru prăjitura cu mere, dar nu vreau să mă mărit cu ea. Penelope nici nu zâmbi măcar. Și pasiunea?

Penelope scutură din cap.

– Într-o căsnicie tipic englezească nu e loc și pentru pasiune.

Juliana înmărmuri la auzul acestor cuvinte, ecou de la alt bal. Alt aristocrat.

– Și-a spus el asta?

– Nu, dar... așa se cuvine.

Dintr-odată, încăperea se micșoră, aerul deveni îmbâcsit, iar Juliana simți că se sufocă. Penelope era perfectă pentru Simon. N-avea să-l provoace în nici un fel, avea să-i facă odrasle frumoase cu părul bălai, să-i găzduiască dineurile, în timp ce el avea să-și

trăiască liniștit viața, la adăpost de scandal, necomplicată de pasiune.

Juliana n-avusese nici o șansă cu el.

De abia acum, când adevărul gol-goluț ajunsese până la ea, înțelese cât de mult își dorise să aibă o șansă.

„Într-o căsnicie tipic englezească nu e loc și pentru pasiune.“

Se întoarse să plece.

– Bine măcar că din punctul ăsta de vedere vă potriviți perfect.

Chiar când Juliana ajunsese la ieșirea spre salonul mare, lui Penelope îi reveni glasul.

– Să știi că nu e ușor. Crezi că englezoaicele nu își doresc să aibă parte de dragoste? Ba sigur că da. Dar nu suntem crescute pentru dragoste. Suntem crescute pentru reputație. Pentru loialitate. Suntem crescute să întoarcem spatele pasiunii și să îmbrățișăm siguranța. E acesta subiect de romane? Nu. Ne place? Nu contează. E datoria noastră.

Juliana analiză toate aceste cuvinte. Datorie. Reputație. Siguranță. N-avea să înțeleagă niciodată această lume, această cultură. Nu avea să fie niciodată una de-a lor. Și exact aceste lucruri o separau. Întotdeauna avea să le dea subiecte de șușotit.

Nu avea să se ridice niciodată la nivelul *lui*.

Nu la același nivel cu această englezoaică dârză.

Durerea îi reveni, și, înainte să apuce să se scuze, Penelope îi zâmbi cu delicatețe.

– Lăsăm dragostea pe seama italienilor.

– Nu sunt sigură că o vrem. Conversația luase sfârșit. Felicitările mele, Lady Penelope!

O lăsă pe Penelope cu vasul și cu viitorul ei și se duse în sala principală, unde ignoră grupurile de femei strânse acolo cu capetele plecate într-un singur scop, însăși esența balurilor – bîrfă și modă.

– Am auzit că s-a întors și se jură că n-a fost niciodată în Italia.

Cuvintele se ridicară pe deasupra celorlalte șoapte, menite să fie auzite. Menite să rănească și să incite.

Iar Juliana nu se putu abține.

Se întoarse și o văzu pe Lady Sparrow în mijlocul susținătoarelor ei. Îi zâmbi cu superioritate, ca o viperă gata să atace, apoi o privi în ochi pe Juliana și îi spuse cu răutate:

– Ceea ce înseamnă că cineva nu e cine pretinde a fi.

Aluzia aceasta stârni un val de suspine. Să insinuezi nelegitimitatea cuiva era cea mai înaltă formă de insultă. Iar să faci așa ceva cu persoana respectivă de față...

„Fără întâmplări dramatice în seara asta. Familia nu are nevoie de așa ceva.“

Pe Sparrow¹ ar fi putut s-o cheme mai bine Vulture². Îi dădea târcoale de parcă ar fi mirosit un stârv.

– Pentru că nu m-ar mira să fi auzit că poate găsi aici bani și un titlu. Ce vreau eu să spun e că nu știm nimic despre ea. Poate n-are nici o legătură cu Italia. Dacă e cu totul altcineva decât pretinde?

Juliana voia să se întoarcă și să-i demonstreze cât de italiancă era. Cu cuvinte josnice și murdare care să-i pârjolească urechile.

Dar ce rezolva cu asta?

Nu le putea face să o accepte. Nu i-ar ușura seara sau reuniunile care aveau să urmeze. Nu ar îndepărta scandalul asociat cu numele pe care îl purta și nici nu ar ridica-o în ochii lor.

În ochii lui.

Nu, se înșela. Nu avea legătură cu el.

Sau avea?

Nu era și el unul dintre ei? Nu o judecase și el la fel ca toți ceilalți? Nu se aștepta el ca ea să stârnească un scandal oriunde se ducea?

Nu îi dovedise ea că așa era?

– Altcineva?

– Țigancă?

– Spanioloaică?

Dacă n-ar fi fost așa furioasă, ar fi râs de tonul cu care fusese pronunțat ultimul cuvânt, de parcă ar fi fost sinonim cu *vrăjitoare*. Cu spaniolii ce mai aveau?

¹ În engleză, în original, sparrow înseamnă „vrabie“. (n.tr.)

² În engleză, în original, vulture înseamnă „vultur, pasăre de pradă“. (n.tr.)

- Am putea să o întrebăm chiar pe ea, zise Lady Sparrow, și tot grupul se întoarse spre Juliana, fiecare dintre femei zâmbind mai perfid decât cea de lângă ea.

Asta o aștepta de acum încolo.

Asta însemna să fi înconjurat de scandal - de scandal adevărat, nu o pată îndoielnică pusă asupra reputației tale pentru simplul fapt că ești italian sau că spui lucrurilor pe nume, sau ești lipsit de tact, sau pentru că nu vrei să te supui regulilor lor stupide.

„De asta îi era lui teamă.“

Acum, că le studia zâmbetele viclene, le citea răutatea în ochi, nici nu îl putea invinováți pentru asta.

Până și ea s-ar fi măritat cu Poama în aceste condiții.

Fu inundată de valuri de mânie și de jenă și îi veni să țipe, să își iasă din fire și să arunce cu ceva în femeile acelea oribile. Toți mușchii i se încordară, arzând de dorința de a ceda. Era însă de opt luni în Londra și între timp învățase că pe lume erau lucruri mult mai dureroase decât loviturile fizice.

Și se cam săturase.

Așa că se întoarse și se studie în oglindă, își aranjă teatral o șuviță la locul ei, apoi se întoarse spre ele cu cea mai plictisită mină de care era în stare.

- Știți la fel de bine ca mine, Lady Sparrow, că sunt orice dume-neata și - făcu un gest de lehamite spre grup - harpiile dumitale decideți să spuneți că sunt. Italiancă, spanioloaică, țigancă, spiriduș. N-am nimic de obiectat... atâta vreme cât nu mă acuzați că sunt englezoaică. Le privi chipurile șocate transformându-se pe măsură ce îi înțelegeau vorbele. Cu siguranță nu-i nimic mai rău pe lumea asta decât să fiu una de-a voastră.

El se prefăcuse că nu îi observase venirea.

La fel cum se prefăcuse că nu-i păsa când o văzuse râzând și dansând în brațele contelui de Allendale.

La fel cum se prefăcuse că nu număra minutele de când stătea în budoarul femeilor.

Între timp, simulase un mare interes pentru discuțiile din jurul lui - pentru opiniile bărbaților care de abia așteptau să-l aprobe, orice ar fi spus despre fondurile alocate armatei, și să intre în grațiile ducelui de Leighton.

Când o văzu însă cum iese tiptil din sala de bal și o ia pe coridorul lung și întunecat care ducea în spatele casei, unde numai Dumnezeu știa cine sau ce o mai aștepta, nu se mai putu preface.

Drept pentru care traversă sala de bal, îi trimise la plimbare politicos pe cei care îndrăzneau să-l abordeze pe drum și se ținu după Juliana prin cotloanele străvechii case a femeii cu care era logodit.

A celei de-a doua femei pe care o ceruse de nevastă în ultimele douăzeci și patru de ore.

Singura care îi acceptase cererea.

Juliana îl refuzase.

Încă nu-și revenise din șocul acestei realități ridicole.

Nici măcar *nu se gândise* la varianta măritişului cu el.

Se întorsese spre fratele ei și îi sugerase pe un ton pe care majoritatea oamenilor îl foloseau când se adresau copiilor și servitorilor că Simon Pearson, cel de-al unsprezecelea duce de Leighton, habar n-avea ce vorbea.

De parcă el nu făcea altceva decât să ceară de nevastă pe oricine îi cădea la îndemână.

Ar fi trebuit să fie mai mult decât încântat de turnura pe care o luaseră lucrurile... La urma urmelor, intraseră în sfârșit pe făgașul normal. În foarte scurt timp avea să se însoare cu ireproșabila Lady Penelope, ocazie cu care familiile lor aveau să se alieze, întărindu-și astfel oficial poziția în așteptarea furtunii care urma să lovească odată cu începerea scandalului.

Trecu pe lângă câteva uși închise și încuiate și, înainte ca pasajul să vireze la dreapta, se opri într-o beznă absolută și așteptă să se obișnuiască puțin cu întunericul. De îndată ce reuși să deslușească conturul ușilor, porni mai departe.

Ar fi trebuit să se considere cel mai norocos bărbat că reușise să evite uniunea dezastruoasă cu Juliana Fiori.

Ar trebui să mulțumească în genunchi Cerului că scăpase ca prin urechile acului.

Dar uite că, în loc de toate acestea, se ținea după ea prin beznă.

Nu-i plăcea metafora.

Era o vrăjitoare.

I se păruse atât de fragilă când o văzuse în boxa aceea micuță țesălându-și calul și muștrulindu-se pe un ton aspru.

Ce bărbat ar fi putut rezista unei asemenea imagini?

Ralston îl considerase pe *Leighton* vinovat, bărbatul cu câțiva ani mai în vârstă gata să profite de o fată de douăzeci și ceva de ani. Desigur, Simon își intrase în rol... și se lăsase pocnit și acuzat – și o ceruse de nevastă.

Și, oricât ar fi încercat să se convingă pe sine că procedase așa doar dintr-un simț dezvoltat de corectitudine, adevărul era că în acel moment făcuse asta pentru că o dorea. Voise să o facă a lui și să termine ce începuseră.

Sărutul acela fusese o experiență cu totul nouă pentru el. Moliciunea pielii ei, senzația dată de degetele ei prin părul lui, felul în care reușise să-l stârnească cu un simplu suspin, excitarea dure-roasă din clipa când își adusesese aminte cum îi șoptise ea numele, felul în care îl implorase să guste din...

Deschise o ușă și se uită în camera întunecată. Așteptă, ascultă. Nu era aici. Închise ușa și înjură.

Nu se mai simțise niciodată așa. Nu fusese niciodată vlăguit de frustrare sau de dorință, sau de...

Pasiune.

Îngheteț și scutură alarmat din cap.

Ce făcea?

Încă puțin și logodna lui cu Lady Penelope avea să fie făcută publică... porțile urmau să se închidă și să-i ferece toate celelalte drumuri cu excepția acestuia – drumul spre viitoarea ducasă și spre viața lor împreună. Iar acum urmărea o altă femeie pe un hol întunecat.

Sosise vremea să își aducă aminte cine era.

„Penelope ar fi o nevastă pe cinste. Și o ducasă excelentă.“

Îl străfulgeră un gând – nu Penelope. Nimic din ce avea Penelope. Păr de abanos și ochi ca ai Mării Egee. Buze pline și coapte care-i șopteau numele ca pe o rugăciune. Un răs care îl urmărise purtat de vânt atunci când Juliana călărise alături de el în Hyde Park, îl necăjise la dineu, pe străzile Londrei, în grajd.

Trăia cu pasiune. Și putea iubi cu pasiune.

Refuză să ia în calcul așa ceva.

Nu era potrivită pentru el.

Se întoarse pe călcâie. Hotărât. Văzu o luminiță în întuneric, care îi marca drumul înapoi spre sala de bal. O luă pe acel coridor.

Chiar atunci o auzi din umbră.

- Simon?

Prenumele lui, pronunțat în italiana ei ritmată, marcat de uimire, era chemarea unei sirene.

Se întoarse spre ea.

- Ce vrei să...

O apucă de umeri, o împinse în prima încăpere și închise ușa în urma lor, sigilându-se în sala de muzică.

Ea se retrase spre bovindoul spațios prin care pătrundeau în voie razele argintii ale lunii, dar nu apucă să facă decât câțiva pași înainte să dea peste un violoncel. Înjură în șoaptă în italiană, deși numai șoaptă nu se chema, și se întinse să-l prindă înainte să se prăbușească pe podea.

Dacă n-ar fi fost atât de supărat pe ea pentru că îi cotropise spațiul, gândurile și *viața*, ar fi izbucnit în râs.

Acum însă era preocupat de faptul că fratele ei i-ar fi scos cu bucurie maștele dacă îi descoperea în postura asta, despre care n-ar fi crezut nici în ruptul capului că era pur întâmplătoare.

Femeia asta era imposibilă.

Iar el era emoționat că se afla aici.

Asta era o problemă.

- De ce mă urmărești pe un hol întunecat? șuieră ea.

- De ce *umbli* pe un hol întunecat?

- Voiam să am un pic de liniște! Se întoarse cu spatele și se îndreptă spre fereastră, bombănind în italiană. Există vreun locșor în tot orașul ăsta care să nu fie *infestat* de prezența ta?

Simon nu se clinti din loc, savurând în tăcere agitația ei. Așa, să nu fie el singurul care să se enerveze.

- Tu ești cea care nu are ce căuta aici, nu eu.

- De ce, odată cu mireasa, primești și casa asta? i-o întoarse ea în italiană, apoi trecu înapoi la engleză. Și cum de vorbești atât de bine italiana?

- Sunt de părere că ori faci un lucru foarte bine, ori nu-l mai faci deloc.

Ea îi aruncă o privire chinuită.

- Păi, ce puteai tu să zici?!

Liniște prelungă.

- Dante.

- Ce-i cu el?

Tonul ei țâfnos îl făcu să zâmbească în colțul gurii.

- Îmi place foarte tare. De aceea am învățat italiana.

Se întoarse spre el, iar părul îi lucea cu sclipiri argintii și gâtul lung îi părea de porțelan sub clarul lunii.

- Ai învățat italiană pentru Dante.

- Da.

Își îndreptă atenția către grădina de dincolo de geam.

- N-ar trebui să mă mir. Uneori și eu sunt de părere că *lumea bună* e o adunătură din iad.

El râse. Nu se putuse abține. Uneori era extraordinară. Atunci când nu era enervantă.

- N-ar trebui să fii la bal, și nu aici, pitic în întuneric?

- Cred că vrei să spui pitit.

Așeză iritată o partitură muzicală pe raft.

- Da, bine. Pitit. E un cuvânt caraghios, oricum.

Era un cuvânt caraghios, dar îi plăcea cum îl zicea ea.

Îi plăcea felul în care spunea multe lucruri.

Nu că ar fi avut vreun drept să se lase încântat de ceva legat de ea.

- Ce faci aici? o iscodi el.

Juliana se așeză pe bancheta din fața pianului, de unde încercă să răzbată cu privirea până la el.

- Voiam să fiu singură.

Onestitatea ei îl lăsă cu gura căscată.

- De ce?

Scutură din cap.

- Nimic important.

Ba acum, dintr-odată, nimic nu mai părea atât de important. Rămase pe loc, știind că nu trebuia să se apropie de ea.

Dar se apropie oricum.

- Bârfele, spuse ea.

Sigur că din cauza bârfelor. Cu siguranță fusese afectată de ele.

Juliana râse într-o doară și îi făcu loc pe banchetă. Mișcarea fu foarte naturală – ca și cum nici n-ar fi stat pe gânduri.

Ca și cum acolo era locul lui.

Se așeză, conștient că nu era deloc o idee bună.

Conștient că avea să se întâmple iar ceva dacă stătea așa aproape de ea.

– Se pare că nu sunt fiica ei, ci o țigancă vicleană care ți-a pus lâna pe ochi. Zâmbi și îndrăzni în sfârșit să îl privească direct.

În momentul acela chiar semăna cu o țigancă cu șuvițe argintii în păr și cu un surâs blând și trist în ochii ei frumoși albaștri ce păreau negri pe întuneric. Era fermecătoare.

El înghiți în sec.

– Vălul.

Ea părea derutată.

– Vălul?

– Care ți-a pus vălul pe ochi, o corectă el, și parcă îl mâncau degetele să îi dea la o parte șuvița care îi atârna pe lângă tâmplă. Ai zis lâna.

Ea își înclină capul și-și lungi gâtul, gândindu-se la acea expresie.

– În italiană e *lana*. M-am încurcat.

– Știu.

Și el se simțea încurcat.

Juliana oftă.

– Nu o să fiu niciodată ca tine.

– Pentru că nu știi care e diferența între două cuvinte? o tachi-nă el.

Nu voia să o vadă tristă. Nu acum. Nu în clipa asta liniștită, înainte ca totul să se schimbe.

Îi zâmbi.

– Printre altele.

Se priviră îndelung, iar el făcu eforturi uriașe să se abțină să o atingă. Să își plimbe degetele pe pielea ei netedă, să o tragă spre el și să termine ce începuseră cu o seară în urmă. Ea intui

ceva, pentru că rupse această conexiune și se întoarse în partea cealaltă.

– Carevasăzică ești logodit.

El nu voia să vorbească despre asta. Nu voia ca acest lucru să devină realitate. Nu aici.

– Sunt.

– Iar anunțul se va face în seara asta.

– Se va face.

Îl privi din nou drept în ochi.

– Până la urmă ți-ai atins scopul de a avea un mariaj perfect englezesc.

Simon se lăsă pe spate și își întinse picioarele lungi în față.

– Te miră acest fapt?

Ea ridică ușor, cu eleganță, un umăr. Lui începea să-i placă acest gest care spunea atât de multe.

– A fost un joc pe care nu aveam nici o șansă să-l câștig.

De data asta el fu cel care se miră.

– Te recunoști înfrântă?

– Cred că da. Declar rămășagul anulat.

Exact asta se așteptase din partea ei. Își dorise ca ea să renunțe la rămășag.

– Nu prea mai semeni cu războinica pe care am cunoscut-o eu.

Juliana zâmbi cu tristețe.

– Nu prea mai sunt așa războinică acum.

Leighton se încruntă.

– De ce?

– Eu...

Se opri.

Simon și-ar fi dat toată averea numai să audă și restul propoziției.

– Tu...? o îmboldi el.

– A ajuns să-mi pese mult prea mult de consecințe.

Leighton încrămeni, o studie cu mare atenție, sesiză greutatea cu care își înghițea saliva, felul în care se juca agitată cu un ornament de pe rochia ei trandafirie.

– Ce vrei să spui?

- Nimic. Nu se uită spre el, dar mai clătină o dată din cap. Îmi pare rău că ai simțit că trebuie să mă supraveghezi. Îmi pare rău că Gabriel te-a lovit. Îmi pare rău că am devenit ceva ce... regreti.

„Ceva ce regreti.“

Cuvântul îl duru mult mai rău decât orice lovitură primită de la Ralston.

Simțise multe pentru ea în ultimele săptămâni... în ultimele luni. Dar nu regretase niciodată nimic.

- Juliana...

Îi rosti cu greutate numele și se întinse spre ea, știind că, odată ce punea mâna pe ea, risca să nu-i mai dea drumul.

Juliana se ridică înainte ca el să o atingă.

- Dacă ne găsește cineva, o să iasă urât. Trebuie să plec.

Se ridică și el.

- Juliana. Stai!

Se întoarse spre el, făcu un pas înapoi în întuneric, la o distanță sigură de el.

- Noi doi nu trebuie să vorbim. Nici să ne vedem, zise ea cu obidă, de parcă ar fi putut ridica din vorbe un zid între ei.

- E cam târziu să ne mai gândim la asta.

Păși spre ea. Ea se dădu în spate.

- Ralston o să mă caute.

Simon mai făcu un pas spre ea.

- Ralston poate să aștepte.

Ea se dădu mai repede în spate.

- Și tu ai o logodnică de cerut de nevastă.

- Și ea poate să mai aștepte.

Juliana se opri și-și recăpătă stăpânirea de sine.

- Nu, nu poate.

El nu voia să vorbească despre Penelope. Ajunse lângă ea, față în față.

- Explică-mi ce vrei să spui, îi ceru el cu o șoaptă mohorâtă.

- Eu...

Își coborî privirea, iar el rămase cu ochii la creștetul ei. Ar fi vrut să-și ingroape fața în buclele acelea, să o miroasă și să o simtă.

Dar mai întâi trebuia să-i explice.

- Tu...? o îmboldi.

Trecu o veșnicie până când ea se hotărî să vorbească - atât de mult încât deja nu se mai aștepta să o facă. Juliana trase adânc aer în piept și spuse:

- Ți-am spus să nu mă faci să te plac.

Cuvintele ei arătau că se recunoștea înfrântă.

- Mă placi? Se uită în sus spre el, iar în ochii albaștri i se reflectă toată lumina de la fereastra din spatele lui, iar lui i se tăie răsufierea de cât de frumoasă era. O mângâie pe obraz cu dosul palmei. Ea închise ochii.

- Da, șopti ea cu jale și foarte, foarte încet. Nu știu de ce. Ești un om îngrozitor. Se sprijini de el. Ești arogant și enervant, și plin de toane.

- Nu am toane, zise el și îi ridică fața spre el ca s-o vadă mai bine. Cum ea îl privi neîncrezătoare, el se corectă. Doar când sunt în preajma ta.

- Ai impresia că ești cel mai important om din toată Anglia, continuă ea, vocea ei răsunând firav în întuneric, punctată doar de intonație atunci când degetele lui îi traseră conturul maxilarului. Trăiești cu impresia că ai tot timpul dreptate. Ai impresia că le știi pe toate...

Avea o piele atât de catifelată.

Ar fi trebuit să iasă din cameră. Nu trebuia să stea aici, singur cu ea. Dacă îi prindea cineva, reputația ei avea să fie distrusă, iar lui nu-i rămânea decât să o părăsească definitiv. Era logodit de doar câteva ore.

Totul era o greșeală.

Ar trebui să plece.

Un gentleman ar pleca.

- Ai spus totul cu „arogant“.

O mângâie pe gât.

- Eu... Suspină când el o sărută cu delicatețe la baza gâtului. Credeam că ai nevoie de explicații suplimentare.

- Mmm, zise el, ajungând la umăr. Excelent argument. Continuă!

Juliana inspiră cu nesaț în momentul în care buzele și limba lui porniră în sus de-a lungul gâtului ei.

- Despre ce vorbeam?

Îi zâmbi din dreptul urechii, după care îi prinse lobul moale și catifelat între dinți.

- Îmi enumerai motivele pentru care ar trebui să nu mă placi.

- Oh! Exclamația se transformă într-un geamăt când îi linse pielea sensibilă a urechii. Senzația o făcu să se strângă singură în brațe. Da. Păi da. Alea erau motivele principale.

- Dar, cu toate astea, tot mă placi. Își schimbă poziția și depuse cu gingășie săruturi pe marginea rochiei, înaintând încet în jos pe piele, în timp ce pieptul ei se ridica și se lăsa ritmic. Nu îi răspunse un timp, iar el își strecură un deget pe sub mătase și mângâie și căută până găsi părțicica aceea tare din ea care îl aștepta. Juliana?

- Da, naiba să te ia, te plac.

O recompensă trăgându-i rochia în jos, dezvelindu-i sânii cu vârfuri trandafirii în lumina lunii.

- Ar trebui să-ți spun ceva, șopti el cuvintele care veneau de undeva de departe.

- Da?

Îi suflă un șuvoi de aer rece peste sfârcul țuguiat, savurând felul în care se întări și mai tare, cerșind după gura lui.

În seara asta avea să guste din ea.

O singură dată, după care putea să-și vadă de existența lui serioasă și respectabilă.

O singură dată.

Un val de plăcere îl inundă, iar gândul îl excită peste măsură.

- Simon, suspină ea. Mă torturezi.

Îi prinse sânul perfect în palmă și începu să descrie cercuri în jurul vârfului, delectându-se cu modul în care ea se preda senzației.

- Ce e? întrebă ea, cu vorbele sacadate de plăcerea resimțită.

- Ce e? repetă el.

- Ce-ar trebui să știi?

El îi zâmbi și o privi în ochi - ochi pe jumătate închiși și minunați.

Să mai guste un pic din ea. Pentru *ultima* oară.

- Și mie îmi place de tine.

Capitolul 12

Muzica este sunetul zeilor.

O lady rafinată știe să cânte divin la pian.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Am primit asigurări că încă mai este timp pentru nunta sezonului...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Fără să pună capăt dezmierdărilor, o ridică în brațe, o întoarse și o puse la loc pe bancheta de lângă pian. O lăsă pe lemnul tare și îngenunche în fața ei, îi cuprinse fața între palme și o sărută.

Măinile i se duseră automat la sânii ei, pe care îi ridică, îi dezgoli, le mângâie sfârcurile, ciupind ușor, până când o auzi suspinând, după care, mulțumit de reacția ei, îi oferii tot ce nu știuse că dorea. Ea îi șopti numele când el îi supse vârful crenelat al unui sân, înfiorând-o din cap până în picioare. Își afundă degetele în părul lui auriu și îl ținu captiv lipit de locul prin a cărui atingere el îi răvășea devastator carnea și simțurile.

Simon gemu când îi simți mâinile în păr, iar sunetul o umplu de plăcere.

Știa că nu ar trebui să-l lase.

Știa că risca totul.

Nu îi păsa.

Atât timp cât nu se oprea.

O strânse lângă el, îi dezmierdă sânii cu buzele și cu limba și o tachină cu mușcăături fine, în timp ce mâinile îi colindară pe tot trupul, trăgând-o aproape, din ce în ce mai aproape, până când ea avu impresia că deveniseră unul.

– Simon... îi șopti ea numele din nou, iar el își înălță capul și o săgetă cu privirea de foc.

– Dumnezeule, Juliana! Își întinse mâna să o mângâie pe obraz, iar ea se întoarse cu un zvâcnet și depuse un sărut cald

și lent pe buricul degetului mare, după care desenă un cerc cu limba și îl mușcă încet.

El gemu și o trase să o sărute, de data asta mai degrabă revendicativ decât delicat. Când el puse capăt sărutului, găfăiau amândoi; mâinile ei își croiră drum pe sub haină până pe pieptul amplu și ferm.

- Vreau... începu ea, dar se întrerupse brusc pentru că el își reîndreptase atenția către sâni, îi luă un sfârc între buze și îi rotii vârful întărit între limbă și dinți până o făcu să-și piardă mințile.

După ce îi dădu drumul, îi adresă un zâmbet rapace, iar ea nu se putu abține să nu se întindă înspre el, să-și lase degetele să-i mângâie buzele - ca și cum ar fi putut astfel să-și întipărească zâmbetul lui pe piele. El îi prinse buricele degetului mare în gură și îl supse până când o făcu iar să geamă.

- Ce dorești, dragoste?

Cuvântul de alint îi înlănțui, iar ea simțea că înnebunește de dorință... Îl dorea cu ardoare. Îl dorea, însă nu doar aici, în locul acesta întunecat și retras... Îl dorea pentru mai mult de două săptămâni...

„Vreau să mă dorești.“

„Să mă alegi.“

- Să vii mai aproape. Își desfăcu picioarele, știind că se comporta ca o destrăbălată. Știind că, dacă erau prinși, viața ei avea să fie distrusă, iar el avea s-o părăsească pentru viitoarea lui mireasă. Dar nu îi păsa. Voia să îl simtă lângă ea. Nu îi păsa dacă erau atâtea straturi de materiale textile între ei. Nu îi păsa dacă nu aveau să fie niciodată atât de apropiați pe cât își dorea ea.

El închise ochii o secundă, de parcă ar fi încercat să se împotrivească, iar pentru o clipă ea crezu că avea s-o refuze. Dar, când îi redeschise, Juliana văzu dorință în adâncurile acelea de chihlimbar, după care el gemu de plăcere și îi oferii ce își dorea, lipindu-se tot mai tare.

- Ești sirena mea, spuse el, trecând cu palmele peste coapsele și gambele ei, simțindu-i formele, chiar dacă rochia de mătase îi oprea de la ceea ce își doreau amândoi. Ești Circe a mea... vrăjitoarea mea... Nu îți pot rezista, oricât aș încerca. Ești un pericol care amenință să mă arunce dincolo de limite.

Mâinile lui îi ajunseră la glezne, iar ea se înfioră toată sub plăcerea aceea intensă dată instantaneu de atingerea lui. Pupilele i se dilatară.

- Simon, eu nu...

- Șșșt, zise el în timp ce el îi mângâia partea interioară a picioarelor, făcând-o să se simtă de parcă îi luaseră ciorapii foc. Îți explic imediat ce vreau să spun.

Ajunse cu degetele la marginea dantelată a jartierei, și gemură într-un glas când trupurile li se atinseră piele pe piele. Ea își strânse brusc picioarele, prinzându-i mâna între coapsele fierbinți.

Ea nu putea...

El nu ar trebui...

Simon se întinse și își lipi fruntea de fruntea ei.

- Juliana, lasă-mă să te ating.

Cum să poată să reziste unei asemenea tentații?

Se relaxă și-și desfăcu picioarele, convinsă că se comporta ca o depravată.

Dar nu-i păsa.

El zâmbi, iar mâinile îi alunecară din ce în ce mai sus.

- Nu porți lenjerie.

Juliana scutură din cap și de abia putu îngăima câteva cuvinte.

- Nu-mi place. Noi în Italia nu purtăm.

El îi cuprinse gura într-un sărut viclean.

- Ți-am mai spus vreodată cât de mult îi ador pe italieni?

Sentimentul, atât de diferit de ce le aduseseră disputele aprinse dintre ei doi, o făcu să râdă. Degetele lui ajunseră la miezul ei, atinseră ușor puful moale, despărțiră, căutară și trimiseră un val cotropitor de senzații prin tot trupul ei. Iar râsul i se preschimbă într-un geamăt.

Gura lui îi urcă la ureche și îi șopti cuvinte imorale în timp ce degetele continuă să caute. *Găsiră*. Ea nu mai știa ce voia. Doar să...

- Simon... șopti ea.

El își strecură un deget adânc în ea, iar ea închise ochii și se lăsa pe spate, făcând clapele pianului să cânte.

Da, șopti ea, jenată și îndrăzneță deopotrivă.

- Da, repetă el și-i mai strecură un deget, în timp ce cu degetul mare descria pervers și minunat cercuri în jurul pliurilor aceluia ascunse.

Juliana își mușcă buza.

- Oprește-te... nu te opri!

Zâmbetul lui Leighton era larg și pervers.

- Ce variantă alegi?

Se avântă mai adânc, iar ea îl înhăță de braț.

- Nu. Nu te opri, șopti ea.

El clătină din cap, sorbind-o din priviri.

- Nici să vreau n-aș putea.

Privindu-se fix, se lăsă condus de mișcarea șoldurilor ei, acompaniați de sunetele ușor discordante ale pianului de sub ea. Totul în jurul ei păli, cu excepția atingerii lui, a mușchilor mâinii lui, puternici și încordați, a felului glorios în care o atingea, purtând-o din ce în ce mai rapid către ceva ce ea nu înțelegea și în care nu avea încredere deplină.

Se ridică și îl văzu acolo, iar el îi cuprinse chipul cu o palmă ca să o sărute.

- Sunt aici, îi șopti el.

Chiar era?

Se încordă toată, scutură din cap, gonind cu toată ființa spre plăcere.

- Nu. Simon...

- Lasă-mă, Juliana. Cererea lui îi sfărâmă orice umbră de împotrivire. Suspină din nou, iar el îi asaltă iarăși buzele, alimentându-i dorința aceea de nesuportat de mai mult, de *el*, acolo unde și-l dorea așa cum nu crezuse vreodată că se poate dori, singura ancoră în furtuna aceasta de senzații fiind ochii lui de chihlimbar.

După ce îi stoarse și ultimul strop de plăcere, o sărută cu blândețe pe obraz și îi aranjă fustele, apoi o trase spre el în vreme ce ea încerca să se adune. O ținu așa, fără să-i spună nimic și fără să se miște câteva minute. Cinci. Poate mai mult.

Până când ea își aduse aminte unde erau.

Și de ce.

Îl împinse la o parte, departe de ea.

- Trebuie să mă întorc.

Se ridică și se întrebă în gând câte mai putea îndura în seara asta interminabilă.

Și de-abia acum avea să înceapă greul.

– Juliana, zise el pe un ton rugător, dintr-un motiv care ei îi scăpa. Așteptă cu nerăbdare ca el să spună ceva care să o liniștească. Ceva care să îndrepte lucrurile.

Văzând că el n-are de gând să mai adauge ceva, vorbi ea:

– Urmează să te însori.

Leighton își ridică mâinile. Rămase așa. Le coborî resemnat.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să... Ar fi trebuit să...

Tresări la auzul cuvintelor lui – nu se putu abține.

– Nu, șopti ea. Nu te scuza!

Se duse spre ușă, iar el nu mai spuse nimic până în momentul în care ea puse mâna pe clanță.

– Juliana. Nu pot... Se opri brusc. Reformulă. O să mă însor cu Lady Penelope. Nu am de ales.

Își reluase tonul acela glacial și autoritar.

Juliana își sprijini capul de ușa rece de mahon, atât de lipită de ea, că simți mirosul tare al esenței lemnului.

Tot el fu cel care vorbi:

– Sunt lucruri pe care tu nu le înțelegi. Trebuie să mă însor.

Juliana își lipi palma de ușă ca să reziste tentației îngrozitoare de a i se arunca la picioare și a-l implora să o aibă. Nu. Avea o brumă de orgoliu. Exista o singură cale prin care putea supraviețui. Trebuia să-și păstreze demnitatea intactă.

– Bineînțeles că trebuie, șopti ea.

– Nu înțelegi.

– Ai dreptate. Nu înțeleg. Dar nu contează. Îți mulțumesc pentru lecție.

– Ce lecție?

Asta era șansa ca ea să aibă ultimul cuvânt.

Măcar așa să simtă că a câștigat.

– Că pasiunea nu este totul, nu? Era mândră de ea că reușise să vorbească degajat, că putuse să-i arunce vorbele ca și cum nici n-ar fi contat. Ca și cum nu i-ar fi întors tot universul cu fundul în sus.

Din nou.

Dar nu avu atâta stăpânire de sine cât să îl privească. Asta ar fi fost riscant.

Așa că deschise ușa și se strecură pe hol, fără a se simți însă deloc victorioasă.

Se simțea ca după o mare pierdere.

Și asta pentru că își încălcase cea mai importantă regulă.

Își dorise mai mult decât putea avea.

Îl dorise pe el, ba, mai mult, își dorise ca el să o dorească.

În numele a ceva mult mai de preț ca tradiția, mai îndrăznet decât reputația, mai important decât un titlu prostesc.

Juliana rămase în ușa sălii de bal, uitându-se la rochiile de mătase care făceau piruete, studînd mersul, dansul și stilul de a vorbi atît de plin de importanță al bărbaților, siluetele lungi și grațioase ale femeilor, care știau fără nici o îndoială că locul lor era acolo.

Aici nimic nu putea depăși ca importanță sfânta treime formată din tradiție, reputație și titlu.

Iar pentru cineva ca ea – care nu-și putea revendica nici una din cele trei –, cineva ca el – care beneficia automat de toate trei – era pur și simplu la o distanță mult prea mare.

Greșise și că îndrăznise să vrea să ajungă la el.

Nu îl putea avea.

Luă o gură mare de aer, pentru a se aduna.

Nu îl putea avea.

– Oh, bine că te-am găsit. Trebuie să vorbim, îi șopti Mariana, care răsărise brusc lângă ea. Se pare că situația noastră nu reprezintă singurul subiect de bârfă pe ordinea de zi.

Juliana se uită chiorăș la ea.

– Situația noastră?

Mariana îi aruncă o privire iritată.

– Hai, te rog, Juliana! Trebuie să renunți la ideea că ești sursa tuturor problemelor din familia noastră. Suntem o familie. E și povara noastră. Juliana nu avu timp să-i mulțumească, pentru că Mariana se și grăbi să continue: Se pare că o să mai aibă loc un eveniment major în seara asta. Unul care n-o să-ți placă. Leighton o să se...

– Știu, i-o reteză ea.

Nu mai putea îndura să audă din nou acele cuvinte. Nici măcar din partea prietenei ei.

- De unde știi?

- Mi-a spus el.

Mariana se încruntă brusc.

- Când?

Ridică din umăr, sperând ca asta să fie o explicație suficientă.

Nu era.

- Juliana Fiori! Când ți-a spus?

Ar fi trebuit să-i spună că știa de la Ralston. Sau că auzise la budoar. De obicei nu avea asemenea reacții.

De obicei nu avea inima zdrobită.

Nu avea inima zdrobită, nu?

Dar așa se simțea.

- Mai devreme.

- Când mai devreme?

- Mai devreme în seara asta.

Mariana țipă. Țipă de-adevăratalea.

Juliana tresări. *Ar fi trebuit să-i spună că seara trecută.*

Juliana se întoarse spre ea.

- Te rog nu mai insista.

- De ce ai fost cu Leighton mai devreme în seara asta?

„Fără un motiv anume, doar că am fost foarte aproape să distrug pianul din sala de muzică a casei viitoareii lui soții.“

Ridică iar din umeri.

- Juliana, să știi că e unul dintre cele mai enervante gesturi ale tale.

- Serios? Dar am așa multe...

- Te simți bine?

- Te referi la umăr? Da. Bine.

Mariana o privi cu ochii mișiți.

- Dinadins te arăți așa îndărătnică.

- E posibil.

Mariana se uită la ea. Se uită cu mare atenție la ea. Iar Juliana se neliniște pe dată. Privirea tinerei ducese se înmuie aproape instantaneu.

- Oh, Juliana, șopti ea. Nu te simți deloc bine, așa e?

Cuvintele acestea blânde și bune îi veniră de hac Julianei. Acum nu mai putea să respire, să înghită, iar toată energia și-o

consuma pentru a rezista tentației de a se arunca în brațele ei și-a izbucni în plâns.

Dar așa ceva nu putea face.

- Trebuie să plec.

- Vin cu tine.

- Nu! exclamă ea panicată. Respiră scurt și încercă să-și controleze tonul. Nu. Eu... Tu trebuie să rămâi.

Marianei nu-i plăcea să i se spună ce să facă. Juliana o văzu că ezită. Te rog, Mari.

- Bine. Dar pleci cu trăsura noastră.

Juliana se gândi o clipă.

- Eu... da. Așa facem. Plec cu trăsura voastră. Mari... Vocea i se sparse. Se urî pentru asta. Trebuie să plec. Acum. Înainte.

Înainte să se trezească nevoită să asiste la anunțarea logodnei, făcută în acest cadru îngrozitor și pervers.

Mariana încuviință o dată din cap.

- Sigur. Ne vedem afară. Este evident că nu te simți bine. Sunt sigură că te doare capul.

Juliana ar fi râs dacă i s-ar fi părut vreun pic amuzant.

Mariana o luă prîn mulțimea adunată pe marginea sălii de bal, cu Juliana pe urmele ei. De abia apucară să facă zece pași, când orchestra se opri, iar în dreptul podiumului unde stătuseră se stârni agitația. Conversația încetă, iar marchizul de Needham și Dolby, un om trupeș căruia îi cam plăcea să bea, tună:

- Atenție!

Juliana făcu greșeala să se uite spre podium. Îl văzu pe Simon, înalt și îngrozitor de chipeș - ducele perfect. Soțul perfect.

„Perfect.“

Mariana se întoarse spre ea cu ochii mari, iar Juliana o strânse de mână.

- Hai mai repede!

- Nu putem... Scutură din cap. O să ne vadă lumea.

Se panică, iar sala de bal se înclină în toate părțile, și i se făcu brusc greață. Nu puteau pleca, era adevărat. Dacă ar fi fugit, ar fi stârnit și mai multe bârfe. Nu acum. Nu când această logodnă abătea întru câțva atenția oamenilor de la scandalul lor. În momentul acela, își urî mama mai mult decât oricând. Închise ochii, știind ce urma. Neștiind însă cum să meargă mai departe.

Se întoarse spre podium, iar Mariana o luă de mână și o strânse, o stâncă într-un vârtej de groază.

Juliana ascultă în tăcere cum singurul bărbat pe care și-l dorise vreodată se promitea unei alte femei.

Din fericire, se termină foarte repede, după care vaeții începură să umble cu șampania printre invitații care își ridicau paharele și vocile în toasturi pentru fericitul cuplu. Nu remarcă nimeni că Mariana și Juliana refuzară politicos băutura și nici că, în momentul în care ducele de Leighton duse mâna viitoarei ducesse la buze, cele două se îndreptau spre ieșire.

Dură o eternitate până reușiră să se strecoare dincolo de ringul de dans; ajunse la ieșire, Juliana repetă greșeala de a se uita înapoi – ca să îi mai vadă o dată pe Simon și pe mireasa lui.

El se uita la ea.

Iar ea nu rezistă să nu îl soarbă din priviri – cu părul lui blond, maxilarul puternic, buze pline și cu privirea serioasă de chihlimbar care o făcuse să se simtă de parcă ar fi fost singura femeie din lume.

Bineînțeles că nu era singura femeie din lume.

Pentru că viitoarea lui mireasă stătea chiar lângă el.

Se întoarse și porni grăbită spre foaiet, de frică să nu i se facă rau dacă mai zăbovea în casa asta nenorocită. Din fericire, servitorii reședinței Dolby erau mereu pe fază, așa că unul dintre ei îi și deschisese ușa, iar ea dădu buzna afară cu lacrimi în ochi și cu Mariana în urma ei.

Simți aerul rece al nopții de octombrie și mulțumi Cerului. Era în siguranță...

Sau, mai bine zis, ar fi fost...

Dacă n-ar fi uitat de recoltă.

Constată prea târziu că scara rămăsese acoperită de roadele recoltei și deja era prea târziu ca să se mai oprească. Alunecase și se lovise cu piciorul de un dovleac mare și rotund, care reuși să dărâme toată piramida.

O auzi pe Mariana strigând-o pe nume în timp ce se rostogolea împreună cu un val de tărtăcuțe, cepe și dovlecei pe cele zece trepte – sau câte or fi fost –, aterizând în vârful mormanului. Decise ochii să se asigure că supraviețuise impactului și se văzu

înconjurată de legume – multe se spărseseră și împrôscaseră da-
lele de piatră.

Juliana se uită cum un nap, nu mai mare decât pumnul ei, se rostogoli pe lângă ea și se opri sub o trăsură care aștepta – încă un soldat căzut în masacrul comis de ea.

– Of, Dumnezeuule...

Se uită în sus și o văzu pe Mariana în capul scărilor, cu ochii bulbucăți spre ea și cu o mână acoperindu-și gura căscată. Lângă ea veniseră și doi valetți, care nu erau prea siguri de protocolul de urmat într-o asemenea situație.

Juliana nu se putu abține.

Începu să râdă.

Nu pe înfundate. Tare, în hohote pe care nu le mai putea ține în ea. Un răs care mai c-o lăsa fără suflare. Un răs care îi cuprindea toată tristețea și frustrarea, și furia, și supărarea.

Își șterse o lacrimă de pe obraz, se uită iar spre Mariana, care se zdruncina și ea de răs. Nici măcar valetții nu se putuseră abține.

Râsul lor îi transmise un nou val de emoții.

Își făcu loc să se ridice, dărâmând astfel alte legume. Cei trei se strecurară în jos pe scări; unul dintre valetți se aplecă să o ajute să se ridice, și abia atunci observă ea proporțiile dezastrului.

Distrusese piesa de rezistență a lui Lady Needham.

Toate dovezile trebuiau distruse înainte ca vreun învitat să vrea să plece.

Iar minunata rochie trandafirie a Juliane era acoperită de semințe și bucăți mari de miez de legume, distrusă cu totul.

Se ridică, îi mulțumi valetului și se întoarse spre Mariana, care încă râdea – o reacție pe cât de îngrozitoare, pe atât de amuzantă.

– Ai... Scutură din cap și arată spre Juliana. Peste tot.

Juliana își scoase un spic de grâu din păr.

– Presupun că aș fi prea norocoasă ca una dintre trăsurile astea de aici să fie a voastră...

Mariana se uită spre vehiculele care așteptau.

– Ba chiar e. Cea de colo.

Juliana se îndreptă spre trăsura respectivă.

– Uite, în sfârșit, un lucru bun.

Mariana deschise poșeta și scoase o recompensă, sub forma unor monede de aur, pentru valet.

- Dacă ai putea uita cine anume a distrus decorul stăpânei dumitale... Îi vârî monedele în palmă, după care se duse la trăsură și se urcă și ea.

- Crezi că-și vor ține gura? întrebă Juliana în timp ce trăsura se urni din loc.

- Să sperăm că le e milă de tine.

Juliana oftă și își sprijini capul pe tapițeria neagră și moale. Așteptă câteva minute ca zdruncinăturile trăsurii să-i abată atenția și să se mai liniștească, apoi spuse:

- Ei bine, trebuie să recunoști că am și eu un merit.

Mariana chicoti.

- Care anume?

- Nu pot fi acuzată că m-am făcut nevăzută pe nesimțite.

Capitolul 13

Doar inculții sunt nefericiți.

O lady rafinată depășește toate obstacolele cu grație.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Recolta de anul acesta a fost inexplicabil de săracă...

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Seara aceasta cumplită nu se terminase.

Bennett, majordomul antic aflat în serviciul marchizei de Ralston de la facerea lumii, după părerea Julianeii, era treaz când ajunsese acasă - un eveniment rar având în vedere că era destul de erodat de vreme și că existau o grămadă de servitori mai tineri capabili să-și aștepte stăpânul.

Anii de experiență îl opriră pe Bennett să facă vreun comentariu legat de starea Julianeii, care uitase în graba ei să-și ia pelevina de la bal - la un moment dat trebuia, probabil, să găsească

o metodă prin care să și-o recupereze – și acoperită de resturi de dovleac, printre altele.

De altfel, bătrânul făcu o plecăciune în fața ei când intră în casă – plecăciune din pricina căreia l-ar fi luat peste picior dacă n-ar fi fost atât de epuizată și de disperată să se îmbăieze și să se bage în pat.

– Bennett, te rog trimite vorbă să mi se pregătească baia. După cum se poate vedea, aș cam avea nevoie, zise ea în drum spre scara centrală din marmură a casei.

– Domnișoară Fiori, vă rog să mă scuzați, spuse el pe un ton șovăitor și așteptă ca ea să se întoarcă spre el. Aveți un musafir.

Preț de o clipă, Juliana se înflăcăra peste măsură, gândindu-se imediat la Simon. Dar, nu... nu avea cum să fi ajuns la reședința Ralston înaintea ei – doar dacă părăsise scena logodnei chiar după anunțarea acesteia. Oricât de frumos ar fi fost să fie adevărat, Juliana știa că nici nu se punea problema. Simon n-ar putea face niciodată ceva atât de scandalos.

Refuză să-și mai aducă aminte că pe parcursul acelei seri se lăsaseră antrenați într-un preludiu șocant de scandalos.

– Un musafir? La mine?

Majordomul se înnegri la față, trădându-și o emoție care Julianei nu-i plăcu.

– Da, milady. Mama dumneavoastră.

Juliana fu cuprinsă de o groază apăsătoare și rece. Scutură din cap.

– Nu. Sunt prea obosită ca să îi pot face față în seara asta. Poate să îl aștepte pe Gabriel.

– Spune că a venit pentru dumneavoastră.

– Ei bine, nu primesc pe nimeni. Va trebui să revină.

– Sunt impresionată. Ai devenit o tânără plină de voință și de caracter.

Juliana ingheță auzind cuvintele rostite calm într-o italiană perfectă. Se uită în ochii plini de regret ai lui Bennett și îi făcu semn să plece cu un zâmbet pe care și-l dorea plin de încredere, apoi se întoarse spre mama ei. Cu care nu mai vorbise de zece ani.

Mama o studie din cap până în picioare, stăruind asupra cofurii distruse, asupra rochiei murdărite și asupra resturilor

de natură necunoscută lipite de ea, în timp ce Juliana își aminti ce însemna să fii fiica Louisei Hathbourne – te alegeai fie cu un dezinteres categoric, fie cu un dispreț total. Nu fusese niciodată prea bună pentru mama ei. Încercase de atât de multe ori să îi demonstreze că îi merita dragostea... că merita să fie mândră de ea... Nu primise nimic în schimb.

– Nici să nu-ți treacă prin cap că am moștenit ceva de la tine.

– Nici nu visez la așa ceva, Juli.

Diminutivul – favoritul tatălui ei – îi transmise un curent de amărăciune și furie.

– Nu-mi spune așa!

Mama se depărtă de prag, merse înspre holul de la intrare și întinse o mână spre ea.

– Vrei să stai cu mine? Aș vrea să discutăm. Te aștept de ceva timp.

– Și cum e să aștepti pe cineva să se întoarcă? Bănuiesc că este o senzație nouă pentru tine.

Louisa schiță un surâs discret.

– Pe asta am meritat-o.

– Meriți mult mai multe, crede-mă!

Probabil era mai bine dacă îi ignora rugămintea. Îi trecu prin minte că ar putea să se ducă în dormitor și să o lase pe femeia asta să fiarbă în suc propriu până se plictisea și pleca.

Dar undeva, adânc în ființa ei, Juliana rămăsese fetița de nouă ani. Cea care se grăbea să-i facă întotdeauna pe plac mamei ei, sperând că astăzi va fi ziua în care va merita toată atenția acesteia.

Se urî în timp ce o urmă în salon. Se urî în timp ce luă loc pe scaun în fața ei. Se urî pentru că femeia asta care o privase de atât de multe îi răpea acum și mai mult.

Îi răpea timpul pe care ea nu voia să i-l dea.

– Îmi pare rău de Sergio. N-am știut că a murit.

Julianeii îi veni să urle când auzi numele tatălui ei din gura acestei vipere. Se abținu și îi vorbi calm:

– Cum să-ți pară rău? Niciodată n-ai privit în urmă.

Louisa își plecă ușor capul, atinsă de vorbele dure.

– Ai dreptate, știu.

„Doar scuze“, se gândi Juliana, cuvântul țipându-i în minte. „Nu regreti?“

Tăcură câteva momente lungi, până când Juliana dădu să plece. Dacă Louisa își închipuise că Juliana avea să fie cea care să susțină conversația, se înșelase. Vru să se ridice, când mama ei vorbi din nou:

– Sunt fericită că i-ai găsit pe Gabriel și pe Nick.

– Și eu.

– Așa, vezi, ceva bun tot a ieșit din faptul că-ți sunt mamă, spuse ea, foarte mândră de sine.

Sigur că se mândrea. Louisa nu se dăduse niciodată în lături să-și laude părțile bune.

Poate pentru că nici nu avea prea multe.

– Țasta e momentul în care eu ar trebui să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt că m-ai părăsit? Că i-ai părăsit pe ei?

Bine măcar că se abținu să-i răspundă.

– Dar ce-ai vrea să-ți spun, Juli?

Vocea îi deveni de oțel.

– În primul rând, aș dori să nu-mi mai spui așa.

– De ce? Am contribuit și eu la numele ăsta. Amândoi îți spuneam așa.

– Dar numai unul dintre voi merita.

Louisa își luă o mină plictisită.

– Proști! Ți-am dat viață. Asta îmi asigură tot dreptul să-ți spun cum vreau. Dar, fie, *Juliana*, răspunde-mi la întrebare. Ce ai vrea să fac? Întrebă ea în engleză.

„Vreau să îmi explici. Vreau să-mi spui de ce m-ai părăsit. De ce ne-ai părăsit. De ce te-ai întors.“

Juliana pufni și răspunse tot în engleză:

– Până și faptul că m-ai întreat așa ceva mi se pare ridicol.

– Vrei să-mi cer scuze?

– Ar fi un început nemaipomenit.

Privirea glacială și albastră a Louisei, atât de asemănătoare cu a Julianeii, o scrută până în adâncul sufletului.

– O să stăm mult și bine aici dacă asta vrei de la mine.

Juliana ridică dintr-un umăr.

– Excelent. Atunci am terminat, zise ea și se ridică.

— Și tatăl tău făcea așa. Ridicatul ăsta din umăr. Mă mir că Anglia nu te-a dezbărat de acest obicei. Nu se numără printre cele mai elegante maniere.

— Anglia nu are nici o putere asupra mea.

Dintr-odată cuvintele acestea nu mai păreau chiar adevărate.

— Nu? Vorbești limba foarte bine pentru cineva căruia nu-i pasă de cultura acestei țări. O să fiu sinceră cu tine: m-am mirat când Gabriel mi-a spus că ești aici. Nu pot să-mi imaginez că îți este ușor să trăiești în acest loc.

Juliana tăcu, nevrând să-i dea satisfacția de-a avea dreptate. Mama ei insistă:

— Cred că îți este la fel cum mi-a fost și mie. Dificil. Vezi, fata mea, nu suntem chiar atât de diferite.

„Nu suntem chiar atât de diferite.“ Cuvintele care o îngrozeau. Cuvintele de care se rugase să nu fie adevărate.

— Nu suntem deloc la fel.

— N-ai decât să-ți repeți asta la nesfârșit. Adevărul nu se va schimba. Louisa se lăsă pe spătarul scaunului. Uită-te la tine. Tocmai te-ai întors de la vreun bal, probabil, dar hainele îți sunt pline de ceva care sugerează că n-ai petrecut o seară taman respectabilă. Ce-ai făcut?

Juliana se uită la rochia ei. Rezistă cu greu tentației de a înhăța vreun rest de legume de pe rochie ca să-l bage în gură.

— Nu-i treaba ta.

— Nu contează. Ideea e că ești incapabilă să rezisti aventurii. Nu ai capacitatea de a te ține în frâu în fața unei tentații care te atrage, indiferent de oră sau de loc. Ai avut același gust pentru aventură ca mine, încă de când ai venit pe lume. N-ai decât să protestezi cât vrei, dar sunt *mama ta*. Sunt în tine. Cu cât încetezi mai repede să te împotrivești, cu atât vei fi mai repede fericită.

„Nu.“

Nu era adevărat. Se scurseseră zece ani de când Louisa o văzuse ultima dată pe Juliana... Zece ani în care Juliana avusese șansa să crească și să se schimbe — și să reziste trăsăturilor moștenite de la mama ei.

Nu căuta aventură sau scandal, sau să se distrugă.

„Sau da?“

Prin minte i se perindară tot felul de fragmente de amintiri: alergând printr-o grădină întunecată; ascunzându-se într-o trăsură necunoscută; călărind nebunește prin Hyde Park îmbrăcată în haine bărbătești; cățărându-se pe un buștean ca să recupereze o bonetă obișnuită; dărâmând o piramidă de legume; așteptându-l pe Simon în fața clubului lui; sărutându-l pe Simon în grajd; sărutându-l pe Simon în sala de muzică din casa logodnicei lui.

„Sărutându-l pe Simon.“

În fond, toată săptămâna trecută făcuse tot ce-i stătuse în putință să provoace un scandal – iar, înainte de asta, de când venise în Londra, chiar dacă nu căutase aventuri cu lumânarea, cu siguranță se avântase prea tare de câte ori întrezărise ocazia.

„Doamne, Dumnezeu!“

Se uită la mama ei, la ochii săi albaștri care semănau atât de bine cu ai ei, care îi transmiteau cu atâta putere experiența de viață, încât Julianei i se făcu frică și se îngrozi.

Avea dreptate.

– Ce vrei de la noi?

Vocea îi tremură. Își dori să nu fi vorbit așa tremurat.

Louisa nu îi răspunse imediat, ci mai întâi o studie bine pe Juliana. După câteva minute, Juliana nu mai putu îndura.

– Am pierdut mult prea mult timp din viața mea așteptându-te. Se ridică. Mă duc la culcare.

– Îmi vreau viața înapoi.

Cuvinte fără nici o urmă de tristețe sau de regret. Nici n-avea să simtă așa ceva vreodată. Mai mult de atât nu se putea apropia în veci de aceste emoții. Regret nu puteau simți decât cei care aveau sentimente.

Juliana se ridică încă o dată pe marginea scaunului și se uită bine de tot la femeia care îi dăduse viață. Frumusețea – darul cu care își blagoslovise toți cei trei copii – purta amprenta vârstei. Părul ei de culoarea nisipului era împetritat cu șuvițe argintii, ochii albaștri păreau încercânați de povara anilor. Mai păstra câteva trăsături frumoase pe chip și gât, o pată pe tâmplă. Un semn din naștere chiar deasupra unei sprâncene bogate, pe care Juliana și-l amintea mai palid, mai desăvârșit.

Timpul fusese blând cu Louise Hathbourne și o îmbătrânise frumos, având în vedere că era totuși o femeie care pierduse totul.

Dar ea nu dădea de înțeles că s-ar simți ca și cum ar fi pierdut chiar totul.

– Sigur știi... zise Juliana. Nu ai cum să ștergi cu buretele trecutul.

Mama ei se enervă.

– Sigur că știi. Nu m-am întors pentru titlu. Sau pentru casă. Sau pentru Gabriel și Nicholas.

„Și cu siguranță nu pentru mine“, se gândi Juliana.

– Dar vine un moment când devine dificil să continui să trăiesc la fel ca până acum.

Juliana începea să înțeleagă.

– Și crezi că Gabriel te va ajuta să duci o altfel de viață.

– A fost crescut să devină marchiz. A fost crescut să-și protejeze familia cu orice preț. De ce crezi că i-am spus tatălui tău să te trimită aici dacă i se întâmplă ceva?

Juliana scutură din cap.

– L-ai părăsit.

– Da.

Încă o dată, Juliana rămase uluită de lipsa oricărei urme de regret din tonul ei.

– Nu te va ajuta niciodată...

– Mai vedem. Avea ceva în privire – o înțelegere profundă, născută din experiența anilor de egoism și manipulare.

Iar în acel moment totul deveni limpede pentru Juliana.

Era vorba despre societatea londoneză, unde reputația era mai presus de orice – până și pentru marchiza de Ralston. Mai ales pentru noul marchiz de Ralston, care avea de protejat o soție, o soră și un copil încă nenăscut.

Juliana o privi amenințător.

– Ai știut. Ai știut că o să provoci un scandal. Ai știut că ar face orice ca să-i diminueze proporțiile. Nu de dragul tău, ci al nostru. Crezi că o să-ți aloce un venit. Ceva cât să-ți poți continua stilul de viață așa cum te-ai obișnuit.

Unul dintre colțurile gurii mamei ei se ridică într-un surâs și își scutură o scamă de pe rochie – un model care nu se mai purta de câțiva ani.

– Mi-ai dejucat repede strategia. După cum am spus, noi două nu suntem chiar atât de diferite.

– Nu aș fi chiar așa sigur de asta, mamă, zise Ralston din pragul ușii, iar Juliana se întoarse spre el și spre Callie, care se grăbea să ajungă lângă ea. Ce parte din „să nu te mai apropii niciodată de reședința Ralston“ nu ai înțeles?

Louisa își ridică privirea și zâmbi.

– Au trecut aproape două decenii de când n-am mai fost în Anglia, dragule. Uneori am probleme cu sensul cuvintelor. Întinse o mână spre Callie. Tu trebuie să fii marchiza. Îmi cer scuze, dar am fost izgonită atât de repede aseară, încât n-am apucat să facem cunoștință.

– Nu, nu ați făcut, o îngână Ralston.

– Știi de ce e aici? interveni Juliana, extrem de revoltată. Știi că vrea bani de la tine?

– Da, răspunse calm Gabriel și de abia după aceea îi observă rochia. Ce naiba ai pățit?

– Nu cred că-i momentul să discutăm despre asta acum, Gabriel, interveni Callie.

– Nu ai de gând să îi dai, nu? întrebă Juliana isteric, fără să-i mai pese de nimic altceva.

– Nu m-am decis încă.

– Gabriel! țipă ea, dar se abținu să mai bată și din picior.

O ignoră.

– Aș vrea să pleci, mamă. Dacă mai ai nevoie de noi, dă-ne de știre. Nick are un personal excelent. Știu ei să ne găsească.

– Locuiește la *Nick*? întrebă Juliana. O să se enerveze cumplit când o să afle.

– Prostii! Nick m-a plăcut cel mai mult, afirmă Louisa pe un ton relaxat, după care se ridică și se duse spre ușă. Mă întreb dacă nu cumva Bennett mi-a dat foc la haină. Omul ăsta m-a urât întotdeauna.

– Eu l-am bănuit mereu că are gusturi ireproșabile, nu-și ținu Juliana gura.

– Vai, vai, Juliana, nu te-a învățat nimeni să te porți civilizată.

- N-am avut nici o influență feminină în copilărie.

- Mmm... Louisa o studie din nou cu mare atenție. Ia zi-mi, crezi că, dacă rămâneam în Italia, mai erai tu acoperită de semințe și grâu în seara asta?

Se întoarse și ieși din cameră, iar Juliana o urmări cu privirea, regretând că nu avusese ea ultima replică acidă.

Callie se întoarse spre ei și spuse:

- E incredibil cât de *normali* sunteți voi în comparație cu așa o mamă.

- Eu nu sunt chiar atât de normal, împărăteasa mea. Și cred că nici Juliana.

Callie o privi cu un surâs strâmb.

- Marele mister al serii a fost dezlegat... Tu ai dăruit piesa centrală a lui Lady Dolby?

Ralston se întoarse spre Juliana și ridică dintr-o sprânceană.

- Dumnezeu mare! Și ai fugit de acolo ca un copil obraznic?

Juliana își mușcă buza.

- Poate.

El se încruntă.

- Ce era să fac? Le-aș fi stricat tuturor seara.

Ralston oftă, apoi se duse la bufet și își turnă un scotch.

- Măcar o dată, Juliana, aș vrea să încerci să te abții să provoci un scandal. Nu de fiecare dată. Măcar o dată.

- Gabriel, îi atrase Callie atenția. Ai grijă ce spui!

- Păi, așa e. Ce-am vorbit noi înainte să plecăm la bal? Să ne purtăm cât mai frumos ca să mai domolim tornada stârnită de mama noastră.

Juliana tresări frustrată.

- Dar nu am vrut, Gabriel...

- Păi, sigur că n-ai vrut. N-ai vrut să cazi în Serpentine, n-ai vrut să fii acostată în propria noastră grădină și bănuiesc că nici să fii aproape compromisă de Leighton n-ai vrut.

- Gabriel!

Callie fu mai virulentă de data asta. Obrajii Juliane se colorară într-un roșu intens.

- Nu, n-am vrut. Dar văd că nu mă crezi.

- Trebuie să recunoști că îmi vine cam greu, surioară.

Știa că era furios. Știa că se simțea prins la mijloc între apariția mamei lor, cu pretențiile ei, și amenințarea pe care o reprezenta ea la adresa reputației familiei, la fel de solidă ca ornamentele din zahăr. Știa că n-ar trebui să-i pună la suflet criticile. Știa că se lua de ea pentru că își permitea.

Dar se săturase ca toată lumea să-i scoată ochii pentru orice.

Mai ales dacă aveau dreptate.

- N-am avut chiar cea mai minunată seară. În afară de faptul că am căzut pe scări și am purtat prima discuție în zece ani cu mama, m-am certat cu tine, mi-am distrus rochia, am fugit de la bal, am văzut...

„L-am văzut pe Simon jurând credință unei alte femei.“

- Ce-ai văzut? insistă el.

Dintr-odată se simțea foarte obosită. Sătulă de ziua asta, sătulă de ultima săptămână, sătulă de ultimele șapte luni. Sătulă de Londra.

Scutură din cap.

- Nimic.

El o privi tăcut câteva momente, iar ea își mută special privirea în altă parte; în cele din urmă Ralston oftă.

- Da, și eu am avut parte de o zi dezastruoasă.

Ieși din cameră.

Callie se uită după el, după care oftă și ea.

- Nu a vorbit serios, știi. E doar... e stresat din cauza ei.

Juliana se uită în ochii blânzi ai cumnatei sale. Callie reușise întotdeauna să îl contrabalanseze pe furtunosul Gabriel cu calmul ei.

- Știi. Dar nu a greșit în totalitate. Tăcură amândouă câteva minute, până când Juliana chiar își pierdu răbdarea. Leighton se însoară.

Callie dădu aprobator din cap.

- Lady Penelope și-a ales un soț pe cinste.

- Nu îl iubește.

Callie își înclină capul într-o parte, curioasă.

- Nu, nu cred că îl iubește.

Liniștea apăsătoare se așternu din nou, până când Juliana nu o mai putu îndura. Își coborî privirea spre palmele strânse și spuse încet:

- Când se căsătoresc? S-a spus?
- Parcă pe la sfârșitul lui noiembrie.
- „Peste o lună.“
- Juliana încuviință din cap și strânse din buze.
- Se terminase. Era pierdut.
- Trase o gură mare de aer.
- Cred că am terminat-o cu Londra.
- Callie făcu ochii mari.
- De tot?
- Cel puțin o perioadă.

Simon simți nevoia să bea ceva.

Nu doar un pahar.

Își aruncă pălăria și mânușile către valetul care îl așteptase, îi dădu liber toată seara, apoi deschise cu furie ușa bibliotecii, savurând felul în care ușa de stejar se izbi cu putere de peretele interior al camerei.

Aparent, fu singurul impresionat. Leopold își înalță capul și adulmecă cu precauție o dată, apoi trase concluzia că nu avea nici un motiv să se agite mai mult de atât.

Simon se duse direct la bufet și-și turnă un pahar de scotch pe care îl dădu imediat peste cap.

Era logodit.

Își mai turnă un pahar.

Era logodit, iar în seara asta aproape distrusese reputația unei femei, alta decât viitoarea lui soție.

Se uită lung la sticlă, după care o luă și se duse la scaunul lui. Aruncă o privire fioroasă câinelui, pe care îl onoră și cu un „vlea“ la fel de amenințător.

Săracul animal căscă și se întinse înainte să se dea jos de pe scaun, de parcă fusese ideea lui să se mute de acolo.

Asta se alesese de el – era un duce căruia nici măcar câinele nu îi mai dădea ascultare.

Se așează pe scaun, nebăgând în seamă câinele care se întindea în fața focului din șemineu.

Expiră îndelung, de parcă și-ar fi ținut răsuflarea toată seara – din momentul în care marchizul de Needham și Dolby anunțase cu surle și trâmbițe logodna fiicei sale, iar el îi luase mâna lui Lady Penelope, o dusesse la buze și își făcuse datoria.

Atunci simțise povara. Acum nu mai era responsabil doar pentru mama, sora sau ducatul lui. Acum era responsabil și față de Lady Penelope. Dar nici în condițiile astea mintea nu îi stătea la căsătoria lui iminentă sau la inevitabila distrugere a reputației surorii lui.

Mintea îi era la Juliana.

Știuse foarte clar că plecase; o văzuse cu coada ochiului cum se strecura împreună cu ducesa de Rivington prin mulțime, șerpuint printre grupurile de invitați până ajunseseră la ieșire. Mai că o luaseră la fugă.

Nu o putea învinovăți.

Și el ar fi vrut să poată fugi de la acel bal. În situația aceea, ar fi plecat cât de repede ar fi putut fără a atrage atenția.

După care se întorsese și se uitase la el... Privise prin el.

Iar în privirea ei văzuse ceva care îl îngrozise, îl dojenise și îl tentase.

Ceva care îi furase inima și îl făcea să își dorească să o ia la goană după ea.

Mai luă o gură și închise ochii, doar-doar o uita de acea seară. În schimb, o revăzu pe Juliana cu puterea minții. Îi văzu părul, ochii, pielea, felul în care se unduise pe lângă el mai ceva ca o vrăjitoare.

Nu avusese intenția de a înrăutăți lucrurile. Nu își pusese în gând să o atingă. Nu își propusese să o atragă mai aproape și să distrugă tot ce avea. El nu era așa, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era un ticălos. Da, mai avea din când în când câte o amantă, îi mai plăcea să flirteze, dar nu distrusese niciodată reputația nimă-nui. Nici măcar pe departe.

Întotdeauna se mândrise cu faptul că era un gentleman.

Asta înainte de a întâlni o femeie care îl făcea să vrea să dea uitării manierele elegante și să o tăvălească bine de tot.

Înainte de a-și anunța logodna.

Ce fel de om devenise?

Juliana avusese dreptate să-i refuze cererea, cu o seară în urmă. Și Ralston avusese dreptate.

Oh, Doamne, dar o dorea.

Într-un alt moment, dacă n-ar fi fost cine era, ar fi avut-o. Fără nici o ezitare. Ca iubită... Ca mai mult.

„Ca soție.“

Înjură cu ciudă cu glas tare, atrăgând atenția câinelui.

– Oh, scuză-mă, te-am deranjat?

Leopold suspină prelung și se culcă la loc. Simon își mai turnă un pahar.

– N-ai nevoie de așa ceva.

Râse, iar sunetul sparse tăcerea apăsătoare din cameră.

Mama lui îl urmărise acasă. Se părea că seara asta îngrozitoare nu se sfârșise.

– E două noaptea.

Ea nu îi luă în seamă remarca.

– Ai plecat devreme de la bal.

– Nu era devreme. De fapt, una peste alta, e târziu și pentru tine să faci vizite, nu crezi?

– Am venit să-ți spun că ai făcut ce trebuia.

„Ba nu, nu asta am făcut. Dar mă bucur că tu crezi așa.“

– Și nu puteai găsi o oră mai rezonabilă?

– Nu. Traversă încet camera și se așează pe marginea scaunului din fața lui. Se uită dezaprobator spre scaunul lui. Scaunul ăsta trebuie retapițat.

– O să țin cont de părerea ta.

Mai luă o gură, prefăcându-se că nu observă privirea critică a mamei lui. Se întrebă cât mai avea de așteptat ca ea să plece.

– Leighton, începu ea, dar el o întrerupse:

– Niciodată nu-mi spui pe nume.

Fruntea ei se încreți foarte discret, iar el își savură capacitatea de a o face să-și piardă șirul gândurilor.

– Poftim?

– Simon. Niciodată nu-mi spui așa.

– De ce ți-aș spune așa?

- Pentru că așa mă cheamă.

Scutură din cap, cum că nu era de acord.

- Ai un titlu. Ai responsabilități. Trebuie să capeți respectul care ți se cuvine.

- Nici când eram copil nu mi-ai zis Simon.

- Și atunci aveai un titlu. Viconte Hastings, rosti ea rar, ca și cum ar fi vorbit cu un imbecil. Dar de ce insiști cu asta, Leighton?

Îi sesiză iritarea.

- N-am nici un motiv.

- Bine. Încuviință din cap o dată, apoi schimbă subiectul. Eu și marchiza intenționăm să începem de mâine pregătirile de nuntă. Pe de altă parte, tu trebuie să o însoțești cât mai des cu putință pe Lady Penelope în public pe parcursul lunii viitoare. Și fără alte invitații la familia Ralston. Chiar nu înțeleg ce e cu tine, n-ai fost niciodată asociat cu o asemenea... linie îndoielnică, iar acum, când numele nostru trebuie să rămână imaculat, tu tot hoinărești aiurea cu acest Ralston și cu... familia lui de doi bani.

O săgetă cu privirea.

- Ralston este însurat cu sora contelui de Allendale, ducesa de Rivington.

Mama lui făcu un gest a lehamite.

- Nu mai contează acum, de când s-a întors mama lui. Iar sora lui, zise ea, și buza de sus i se curbă de parcă înghițise ceva ce-i făcea greață, e o rușine.

Leighton încremeni de furie sub potopul de cuvinte jignitoare și disprețuitoare. Juliana nu avea nimic dizgrațios. Era frumoasă și deșteaptă și, da, poate uneori prea îndrăzneată, dar era minunată. Acum îi venea s-o dea afară pe mama lui pentru că susținea contrariul.

Strânse paharul până i se albiră degetele.

- Nu vreau să te aud vorbind așa despre această lady.

Ducesa îl privi cu ochii mijiți.

- Nu-mi trecea prin cap că ai o părere atât de elevată despre *domnișoara Fiori*. Evident că Leighton nu rată corecția intenționată a titlului Julianei. Când văzu că nu-i răspunde,

adăugă pe un ton rece ca gheața: Să nu-mi spui că o vrei pe fata asta.

Nu zise nimic. Nu se uită la mama lui.

— Înțeleg că da. Încă o pauză lungă, apoi continuă: Este un nimeni, Leighton. N-are un nume, nu se trage dintr-o familie de soi, nici un avantaj de partea ei în afară de o legătură firavă cu Ralston, care nici el nu stă prea bine la capitolul respectabilitate de când scandaloasa lui mamă a revenit în oraș. Pe toți sfinții, nu știm nici măcar dacă chiar e cine zice că e! Deja s-au iscat zvonuri că este nelegitimă. Nici măcar legătura cu Allendale și Rivington nu mai poate salva reputația acestei familii acum... Ducesa se aplecă spre el și spuse pe un ton implacabil: Este cu mult sub tine, nici măcar de amantă nu se cade să o iei.

Simon simți că explodează. Da, existase o vreme când chiar el îi sugerase Julianei că i-ar putea fi o amantă pe plac, dar asta se întâmplase demult, cu mult înainte ca el să înțeleagă...

Cât de deosebită era ea.

Ducesa continuă să vorbească, adăugând și o pronunțată nuanță de plictis:

— Caută pe altcineva care să-ți încălzească patul, Leighton. Poți găsi pe cineva mai... de preț.

El sorbi toate aceste cuvinte pline de ură, le lăsă să își facă efectul asupra emoțiilor lui.

După care înțelese că nu putea să găsească niciodată pe cineva mai de preț ca Juliana.

Nu avea să fie a lui niciodată. Dar, pe toți Dumnezeii, asta nu însemna că putea permite să fie vorbită de rău.

— Ieși!

Rosti cuvântul cu calm, mirându-se că avea atâta stăpânire de sine. Mama lui făcu ochii mari.

— Poftim? întrebă ea scandalizată.

— M-ai auzit.

Femeia nu se clinti.

— Leighton, fii serios! Nu-i cazul să faci așa tam-tam. De când ai devenit atât de plicticos?

- Nu-i vorba că sunt plicticos, mamă. Mi-a ajuns pe seara asta. Ai obținut ce-ai vrut. Mă însor cu Lady Penelope - cea cu o reputație impecabilă și de o valoare inestimabilă. Cu asta am pus capac executării poruncilor tale pentru tot restul vieții.

Ducesa se ridică de pe scaun, cu demnitate și cu stoicism.

- Trebuie să ții cont de faptul că sunt mama ta, Leighton, așa că să faci bine să mă tratezi cu respectul cuvenit.

- Iar tu să ții cont de faptul că sunt *duce*, mamă, și că a trecut de mult timpul când îmi puteai dicta ce să fac. Du-te acasă înainte să spun ceva ce o să regret.

Se duelară din priviri câteva momente, fără ca vreunul să dea vreun semn că ar ceda, până când cineva ciocăni firav în ușa bibliotecii.

„Oare nu se mai termină noaptea asta odată?”

Simon renunță la confruntarea vizuală cu mama lui.

- Fir-ar să fie! Ce e?

Pe ușă intră Boggs, vădit agitat.

- Excelență, vă rog să mă iertați. A sosit un mesaj urgent pentru duce. De la Yorkshire.

Simon îngheță, luă biletul și-i făcu majordomului semn să plece.

Rupse sigiliul de ceară și despături hârtia, știind că acesta era biletul de care se temuse - cel care avea să schimbe totul.

Îl citi foarte repede, apoi îl împături la loc și îl băgă în buzunar. Așteptase atâta vreme... se pregătise pentru acest mesaj, trecuse printr-o sumedenie de emoții din cauza lui - furie, frică, nervozitate, irascibilitate.

Dar acum era calm.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

- Leighton, îl strigă mama lui, iar el se opri.

Oare îi tremurase vocea? Se uită peste umăr la ea, observă că se albise la față, că ochii îi erau afundați în orbite și obrajii supti.

Părea îngrijorată.

Și resemnată.

- Ai primit vreo veste?

Vestea pe care o așteptaseră.

- Ești bunică.

Capitolul 14

Zvonurile se ascund la țară.

O lady rafinată nu se retrage la țară.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Tragedie! Articolul nostru preferat de pe continent a fost dat dispărut...

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

După cinci zile pe drumurile rurale dificile și neiertătoare ale Angliei, Juliana nu-și mai încăpea în piele de bucurie că va vedea Townsend Park.

Numai să ajungă odată acolo.

Trăsura fusese oprită de îndată ce se abătuse de la drumul pe care de obicei mergeau diligențele de poștă și o luase pe drumul lung care ducea la casa măreață din piatră care se contura falnică și frumoasă pe deasupra mlaștinilor din Yorkshire. Îi explicase unuia dintre paznicii aceia imenși că stăpânul casei era chiar fratele ei și că venise și ea în vizită, iar un altul sărise în spinarea calului și galopase în mare viteză spre casă – probabil ca să-i anunțe sosirea.

După un sfert de oră, Juliana coborâse din trăsură ca să-și mai dezmoștească picioarele pe marginea drumului, unde rămase să aștepte permisiunea de a intra în Park.

În colțișorul ăsta de țară se punea mare preț pe securitatea personală.

De ochii lumii, Townsend Park era rezidența principală a contelui de Reddich, controlată de fratele vitreg al Julianeii și fratele gemăn al lui Ralston, Lord Nicholas St. John, și de soția acestuia, Isabel, sora contelui. Conacul era însă cunoscut și ca reședința Minerva, un adăpost pentru tinerele din toată Anglia care aveau nevoie de un acoperiș deasupra capului din pricina unor circumstanțe dificile. Până când Nick o descoperise pe Isabel

și descoperise și casa cu câteva luni în urmă, siguranța locuitorilor acesteia fusese permanent pusă în pericol.

„Nu mai e cazul“, se gândi Juliana, uitându-se la paznicul masiv cu care fusese lăsată. „Domnii aceștia par gata să se descurce cu absolut orice le iese în cale.“

Nu nega că se simțea oarecum liniștită să știe că, odată ajunsă înăuntru, avea să fie protejată de lumea de dincolo de ziduri.

Trase un șut într-o piatră și se uită cum dispare în papura care creștea de-a lungul drumului, aurie în soarele după-amiezii.

Poate că nu avea să mai plece niciodată de aici.

Se întrebă dacă i-ar băga cineva de seamă lipsa.

Se întrebă dacă Simon și-ar da seama că lipsea.

Știa că nu trebuia să se mai gândească la el – la ultima dată când îl văzuse, în urmă cu mai bine de o săptămână, arătând ca un mire din cale-afară de bucuros. Dar n-avea ce face. Petrecuse cinci zile în trăsura plecată din Londra și singurele ei distracții fuseseră să joace *bricola* cu Carla și să se gândească la el... și la cum o atinsese... la felul în care îi șoptise numele... la privirea cu care o fixase, care se încinsese și parcă se topea și devenea de culoarea mierii.

Trase aer în piept.

Nu era pentru ea.

Venea timpul să se resemneze cu ideea asta și să și-l scoată din minte.

Până revenea ea în Londra, el era deja însurat. Prin urmare, nu avea de ales, trebuia să pretindă că întâlnirile lor clandestine nu avuseseră niciodată loc. Nu avea încotro, trebuia să susțină că ea și ducele de Leighton erau doar simple cunoștințe.

Că nu știa cum vocea lui devenea profundă și catifelată chiar înainte să o sărute.

Oftă și se întoarse cu fața spre casă, tocmai când fratele ei, călare pe cal și cu un zâmbet mare pe față, se apropia galopând spre ea.

Îi zâmbi drept răspuns și îi făcu cu mâna.

– Ești cel mai frumos frate al meu! îi strigă ea.

Acesta sări de pe cal înainte să oprească și o îmbrățișă cu mare drag și veselie.

– O să te părăsc lui Gabriel, să știi.

Juliana gesticulă în timp ce el o lăsa din nou pe picioare.

– De parcă ar fi vreo surpriză! În comparație cu tine, e doar o copie ștearsă. Nici nu-s prea sigură că sunteți gemeni.

Gabriel și Nick erau gemeni perfect identici, cu o singură excepție – Nick avea o cicatrice urâtă pe față, care trecea foarte aproape de ochi. Cicatricea nu îi diminua în nici un fel frumusețea; mai degrabă adăuga înfățișării lui deschise și prietenoase un strop de mister, care atrăgea femeile ca muștele la miere.

Acesta le mulțumi paznicilor, apoi arătă spre trăsura.

– Vrei să mergem spre casă?

Juliana strâmbă din nas.

– Să mă întorc iar în cușca aia? N-am putea să ne plimbăm până acolo?

Nick făcu semn trăsorii să o ia din loc, apoi își luă calul de frâu, și porniră pe jos cei opt sute de metri până la casă. Nick o descusu cu politețe despre călătorie, dar la un moment dat Juliana îl întrerupse:

– Presupun că ai auzit vestea.

El încuviință din cap și-și luă o mină serioasă.

– Gabriel mi-a trimis un mesager în seara în care a ajuns. Ezită. Cum mai e ea?

– La fel.

Mai meraseră puțin fără să schimbe o vorbă.

– Și tu?

Juliana își coborî privirea spre vârful ghetelor care i se iviseră de sub tivul hainei de culoarea vinului.

– Eu... Se întoarse spre el, îl privi cu atenție în ochii albaștri, unde văzu doar curiozitate și nici o urmă de îngrijorare, apoi își mută privirea către câmpul necultivat care se întindea în toate direcțiile. Mă bucur că sunt aici, răspunse.

Și era adevărat.

El zâmbi și îi oferă brațul, pe care Juliana i-l acceptă cu plăcere. Nick fusese întotdeauna cel relaxat – de fiecare dată când Gabriel își ieșea din țâțâni, Nick era răbdător și înțelegător. Nu era genul care să insiste să discute despre mama lor sau despre orice altceva. Era însă gata să o asculte când ea se simțea pregătită.

Dar ea nu se simțea pregătită.

Nu încă.

- Și pe-aici ce mai e? întrebă ea ca să schimbe subiectul. Scrii atât de rar, încât uneori uit că mai am un frate.

Râse reținut.

- Ca de obicei, totul e nebunesc, dar bine. Am avut trei fete noi în ultimele luni... patru dacă punem la socoteală și bebelușul care a sosit acum zece zile.

Juliana făcu ochii mari.

- Bebeluș?

- Una dintre fete...

Nu-și termină fraza.

Nici nu era nevoie. Aceeași veche poveste. Una dintre fete făcuse o greșeală, după are se trezise nemăritată și cu un copil. Poate cu o lună în urmă nici Juliana n-ar fi considerat o asemenea situație ca fiind produsul ignoranței și al iresponsabilității. Dar acum...

Acum știa și ea cât de tentanți pot fi bărbații.

- În tot cazul, Isabel muncește prea mult, îi întrerupse Nick șirul gândurilor.

Ea zâmbi.

- Isabel muncește întotdeauna prea mult.

- Da, dar acum, când îmi poartă copilul în pânțece, aș prefera să o văd în pat mâncând biscuiți. Poate o mai convingi și tu în sensul ăsta.

Juliana râse. Isabel era la fel de ușor de convins ca una dintre statuile de marmură pe care le îndrăgea atât de mult. Zâmbetul lui se imblânzi când o văzu râzând, iar Juliana simți un junghi de invidie din pricina emoției pe care o văzu la el.

- Cred că ești de părere că e o cerere nerezonabilă.

- Nu nerezonabilă. Condamnată să rămână neîmplinită.

Nick râse cu poftă când văzu că subiectul conversației lor tocmai apăruse în capul scării. Juliana îi făcu cu mâna cumnatei ei, care îi răspunse tot cu o fluturare de mână, după care coborî treptele spre ei.

Juliana alergă spre ea, și se îmbrățișară cu căldură, apoi se retraseră câte un pas și se studiară reciproc, ținându-se de mână.

- Cum se face că de cinci zile ești pe drumuri și tot arăți minunat? o tachină Isabel. Eu nici să cobor scările dimineața nu pot fără să distrug o rochie!

Juliana se hlizi la cumnata ei, acum însărcinată în cinci luni și radiind toată.

- Aiurea. Arăți minunat! zise Juliana și se uită la burtica ei. Și ce norocoasă sunt că în curând o să am două nepoțele pe care să le răsfăț!

- Nepoțele zici? se băgă și Nick în conversație.

Juliana râse cu poftă.

- În casa asta? Crezi că o să ai un fiu?

- Orice bărbat are dreptul să viseze.

Isabel o luă de braț pe Juliana și o conduse spre casă.

- Sunt așa fericită că ești aici, exact la timp ca să iei parte la Bonfire Night¹!

- E o noapte în care vom face focul?

Isabel flutură dintr-o mână.

- O să vezi.

Juliana se uită peste umăr la Nick.

- Ar trebui să-mi fac griji?

- Se prea poate. Are legătură cu incendierea unor păpuși catolice.

Juliana căscă ochii mirată, iar Isabel izbucni în râs.

- Nick. Încetează! Nu are încredere în englezi.

- Și se pare că bine fac! răspunse Juliana. Trebuia să nu plec din oraș la țară. Cred că e riscant.

- Riscul este doar să nu ai parte de distracțiile cu care ești obișnuită, replică Isabel. Aici e îngrozitor de plictisitor, nu ca în Londra.

- Parcă nu-ți plăcea la Londra, remarcă Nick.

- Pe mine mă îngrijorează partea cu focul, interveni Juliana.

- Nu urâsc Londra. Mai nou, adăugă Isabel către Nick, apoi se întoarse imediat către Juliana. Nu-ți face griji! O să fie bine! O să vezi mâine! Acum, te rog să-mi povestești tot ce se mai întâmplă în Londra - la mine aici nu ajung decât numere vechi de câteva săptămâni din *Pearl's and Pelisses!*

¹ Bonfire Night sau Noaptea lui Guy Fawkes - festival ce se ține în Anglia pe 5 noiembrie și care comemorează Complotul Prafului de Pușcă (eșuat prin denunțarea lui Guy Fawkes), care a avut loc în 1605, prin arderea unei păpuși care îl reprezintă pe acesta, mai nou însoțită și de focuri de artificii. (n.tr.)

Nick scoase un geamăt când auzi numele revistei pentru femei care pe vremuri pusese toate femeile singure din Londra pe urmele lui.

- Nu înțeleg de ce mai cumpărăm revista aia blestemată.

- Fetelor le place, răspuse Isabel, referindu-se la restul populației de la reședința Minerva.

- Aaah, îl necăji Juliana. *Fetelor*. Cred că o să le placă la nebunie următorul număr. Mama noastră a reușit să ne facă iar de răs în tot orașul. Se opri puțin, dar nu se putu abține. Sau, mai bine zis, ne-a făcut de răs înainte ca ducele de Leighton să-și aleagă mireasa.

Nick și Isabel schimbară priviri uluite.

- Leighton se însoară?

- Săptămâna trecută și-a anunțat logodna cu Lady Penelope Marbury. Se simțea foarte mândră de ea că reușea să vorbească atât de degajat despre acest subiect. Vă mirați? Ducii trebuie să se însoare, Nick.

Nick căzu pe gânduri.

- Sigur că trebuie. Eu mă mir că nouă nu ne-a spus nimic.

Juliana tresări.

- N-am știut că ai o relație atât de apropiată cu ducele, încât să te aștepți să-ți scrie despre însurătoare.

- Oh, nu e chiar așa, se băgă Isabel în discuție. Dar totuși, e ciudat că n-a adus nici măcar o dată vorba despre asta.

Julianeii îi veni o idee și se opri din mers.

- N-a adus vorba?

Poate nu înțelesese ea bine. Engleza ei nu era nici pe departe perfectă.

- Da. Leighton e aici.

- Aici? Se uită la Nick. Poate că Isabel nu înțelesese bine. De ce ar fi aici?

N-avea cum să fie aici. Nu acum. Nu când singurul lucru de care avea ea nevoie era să stea cât mai departe de el.

- Bănuiesc că oricum o să afli în curând... zise Nick. A venit cât de repede a putut după nașterea copilului.

O cuprinse un val de panică.

Bebeluşul.

Avea un copil.

Fu copleșită de emoții – o combinație de tristețe, șoc și un pic de gelozie. O altă femeie îi purtase copilul. O femeie de care era legat de ceva mai mult timp.

Așa cum nu avea să fie niciodată legat de ea.

Conștientizarea acestui lucru era devastatoare.

– Juliana? se auzi vocea Isabelei de undeva de departe. Te-ai albit. Ți-e rău?

– Leighton... e aici acum?

– Da. Juliana, s-a întâmplat ceva? S-a purtat ducele urât cu tine? Se uită la Nick. E o minune că omul ăsta nu și-a luat nici o burdușeală de douăzeci de ani.

După câte se părea, nici Isabel nu îl simpatiza pe Simon. Nimeni din familia ei nu îl plăcea pe acest bărbat care își trimisese o femeie la Yorkshire să dea naștere copilului ilegitim în timp ce o cerea de nevastă pe alta. Și în timp ce îi făcuse lucruri minunate și indescrribibile unei a treia, într-un salon întunecat.

Înțelese dintr-odată că familia ei se pricepea de minune să intuiască firea oamenilor.

– L-a burdușit Gabriel.

– Da? Bine i-a făcut! zise Isabel.

– Da? Când? întrebă Nick.

– Săptămâna trecută, răspunse Juliana, regretând că discuția o luase în această direcție.

– De ce?

– Fără motiv.

„Fără un motiv pe care ar putea să-l afle și Nick.“

Sprâncenele lui Nick se ridicară.

– Mă cam îndoiesc, zise el, apoi făcu o pauză. Carevasăzică așa. Îl cunoști pe Leighton.

Juliana simți că i se face rău.

– Vag.

Isabel și Nick schimbară câteva priviri, după care Nick continuă:

– Ba nu mi se pare că îl cunoști chiar vag. Mi se pare că îl cunoști suficient de bine cât să te neliniștească faptul că e și el aici.

– Ba deloc.

De ce ar fi ea neliniștită de faptul că fugise la Yorkshire special ca să scape de cel care era deja aici?

La copilul lui secret.

Nu era singurul lucru pe care nu i-l împărtășise.

Doar cel mai important.

- Așa deci, zise ea și o porni iar din loc, străduindu-se să vorbească pe un ton degajat. Copil. O să îl recunoască?

Însă tonul ei nu părușe deloc degajat. Vocea ei suna de parcă ar fi strâns-o careva de gât. Începu să-și dorească să fie atacați de niște tâlhari în mijlocul drumului. Da. Soarta i-ar fi fost mai blândă dacă ar fi fost răpiți de o bandă de răufăcători.

- Nu e sigur, răspunse Nick.

Juliana se opri din nou și se întoarse spre Nick.

- Scuză-mă, te rog. Ai spus că nu e sigur?

- Sunt o grămadă de lucruri de care trebuie să țină cont...

- Ce fel de lucruri? întrebă ea nervoasă. Te referi la viitoarea soție?

Nick părea confuz.

- Printre altele.

- Nu crezi că ar trebui să știe și ea? Isabel? N-ai fi vrut să știi așa ceva înainte să te măriți cu Nick?

Isabel se gândi puțin.

- Probabil...

Juliana făcu ochii mari. *Chiar înnebuniseră toți în familia asta?*

- Probabil? țipă ea.

Isabela tresări surprinsă de reacția ei, apoi se grăbi să se corecteze:

- Ai dreptate, da. Cred că așa fi vrut.

- Să fii sigură că ai fi vrut! Juliana se uită la Nick. Vezi?

Nu-i venea să creadă că lui Nick îi trecea prin cap să-l lase pe Leighton să scape așa ușor. Era copilul *lui*. Legitimă sau nu, fata merita să știe de unde provenea.

Merita să știe că avea o familie dincolo de lumea ei mică.

Julianei îi era greu să înțeleagă cum ar putea Simon să nu-și recunoască copilul. Poate că asta era modul în care proceda aristocrația britanică - univers pervers în care oamenii aveau tendința să accepte mai degrabă că un tată a greșit decât să accepte un copil ilegal.

„Greșeli.“

Se crispă.

Ducele perfect, cel care supraviețuise cu o aroganță de netăgăduit eșecurilor tuturor din jurul lui, comisese cea mai gravă dintre greșeli.

Nu și l-ar fi imaginat nici în ruptul capului ca fiind genul de om care să se gândească să-și abandoneze copilul.

„N-ar trebui să conteze.“

La cum se prezenta situația în acest moment, nu avea nici un drept asupra lui. Era promis lui Lady Penelope. Cu ce schimba situația faptul că avea și un copil ilegal la țară?

Totul se schimbă.

Știa că avea dreptate chiar înainte ca răspunsul să îi vină în minte.

Ar fi fost un om mai deplorabil decât Simon pe care îl cunoștea ea. Genul de om care trimite o femeie însărcinată departe de el nu se potrivea cu imaginea pe care și-o făcuse ea despre el. Nu era genul de om care i-ar fi plăcut ei să fie.

Genul de bărbat pe care să și-l dorească pentru ea.

Juliana își dori să dea ochii cu el și să-l aducă ea cu picioarele pe pământ.

– Unde e? Vreau să vorbesc cu el.

Nick șovăi.

– Juliana. E vorba despre multe lucruri aici. Nu e atât de simplu. E duce... și încă unul foarte respectat. Trebuie să ia în calcul mai multe variante. Trebuie să se gândească la familie.

Juliana se uită urât la el. Poate ar trebui să înceapă prin a-l aduce pe fratele ei cu picioarele pe pământ.

– Păi ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să-și expedieze copilul și pe mama lui la Yorkshire!

Isabel rămase cu gura căscată, iar Juliana își dădu seama că răcnise de-a dreptul. Pufni indignată. Dacă ei își închipuiau că avea de gând să se scuze pentru comportamentul acesta revoltător față de o aroganță atât de tipică lui și de îngrozitoare, atunci se înșelau amarnic.

– Juliana, răsună calmă și caldă vocea lui Nick.

– Să nu încerci să mă faci să mă răzgândesc, Nick. Chestia asta cu nelegitimitatea e un subiect extrem de sensibil pentru mine acum, când mama mea tocmai a ridicat această problemă în public în ceea ce mă privește. Nu voi permite acestui... om imposibil

să-și gonească parte din carnea și sângele lui cu o simplă fluturare din mână, fără a recunoaște copilul! E inacceptabil. Dacă n-ai curaj să-i spui tu lucrurile astea, las' că-i spun eu.

Se opri să își tragă sufletul după așa o tiradă și se uită spre Nick, care părea ușor frustrat. Poate că n-ar fi trebuit să sugereze că era laș.

- Sigur că n-am vrut să spun că...

- Oh, ba cred că ai vrut, surioară, dar ai noroc că eu sunt geamănul ăla bun, zise el. Dacă ești așa pornită, atunci du-te și vorbește cu Leighton. N-am nici un interes să-ți stărnesc mânia. O să-l vezi la cină.

Ceva din spusele lui părea suspect, dar Juliana era prea supărată și hotărâtă să îl confrunte pe Simon ca să se gândească prea mult la vorbele fratelui ei. Ajunseră la treptele late de piatră care duceau la conac, iar Juliana își ridică privirea spre ușa enormă, rămasă deschisă, care o îmbia să intre.

Nu avea de gând să aștepte.

Se săturase.

Când îl găsi, Simon stătea în capătul unei camere lungi și se uita în gol pe geam, cu spatele la ușă. Fusese cât pe ce să nu-l observe, încadrat cum era de cerul albastru și strălucitor, care contrasta puternic cu furtuna ce creștea în sufletul ei.

Intră în cameră - remarcând încă o dată cât de masiv, de înalt, și de incredibil de frumos era - și urându-se că, până și acum, când era atât de furioasă pe el, se simțea atât de atrasă de el. Îi venea să alerge la el, să îl cuprindă cu brațele și să-l implore să fie bărbatul pe care și-l dorea ea să fie.

Nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Nu trebuia să uite asta.

Traversă ceea ce părea a fi o cameră de zi; nu se uită prea mult în jur, căci scopul ei era să discute cu Simon - să-i spună exact ce credea despre ultima lui decizie luată în calitate de duce.

Ajunse în spatele lui și îi zise direct:

- Credeam că ești altfel.

El își întoarse doar capul spre ea, trăsăturile rămânându-i ascunse în umbrele după-amiezii, fapt care îi simplifica sarcina de a-i spune totul pe șleau. Așteptă un moment, dar el nu zise nimic,

nu ripostă, așa că Juliana vorbi mai departe, pe un ton din ce în ce mai enervat.

- Am crezut că ești un gentleman - genul de bărbat care își respectă promisiunile și căruia îi pasă dacă este sau nu dreptate în lume. Făcu o pauză. Greșeala mea. Am uitat că ție nu-ți pasă decât de un singur lucru - nu-ți pasă nici de onoare, nici de dreptate, ci doar de reputație. Râse, și-n râsetul ei se simți o urmă de autodispreț, apoi continuă cu vocea tremurată: Cred că și când râdeai de mine și mă critikai că pun prea multă pasiune în ce fac sau că sunt prea nesăbuită, sau că nu îmi pasă de reputația mea - cred că și atunci am crezut că poate eu... că poate tu...

„Presupun că și atunci credeam că poate ești diferit.

Că poate te-ai schimbat.

Că poate *eu* te-am schimbat.“

Nu putea să-i spună nimic din toate astea.

Nu avea nici un drept.

Se întoarse cu totul spre ea, și atunci Juliana văzu că avea un bebeluș în brațe.

Camera își schimbă dintr-odată atmosfera. Nu era o cameră de zi. Era odaia copilului.

Iar el stătea aici cu un copil adormit în brațe, un copilăș atât de mic, încât îi încăpea în palme.

Juliana înghiți cu greu și se apropie ca să vadă fețișoara rotundă și roșie și toată supărarea se scurse lin din ea. Nu mai voia să țipe la el sau să-l scuture pentru a-l aduce cu picioarele pe pământ. Nu se mai simțea așa pornită să facă dreptate. Se simțea... pierdută.

Într-o altă lume - într-un alt moment - ar fi putut sta amândoi într-o cameră ca aceea. Ar fi putut avea un moment ca acela. Unul și mai fericit.

Vorbi sugrumată de emoție, cu ochii la bebeluș:

- Știu cum e să crești conștient de faptul că unul dintre părinți nu te vrea, Simon, șopti ea. Știu și cum e ca toată lumea să știe acest lucru. E devastator. Te devastează și când ai patru ani, și când ai zece, și când ai... douăzeci. Știu cum este să fii ridiculizat și respins de toată lumea.

„Cum este să fii respinsă de tine.“

Subit, cel mai important pentru ea era ca el să recunoască acest copil. Nu știa de ce – doar că asta conta cel mai mult.

– Trebuie să o recunoști, Simon. Urmă o tăcere lungă. Trebuie. O să iasă scandal, da. O să treci peste. Poți. Eu...

„Nu. Nu, fără «eu».“ Ea nu însemna nimic pentru el.

– Noi... noi o să te sprijinim. Îi curgeau lacrimi pe obraji, și știa că urma să-i pară rău că plângea. Ești aici pentru ea, Simon. Ai venit să o cunoști. Cu siguranță înseamnă ceva pentru tine. O poți dori. O poți iubi.

El îi simți tonul rugător, conștient că era vorba despre mai mult decât despre copilul acesta.

Juliana ar fi trebuit să se simtă stânjenită, dar nu mai avea energie și pentru asta.

Nu îi mai păsa decât de el.

De bărbatul acesta care o ruinase.

Încă de la început.

– Simon, șopti ea, iar simpla rostire a numelui lui cuprinse un ocean de emoție.

El reprezenta tot ce își jurase ea să urască în viață... un aristocrat arogant care distrusese reputația unei femei credule și care avea o fiică pe care ezita să o recunoască.

Se urî pentru că se lăsa influențată de puterea și de perfecțiunea lui.

Pentru că îl dorea în loc să îl disprețuiască.

Simon făcu un pas către ea, iar ea se trase un pas în spate, temându-se să stea prea aproape de el. Temându-se că ar putea face ceva ce ar regreta. Temându-se că i-ar putea permite lui să facă ceva.

– Juliana, vrei să faci cunoștință cu nepoata mea?

Nepoata lui.

– Nepoata ta?

– Caroline.

Numele fu rostit cu blândețe și cu ceva ce ea invidie imediat.

– Caroline, repetă ea și făcu un pas spre îngerașul din brațele lui, cu chipul rotund și cu gurița aceea gingașă, cârlionți aurii exact ca ai unchiului ei.

„Unchiul ei.“

Răsuflă prelung.

- Ești unchiul ei.

Pe chipul lui apăru un zâmbet abia schițat.

- Ai crezut că sunt tatăl ei.

- Da.

- Și nu te-ai gândit să verifici înainte să faci asemenea acuzații?

Obrajii îi luară foc.

- Cred că așa ar fi trebuit.

El se uită spre bebelușul din brațele lui, iar imaginea aceasta disonantă făcu să i se strângă ceva în piept Julianei - bărbatul masiv, personificarea manierelor elegante și a aroganței, și bebelușul care nu era mai mare decât brațul lui.

- Caroline, repetă el în șoptă, iar ea îi sesiză imediat evlavie din voce. Seamănă perfect cu Georgiana. Cu ea când era bebeluș.

- Cu sora ta.

O privi în ochi.

- Georgiana.

Acum pricepea și ea.

- Ea e secretul. Cel pe care te-ai străduit să îl protejezi.

Simon încuviință din cap.

- Nu am avut de ales. Trebuia să-mi protejez familia. Trebuia să o protejez pe ea.

Juliana clătină din cap că era de partea lui.

- Câți ani are?

- Șaptesprezece.

„Nici măcar nu e la vârsta la care să poată merge la baluri.“

- Necăsătorită?

Nici n-avea rost să pună această întrebare.

El încuviință și o mângâie cu un deget pe mânuță.

Copilul acesta era explicația pentru tot ce se întâmplase... pentru furia lui stârnită de nesăbuiința Julianei, pentru insistența cu care îi repetase că reputația contează mai presus de toate... pentru mariajul lui iminent.

Julianei i se puse un nod în gât.

- Am crezut că, dacă vin aici, voi afla și răspunsul. Am crezut că îmi va fi simplu să o trimit de aici. Să le trimit pe amândouă de aici.

Vocea aceasta dulce și blândă îi tăie răsufierea, la fel cum făcu și grija cu care ținea el copilul.

- Apoi am cunoscut-o pe Caroline. Fetița îl apucă de vârful degetului în somn, și el zâmbi, iar trăsăturile lui frumoase fură marcate de uluială și de tristețe - lui, omul care doar rareori își trăda emoția. Suspină, iar Juliana percepu o nuanță de responsabilitate asumată.

Julianei îi dădură lacrimile, dar și le șterse iute.

În momentul în care avea să se afle, urma să se iște un adevărat scandal. Își închipuia oare că ar putea să o ascundă pentru totdeauna de ochii lumii?

Își dădu seama că trebuia să se poarte cu mănuși.

- Ai trimis-o pe sora ta aici ca să păstrezi... situația... secretă?

Clătină din cap.

- Nu. A fugit ea. A fugit de familie... de mine. Nu credea că am să fiu alături de ea. De ele. Și avea dreptate.

Îi auzi tristețea, îi văzu grimasa înainte ca el să se întoarcă să pună copilul la loc în pătuț.

De unde o luase.

Dintr-odată, Juliana înțelese absurditatea situației; bărbații aristocrați nu stăteau în camerele copiilor. Ei nu țineau copii în brațe. Dar Simon era aici. Îl ținuse pe acel copilaș cu toată grija pe care o merita.

Acum părea atât de nesigur - tocmai el, care nu se îndoia niciodată de propria persoană. De care nu se îndoise niciodată nimeni. Îi păru rău pentru el.

- O să te ierte.

- N-ai de unde să știi.

- Ba da... Ezită. „Cum să nu-l ierte?“ Știu. Te-ai întors după ea.

După amândouă.

„Ca să ai grijă de ele.“

- Nu mă transforma într-un erou, Juliana. Am aflat... am înțeles ce s-a întâmplat... ea nu a vrut să-mi spună cine e tatăl... iar eu am fost furios. Am lăsat-o aici. Nu am vrut să mai am de-a face cu ea.

Juliana nu putea crede așa ceva. Nu avea cum.

- Nu... zise ea și scutură din cap. Nu e adevărat. Acum ești aici.

Simon se întoarse cu spatele la ea și se duse din nou la ferastră, să privească spre câmpul plin de buruieni. Tăcu vreme îndelungată.

- Dar pentru cât timp?

Juliana se duse spre el.

El i-o luă înainte.

- Am venit aici doar ca să mă hotărâsc ce fac mai departe. Să o determin să-mi spună cine este tatăl. Să fac aranjamentele necesare pentru a ascunde copilul. Să-mi ascund sora. Mă mai consideri erou?

Juliana se încruntă.

- Intenționezi în continuare să procedezi așa?

El se întoarse din nou cu fața spre ea.

- Nu știu. Poate. Cu siguranță așa gândeam pe drumul până aici... Dar acum...

Vocea i se stinse.

Ea nu putea păstra tăcerea.

- Dar acum?

- Nu știu!

Cuvintele răsunară cu putere, pline de frustrare și de furie. Își trecu nervos mâinile prin păr.

- Acum toate planurile astea mi se par complet nerezonabile. Acum sora mea nu vrea să îmi vorbească. Acum... acum, l-am luat în brațe pe copilul ăsta!

Stătea la câțiva centimetri unul de celălalt, iar când el îi aruncă o privire, ea îi văzu chinul ce i se citea în ochi. Se întinse spre ea și o mângâie pe obraz atât de delicat și de drăgăstos, încât o făcu să închidă ochii.

- Iar tu ai complicat foarte tare lucrurile.

Juliana făcu ochii mari când auzi o asemenea acuzație.

- Ce vrei să spui?

- Doar că, atunci când ești aproape de mine, uit tot ce ar trebui să știu - uit cine sunt. Și nu mă gândesc decât la asta.

Își lipi buzele de ale ei, iar delicatețea sărutului îi intensifică durerea care se instalase în pieptul ei în timp ce discutau. I se predă, iar buzele lui se contopiră cu buzele ei, deopotrivă însetate și blânde. Limba lui o atinse pe a ei, iar ea își depărtă buzele și i se oferi, capitulând total în fața dezmiertărilor.

Nu era un sărut de sărbătorire, ci de pustiire. Era un sărut care îi dezarma pe amândoi, un sărut cu gust de regret și dorință.

Și, chiar dacă Juliana ura emoțiile pe care le transmitea, nu se putu împotrivi.

Nu voia să se împotrivească.

Își ridică încet mâinile și își strecură degetele în puful moale de pe ceafa lui și îl sărută cu toată ființa ei, cu toată pasiunea și emoția, și dorul. Îi dăruie mângâiere pentru mângâiere, sperând să îl poată convinge prin gesturi, dacă nu prin cuvinte, că lucrurile ar putea sta altfel. Că lucrurile se puteau schimba.

Și se schimbară.

Se desprinseseră înjurând de ea, iar ea înțepeni de groază înainte ca el să se retragă la câțiva metri distanță de ea – metri care păreau kilometri. Rămaseră așa în spațiul slab iluminat, gâfâind și suspinând amândoi.

Simon se șterse la gură cu dosul palmei pentru a scăpa de amintirea ei, iar ea tresări ca reacție la gestul lui.

– Trebuie să-mi protejez familia, Juliana. Trebuie să fac tot ce pot pentru a ne proteja numele. Să-mi protejez sora. De ei.

– Înțeleg.

– Nu. Nu înțelegi.

Ochii lui frumoși îi trădau simțămintele. Juliana nu își putea lua privirea de la acea etalare a emoțiilor lui, atât de rară, de tentantă. Nu poți. Așa ceva nu se poate întâmpla. Sunt duce. E de datoria mea.

– O zici de parcă ți-aș fi cerut eu să-ți negi această îndatorire.

Simon închise ochii. Trase aer în piept.

– Nu mi-ai cerut.

– Nu, protestă ea. Nu ți-am cerut.

– Știu. Dar mă faci să vreau să o neg. Mă faci să vreau să las totul baltă. Mă faci să cred că totul ar putea fi altfel. Dar...

Vocea îi pieri cu totul.

„Asta e ceea ce trebuie să fac.“

Auzi aceste cuvinte, deși el nu le rostise.

Voia să se repeadă la el. Să îi țipe în față că putea fi diferit. Că putea schimba felul în care se făceau lucrurile. Că era duce și că restul lumii stupide în care trăia i-ar fi iertat aproape orice – și, oricum, cui îi păsa de ce credeau oamenii aceia îngrozitori?

Dar avea destulă minte cât să se abțină. Îi mai spusese lucrurile astea, și nu doar o dată. Și nu însemnaseră nimic pentru el. Apă de ploaie.

El continuă să vorbească:

- Nu sunt liber să fac ce vreau. Pur și simplu nu pot întoarce spatele lumii în care trăim.

- Lumea în care *trăiești* tu, Simon, îl corectă ea. Și da, cred că ești liber să faci ce vrei. Nu ești vreun zeu, nici măcar rege nu ești, ci doar un om din carne și oase, exact ca noi, toți ceilalți. Știa că ar trebui să se oprească, dar acum nu mai era drum de întoarcere. Nu e vorba despre sora ta, nici despre nepoata ta sau despre ce e bine pentru ele. E vorba despre tine. Despre fricile tale. Nu societatea te ține prizonier. Tu singur ți-ai clădit această închisoare.

El împietri, iar toată emoția i se scurse brusc din ochi - distanțul și glacialul duce de Leighton revenise.

- Nu știi ce vorbești.

Juliana se așteptase la răspunsul acesta, dar tot o duru, așa că se depărtă de el și se duse spre pătuț. Mângâie cu un deget pielea moale a obrazului bebelușului care dormea.

- Unele lucruri sunt mult mai puternice decât scandalul, Simon.

El rămase tăcut cât ea traversă camera și trecu pe lângă el; când ajunse la ușă, se întoarse și îi mai spuse:

- Sper să înțelegi acest lucru înainte să fie prea târziu pentru ea.

Ieși cu spatele drept și cu capul sus, hotărâtă să nu-i arate cât de tare suferea din cauza lui. De îndată ce ușa se închise în urma ei, se sprijini deprimată de ea, dărâmată de adevărul care o izbea din toate părțile cu forță și cruzime.

Îl iubea.

Și asta nu schimbasese nimic. El era în continuare logodit cu altcineva, în continuare obsedat de bunele maniere și de reputație. Era tot Ducele Disprețuitor. Ar face bine să țină minte asta.

Poate, dacă reușea să țină minte, avea să-l iubească mai puțin.

Pentru că mai mult de atât oricum nu îl putea iubi.

Trase cu nesaț aer în pieptul din care îi ieși un suspin.

Cei care preaslăviseră virtuțile dragostei – plăcerile și caracterul sublim – fuseseră toți niște mincinoși – asemenea celor care îi spusese că de minunată era dragostea și câte sacrificii merita.

Nu avea nimic frumos.

Era groaznică.

În Simon se dădea o luptă acum: datorie sau pasiune. Reputație sau plăcere. Iar Juliana înțelegea cu o limpezime înnebunitoare că tocmai pentru lupta aceasta interioară a lui îl iubea cel mai mult.

Dar acum îi făcea rău.

Și asta nu putea suporta.

Nu mai suporta nici o secundă să știe că nu era suficient de bună pentru el.

Așa că își îndreptă spatele, se desprinse de lângă ușă și făcu singurul lucru pe care îl mai putea face.

Plecă.

Capitolul 15

Servitorii cu o atitudine prea familiară sunt din cea mai rea speță.

O lady rafinată nu așteaptă să se bârfească în bucătărie.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

În cele din urmă, peisajul rural a revenit în centrul atenției...

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

Lui Simon îi veni să tragă un pumn în peretele odăii copilului.

Plecuse spre Yorkshire în momentul în care primise vestea că Georgiana născuse; își spusese că venea pentru sora și pentru nepoata lui și ca să se asigure că secretele familiei rămâneau... secrete. Și exact asta intenționase să facă.

Dar plecase și ca să scape de Juliana.

Ar fi trebuit să-și dea seama că, odată ajuns aici, într-o casă plină de femei, urma să-și aducă aminte de ea. Ar fi trebuit să știe că, atunci când avea să bea un pahar cu Nick, urma s-o vadă pe Juliana în ochii lui, în felul lui de-a râde. Ar fi trebuit să știe că, fiind alături de familia ei, avea să se gândească în permanență la ea.

Dar nu se așteptase să se gândească la ea la fel de mult și atunci când era alături de propria lui familie: când mama lui plecase, îngăimând un salut de despărțire; când sora lui refuzase să-l vadă în clipa când ajunsese la Townsend Park; când își ținuse nepoata în brațe, intrigat că un boț de om poate cântări atât de greu. Se gândise la Juliana și în acele momente.

O dorise alături de el. Avea nevoie de puterea ei. De dorința ei de a depăși orice obstacol. De atașamentul ei față de cei la care ținea.

Față de cei pe care îi iubea.

Când năvălise în odaia copilului ca să se ia de el, ca să-i ia apărarea cu orice preț micuței Caroline, apăruse de parcă o invocase el. Și, cumva, în ocările ei găsisse alinare, pentru prima dată de când sosise la Yorkshire.

Îl înfruntase, ferm convinsă că avea dreptate. Nimeni nu îl mai înfruntase cu o asemenea ferocitate. Așa cum o făcuse ea. Nimeni nu îi ținuse niciodată piept cu atâta înflăcărare.

Ea reprezenta tot ce nu întruchipase el vreodată – emoție și pasiune, și freamăt, și dorință. Nu ținea absolut deloc cont de numele, titlul sau reputația lui.

Îi păsa doar de omul care s-ar fi putut ascunde în spatele acestora.

Îl făcuse să-și dorească să fie acel om.

Dar era imposibil.

O ceruse de soție pe Penelope în speranța că ea era cea care îi putea salva pe toți și abia acum înțelegea că, odată cu această ultimă decizie, distrusese tot.

Simon rămase cu privirea ațintită spre ușa pe care ieșise Juliana, știind că poate cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru ea – pentru ei amândoi – era să stea departe de ea.

Îi datora măcar atât.

Nu merita să o distrugă cu mâinile lui.

Îl încercă un sentiment de remuşcare – pentru ce făcuse şi pentru ce n-ar fi putut face niciodată. Vru să-şi alunge toate acestea din minte în momentul în care din pătuţ izbucniră tare nişte sunete bine-venite. Caroline se trezea. Instinctiv, se duse către ea, vrând să ia în braţe creatura aceea care era prea micuţă ca să-i ştie punctele slabe.

În câteva secunde, fu lângă ea, mulţumind în gând pentru numărul redus de servitori de la Park. În orice altă casă, nepoata unui duce ar fi fost înconjurată de bone şi de doici, dar aici era singură tot timpul, dându-i unchiului ei şansa de a fi el singur alături de ea.

O luă din nou în braţe, sperând că asta o va linişti şi o va face să adoarmă la loc. Caroline avea însă alte planuri, așa că începu să plângă şi mai tare.

– Nu plânge, sufleţelule, spuse el, sperând să fi găsit tonul potrivit. Nu mă face să trimit după vreo servitoare... sau după mama ta... Nici cu ea nu m-am descurcat prea bine.

Copilul nu se lăsă deloc impresionat de rugămintele lui şi începu să se foiască. O puse la piept cu capul pe umărul lui şi o ţinu cu o mână fermă de spate.

– Eu singur nu te pot face fericită, așa-i? Desigur, n-am nici un motiv să cred că, dintr-odată, le pot face fericite pe femeile din viaţa mea.

– Ai putea să te străduieşti puțin mai mult.

Se întoarse. Sora lui traversa odaia cu mâinile întinse. Îi dădu copilul şi se uită la ea cum o legăna. Fetiţa se linişti imediat, plânsul transformându-se într-un scâncet.

– Te cunoaşte.

Georgiana schiţă un surâs, fără să-şi ia privirea de la ea.

– Am avut timp câteva luni să ne cunoaştem.

Câteva luni în care el stătuse deoparte.

Era un ticălos.

– Am auzit că te însori.

– Veştile circulă cu viteză în casa asta, replică el.

– E o casă plină de femei, ce credeai c-o să se întâmple? zise ea, apoi ezită. Pot să te felicit?

– Lady Penelope o să fie o soţie bună. Familie străveche şi reputaţia ei e impecabilă.

- Așa cum era și a noastră?

- Așa cum este încă.

Fata își ridică privirea spre ochii lui de chihlimbar – la fel ca ai ei – și văzu acolo mai mult decât ar fi vrut el ca ea să vadă.

- Totuși, nu pentru prea mult timp.

Nu avea chef să discute despre mariajul cu Penelope. Nu voia să vorbească despre numele și reputația lor. Voia să discute despre sora lui. Voia să o ia de la început.

Nu că ar mai fi fost posibil...

- Georgiana, începu el, dar se opri când ea se întoarse cu spatele și se duse spre o masă înaltă, unde o așeză pe Caroline și începu să se ocupe de ea.

- Nu cred că vrei să stai aici cât fac chestia asta.

Se incrunță și se apropie curios de ele.

- Ce chestie? Se uită peste umărul surorii sale, văzu despre ce era vorba și imediat se întoarse cu spatele. Oh! Da. Ah... nu. Pregătirea lui pentru titlul de duce nu inclusese și informații despre îngrijirea și – curățenia – copiilor mici. Nu e... Își dresе vocea. Cineva care poate... face asta... în locul tău?

Nu era sigur, dar i se păru că-și aude sora chicotind.

- Copiii nu vin pe lume însoțiți de o bonă, Simon.

Nu-i plăcu tonul ei batjocoritor.

- Știi și eu asta. Sigur că știi. Dar ești...

Se opri. Erau o mulțime de feluri în care își putea termina propoziția.

„Fata unui duce... sora mea... abia ieșită din scutece tu însăși, din punctul meu de vedere...”

- Sunt mamă. Se întoarse cu fața la el, cu Caroline stând liniștită la ea în brațe. Sora lui, pe care o considerase întotdeauna o ființă fragilă, părea acum liniștită și puternică, vorbindu-i cu voce fermă. Nu știu ce te pregăteai să spui. Dar nu este relevant. Sunt mama ei. Iar ea este pe primul loc pentru mine. Nu ai cum să mă faci să mă răzgândesc.

Sora lui nu mai era o fetiță delicată, ci se transformase în Iuno¹, o femeie matură care își proteja odrasla.

De el.

¹ Iuno sau Iunona – echivalentul roman al zeiței grecești Hera (n.tr.)

Tocmai de cel care ar fi trebuit să îi poarte de grijă, fir-ar să fie.

- Nu vreau să te fac să te răzgândești.

Fata tresări.

- Nu vrei.

- Nu.

Era adevărat.

Răsufală ușurată.

- O să mă lași să stau cu Caroline. Nu o să te cerți cu mine.

În ultimele șase luni, fusese sigur că, de fapt, cea mai bună variantă era să trimită copilul de lângă ea. Chiar și pe drum încoace meditase mult la această variantă, făcuse tot felul de planuri pentru tot felul de destinații, refuzând să renunțe la speranța că lucrurile ar putea reveni la normal.

Acum înțelegea cât de ridicolă fusese acea idee.

Nu putea suporta gândul să o dea pe Caroline.

„Știi ce înseamnă să crești conștient de faptul că un părinte nu te vrea, Simon.“ Atunci îi văzuse Julianei tristețea din privire. Își dorise să se răzbune pe toți cei care o făcuseră să treacă printr-o asemenea experiență traumatizantă. Nu își dorise niciodată ca nepoata lui să treacă prin așa ceva.

- Sigur că trebuie să rămâi alături de Caroline.

Acum Georgiana se simțea pe deplin ușurată.

- Îți mulțumesc, Simon.

Se întoarse cu spatele la ea, considerând că nu merita nici pe departe cuvintele de mulțumire ale surorii lui după atitudinea pe care o avusese în ultimele luni. Ar fi meritat să fie supărată și furioasă și să-i fie silă de el, nu să-i mulțumească.

Pentru că și acum, când o vedea ținându-și cu dragoste fiica în brațe, nu putea să nu se gândească neîncetat ce nenorocire era asta pentru numele familiei.

Scandalul avea să izbucnească. Iar ei trebuiau să-i reziste. El era gata să-i facă față. Sau avea să fie pregătit după ce se căsătorea cu Lady Penelope.

- O să mă însor peste o lună. Evenimentul va abate interesul de la situația ta.

Ea răsese strident.

– Simon, nici măcar o nuntă regală n-ar abate atenția de la așa ceva.

El se făcu că n-aude și se duse spre ușă, vrând să scape odată din camera care i se păruse la început atât de primitoare, dar care acum îl sufoca. Georgiana vorbi înainte ca el să apuce să iasă:

– Să știi că nu trebuie să faci asta. Nu scrie nicăieri că tu ești cel care trebuie să poarte povara reputației pe umeri. Nu ești obligat să te însori cu ea.

Ba sigur că era.

Era duce de Leighton – unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia, născut pentru a purta povara dată de unul dintre cele mai venerabile titluri aristocratice. Își petrecuse toată viața pregătindu-se pentru un asemenea moment, când onoarea și simțul datoriei sunt mai importante decât orice altceva.

Unde era onoarea în ce îi făcuse Julianei? În grajd? În parc? În camera asta?

Se simți dintr-odată rușinat și pielea păru să îi ia foc.

– Nici nu se pune problema. Mă voi însura cu ea.

Trebuia să-și facă datoria.

Îl găsi pe St. John în biroul contelui de Reddich.

Ușa era deschisă, așa că ciocăni o singură dată în canat și așteptă ca St. John să-i facă semn să intre, după care se îndreptă spre fotoliul mare de piele din fața biroului masiv din lemn de mahon.

– S-ar zice că ai fost înnobilit, la cât de bine îți șade în spatele biroului, zise el.

Nick termină de scris coloana lungă de cifre în registrul contabil al moșiei și își ridică privirea.

– Având în vedere că micul conte are unsprezece ani și este la școală acum, nu cred că se supără că-i țin locul cald până va fi gata să-l ia în primire. Se lăsă pe spătarul scaunului. Ar trebui să ne îngrijoreze stăpâna acestei case. Ea se supără de fiecare dată când stau la biroul ăsta.

– Și atunci de ce nu-ți iei un birou al tău?

St. John zâmbi larg.

– Îmi place mai mult când se enervează.

Simon se făcu că nu aude comentariul nelalocul lui.

- Aș vrea să vorbesc cu tine despre sora mea.

- Excelent. Și eu aș vrea să-ți vorbesc despre sora mea.

Simon înghetă, iar St. John se încruntă imediat.

- Isabel suspectează că e ceva între voi. Și de fiecare dată are dreptate. Chiar mă enervează cu asta, serios.

- Nu e nimic între noi.

- Nu?

„Ba da.“

- Nu.

Speră că răspunsul fusese suficient de categoric. De convingător.

- Hmm. Nick își scoase ochelarii și îi aruncă pe masă. Bine. Atunci hai să vorbim despre Lady Georgiana.

Ușurarea lui Simon se materializă printr-un val de iritare.

- Mă bucur să constat că cineva din casa asta își aduce aminte de statutul surorii mele.

Nick se arată surprins.

- În locul tău, m-aș purta mai cu mănuși, Leighton.

Simon înjură printre dinți și-și strânse pumnii.

- Mai încearcă, zise Nick.

Nicholas St. John era, foarte posibil, cel mai vechi prieten al lui Simon, dacă putea pretinde că avea așa ceva. Cei doi, împreună cu Ralston, fuseseră în același an la Eton, iar Simon, tânăr nobil, petrecuse prea mult timp amintindu-le fraților - precum și întregii clase - că fiii Ralston proveneau dintr-o familie de sorginte îndoielnică. Într-o zi reușise să-l scoată din sărite pe calmul Nick și suferise consecințele. Nick îi dăduse sângele pe nas, și uite-așa se împrieteniseră.

Relația se cam răcise în anii de după terminarea școlii; Simon devenise duce de Leighton, capul familiei, unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia, iar Nick plecase pe continent și dispăruse prin est la izbucnirea războiului. Leighton sponsorizase activitățile lui Nick, dar cam la asta se rezumase prietenia lor pe parcursul acelor ani.

Când Juliana sosise în Londra, Simon nu mișcase un deget în sprijinul familiei St. John. Dar, cu toate acestea, în momentul în care Georgiana apăruse pe treptele casei de la Townsend Park, cu burta mare și fără mai nimic altceva, Nick și Isabel

o primiseră. O protejaseră ca pe una de-a lor. Iar Simon turba-se când auzise una ca asta, le amenințase casa, numele, chiar și viețile, în timp ce Nick rămăsese pe poziții și o protejase pe Georgiana cu orice preț.

Avea un prieten.

Probabil singurul.

Așa că Simon îi datora lui Nick mai mult decât ar fi putut să-i ofere vreodată drept răsplată.

Iar acum avea să ceară și mai mult de la el.

- Vrea să rămână aici. Cu copilul.

Nick se sprijini de spătarul scaunului.

- Și tu ce vrei?

El ce voia?

El voia ca totul să redevină ca înainte. O voia pe Georgiana în patul ei de la moșia lui de la țară, pregătindu-se de recoltă și de sărbătorile de iarnă. Voia să scape de povara pe care o căpătase odată cu titlul de duce... Ba încă de dinainte.

Și o voia pe Juliana.

Zăbovi asupra ultimei doleanțe și îi șopti numele în gând.

Însă lucrurile nu deveniră mai limpezi, ci doar mai frustrante.

Nu o putea avea. Nici acum, nici altă dată.

Așa că se mulțumi să ceară doar ce putea obține.

- Vreau ca Georgiana să fie în siguranță. Și Caroline... fetița...

Vreau ca amândouă să fie în siguranță.

Nick încuviință din cap.

- Aici sunt în siguranță.

- Să-mi spui de cât ai nevoie.

Nick spintecă aerul cu mâna.

- Nu, Leighton. În ultimele luni ne-ai dat destul. Mai mult decât suficient.

- Mai mult decât te-ai așteptat.

- Păi, trebuie să recunoști... la cum ai dat buzna aici când ai descoperit situația, nu prea ne-am așteptat să devii binefăcătorul reședinței Minerva.

Din cauză că se simțise vinovat.

Georgiana fusese îngrozită că trebuia să-i spună adevărul despre situația ei - despre faptul că era gravidă - și nu voise

să dezvăluie identitatea tatălui. Plânse și realmente îl implorase să o ierte. Să o protejeze.

Iar el o părăsise, supărat și neliniștit.

Se întorsese la Londra, disperat să apere reputația familiei.

Preferase să pretindă că nu era sora lui, ci doar o problemă de care trebuia să se ocupe, deși Caroline era singurul membru al familiei de care se simțise legat.

Așa că făcuse singurul lucru pe care îl putea face.

Îi trimisese bani.

Mulți bani.

– Sunt responsabilitatea mea. O să am în continuare grijă de ele.

Nick îl studie cu mare grijă preț de câteva clipe, iar Simon nu își coborî privirea. Nu putea accepta să fie refuzat – era singura modalitate prin care putea începe să-și îndrepte greșelile.

Nick încuviință scurt din cap.

– Fă ce crezi că trebuie făcut.

– Să-mi dai de știre dacă se... dacă are nevoie de ceva.

– Da.

– Ești un prieten bun.

Era prima dată când rostea aceste cuvinte. Lui Nick... Oricui. Prima dată când conștientiza faptul că prietenia însemna mai mult decât să bea un pahar la club sau să poarte o discuție la modă. Sentimentul îl luă prin surprindere.

Nick rămase și el surprins de aceste cuvinte.

– Și tu ai face la fel.

Acest adevăr simplu îl clătină zdravăn. *Ar face la fel. Acum.* Dar până de curând n-ar fi făcut.

Ce se schimbă?

Răspunsul era clar.

Dar nu putea admite. Nu față de el. Și mai mult ca sigur nici în fața lui Nick.

– Acum, că am stabilit ce e de făcut, spuse Nick în timp ce lua o sticlă de brandy și turna lichidul bogat în două pahare, putem să revenim la subiectul Juliana?

„Nu. Deja îmi ocupă toată mintea.“

Simon luă paharul din mâna lui Nick, încercând să-și mascheze adevăratele sentimente.

- Nu-i mare lucru de zis.

Nick luă o gură și savură licoarea, ca să mai tragă de timp.

- Zău, Leighton. Uiți cu cine vorbești. Ce-ar fi să-mi spui adevărul de data asta? Știi că fratele meu ți-a tras una. Și mai știu că sora mea s-a enervat instantaneu când a crezut că ai venit aici să-ți vezi copilul. Chiar vrei să mă auzi pe mine trăgând concluzia?

„N-ar putea fi mai rea decât purul adevăr.“

Simon rămase tăcut.

Nick se îndreptă de spate și-și prinse mâinile peste vesta lui bleumarin - calmul întruchipat. Simon îl detesta pentru asta. Apoi prietenul lui începu să-i vorbească:

- Bine atunci. Îți spun eu ce gândesc. Cred că ești mai mult decât deranjat de situația surorii tale. Cred că ai cerut-o de soție pe Lady Penelope într-un moment de nebunie, convins că mariajul tău poate compensa scandalul *Georgianeii*. Cred că toate motivele pentru care vrei să te însori sunt greșite. Și mai cred că sora mea ți-a arătat toate aceste motive.

Simon simți nevoia imperioasă de a-i trage un pumn, iar Nick întâmpină furia acestuia cu un surâs strâmb.

- N-ai decât să mă lovești, prietene, dar să știi de la mine că nu te va ajuta prea tare. Și nici vorbele mele nu vor deveni brusc mai puțin adevărate.

Simon se gândi că ar trebuie să fie impresionat de perspicacitatea lui Nick. Dar apoi se gândi o clipă la asta și își dădu seama că adevărul nu era prea greu de ghicit.

În preajma ei se purta ca un neghiob. Ea îl făcea să pară un neghiob.

Îl făcea mult mai mult de atât. Îl făcea să-i fie foarte dor. Și să tânjească. Și mai mult.

Nu putea să se gândească mai departe. Nu trebuia să o facă.

Nick nu trebuia să afle toate lucrurile acestea.

Se uită tăcut la prietenul lui, și rămaseră așa neclintii și fără să schimbe o vorbă până când Nick schiță un zâmbet.

- Îți dai seama că nu vei putea să îl eviți la nesfârșit.

Simon se prefăcu că tocmai descoperise o scamă pe mâneca hainei, pe care o scutură plictisit, asta în timp ce mintea și inima îi stăteau să explodeze.

- Ce să evit?

- Felul în care te face ea să te simți.

- Și cine zice că mai simt ceva în afară de enervare?

Nick râse.

- Faptul că știi cu exactitate despre cine e vorba în propoziție e suficient. Și vei descoperi că, în familia asta, enervarea e un precursor al unor sentimente mult mai periculoase.

- Am descoperit deja mult prea multe despre familia asta, zise el, sperând că experiența căpătată în anii în care știuse să se poarte cu trufie avea să-l ajute să-și mascheze emoțiile.

- N-ai decât să faci cât vrei pe ducele batjocoritor, Leighton. Nu schimbă cu nimic datele problemei. Nick lăsă paharul și se ridică, apoi se duse spre ușă. Când ajunsese lângă ea, adăugă: Bănuiesc că îți cer prea mult dacă te rog să stai departe de ea.

„Da.“

Gândul de a sta departe de Juliana era de neconceput.

Dar da, trebuia.

Ce ticălos era. Ce prost.

- Deloc.

„Mincinosule.“

Nick pufni neîncrezător.

- Nu mă crezi?

Nici nu trebuia să-l creadă. Lord Nicholas St. John ar trebui să-l dea cu forța afară din casă - pentru a-și proteja sora.

Pentru a-l proteja pe Simon.

- Nu, Leighton. Nu te cred. Absolut deloc.

Nick deschise ușa.

- Dacă mă consideri un pericol pentru ea - pentru reputația ei -, atunci de ce mă lași să stau aici?

Atunci Nick se întoarse cu fața la el, iar Simon văzu ceva în ochii lui albaștri - ochi care semănau atât de tare cu ai Julianei.

Compassiune.

- Nu ești un pericol pentru ea.

Nick nu știa cât de tare tânjea după ea ori de câte ori se afla în apropiere.

Simon rămase tăcut, iar Nick continuă:

- Îți faci prea multe griji, Leighton. Îți iei prea multe măsuri de precauție. Juliana nu face parte din viața ta perfectă și imaculată.

Emană scandal – la fel ca toată familia noastră. Și nici că ne deranjează prea tare, adăugă el, dar asta este unul dintre motivele pentru care te vei ține departe de ea.

Simon vru să-l contrazică. Vru să-i urle în față ca reacție la vorbele lui iresponsabile. Propria lui soră se afla aici, do vada vie a ce se întâmpla când bărbații își pierdeau controlul. Când greșeau. Dar nu apucă să spună nimic, pentru că Nick i-o luă înainte.

– Nu sta în calea fericirii ei, Simon. Poate că tu în sinea ta nu vrei să o lași, dar știi că merită să fie fericită. Și se poate mărita bine.

„Cu altcineva.“

Îl cuprinse o ură viscerală la acest gând.

– Vorbești de parcă chiar ar cere-o cineva acum.

Nu intenționase să fie disprețuitor.

Nick îi remarcă însă tonul, iar Simon văzu scânteii de furie în ochii prietenului său.

– Ar trebui să-ți dau cafteala aceea pe care văd că ți-o dorești cu disperare pentru ceea ce ai spus. Crezi că, pentru că tu nu ai îndrăzni niciodată să-ți mânjești prețioasa reputație cu cineva ca Juliana, înseamnă că nu există alții care ar da orice pentru ea?

Sigur că existau. Juliana era inteligentă și iute la minte, fermecătoare și fascinant de frumoasă.

Nu mai apucă să recunoască acest fapt, pentru că Nick ieșise încet din cameră, lăsându-l pe Simon cu gândurile lui.

Juliana nu voia să rămână singură cu gândurile ei, așa că încercă să-și găsească alinare în cel mai aglomerat loc din Townsend Park. La bucătărie.

Bucătăria reședinței Minerva era exact așa cum își imaginase Juliana că ar trebui să fie o bucătărie – gălăgioasă, murdară și plină de râsete, de mirosuri și de oameni. Ei erau sufletul conacului pe care femeile care locuiau aici îl considerau casa lor. Cu alte cuvinte, bucătăria reședinței Minerva nu se asemăna deloc cu bucătăriile altor conace englezești. Fapt apreciat pe deplin de Juliana, care se săturase de atâtea finețuri englezești câte avusese

parte în ziua aceea – reguli rafinate englezești, aroganță rafinată englezească, case rafinate englezești.

Își dorea ceva real și cinstit.

Ceva care să-i abată gândurile de la ducele rafinat de la etaj.

Pătrunse pe ușa bucătăriei și văzu un grup de femei adunate în jurul mesei enorme din centru. Acestea abia îi aruncară câte o privire, după care își continuară conversația gălăgioasă în timp ce Gwen, bucătăreasa casei, o scrută cu privirea și o puse la treabă.

– Ea e Juliana, spuse în timp ce celelalte femei îi făceau loc în jurul mesei de stejar – lungă și frumoasă și purtând însemnele multor mâncăruri și secrete pregătite aici. Sora lui Lord Nicholas.

Acestea fiind spuse, fu acceptată. Gwen cernu niște făină în dreptul ei și înclină un castron de cupru din care scoase un cocoloș de cocă pe care i-l întinse Julianei.

– Frământă, zise femeia mărunțică, iar Julianei nici nu-i trecu prin cap să nu i se supună.

Celelalte șase femei de la masă își vedeau de treaba lor – tocat, mărunțit, amestecat, bătut. Un batalion perfect organizat de bucătărese care sporovăiau întruna.

Juliana respiră profund și intră cu totul în atmosfera reconfortantă. Întinse aluatul în formă rotundă și ascultă. Exact de asta avea nevoie acum. Aici putea să nu se mai gândească la Simon.

– ... Aș zise că e unul dintre cei mai chipeși musafiri pe care i-am avut în ultimul timp.

– Sau cel mai cel, adăugă Gwen, iar celelalte se grăbiră să îi dea dreptate.

– Arată ca un inger.

– Unul blestemat... căzut din cer. Ați văzut cum a dat buzna aici și a poruncit să o vadă pe Georgiana?

Juliana înghete. *Vorbeau despre Simon*. Nu scăpa de el nici aici.

– Și cel mai mare, adăugă o femeie înaltă și slabă pe care Juliana nu o mai văzuse niciodată.

– Mă întreb dacă e atât de mare peste tot, insinuă cu răutate cineva, iar celelalte chicotiră.

– E musafir! Gwen aruncă o cârpă în direcția femeii care făcuse comentariul, după care zâmbi cu gura până la urechi. Nu că eu nu mi-aș fi pus aceeași problemă.

- Vă rog, spuneți-mi că nu vorbiți despre cine cred eu că vorbiți.

Juliana își întoarse imediat capul să vadă cine era persoana căreia femeile care râdeau încă se înghesuiau să-i facă loc la masă - Lady Georgiana.

Trebuia să fie ea. Semăna cu el, avea același păr blond și ochi de chihlimbar. Nu era însă deloc înaltă. Era micuță și drăguță ca o păpușă de porțelan, cu rotunjimile minunate ale unei femei care născuse de curând. Nu arăta de șaptesprezece ani. Părea mult mai în vârstă. Mai matură.

- Dacă credeai că vorbim despre chipeșul tău frate, atunci ai dreptate, o tachină Gwen. Ești pregătită să decojești niște mere?

Gwen nu mai așteptă răspunsul, că îi și puse în față o găleată plină cu mere roșii. Tânăra nu protestă, ci luă un cuțitaș și se apucă de treabă. Juliana se miră nespus - sora unui duce curăța bucuroasă mere în bucătăria reședinței Minerva -, dar se abținu de la comentarii.

- Chipeșul meu frate, așa-i? zise Georgiana și-o privi pe Juliana cu un zâmbet.

Juliana se reapucă imediat de treabă.

„Împătorește, întinde, împătorește, întinde.“

- Trebuie să recunoști că arată bine.

Juliana se prefăcu că n-o aude.

„Răstoarnă, pune făină, împătorește, întinde.“

- În Londra sunt destule femei care să i se arunce în brațe. Nu-i dați satisfacția să se simtă și aici la fel.

Refuză să se gândească la alte femei în brațele lui. La Penelope în brațele lui.

„Răsuțește, împătorește, întinde.“

- Naah, bărbații ca el sunt prea reci. Femeia înaltă adăugă: Că doar uite ce a făcut, v-a gonit pe tine și pe Caroline departe de scandal.

- Nu se poate spune că ne-a gonit.

Femeia solidă flutură o mână a lehamite.

- Nu mă interesează ce s-a întâmplat. Ești aici cu noi în loc să fii cu el, și mai multe nu vreau să știu. Mie-mi plac bărbații cu suflet.

- Are suflet.

Juliana nici nu își dădu seama că ea vorbise până când celelalte nu tăcură brusc. Își ridică privirea, cu obrajii în flăcări, și o văzu pe Georgiana studiind-o curioasă.

- Are, nu-i așa? Juliana reveni la cocă. Nu am fost prezentate.

- Este sora lui Lord Nicholas, se grăbi Gwen să spună.

- Domnișoara Fiori, parcă.

Juliana își ridică din nou privirea, cu mâinile adânc înfipite în aluat.

- Juliana.

Georgiana încuviință din cap.

- Și ce știi tu despre sufletul fratelui meu, Juliana?

- Eu... eu am vrut să spun doar că normal că are un suflet, nu?

Nimeni nu răspunse, așa că reveni la cocă. Nu știi.

„Împătorește, întoarce, împătorește.“

- Ba cred că știi câte ceva.

- Nu știi.

Intenționase să fie mai convingătoare, dar nu-i reușise.

- Juliana, spuse Georgiana pe un ton mult prea familiar, ție... îți place de fratele meu?

N-ar fi trebuit să-i placă. Era exact ce nu-și dorea. Reprezenta tot ce ura ea mai mult la Anglia, la aristocrați și la bărbați.

Mai puțin părțile pentru care îl iubea atât de mult.

Părțile rele însă cântăreau mai greu.

Nu-i dovedise el?

Juliana își vârî mâna în cocă și o trânti de masă.

- Fratelui tău nu-i place de mine.

Urmă o pauză lungă, iar la un moment dat se uită iar spre Georgiana, care o întâmpină cu un zâmbet.

- Eu te-am întrebat altceva.

- Nu! se răsti ea. Nu are nimic care să-mi placă. Georgiana rămăsese cu gura căscată. Nu-i pasă decât de rangul lui de duce... Strânse cu furie aluatul într-o bilă... Și de prețioasa lui reputație. Frământă cu forță bila de aluat și savură senzația dată de contactul cu degetele. O roti pe partea cealaltă și repetă acțiunea, după care își dădu seama că tocmai îl insultase pe fratele unei lady. Și de tine, bineînțeles, milady.

- Dar este frumos, interveni Gwen, încercând să liniștească spiritele.

Juliana nu se amuză.

– Nu-mi pasă cât de mare sau de frumos e. Nu, *nu* țin la el.

Toată lumea tăcu mălc în jurul mesei, iar Juliana își suflă de pe față o șuviță de păr. Se șterse pe obraz cu mâna plină de făină.

– Bineînțeles că nu ții, zise Georgiana prevăzătoare.

Femeile murmurară că erau de acord cu ea, iar Juliana își dădu seama cât de caraghioasă era.

– Îmi pare rău.

– N-are de ce. E foarte dificil să ții la el. Știi la fel de bine ca mine, zise Georgiana.

Gwen smulse aluatul din ghearele Julianei și îl trânti înapoi în castron.

– Cred că l-ai frământat suficient. Mulțumesc.

– Cu plăcere, zise ea îmbufnată.

Nu-i păsa.

– Și nu-i chiar așa de frumos, zise femeia înaltă.

– Am văzut și mai frumoși, interveni o alta.

– Așa e, zise Gwen în timp ce îi întindea Julianei un biscuit proaspăt copt, tocmai scos din cuptor.

Începu să-l ronțăie, uimită de faptul că femeile acestea necunoscute îi ignoraseră comportamentul nebunesc și își văzuseră de treabă.

Cât de nesăbuită devenise.

Se ridică imediat și împinse taburetul atât de repede, încât era să îl dărâme.

– N-ar fi trebuit... N-am vrut să...

Doar unul dintre regrete era adevărat.

Înjură în italiană, iar femeile se uitară una la alta, sperând că vreuna dintre ele o știa să le traducă. Nu știa nici una.

– Trebuie să plec.

– Juliana, zise Georgiana pe un ton rugător. Rămâi, te rog!

Juliana incremeni lângă ușă cu spatele la ele și simți că îi părea rău pentru oricine se simțise sau s-ar simți vreodată exact cum se simțea ea în acel moment – o combinație de rușine, tristețe, frustrare și greață, care o făcea să vrea să se târască până în pat și să nu se mai dea niciodată jos de-acolo.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu pot să stau.

Deschise ușa și o porni grăbită spre scări. Dacă reușea să ajungă la scara principală – dacă ar fi în stare să ajungă la camera de la etaj –, atunci lucrurile aveau să stea mai bine. Ea o să fie mai bine.

Iuți pasul, vrând să scape cât mai repede de sentimentul de stânjeneală care parcă o urmărea.

– Juliana!

Stânjeneala se materializă sub forma lui Lady Georgiana.

Se roti pe călcâie și o privi pe femeia minionă în față, dorindu-și să elimine din memoria colectivă ultimele minute, ultima oră, întreaga vizită la Yorkshire.

– Da, te rog.

Georgiana îi zâmbi; făcea gropițe în obraji când zâmbea.

– Vrei să ne plimbăm? E frumos în grădină.

– Eu...

– Te rog. Mi s-a spus că după naștere trebuie să ies la aer. Mi-ar face plăcere compania ta.

Îi era imposibil să o refuze. Ieșiră printr-un salon într-un coridor lateral, apoi pe o ușă discretă, și o luară pe niște scări de piatră care dădeau spre grădina de legume aflată într-o laterală a casei.

Se plimbară tăcute printre șirurile perfect organizate de plante, până când Juliana nu mai putu îndura tăcerea.

– Îmi pare rău pentru ce am spus în bucătărie.

– Pentru ce, mai exact?

– Pentru tot. N-am vrut să-ți critic fratele.

Georgiana zâmbi și își trecu mâna pe sub o crenguță de rozmarin, ca să-i adulmece parfumul.

– Păcat. Mie mi-a plăcut că te-ai arătat hotărâtă să-mi critici fratele. Puțină lume are acest curaj.

Juliana deschise gura să zică ceva, dar, negăsind cuvintele potrivite, o închise la loc.

– Cred că nu merită să fie criticat de alții, zise ea în final.

Georgiana îi aruncă o privire.

– Vorbești serios?

Îi era mult mai simplu să spună adevărul decât să se străduiască atâta să spună ce se cuvenea. Scoase un mic râset autoironic.

– Nu chiar.

– Ah, bine. E enervant rău, nu-i așa?

Juliana făcu ochii mari de mirare, apoi încuviință din cap.

- Îngrozitor de enervant.

Georgiana afișă un zâmbet larg.

- Cred că-mi place de tine.

- Îmi pare bine. Își reluară plimbarea. Am uitat să te felicit.

Pentru nașterea fetei tale.

- Caroline. Mulțumesc. Tăcu câteva momente. Cred că ești la curent cu faptul că se va stârni un adevărat scandal din cauza mea.

Juliana îi zâmbi cu compasiune.

- Asta înseamnă că ne e scris să fim prietene, pentru că și eu sunt considerată de mulți un izvor de scandaluri.

- Serious?

Juliana încuviință din cap, apoi se aplecă spre o tufă de cimbru și inspiră adânc parfumul.

- Da. Am o mamă, pe care o cunoști, cu siguranță. E o legendă.

- Am auzit de ea.

- Săptămâna trecută s-a întors în Anglia.

Georgiana făcu ochii mari.

- Nu.

- Ba da. Fratele tău era acolo. Juliana azvârli crenguța de cimbru. Toată lumea e convinsă că suntem făcute din aceeași stofă. Georgiana își înclină capul într-un fel care îi sugeră că nu înțelesese ce voia să spună. Juliana reformulă. Sunt convinși că sunt ca ea.

- Ah. Sunteți din același material.

Asta voise să spună și ea.

- Da.

- Și ești?

- Fratele tău așa crede.

- Nu asta te-am întrebat.

Juliana medită îndelung. Nu o mai întrebuse nimeni dacă era ca mama ei. Nimănui nu-i păsase. Bărfele din oraș o condamnaseră imediat pentru descendența ei, iar Gabriel, Nick și restul familiei respinseseră din start ideea unor oarecare similitudini.

Iar acum Georgiana stătea în mijlocul cărării șerpuite din grădină și îi adresase întrebarea pe care nimeni nu i-o pusese. Trebuia să-i spună adevărul.

- Sper că nu.

Georgiana fu mulțumită de acest răspuns. Poteca se bifurca în față, iar ea își încolăci o mână de brațul Julianei și alese drumul către casă.

– Să nu-ți fie teamă, Juliana! Când se va afla despre mine, o să uite tot ce au crezut vreodată despre tine și mama ta. Îngerii căzuți sunt un subiect excelent de bârfă.

– Dar tu ești fiica unui duce, protestă Juliana. Simon se însoară ca să te protejeze pe tine.

Georgiana scutură din cap.

– Reputația mea e complet distrusă. Absolut iremediabil. Poate va reuși să ne protejeze reputația, poate va diminua bârfele, dar ele nu vor dispărea niciodată cu totul.

– Îmi pare rău, zise Juliana, negăsind altceva mai bun de spus. Georgiana o strânse de mână și îi zâmbi.

– Și mie mi-a părut rău un timp. Dar acum sunt aici și voi rămâne cât timp mă vor ține Nick și Isabel. Atâta vreme cât Caroline este sănătoasă, îmi e greu să-mi pese de altceva.

„Îmi e greu să-mi pese de altceva.“ În tot răstimpul de când se afla în Anglia, de fiecare dată când fusese batjocorită de cuvintele și de privirile disprețuitoare ale oamenilor, Juliana se simțise profund afectată. Oricât de mult încercase, îi păsase de fiecare dată.

Îi păsase de ce credea Simon.

Îi păsase că nu avea să o considere niciodată suficient de bună.

Îi păsase și când știuse că era adevărat.

O invidia pe femeia aceasta puternică și curajoasă, care își înfrunta viitorul nesigur cu o asemenea încredere.

– Poate că nu se cade să spun așa ceva, dar sunt niște idioți că te alungă. Toate balurile din Londra s-ar bucura să găzduiască o femeie atât de isteată.

Privirea Georgianeii sclipi cu un fals amuzament.

– Nu se cade să spui așa ceva. Dar amândouă știm că la balurile londoneze femeile istețe nu sunt agreeate. Ce s-ar face dacă am apărea amândouă?

Juliana râse.

– Când vei decide să te întorci, milădy, o să schimbăm într-un mod scandalos lumea. Familia mea are o atracție deosebită pentru copiii cu descendențe problematice, o să vezi... Tăcu brusc, dându-și seama că deja mersese prea departe. Îmi pare rău, n-am vrut să spun că...

– Prostii, zise Georgiana cu un gest de respingere. Caroline e, fără discuție, un copil cu o descendență problematică, zise ea cu un zâmbet larg. Așa că sunt foarte fericită să știu că vom fi primite cel puțin într-un salon.

– Pot să te întreb...

Georgiana se uită admirativ la ea.

– Nu-ți pasă prea tare de etichetă, nu-i așa, domnișoară Fiori? Juliana își mută privirea cu amărăciune.

– E aceeași poveste veche, plictisitoare și incredibil de banală. Am crezut că mă iubește – și poate chiar mă iubea. Dar uneori dragostea nu e de-ajuns – de fapt, cred că de cele mai multe ori nu e.

În vocea ei nu exista nici o nuanță de tristețe sau de regret. Juliana se uită în ochii aceia de chihlimbar și văzu sinceritate în ei, o limpezime tipică unui om matur.

„Uneori dragostea nu e de-ajuns.“

Se întoarseră spre casă, iar cuvintele acelea răsunară la nesfârșit în mintea Julianei. Cuvinte pe care ar face bine să le țină minte.

Capitolul 16

Parteneriatele care durează toată viața se bazează pe blândețe și cutezanță.

O lady rafinată nu trebuie să vorbească deschis cu un domn.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Guy¹ nu e singurul cu un temperament aprins din toamna asta...

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

În cea mai mare parte a timpului, satul Dunscroft era un loc liniștit – stilul idilic de viață rurală fiind întrerupt doar de către

¹ Referință la Guy Fawkes – cuvântul „guy“ din limba engleză (tip, individ, băiat) provine de la numele lui Fawkes. (n.tr.)

un taur scăpat din țarc sau de trecerea în mare grabă a vreunei trăsurii, dar, comparativ cu micile orașe englezești, în sătucul acesta nu era mare lucru de remarcat.

Cu excepția festivalului Bonfire Night.

Tot satul Dunscroft se adunase pentru festivități. Tocmai se înserase, iar pajiștile sătucului erau pline de însemnele sărbătorii – felinarele fuseseră aprinse, scaldând tarabele aliniate pe margine într-o minunată lumină aurie.

Juliana coborî din trăsură și fu imediat asediată de mirosurile și sunetele specifice atmosferei de carnaval. Pe pajiște erau sute de oameni, fiecare bucurându-se de câte ceva – copiii cu măști de hârtie alergau printre picioarele celor mai mari, după care asistau la spectacole improvizate cu păpuși, fetețe zâmbitoare cu tăvi cu mere coapte...

La câțiva metri se făcea un porc la proțap, iar ceva mai încolo un grup de tineri se scâlâmbăiau și dansau în fața unei statui vivante, hotărâți s-o facă să se miște. Juliana râse de bufoneriile lor și începu să se simtă foarte bine.

– Vezi? zise Isabel de lângă ea. Ți-am spus că n-ai nici un motiv să-ți faci griji.

– Dar tot nu m-am liniștit, răspunse Juliana cu un zâmbet. Nu văd focurile alea de care m-ai avertizat.

În centrul localității fusese amplasat un rug, o movilă imensă de bușteni în vârful căreia trona un om de paie în haine sărăcicioase. Pălăria păpușii atârna periculos într-o parte, amenințând să își ia zborul înainte de a se lăsa pradă flăcărilor. Copiii alergau în jurul rugului, cântând și scandând, iar într-o parte rămăsese un copil grăsun, mânjit tot cu cremă de ciocolată.

Juliana se întoarse zâmbind spre cumnata ei.

– Nu mi se pare nimic înfricoșător.

– Stai numai să-și termine copiii de mâncat dulciurile și apoi să vezi cum se stârnește infernul. Atunci să te ții groază. Isabel aruncă o privire cercetătoare prin mulțime. Majoritatea fetelor ar trebui să fi ajuns deja. Când am plecat noi de acasă, doar Nick și Leighton mai rămăseseră.

Menționarea lui Simon o făcu pe Juliana să devină brusc tensionată. Se gândise toată ziua la el – toată dimineața își căutase

motive să colinde prin camere, să aducă lucruri de trebuință pentru copil, să îl viziteze pe fratele ei în birou, dar în zadar.

Parcă intrase în pământ.

Știa că ar trebui să fie fericită că se ținea la distanță. Știa că n-ar trebui să forțeze mâna destinului. La urma urmei, el deja luase o hotărâre – era doar o chestiune de timp până să se întoarcă la Londra și să se însoare cu altă femeie. Cu cineva despre care avea o impresie foarte bună. Cu cineva care avea același statut și aceeași importanță a numelui.

Iar acum, în loc să se străduiască să îl uite, stătea în mijlocul unei mulțimi de englezi ciudați, îmbrăcată cu una dintre cele mai frumoase rochițe ale ei, în speranța că își va face și el apariția.

Întrebându-se de ce *nu era* aici.

Chiar dacă știa că el nu era omul potrivit pentru ea.

Ar fi trebuit să fie mai simplu – aici la țară, protejați de restul lumii, de scandalurile cu mame dispărute și copii ilegitiimi, de parte de mariaje de conveniență și baluri de logodnă, și șușoteli, și bârfe.

Dar degeaba, tot la el se gândea. La viitorul lui.

La viitorul ei.

Și la cât de diferite aveau să fie.

Trebuia să plece.

Nu mai putea rămâne. Nu dacă el era aici.

Isabel adulmecă prin aer.

– Ooh... îți miroase a tartă cu mere?

Întrebarea o trezi pe Juliana la realitate. Era la carnaval, și tot Yorkshire-ul sărbătorea, iar ea nu putea lăsa viitorul să-i schimbe prezentul. Avea destul timp să-și facă griji a doua zi.

– Cumpărăm și noi? o întrebă ea cu un zâmbet pe cumnată.

Luară la rând tarabele în căutarea produselor de patiserie, iar Isabel îi spuse:

– Te avertizez, una de mănânc, e posibil să nu mă mai pot opri până nu mă transform eu într-o tartă cu mere.

Găsiră taraba respectivă și își cumpărară câte o tartă, iar Isabel fu oprită de o tânără care avea ceva de discutat cu ea în legătură cu uniformele servitorilor de la Townsend Park. Juliana o luă încet din loc pe lângă tarabe, așteptând ca Isabel să termine de vorbit

și privind spre pajiștea învăluită tot mai mult în întuneric, singura sursă de lumină provenind din centru, de la lumânările oamenilor care stăteau de vorbă între ei, așteptând la rândul lor aprinderea rugului.

Tot ce se petrecea în acest sătuc se reducea la acest moment simplu de conversație și sărbătoare. Aerul rece mirosea a toamnă, vântul purta cu blândețe frunzele copacilor de pe marginea pajiștii și nicăieri nu existau griji... sau tristețe. Nimeni nu era singur.

Iar ea era aici la țară, unde se zvonește că viața ar fi simplă. Pentru asta venise. Pentru noaptea lui Guy Fawkes și pentru cântecele copiilor, și pentru tartele cu mere. Iar în seara asta voia să se bucure de ele.

Nu avea să permită ca el să împiedice asta.

Se opri în fața unei tarabe cu plante medicinale și flori uscate, iar vânzătoarea solidă se uită la ea în timp ce termina de legat un săculeț.

- Ce-ați dori, milady?

- Ce-aș dori?

Femeia se ridică de pe scăunelul ei și se apropie de Juliana.

- Copii? Bani? Fericire?

Juliana zâmbi.

- Plantele îmi pot oferi toate acestea?

- Aveți vreun dubiu?

Juliana izbucni în râs.

- Da.

Femeia o studie cu mare atenție preț de câteva clipe.

- Știi ce vreți.

- Oh?

„Vreau o seară cât se poate de simplă.“

- Dragoste, declară vânzătoarea.

„Mult prea complicat.“

- Ce-i cu ea?

- Asta vă doriți. Măinile femeii începură să caute prin colecția de plante și flori, mult mai repede decât o altă persoană de aceeași dimensiuni. Alese puțină lavandă, o crenguță de rozmarin, una de cimbru și una de coriandru și alte câteva pe care Juliana nu le identifică. Le băgă într-un săculeț pe care îl legă la gură

cu o bucată de sfoară și făcu un nod de nici Ulise nu l-ar mai fi putut desface. După ce termină, îi întinse săculețul Julianei.

– Să dormiți cu el sub pernă.

Juliana se holbă la săculeț.

– Și după-ai ce se-ntâmplă?

Femeia afișă un zâmbet amplu care îi dezvălui câțiva dinți lipsă.

– O să vină.

– Cine o să vină?

Dinadins nu se lăsa deloc. Femeia nu se simți lezată.

– Dragostea dumitale, zise ea, după care întinse o palmă spre ea. Juma' de penny pentru magia asta, milady.

Juliana ridică dintr-o sprânceană.

– Recunosc că-i un târg bun... pentru o magie.

Băgă săculețul în gentuță și scoase o monedă.

– Va funcționa.

– Oh, da, sunt sigură.

Se întoarse cu hotărâre cu spatele și îngheță.

Chiar acolo, rezemat de stâlpul din colțul dughenei și cu mâinile încrucișate, era Simon, cu o atitudine care nu avea nimic de-a face cu atitudinea obișnuită a ducelui de Leighton. Ceea ce îi sublinia și mai mult rangul de duce.

Era îmbrăcat cu pantaloni din piele de căprioară și cizme lungi maro, o cămașă albă de pânză și o jachetă verde, dar hainele aveau o croială simplă – eșarfa era legată lejer, jacheta părea modestă. Pe cap avea un fel de șapcă trasă pe frunte, purta mănuși, dar nu-și luase și bastonul care la oraș ar fi fost obligatoriu pentru completarea vestimentației.

Acesta era Simon adaptat la viața de țară.

Un Simon pe care l-ar putea iubi. Pentru o seară.

Apoi ar renunța la el. În favoarea reputației și a decenței, a responsabilităților și a tuturor lucrurilor pentru care ajunsese să îl iubească.

Dar în seara asta erau la țară. Iar lucrurile stăteau mult mai simplu aici.

Poate reușea să îl convingă de asta.

Acest gând o făcu să se dezmoztească. Se puse în mișcare spre el.

El luă poziția de drepti.

- Îți cumperi poțiuni magice?

- Da. Aruncă o privire peste umăr spre femeia care acum se mutase în fața tarabei și care avea întipărit pe chip unul dintre zâmbetele ei fără dinți.

- Ai văzut, cuconiță, ce repede funcționează?

Juliana nu se putu abține să nu zâmbească.

- Am văzut. Mulțumesc.

Simon părea jenat.

- Ce ți-a vândut?

Se uită în ochii lui preț de câteva clipe.

„Acum sau niciodată.“

- Ce-ai zice dacă ți-aș spune că mi-a vândut o seară?

Simon se încruntă.

- O seară de ce?

Juliana ridică din umeri.

- Simplitate. Tihnă. Pace.

Zâmbi cu colțul gurii.

- Păi, zic atunci să le cumpărăm pe toate.

Juliana se gândi la conversația purtată cu mult timp în urmă, când discutaseră despre descendența perfectă a familiei Leighton - despre reputația pe care o proteja el, despre onoarea pe care o prețuia. Își aduse aminte de tonul lui mândru, de responsabilitățile pe care le presupunea titlul lui.

Oare cum o fi să suporti o asemenea povară?

„Destul de dificil încât să te tenteze o noapte de libertate.“

Juliana scutură din cap.

- Nu putem avea toată viața. Doar o seară. Doar seara asta.

O privi îndelung, iar ea se rugă în gând ca el să-i accepte oferta. Noaptea aceasta, în orașelul acesta simplu din zona rurală a Angliei, fără bârfe și scandal. Un rug și un târg... și câteva ore de relaxare.

Mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare puteau fi îngrozitoare. Și exact așa aveau să fie.

Dar acum voia o seară. Cu el.

Tot ce avea de făcut era să se întindă și să o ia.

- Am destul pentru amândoi, Simon, șopti ea. De ce să nu ne bucurăm de noaptea asta?

„Te rog.“

El ezită între răspunsuri, iar ea se întrebă dacă avea să o refuze - știa că ar trebui să o refuze. Inima îi bătea nebunește în piept în vreme ce îi privea chipul și-i văzu mușchii maxilarului tresărind cât se pregătea să dea un răspuns.

Dar clopotele bisericii din partea cealaltă a pieței începură să bată - o explozie de sunete. Juliana făcu ochii mari când oamenii din jurul lor începură să ovaționeze cu putere.

- Ce se întâmplă? se interesă ea.

O fracțiune de secundă păru să nu-i fi auzit întrebarea. Apoi îi oferi brațul.

- Focul. O să înceapă în curând.

„De ce să nu ne bucurăm de noaptea asta?“

Cuvintele îi răsuna în minte lui Simon în timp ce stăteau în apropierea rugului în flăcări.

„O seară.“

Un moment care avea să fie doar al lor, împreună, aici, la țară. Fără responsabilități și fără griji... Doar acest festival de Bonfire Night și atât.

Dar dacă el își dorea mai mult?

Nu putea avea mai mult.

„Doar o seară. Doar seara asta.“

Și de această dată, Juliana reușise să îi lanseze o provocare.

Dar acum el se temea că, dacă accepta, nu avea să-i poată supraviețui.

Se întoarse puțin, doar cât să se poată uita la ea. O văzu din profil cum privea spre rug cu o expresie de bucurie pe chip. Părul ei brunet strălucea în lumina focului - o răzmeriță de roșu și portocaliu, un lucru absolut magnific și vibrant. Iar pielea ei lucea de la dogoarea focului și din pricina încântării.

Îi simți privirea și se întoarse spre el. În momentul în care dădu cu ochii de ai ei, i se tăie răsufierea.

Era frumoasă.

Iar el își dorea noaptea aceasta. Își dorea orice ar fi putut avea de la ea.

Se înclină spre urechea ei, dar se împotrivi dorinței de-a o săruta acolo, în punctul care emana atât de puternic mirosul ei caracteristic.

- Aș vrea să-mi dai din acea poțiune.

Tresări, iar ochii ei de un albastru-închis în întuneric sclipiră.

- Ești sigur?

Încuviință din cap.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet larg și cald, sincer și descătușat, iar el se simți de parcă tocmai fusese lovit în cap.

- Și acum?

O întrebare foarte bună. Oamenii începuseră să se îndepărteze de foc; se întorceau spre celelalte puncte de atracție din piață. El îi oferi un braț.

- Ce-ai zice să dăm o tură pe pajiște?

Ea se uită lung la brațul lui. El îi înțelese ezitarea, îi văzu îngrijorarea din privire.

- O seară.

Tot trupul îi urla că nu avea să fie de ajuns doar atât.

Dar trebuia să se mulțumească și cu atât.

Și nici nu trebuia să se gândească acum la cum avea să fie mâine.

Își plecă ușor capul în semn de încuviințare.

- O seară.

După care mâna ei ajunse pe brațul lui, caldă și hotărâtă, și pașii îi purtau departe de foc. Luminile începură să se estompeze, dar dogoarea focului persistă, mult mai arzătoare.

Se plimbară în liniște, iar la un moment dat ea arătă cu mâna către rug și spuse:

- Mărturisesc că mă simt onorată. Toate astea... în cinstea catolicilor.

O rafală aspră străbătu piața și o făcu să se lipească de el, dar el rezistă impulsului de nestăvilit de a-și pune o mână pe umerii ei.

- Pentru un anume catolic, zise el. Guy Fawkes a fost cât pe ce să arunce în aer parlamentul și să-l omoare pe rege. Bonfire Night e noaptea în care se sărbătorește demascarea complotului.

Se întoarse interesată spre el.

- Bărbatul din vârful rugului... e acest Guy?

El încuviință din cap, iar ea arată cu degetul spre un balot de pânză de la una dintre tarabe. Nu arăta foarte înspăimântător.

El râse.

Râsul o făcu să îi arunce o privire peste umăr.

– Mă bucur să te aud râzând, Excelență.

Protestă la auzul rangului.

– În seara asta nu mă lua cu Excelență. Dacă pot să am parte de o seară de libertate și de relaxare, atunci nu vreau să fiu și duce.

Nu știa de unde îi ieșiseră cuvintele astea, dar cu siguranță erau adevărate.

Juliana își plecă ușor capul în direcția lui.

– O dorință rezonabilă. Atunci cine ești în seara asta?

Nu avea timp să se gândească. Făcu o mică reverență în fața ei, iar ea râse, un sunet atât de melodios în noapte.

– Simon Pearson. Fără nici un titlu. Doar eu ca om.

Preț de o seară își putea imagina și el că era suficient să fie doar un bărbat.

– Te aștepți ca oamenii să creadă că ești doar un biet domn?

Dacă era un joc, de ce să nu facă și el niște reguli?

– Poțiunea asta e magică sau nu?

Ea zâmbi cald și îl luă iar de braț.

– S-ar putea să fie magică.

Merseră în tăcere, trecură pe lângă câteva tarabe cu dulciuri și o alta unde se vindeau pateuri cu carne de porc și pui.

– Ți-e foame? întrebă el. Cum ea încuviință din cap, el cum-pără două pateuri apetisante și o ulcică de vin, după care se întoarse zâmbind spre ea. Domnul Pearson ar vrea să improvizeze un picnic.

Zâmbetul i se întinse pe toată fața.

– Ei bine, nu aș vrea să-l dezamăgesc. Nu chiar de Bonfire Night.

Se îndreptară spre o zonă mai retrasă a pajiștii, se așezară pe o bancă și mâncară, cu ochii la petrecăreți. Câțiva copii trecură în fugă, râzând cu poftă și molipsitor.

Juliana oftă, iar el fu mișcat de sunetul delicat și drăguț.

– Când eram mică, îmi plăceau tare mult serile de genul acesta, spuse ea cu accentul ei caracteristic de italiancă. Festivalurile echivalau cu o seară în care puteai să-ți faci puțin de cap.

Și-o imaginea pe când era fetiță, prea înaltă pentru vârsta ei, cu genunchii murdari și cu o clăie de bucle bătute de vânt, iar imaginea îl făcu să zâmbească. Se aplecă spre ea și îi răspunse în italiană:

- Tare mi-ar fi plăcut să te cunosc atunci. S-o văd pe tânăra Juliana în elementul ei.

Juliana râse, bucuroasă că el i se adresase în limba ei nativă, care parcă îi apropia și mai tare.

- Ai fi fost șocat de tânăra Juliana. Eram tot timpul murdară, tot timpul veneam acasă cu o găselniță nouă, intram în tot felul de buclucuri pentru că țipam în curte, furam *biscotti* din bucătării - cu consecințe dezastruoase.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Și crezi că mă mir?

Ea îi zâmbi și își lăsă ușor capul în jos.

- Cred că nu.

- Și când te-ai făcut mai mare? Ai frânt ceva inimi în serile festivalurilor?

N-ar fi trebuit să o întrebe așa ceva. Nu se cuvenea.

Dar în acea noapte nu existau reguli. În noaptea asta era mai ușor. În noaptea asta întrebările erau permise.

Juliana se uită spre cer și râse încet și dulce, iar gâtul ei lung captă toată lumina focului care continua să ardă în piață. Simon se împotrivi dorinței de a-și lipi buzele pe pielea delicată și de a-i transforma râsul într-un geamăt de plăcere.

Când Juliana se întoarse din nou spre el, deja ochii lui scli-peau poznaș.

- Ah, zise el și-și întinse picioarele în față. Să-nțeleg că nu sunt departe de adevăr.

- A fost un băiat, spuse ea. Vincenzo.

Simon fu copleșit de un val de emoție - curiozitate, gelozie și intrigă.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- În fiecare an în Verona, în luna aprilie, e sărbătoare la San Zeno. Orașul se pregătește timp de câteva săptămâni pentru o sărbătoare precum Crăciunul. Într-un an...

Se opri, nefiind sigură dacă ar trebui să continue.

Simon nu-și dorise niciodată mai mult ca acum să audă continuarea unei povestiri.

– Nu te poți opri taman acum. Câți ani aveai?

– Șaptesprezece.

Șaptesprezece. Același chip proaspăt și frumos ca acum.

– Și Vincenzo?

Ridică din umeri.

– Nu cu mult mai mare. Poate optsprezece?

Simon se văzu pe el la optsprezece ani, își aduse aminte cum se gândea la femei... la ce lucruri ar fi vrut să facă cu ele.

Încă mai voia să facă acele lucruri. Cu ea.

Simțea o dorință intensă de a-i face rău acestui băiat italian necunoscut.

– Tinerii din oraș se ofereau voluntari să ajute la pregătirile pentru festival, iar treaba mea era să duc mâncare în curtea bisericii dis-de-dimineață. De fiecare dată când apăream cu o farfurie în mână, Vincenzo era acolo, gata să mă ajute.

„Cred și eu“, se gândi Simon.

– Și asta s-a întâmplat timp de o oră... Am făcut patru sau cinci drumuri de acasă până la biserică... Păstrasem cea mai mare tavă la sfârșit – un platou imens cu prăjituri pentru festivitate. Am plecat de acasă, cu tava în mâini, și am luat-o pe o alee strâmtă care ducea la biserică, iar Vincenzo era acolo, sprijinit de zid.

Simon îl văzu cu ochii minții pe tânărul italian deșirat și brunet – cu ochii aprinși și pofticioși – și-și încleștă pumnii.

– Eu am crezut că venise acolo ca să mă ajute cu platoul.

– Nu cred că de-aia, mormăi el.

Juliana clătină răzând din cap.

– Nu. Nu de-aia venise. S-a întins să ia platoul și, când i l-am dat, mi-a furat o sărutare.

Nu putea să-l sufere pe băiatul ăsta. Voia să-l omoare.

– Sper că i-ai tras una în inguine.

Juliana făcu ochii mari.

– Domnule Pearson! îl tachină ea și trecu înapoi la engleză.

Ce rău ești!

– Cățelandrul acela o merita.

– Să spunem că am făcut față situației.

Se liniști. Fată bună. Trebuia să își dea seama că își purtase de grijă. Chiar dacă își dorea să fi putut face el asta pentru ea.

– Ce i-ai făcut?

- Din nefericire, Vincenzo are până în zilele noastre reputația unui câine bălos.

Simon izbucni în hohote de râs.

- Bravo!

Juliana zâmbi.

- Să știi că noi, femeile, nu suntem chiar atât de neajutorate cum ne crezi tu.

- N-am crezut niciodată că sunteți neajutorate. Adevărul e că încă de la început am remarcat că ai spirit de gladiator, zise el și îi oferii ulcica de vin.

Surâse încântată de compliment.

- *Un gladiator?* Îmi place foarte mult comparația, zise ea înainte să bea.

- Da, cred și eu. Se uită la ea cum bea, iar, când ea lăsă ulcica jos, adăugă: Îți mărturisesc că sunt foarte fericit că nu știa să sărute.

Ea zâmbi, iar el încremeni când o văzu cum își plimbă limba pe buze ca să-și șteargă o picătură de vin.

- N-ai de ce să-ți faci griji! Nu se compară cu tine.

Cuvintele îi ieșiră din gură fără să-și dea seama, și de abia după aceea le percepu implicația. Aerul dintre ei deveni imediat mai dens, iar ea lăsă capul în pământ, cu chipul îmbujorat.

- N-am vrut să...

- Acum ai zis-o, o necăji el cu voce gravă și încărcată de dorință - de nevoia de a o lua în brațe și de a-i dovedi că nu se înșelase. Nu ar trebui să te las să ți-o retragi.

Își ridică privirea spre el pe sub genele lungi ca de abanos, iar el fu izbit de frumusețea ei îmbătătoare.

„O viață întreagă să o tot privești.“

- Nu retrag nimic.

Pulsul i se acceleră la auzul acestei declarații și își dori să fie oriunde altundeva numai nu aici, în piața asta aglomerată, la o aruncătură de băț de fratele ei și de jumătate din Yorkshire.

Se ridică, știind că, dacă mai rămânea acolo, nu avea să mai fie răspunzător de acțiunile sale. Îi întinse mâna și o trase în picioare. Fu inundat de mirosul ei - mirosul acela exotic de coacăze roșii și busuioc. Ea își ridică fața spre el în timp ce flăcările portocalii

îi luminau pielea, iar el văzu emoția din privirea ei și știu că, dacă ar fi sărutat-o aici – în văzul tuturor –, nu l-ar fi respins.

Tentația era atât de mare...

Se întrebă în trecut ce s-ar întâmpla dacă ar săruta-o în public – dacă lăsa de înțeles că era a lui, aici în mijlocul pieței din sat. Totul s-ar schimba într-o secundă. Simțul onoarei l-ar obliga să o ia de nevastă, și scandalul cu Georgiana ar trece pe locul doi după ce ducele de Leighton ar renunța la fiica unui marchiz înobilat de două ori ca să se însoare cu fiica unui comerciant italian de origine dubioasă.

Dar s-ar alege cu Juliana.

Și, în clipa aceea, avu sentimentul că i-ar fi de ajuns.

Putea s-o facă; gura ei era la doar câțiva centimetri de a lui, atât de moale și de tentantă, și tot ce avea de făcut era să se mai apropie un pic. Apoi o să fie a lui.

Se uită la ea cum își lingea buza de jos cu vârful limbii și simți că nu mai putea rezista.

– Vrei să ne mai plimbăm? îl întrebă ea pe cel mai lejer ton din lume.

Nu îi sesizase dorința chinuitoare și de nesuportat care îl măcina.

Simon își dresе vocea și rămase tăcut câteva clipe, în speranța că mintea avea să i se limpezească în acest răstimp.

– Sigur, răspunse el, iar ea o luă imediat din loc, lăsându-l să se țină după ea asemenea cățelandrului aceluia nefericit căruia îi luase locul.

Îi fu din cale-afară de recunoscător că se apropiase iar de tarabe; se simțea mult mai sigur pe el în preajma oamenilor, în vreme ce mergea, când nu-i simțea trupul încins la mică distanță de el.

Juliana își înalță bărbia și trase adânc în piept aerul nopții, după care expiră zgomotos.

– Cred că mi-ar plăcea să locuiesc la țară.

Declarația îl surprinse; avea prea multă energie ca să se adapteze într-un sătuc liniștit.

– Ai prefera un sat în locul Londrei?

Juliana zâmbi, iar el sesiză autoironia ce se ascundea în spatele aceluia surâs.

– Cred că satul m-ar prefera pe mine.

- Eu sunt de părere că locul tău e în Londra.

Juliana clătină din cap.

- Nu mai e. Cel puțin nu pentru cât a mai rămas din anul ăsta. Cred că o să rămân aici. Îmi plac femeile de la reședința Minerva, Lucreziei îi place să alerge pe câmpii, iar eu vreau să-mi închei sezonul.

Lui Simon nu-i plăcea deloc ideea să o lase aici la țară. Nici să se întoarcă el în Londra - la viața lui cumpătată și plictisitoare - unde avea să-i lipsească entuziasmul ei. Vioiciunea ei se pierdea aici printre câmpuri și oi. Ar trebui să călărească dimineața prin ceața din Hyde Park, să valseze pe la toate balurile din înalta societate, drapată în mătase și satin.

Cu el.

I se tăie răsufierea la imaginea care îl străfulgeră - Juliana la brațul lui, întreținându-se cu aristocrații. „Imposibil.“

Juliana se opri în fața unei tarabe și puse mâna pe dantela verde a unei bonete. Simon se uită cum zgârie cu delicatețe cu unghia marginea și își imaginează că l-ar zgâria la fel pe gât... pe umeri... pe bust...

Se excită pe dată peste măsură, mulțumi iar în gând pentru că era aproape beznă, dar nu-și mută privirea, fascinat de modul în care ea mângâia boneta. În cele din urmă, nu mai suportă să o vadă alintând bucata aceea de pânză, așa că scoase câteva monede din buzunar și îi spuse vânzătorului:

- Aș vrea să cumpăr boneta pentru doamna.

Juliana făcu ochii mari de mirare.

- Nu poți.

Vânzătorul însă luase deja banii.

- Vreți să o puneți pe cap, milady?

Ea îl ignoră și se uită la Simon.

- Nu e în regulă. Nu poți să-mi cumperi haine.

El ridică boneta de pe teighea și îi mai aruncă o monedă comerciantului. O întinse spre Juliana.

- Credeam că am băut amândoi din poțiune.

Juliana se uită câteva clipe la bonetă, iar el avu impresia că n-avea s-o accepte. Când o luă, răsufflă ușurat. Nici nu-și dăduse seama cât de încordat era.

- Și, oricum, o tachină el, promisesem să-ți cumpăr o bonetă în locul celei pierdute.

Reluă cu ochii minții desfășurarea acelei întâmplări. Își aduse aminte cum o ținuse în brațe când tremura și era înghețată de frig. Mai bine nu și-ar fi adus aminte.

- Dacă nu mă înșală memoria, domnule Pearson... Ea ezită, întorcând boneta pe toate părțile, iar el se topi de plăcere pentru că îi folosea pseudonimul. Parcă ai spus că o să-mi cumperi o duzină.

El incuviință din cap și se întoarse spre vânzător.

- Aveți încă unsprezece bonete? De alte culori, dacă se poate?

Bărbatul făcu ochii mari, și Juliana râse, apoi îl apucă de braț și îl trase de acolo, aruncându-i vânzătorului un zâmbet larg.

- N-a vorbit serios. Scuze!

Ochii bărbatului se luminară.

- E noaptea lui Guy, milady, toți înnebunim puținel că tre' să-i dăm foc.

După ce se depărtară, Simon spuse:

- Eu aş zice că ne face puținel mai amuzanți.

- Șase d-alea, juma' de duzină de-alelalte, dă-le-ncoa' la fata, zise ea sec, și fu rândul lui să rădă.

Mai merseră câțiva metri, apoi ea încetini și îi aruncă o privire galeșă, după care își îndreptă atenția la boneta pe care o ținea în mâini.

- Mulțumesc!

- A fost plăcerea mea.

Și chiar fusese. Voia să-i cumpere o sută de bonete. Și pelerine, și rochii, și cai, și șei, și pianе, și orice altceva și-ar mai fi dorit. Orice ar fi făcut-o fericită el i-ar fi dăruit înzecit.

Așa că lui nu îi plăcu deloc să o audă spunând cu tristețe în glas:

- Îmi pare rău!

Se opri și așteptă să se întoarcă din nou spre el.

- Pentru ce?

Ea ridică foarte discret un umăr. *Dumnezeule, avea să adore modul în care ridică ea din umeri.*

- Pentru tot. Pentru că sunt atât de dificilă. Pentru că te-am înfruntat și te-am provocat, și pentru că ți-am trimis bilete

neavenite și nepotrivite, și pentru că te-am enervat și te-am frustrat, și pentru toată situația asta atât de... dificilă.

El îi întâlnește privirea și vede în ochii ei mari și albaștri că vorbea sincer și se căia cu adevărat.

Juliana scutură din cap o dată, apoi continuă:

- Nu am știut, Simon... Nu am știut că aveai un motiv atât de întemeiat să fii îngrijorat de etichetă și de reputație. Dacă aș fi știut... Vocea îi pieri, și ea se răsuci spre rugul care încă mai ardea, pentru că era prea dureros să se mai uite la el. Continuă în șoaptă: Dacă aș fi știut, nu te-aș fi provocat niciodată atât de prosteste. Nu te-aș fi pus niciodată atâta la încercare.

Vorbea atât de încet, încât, dacă vântul ar fi bătut din cealaltă direcție, el n-ar mai fi auzit nimic. N-ar fi putut sesiza nota de tristețe din vocea ei.

- Îmi pare rău!

Ajunseseră la capătul pajiștii, unde se terminau și tarabele, iar Simon nu mai stătu pe gânduri, ci o trase înspre beznă, pe după ultima tejghea, la adăpostul unui pâlcc de copaci dintr-un colț al pieței.

- Credeam că ne-am înțeles că în seara asta nu ne complicăm, zise el în spațiul acela privat - copacii îi adăposteau, iar lumina pâlpcătoare și sunetele din jurul rugului erau suficient de departe cât să li se pară ca parte dintr-un vis.

Ca și cum ar fi luat cu adevărat o poțiune magică.

De parcă noaptea asta chiar era altfel.

Simon avu impresia că Juliana clătină din cap.

- Dar nu e, nu poate fi așa, nu? Ești încă un duce, iar eu... Ei bine, eu sunt cine sunt.

- Nu, Juliana, șopti el și se apropie și mai mult, cât să-i ia bărbia și să-i ridice obrazul spre el. Nu în seara asta.

Simon ar fi dorit să îi vadă chipul.

- Ba da, chiar și în seara asta. Nici măcar magia nu ne poate preschimba în alți oameni, Simon. Suntem cine suntem. Vocea ei îl impresură, dureros de plină de emoție. Vreau doar să știi că... Vreau să știi că te înțeleg. Iar dacă aș putea să revin la noaptea când te-am provocat prima oară, aș retrage totul.

Nu voia ca ea să retragă totul.

- Aș vrea să pot reveni la acea noapte și să mă urc în altă trăsură.

Îl cuprinse o gelozie irațională când se gândi la o asemenea alternativă, în care un alt bărbat o găsea pe podeaua trăsorii lui.

Era a lui.

Simțul posesiunii era atât de neliniștitor, încât se văzu nevoit să se desprindă de ea ca să încerce să se controleze.

Ea îi interpretă greșit gestul și se trase mai în spate, păstrând o oarecare distanță între ei. El deja era afectat de distanța ce se crea între ei.

- Astăzi se fac două săptămâni, știai asta?

Nu numărase zilele de la rămășag. Nu de când plecase spre Yorkshire. Făcu repede un calcul în minte.

- În seara asta sunt două săptămâni, da.

„Și te-ai ținut de promisiune și m-ai învățat ce înseamnă pasiunea.“

Nu rosti cu voce tare cuvintele. Nu mai apucă.

- N-am reușit să te aduc în genunchi.

Ba îi făcuse chiar mai rău. Se simțea de parcă îi smulsese inima cu totul din piept.

- Pe undeva, planul meu a dat greș, zise ea îngrozitor de încet. Pentru că, în loc să-ți demonstrez că pasiunea înseamnă totul, am aflat eu că pasiunea nu are rost în lipsa dragostei.

Despre ce vorbea?

Era oare posibil ca ea...

Se întinse spre ea și o atinse pe mână, dar ea se feri și se ascunse și mai tare în întuneric.

- Ce vrei să spui?

Râse cu amărăciune, iar el ar fi dat orice să îi vadă chipul.

- Juliana?

Nici silueta nu i-o mai distingea ca lumea.

- Nu înțelegi, Simon? Vocea îi tremura îngrozitor, și asta o enerva la culme. Te iubesc.

De abia când o auzi zicând acele cuvinte, cu accentul ei atât de frumos și de poetic, înțelese cât de mult își dorise să o audă spunând asta. *Îl iubea.* Gândul asta puse stăpânire pe el, oferindu-i deopotrivă plăcere și durere, și simți că moare, acolo, pe loc, dacă nu o ia în brațe.

Nu-și dorea nimic mai mult decât să o îmbrățișeze.

Nu știa ce avea să urmeze, dar era un început.

Îl iubea.

Cu numele ei pe buze, se duse spre ea, convins că în acest moment – în seara aceasta – era a lui.

O trase în brațe, dar ea se zbătu să scape.

– Nu. Dă-mi drumul!

– Mai spune-mi o dată. Nu-și mai dorea nimic altceva. Nu avea nici un drept să-i ceară așa ceva. Dar asta voia.

– Nu, zise ea cu regret. N-ar fi trebuit să spun deloc așa ceva.

El nu își putu reține zâmbetul.

– Îndărătnică femeie. O trase iar aproape, o mângâie ușor pe gât și o întoarse spre el.

– Mai spune-mi o dată.

– Nu.

O sărută cu hotărâre și cu forță, iar ea se topi instantaneu. Gemu încântat de dulceața ei – îi simți pe buze un amestec de vin și condimente –, dar se retrase înainte să se piardă definitiv.

– Mai spune-mi o dată!

Juliana pufni nemulțumită.

– Te iubesc.

Nu-i păsa că de data asta nu sunase la fel. Cuvintele aprinseră văpăi în el.

– Cu emoție, sirenă.

Ezită, iar el se gândi că ea avea să se retragă, dar ea se abandona cu totul, cu palmele pe brațele lui, mângâindu-l pe gât, trecându-și degetele prin părul lui, mângâindu-l în felul acela care îl ațâța de fiecare dată. Gura ei era îngrozitor de aproape de a lui, iar când ea vorbea, vocea ei părea joasă, blândă și perfectă.

– *Ti amo.*

Rostite în limba ei maternă, cuvintele îi arătară adevărul. Adevărul care îl nimici. În acel moment i-ar fi oferit absolut orice i-ar fi cerut... atâta vreme cât nu înceta să-l iubească.

– Sărută-mă din nou, șopti ea.

Cererea nu-și avea rostul; buzele lui erau deja lipite de ale ei.

O sărută iar și iar, în căutarea unghiului perfect, modelându-i trupul pe trupul lui și mângâind-o în timp ce o acoperea cu sărutări lente care-i puneau în pericol forța și luciditatea. Se sărutară

ca și cum ar fi avut o eternitate la dispoziție, lung și languros, iar ea îl urmă mișcare cu mișcare, cu brutalitate când era brutal și cu blândețe când era blând.

Juliana era perfectă.

Și se potriveau perfect.

- Juliana, zise el pe o voce pe care nici el nu și-o recunosc.

Dumnezeule, ești frumoasă, adăugă el printre săruturi.

Ea râse, și râsetul ei îi merse drept la inimă lui Simon.

- E întuneric. Nu vezi nimic.

Îi mângâie trupul, frumos rotunjit și proporționat, și o lipi de el până când amândoi începură să suspine.

- Dar te simt, îi șopti iar în dreptul buzelor, apoi se sărutară din nou cu buze moi și limbi înlănțuite.

Juliana se retrase puțin și îi linse buza de jos cu limba ei catifelată, trimițându-i o suliță de dorință prin tot corpul, iar el gemu și îi prinse unul din sânii plini, apoi îi ciupi prin haine sfârțul întărit. Ea gemu, iar sunetul fu pentru el chemarea unei sirene care îl implora să o dezbrace și să o acopere cu gura și cu trupul lui.

Voia să o așeze pe iarba acestui mic paradis și să facă dragoste cu ea până își uitau numele.

Nu.

Erau într-un loc public.

Trebuia să se oprească.

Merita mai mult de atât.

Amândoi trebuiau să înceteze.

Înainte de a o distruge.

Se trase de lângă ea, punând capăt sărutărilor.

- Așteaptă. Amândoi respirau cu dificultate, iar icnetele ei ritmate îl făceau să sufere de dorință. Îi dădu drumul și se trase mai în spate, deși tot trupul îi protesta.

- Trebuie să ne oprim.

- De ce?

Întrebarea aceasta simplă și rugătoare mai că îl făcu să se răzgândească. Merita o medalie că rezista atât de bine.

Dumnezeule, cât o dorea!

Îi era imposibil să stea lângă ea fără să fie un pericol la adresa reputației ei.

Un pericol la adresa reputației ei?

Reputația ei ar fi fost făcută țândări dacă îi găsea cineva.

– Simon... zise ea, iar el urî calmul cu care-i vorbea. Asta e tot ce avem. O seară.

„O seară.“

Cu o oră în urmă, păruse simplu, când râdeau și se tachinau pretinzând că sunt altcineva.

Dar acum stătea în beznă cu ea și nu voia să fie altcineva. Voia să fie el. Și voia ca ea să fie ea. Și mai voia ca asta să fie de ajuns.

Dar nu era.

Nici seara asta nu era de ajuns.

Nu mai suporta să stea lângă ea. Nu fără să pună mâna pe ceea ce dorea. Nu fără să îi distrugă reputația.

Și nu avea să i-o distrugă.

Așa că spuse singurul lucru la care se putu gândi, recunoscător întunericii care îi ascundea adevăratele sentimente. Adevărul era că un singur cuvânt din partea ei l-ar fi putut face să cadă în genunchi, implorând-o să fie a lui.

– Seara a luat sfârșit, anunță el.

Juliana îngheță, iar el simți o ură profundă la adresa lui.

Se urî și mai mult când ea se întoarse pe călcâie și plecă.

Capitolul 17

Petrecherile care țin toată noaptea sunt pline de tentații.

O lady rafinată își încuie ușa.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Singura explicație pentru numărul incredibil de mic de logodne rupte nu poate fi decât epidemia de căsătorii din dragoste din acest sezon...

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

Câteva ore mai târziu, toată lumea de la Townsend Park dormea, în timp ce Juliana umbla dintr-o parte în alta prin dormitorul ei, furioasă.

Furioasă pe ea pentru că își mărturisise sentimentele lui Simon.

Furioasă pe el pentru că o refuzase, pentru că o respinsese.

Acum glumeau despre poțiuni magice și o seară fără complicații, iar în secunda următoare ea își mărturisea dragostea și se pierdea în brațele lui. Și fusese minunat, până când el îi făcuse vânt.

Cât de proastă putuse fi ca să-și împărtășească dragostea?

Nu conta că era adevărat.

Se opri la picioarele patului, cu ochii închiși într-o mortificare abjectă.

Ce fusese în mintea ei?

Evident, nu gândise.

Sau poate crezuse că s-ar putea schimba ceva.

Se așază la capătul patului și oftă, apoi își acoperi fața cu palmele și se lăsă cuprinsă de sentimentul de umilire care făcu treptat loc tristeții.

Îl iubea.

Știa că nu l-ar putea avea. Știa că el n-ar fi putut întoarce spațele familiei lui, titlului și logodnicei lui, dar poate într-un colț ascuns și întunecat al minții ei sperase totuși că, spunându-i acele cuvinte, avea să descătușeze o lume secretă unde dragostea ei să fie de-ajuns.

Mai puternică decât nevoia lui de a-și onora titlul și reputația.

De-ajuns pentru el.

Așa că îi spusese. Cu voce tare. Iar în momentul în care cuvintele răsunaseră cu ecou înspre copacii aceia, își dorise instantaneu să și le retragă. Să rămână nespuse. Își mărturisise dragostea, iar asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Rostite cu glas tare, cuvintele păreau mult mai reale.

Îl iubea.

Înainte de seara asta, îl iubise pe Simon cel cuviincios, arogant, impasibil, cu predilecția lui pentru corectitudine și cu fațada lui de om calm și rece. Și fusese încântată să îi stârnească emoții, să treacă dincolo de acea fațadă și să-l elibereze pe Simon cel înflăcărat și pasional, care nu se putea abține să nu o sărute, să nu o atingă, să nu-i vorbească în modul acela întunecat și pervers.

Dar în seara aceasta se îndrăgostise complet de el – îl iubea și pe Simon cel secretos, zâmbitor, acid, parte ascunsă a ducelui de Leighton.

Și îl dorea pentru ea.

Doar că el nu avea să fie niciodată al ei. Ea însuma o grămadă de defecte pe care această cultură nu le-ar accepta niciodată la soția lui – nici *el* nu le-ar accepta; fiica italiană și catolică a unei marchize decăzute din drepturi care încă mai stârnea scandaluri. Atâta vreme cât el era duce de Leighton, această uniune nu putea avea loc. Erau destinați altora.

El era destinat unei alte femei.

Se crispă și dintr-odată știu cât se poate de clar ce avea de făcut. Se ridică și se duse la paravanul din colț.

Avea să-i cedeze pentru o noapte.

A doua zi urma să se gândească la ce avea să se mai întâmple – Londra, Italia, viața fără Simon.

Dar în seara aceasta avea să își permită acest lucru. O noapte cu el.

Își puse un halat de mătase, își legă cordonul în talie și se duse spre ușa dormitorului înainte să apuce să se răzgândească.

Se strecură tiptil din cameră și se furișă pe coridor, cu mâna pe perete, ca să numere ușile. Două. Trei. La a patra se opri, cu palma lipită de lemnul de mahon, iar inima începu să-i bată nebunește.

Dacă avea să continue, acțiunile ei urmau să fie la fel de scandaloase pe cât se așteptaseră cu toții. Și o să plătească pentru asta.

Dar nu avea să regreta.

Adevărul era că dacă dădea cu piciorul acestei nopți... atunci avea să regreta toată viața.

Luă o gură de aer și deschise ușa.

Singura sursă de lumină din cameră provenea de la șemineu, și îi luă câteva clipe să îl vadă pe Simon stând lângă foc cu un pahar de scotch în mână, îmbrăcat doar cu pantalonii, cămașă imaculată și ghete.

El își roti capul spre ușa în timp ce ea o închidea în urma ei, iar șocul de pe fața lui fu repede înlocuit cu ceva și mai periculos.

– Ce cauți aici? o întrebă și porni spre ea, dar se opri la mijlocul drumului, de parcă s-ar fi izbit de un zid invizibil.

Juliana mai luă o gură mare de aer.

- Noaptea nu s-a terminat, Simon. Încă îmi ești dator pentru cât a mai rămas din ea.

El închise ochii, iar ea se gândi că se străduia să-și păstreze firea.

- Spune-mi că nu ești în cameră cu mine. Spune-mi că nu ești aici îmbrăcată doar în cămașa de noapte și-un halat.

Deschise ochii și se uită la ea cu privirea aceea caldă și curgătoare ca mierea, care parcă o pârjoli pe interior, aducându-i aminte cât de mult iubea acea căldură a lui, atingerea lui, sărutul lui... pe el.

N-ar mai fi putut trăi fără aceste clipe... fără această noapte... fără să știe cum este să fie a lui.

Acum ori niciodată. Nu mai era timp de ezitări.

Își desfăcu rapid și cu mișcări chibzuite cordonul halatului, înainte ca el să o poată opri. Înainte să se oprească ea însăși.

„O noapte.“

Apelând la sirena din ea, șopti:

- Nu am cămașă de noapte pe mine, Simon.

Lăsă mătasea să-i cadă la picioare, o pată azurie îmbătătoare.

Simon rămase sorbind din ochi trupul ei splendid și dezgolit, atât de zvelt, de înnebunitor, de desăvârșit, dar mintea nu-i stătea la frumusețea ei răpitoare, deși era cu adevărat frumoasă.

Nu se gândea nici că avea să-i reziste - nu se gândea că ar trebui să o acopere cu bucățița aceea de halat pe care o aruncase pe jos și să o trimită înapoi la ea în dormitor - deși acesta era lucrul pe care ar fi trebuit să-l facă.

Nici nu se gândea că mai bine ar uita că s-a întâmplat așa ceva, pentru că recunoștea cu toată sinceritatea când ceva îi era peste puteri. Așa că n-avea să uite în vecii vecilor acest moment. Momentul în care înțelese că avea să fie a lui.

Adevărul acestor cuvinte era aproape de nesuportat în momentul în care o văzu că se întoarce cu fața la el - îndrăzneată, curajoasă și perfectă, hotărâtă să îl facă să accepte ce i se oferea.

Era aici. Și era dezbrăcată.

Și îl iubea.

Nu avea nici voința, nici puterea necesare să o respingă – nu când o dorea atât de mult.

Nu exista bărbat pe pământul ăsta care să-i poată rezista.

Deși chiar încerca.

„Totul are să se schimbe.“

Auzi cuvintele șoptite în minte, dar nu era sigur de semnificația lor – erau oare un avertisment sau o promisiune? Însă nu-i mai păsa.

Juliana stătea cu demnitate, nemișcată, cu fața spre el, iar pielea ei frumoasă strălucea în lumina pâlپăitoare care arunca umbre periculoase și ațâțătoare în jurul ei. Își desfăcuse părul, iar buclele ei ca de abanos îi ascundeau umerii și sânii fermi, astfel încât nu arăta defel ca o făptură reală, ci ca un tablou clasic.

Își ținea mâinile pe lângă corp cu degetele încleștate, străduindu-se parcă să se abțină să-și acopere triumghiul perfect și negru care îi ascundea cele mai ademenitoare secrete. Simon gemu la vederea perfecțiunii ei.

Era o ofrandă adusă pe altarul sănătății lui mintale.

Juliana trase adânc aer în piept, apoi expiră cu un șuier șovăitor, iar el observă că tremura toată – pielea moale de pe abdomenul curbat și apetisant, mișcările ezitante de coborâre și de urcare a sânilor, tremurul din gât.

Era neliniștită.

Scăpă paharul pe podea, fără să-i pese unde căzuse sau ce stricase – nu mai voia decât să o atingă.

Apoi o luă în brațe, o ridică, iar ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui și picioarele în jurul taliei și își afundă degetele în părul lui, în vreme ce gura lui Simon o găsi pe a ei.

Sărutul era revendicativ. Aspru și mistuitor, iar ea îi urmă dorințele; îl urma oriunde, deschisă pentru el, îi dădea tot ce îi cerea, cu suspine discrete și excitante care îl înflăcărau și mai tare.

Era a lui.

Își dezlipi buzele de ale ei, lăsând-o să își tragă sufletul.

– Dacă stai... mi te dăruiești.

Trebuia să-i fie foarte clar. Trebuia să ia această decizie în cunoștință de cauză.

Ea încuviință din cap, cu ochii arzându-i de dorință.

– Da. Sunt a ta.

El scutură din cap, știind că în doar câteva clipe avea să cadă pradă pasiunii, după care amândoi urmau să fie pierduți.

– Pleacă acum dacă ai măcar o brumă de îndoială.

Urmă o pauză, timp în care fu copleșit de nevoia puternică, neiertătoare și cutremurătoare de a o poseda. Ochii ei erau limpezi, albaștri și minunați.

– Nu am nici o urmă de îndoială, Simon. Se aplecă spre el, cu buzele aproape atingându-l, amenințând să-l scoată din minți. Arată-mi tot ce știi.

El își pierdu controlul și dintr-odată nu-i mai păsa de nimic. Fu copleșit de o dorință primitivă și o sărută iar și iar, își plimbă cu nesaț mâinile peste pielea ei incredibil de caldă, se lipi de ea și îi prinse șezutul plin și rotund în palme.

Reuși să se desprindă de ea cât să-i poată vorbi.

– Ești a mea, zise el, conștient de faptul că nu mai deținea controlul. Nu-i păsa. Ce simțea el pentru ea în acel moment era lipsit de orice rafinament. A mea, repetă el, fără să îi ofere sărutul după care tânjea ea înainte de-a o vedea că îl privea în ochi. *A mea.*

– Da, răspunse ea și se lipi și mai tare de el, iar el îi simți căldura și aproape o luă razna. Sunt a ta.

O răsplăti cu încă un sărut.

Dumnezeule, cât de mult îi plăcea să o sărute. Îi plăcea gustul ei, entuziasmul ei, felul în care îl puneă pe foc când îl atingeă cu limba. Se desprinse iar de ea cât să o poată privi în ochi – extraordinar de albaștri din pricina dorinței –, iar ea clătină din cap aproape instantaneu.

– Sunt a ta, repetă ea, apoi îi prinse buza de jos cu dinții și îl atrase într-un alt sărut.

El gemu ca reacție la brutalitatea ei, marcată de mângâierea moale și peste măsură de incitantă a limbii ei peste locul în care îl mușcase.

Era sirena lui. Fusese sirena lui încă de la început.

Dus era ducele rafinat care o respinsese în piața satului – cel care o trimisese acasă la familia ei cu cea mai reținută și bărbătească atitudine, potrivită statutului său. Aici era doar un bărbat – carne și sânge, și înfometare.

Iar ea era ospățul lui.

O duse în brațe până în pat, știind că totul avea să se schimbe și că nu-i păsa deloc de asta. Se așeză și el pe cearșaful de pânză curat și se strecură între coapsele ei lungi și calde, apoi îi asaltă gura iar și iar, șoptindu-i printre săruturi cuvinte în engleză și-n italiană.

– Sirena mea... *carina*... atât de blândă... de frumoasă... *che bella... che bellissima*.

Ea se suci sub el, se împinse și se legănă lipită de el, în timp ce cu mâinile începu să tragă de cămașă până ajunsese să îl atingă direct pe piele. Apoi degetele ei îl atinseră, lăsându-i urme de foc pe spate, iar el simți că, dacă nu o trăgea și mai aproape, avea să moară. Se ridică ușor, șuierând de plăcere în clipa când se lipi – rigid și gros – de cea mai moale și mai caldă zonă a ei.

Se uită la ea, zăbovi asupra buzelor ei pline și făcute pentru sărutări, asupra obrazilor îmbujorați și asupra ochilor albaștri enormi, plini de dorință. Mâinile ei îi mângâiau abdomenul și se strecurară pe sub cămașă, trecură în viteză pe deasupra pieptului până când degetul mare găsi un sfârc, și Simon icni.

Ochii ei sclipiră cu viclenie, după care repetă mișcarea o dată, de două ori, până când el șopti:

– Mă omori, și se aplecă ca să-i ia din nou gura cu asalt.

Când își înalță din nou capul, ea profită imediat și îi spuse:

– Dă-o jos. Vreau să fiu și mai aproape de tine. Cât de aproape se poate.

Iar el aproape se topi în fierbințeala cuvintelor.

Imediat, cămașa dispăru de pe el, după care o mai sărută o dată și mai adânc, apoi începu să dezmierde și restul trupului ei apetisant. Ea scoase un țipăt deznădăjduit și se întinse să-l recupereze și să-l tragă la loc, dar el îi prinse mâinile și i le ținu cu ușurință deasupra capului, cu o singură mână.

– Nu. Ești a mea, spuse el, iar cu mâna liberă îi mângâie mugurele unui sân, tachineându-l până când se întări, tânjind după gura lui. Tu ai venit la mine, îi șopti la ureche, apoi îi linse lobul. De ce, sirenă?

– Eu... începu ea, dar se opri din cauză că el îi rula sfârcul între degete.

– De ce? repetă el, vrând cu disperare să-i audă răspunsul.

– Mi-am dorit această noapte, icni ea.

- De ce? își plimbă buzele pe gâtul ei și își strecură vârful limbii în adâncitura de la baza lui.

- Eu... Ea se opri din nou pentru că el tocmai îi săruta cu blândețe sânul, lăsându-i dâre de salivă spre sfârcul dureros. Simon...

Șoapta era o rugămintă. *Dumnezeule, îi plăcea la nebunie cum suna numele lui pe buzele ei.* Suflă cu putere deasupra sfârcului, iar pielea ei se înfioră drept răspuns, iar ea suspină. Te rog...

- De ce ai venit la mine?

„Spune-o“, insistă el, știind că nu se cădea. Știind că nu merita.

- Te iubesc.

Simți un fior pe șira spinării la auzul cuvintelor acestora atât de simple. De sincere. Îi apucă sfârcul dulce și încordat între buze și o răsplăti trăgând-o ușor de carnea dulce și moale. Adora modul în care ea zvâcnea sub el, felul în care țipa când își trecea limba și dinții peste carnea sensibilă, felul în care își despărțea degetele ca să își împreuneze palmele cu palmele lui.

Când ridică din nou capul, amândoi găfăiau, iar el dorea cu disperare să o atingă peste tot.

Să o guste peste tot.

- Încă o dată.

- Te iubesc.

Îi eliberă mâinile și alunecă ușor peste trupul ei, împărțind săruturi pe sâni, abdomen și pe ridicătura delicată de la intersecția dintre coapse și șolduri, iar parfumul ei era de-a dreptul perfect.

Deja era dependent de moliciunea ei, de atingerea ei, de felul în care se unduia pe cearșaf și își legăna șoldurile înspre el. Nu își dorise nimic altceva mai mult în viață decât o dorea pe ea. Acum.

Iar ea era aici. Și era a lui.

Se dădu jos din pat și îngenunche lângă. Juliana se ridică imediat.

- Unde ești?

Scoase un chițait în momentul în care el o trase pe marginea patului cu picioarele atârinate și îi mângâie pielea catifelată de la gleznă spre genunchi. El își privi mâinile, mari și maro, urmând curbura picioarelor ei, apoi îi prinse coapsele puternice și zvelte, depărtându-i picioarele.

- Ce vrei să...? Simon! suspină ea, iar el se aplecă în față și se vâri între coapsele ei.

Măinile îi zburară spre locul pe care de abia aștepta să-l atingă, în timp ce o mușcă ușor de linia maxilarului.

- Întinde-te pe spate, sireună.

Ea clătină din cap.

- Nu pot. Nu poți.

- Poți. Și o să pot și eu, zise el cu vocea aspră. Simți cum dorința disperată îl lua cu asalt. Dacă nu îl lăsa să o atingă în cel mai scurt timp... Ai zis să-ți arăt totul, zise el grav la urechea ei. Și asta fac.

Ea se lăsă pe spate. Dacă n-ar fi fost atât de dureros de excitat, Simon ar fi râs de privirea ei sceptică.

- N-am auzit niciodată de așa ceva.

- Mi te-ai dăruit, spuse el și îi depărtă și mai tare coapsele, își strecură mâinile și mai sus în vreme ce îi lungea curbura perfectă a obrazului. Asta vreau eu.

Ea uită să mai respire în timp ce degetele lui îi căutară mâinile cu care își ascunsese zona aceea. Își trecu degetele peste palmele ei, o atingere extrem de delicată, dar pe care amândoi o resimțiră în plină forță. O mângâie din nou până la încheietură, apoi înapoi în jos. Cred că vrei și tu.

Trecu înapoi la urechea ei, încântat de timiditatea și de nesiguranța ei. Voia să o învețe să îi împărtășească secretele.

- Simți o durere surdă acolo, nu-i așa? Când ea încuviință încet din cap, el adăugă, mândru de masculinitatea lui: Pot să te ajut să scapi de ea.

Ea expiră cu putere, emoționată, iar sunetul acela pătrunse direct până în zona cea mai întărită și mai încordată a lui. El își dezgoli dinții într-un zâmbet larg. Nu. Acum era rândul ei. Avea să afle ce însemna plăcerea. El era cel care o să i-o ofere, iar asta îl încânta nespus.

- Simon, zise ea cu vocea îngroșată, accentuând ca o lovitură de pumn fiecare silabă. Te rog.

- Stai pe spate, șopti el și o împinse spre pat sărutând-o, apoi reveni la locul în care voia cu disperare să fie. Îi sărută cu tandrețe degetele. Dă-mi voie. Ea își retrase mâinile și-și dezvălui pliurile, iar el gemu de plăcere. Îi depărtă ușor labiile, iar ea își înălță

șoldurile spre el. Era atât de delicată și de pregătită pentru el. Alunecoasă și umedă, și perfectă.

Își plimbă un deget spre miezul ei, îi ascultă ritmul respirației și icnetele mocnite pe care le scotea ea la fiecare mișcare exploratoare a lui. Găsi ce căuta, apăsă și mângâie până îi auzi încântarea, apoi își strecură un deget în locul acela fierbinte și ud. Era atât de strâmtă, iar senzația o făcu să cadă peste marginea patului.

El îi sorbi din priviri corpul când ea se ridică și se reazează pe pat, îmbătat de ea, de părul ei minunat și negru, de ochii ca safirele ce-i sclipeau de plăcere, de buzele pline și roz, și întredeschise, ce căutau aerul.

Nu-și dorise nimic niciodată așa cum o dorea pe ea.

Își retrase mâna, savurând felul în care ea închise ochii, apoi îi deschise la timp ca să-i vadă următoarea mișcare. Se aplecă și suflă direct un șuvoi de aer rece spre centrul plăcerii ei, savurând țipătul de pasiune pe care ea nu și-l putu reține.

Murea dacă nu-și punea gura acolo.

Își frecă degetul mare de partea proeminentă care îi pulsa cu putere, iar ea gemu și lăsă toată rușinea la o parte.

– Sărută-mă!

– Cum vrei tu, răspunse el și își lipi buzele de ea, îi depărtă picioarele și își strecură limba în punctul în care fusese degetul, apoi o dezmierdă cu mângâieri lente și savuroase.

Ea se arcui pe pat, își afundă mâinile în părul lui și îl țintui în poziția aceea în vreme ce ea se unduia, lipită de gura lui. Avea gust de vin, iar el deveni obsedat de gustul ei, de dorința de-a învăța ce îi plăcea și de a-i oferi plăcere. De-a o duce pe culmi nebănuite.

Și reuși. Mișcările circulare lente se accelerară treptat, limba mișcându-se în același ritm în care ea își încleșta degetele în părul lui, după care ea se ridică de pe pat și i se oferă cu totul. El îi acceptă oferta și zăbovi acolo până când ea își găsi împlinirea, iar el își simți orgoliul masculin satisfăcut.

Iar când ea se cutremură în brațele lui, el era acolo și o ținea, o mângâia, o readucea pe pământ.

Simon își ridică privirea după ultimul zvâcnet de plăcere al ei și se întinse lângă ea ca să o țină protector în brațe. O sărută pe gât și îi supse cu tandrețe pielea delicată până când o făcu să ofteze. Ar fi putut să-i ofere plăcere la nesfârșit. Ar fi putut sta întins

în pat să o venereze pentru totdeauna. Îi luă un sfârc în gură și i-l molfăi până când o auzi șoptindu-i numele, apoi o sărută și își strecură mâna între coapsele ei, nerăbdător să o facă a lui.

Picioarele ei se depărtară sub greutatea mâinii lui, iar mâinile ei alunecară pe bustul lui până la betelia pantalonilor.

– Simon, zise el, iar tonul ei încărcat de satisfacție îl aduse în agonie. Scoate-ți pantalonii.

„Doamne, da.“

Închise ochii ca să capteze această imagine.

– Ești sigură? Dacă se dezbrăca lângă ea, chiar nu mai era cale de întoarcere.

Ea încuviință din cap, iar ochii ca safirele se umbriră de pasiune.

– Foarte.

Trebuia să-l aibă. Iarăși și iarăși, pentru tot restul zilelor lor.

O sărută din nou, lent și pasional.

– Nu-ți pot refuza nimic.

Cuvintele răsunară între ei, iar el știu că erau adevărate. Ea reprezenta tot ce își dorise el de la viață. Și avea să facă tot ce-i stătea în puteri să o păstreze în lumea lui. Nimic altceva nu mai conta.

Mâinile ei încercară fără succes să îi desfacă nasturii de la pantaloni, până când el nu mai suportă presiunea și se ridică de pe pat ca să se descotorosească cât mai repede de pantaloni și de ghețe. Reveni la ea și gemu, apoi se așeză între coapsele ei catifelate, disperat să ajungă cât mai repede în ea.

– Așteaptă, șopti ea și se trase departe de el. Vreau să văd.

El își miji ochii și se duse după ea.

– Nu acum. Data viitoare.

O apucă de picioare, o trase spre el și începu să se frece de ea până o făcu să suspine.

– Dar... avem o singură noapte. Doar acum am șansa să te văd.

El încremeni și îi cuprinse chipul în mâini ca să se poată uita în ochii ei. Văzu tristețe acolo, disperare, toate copleșite de pasiune.

Nu va fi o singură noapte. Trebuia să știe asta.

Nu avea s-o lase niciodată să plece.

Totul se schimbase.

— Juliana, șopti el cu voce gravă, croindu-și drum prin umezeala ei ca să îi poată freca cel mai sensibil punct. O văzu cum ochii ei se măriră, apoi privirea i se încetoșă de plăcere. Nu mă face să mă opresc.

Repetă mișcarea, iar pleoapele ei deveniră grele.

— Nu. Nu te opri.

Se împinse pentru a pătrunde în ea și reuși să treacă de primul înveliș strâmt și fierbinte, după care se opri — era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată — și se uită la ea.

— E în regulă?

Ea încuviință o singură dată din cap și își mușcă buza de jos, iar asta mai transmise un fior de dorință în adâncul lui Simon. Dar nu putea să-i distrugă prima experiență pasională. Zăbovi acolo, nemișcat, scaldat în fierbințeala ei, deși nu-și dorea decât să se înfigă până la capăt și să se afunde în ea.

— Nu vreau să te rănesc.

Ea clătină iar din cap.

— Nu mă rănești.

Simon se întinse și îi mângâie miezul fraged și sensibil până când o făcu să geamă.

— Ba da. Dar după aceea voi face tot posibilul să nu te mai rănesc niciodată. O privi în ochi, apoi își trecu limba peste buza ei de jos. Uită-te la mine! Vreau să te văd.

Ea încuviință, iar el se legănă pătrunzând din ce în ce mai adânc în pasajul ei strâmt, străduindu-se să fie blând, remarcând războiul dintre durere și plăcere pe măsură ce se obișnuia cu împunsăturile lui încete, fiecare mai adâncă decât anterioara. În scurt timp, se afundase cu totul în ea, și acum respirau amândoi cu dificultate.

— Ai cei mai frumoși ochi, șopti ea.

Complimentul neașteptat îi făcu plăcere, și o sărută prelung și lent. Se retrase și îi zâmbi în timp ce se legăna ușor.

— Imposibil. Sunt nimic prin comparație cu ai tăi.

Voia neapărat să se miște. Voia să se descătușeze de povara pe care o acumulase toată seara. O sărută pe obraz.

— Te doare, sirenă?

Ea clătină din cap, apoi îi vorbi pe cel mai minunat ton:

- Nu... Se simte... Simon, te simt... peste tot.

Se relaxă și se lipi de el pentru a simți și mai intens mișcărilor. El șuiera de plăcere. Ea își plimbă mâinile de-a lungul spatelui lui, până la fund, pe care i-l prinse și îl împinse spre ea. Mai fă asta o dată. Mai tare.

El gemu. Avea să-l ucidă.

Începu să se miște, să se afunde în ea din ce în ce mai repede și mai în forță, iar ea țipă de plăcere în urechea lui, amenințându-i sănătatea mintală. În următoarea clipă, îi șoptea numele, cu mâinile încheștate în părul lui, și se mișca în același ritm cu împunsăturile lui profunde și line. Nu fusese niciodată mai pregătit să-și aclame plăcerea, dar nu voia să ajungă acolo fără ea. O voia alături de el în momentul în care aveau să treacă acel prag.

Se legănară împreună, într-un ritm din ce în ce mai alert, până când abia mai respirau.

- Simon... e... Nu mă pot opri.

- Nici eu. Se retrase până fu pe punctul de-a ieși complet, apoi se afundă din nou în fierbințeala ei. *Cum de crezuse vreodată că i-ar putea rezista?* Uită-te la mine când ești gata, iubire! Vreau să te văd.

Și ea făcu întocmai, iar prăbușirea ei pe culmea extazului îi puse și lui capac. O urmă și el în prăpastie cu o forță pe care nu o mai experimentase niciodată; ea era centrul lumii lui - voia să o țină în brațele lui, în acest moment, în această noapte, pentru totdeauna.

Se prăbuși în brațele ei, și rămaseră așa mult timp, cu răsuflarea întretăiată, până când el își dădu seama că o strivea cu greutatea lui. Se răsuci și o întoarse astfel încât ea să ajungă peste el, toată moale, piele strălucitoare și păr mătăsos. Îi simțea sânii ridicându-se și coborând pe pieptul lui și rânji cu gura până la urechi când înțelese pe deplin ce se întâmpla.

O voia din nou. Acum.

Își ignoră dorința și preferă să își plimbe degetele peste umerii ei netezi și goi, savurând tremurul care o trăgea mai aproape de el, adorând senzația goliciunii ei pe trupul lui.

O ținu așa, moale și caldă în brațele lui, și refuză să se gândească la viitor. Acum voia doar să se bucure de ea.

Voia să se bucure de ce avea.

*

Fusese o greșeală.

Chiar în vreme ce savura senzația dată de faptul că stătea peste el, peste toți mușchii aceia fermi, lipită de pielea lui caldă, își dăduse seama că tocmai înrăutățise lucrurile.

El îi oferise absolut tot ce-și imaginase ea vreodată – nu se simțise niciodată atât de aproape de cineva, atât de conectată, atât de dorită.

Nici nu visase măcar că l-ar putea iubi cu o așa intensitate.

Dar a doua zi trebuia să-l părăsească. Iar el urma să se căsătorească... cu alta.

Iar Juliana urma să-și trăiască viața știind că bărbatul pe care îl iubea nu avea să fie niciodată al ei.

Gândul o făcu să se înfioare, și se lipi și mai mult de el, vrând parcă să se contopească pentru totdeauna cu el și să nu mai plece niciodată de acolo.

O mângâie pe spate, lăsând o dâră fierbinte în urmă, și își lipi buzele de fruntea ei.

– Ți-e frig?

„Nu.“

Ar fi mai simplu să-i spună că da decât să-i mărturisească adevărul.

Încuviință din cap, pentru că nu avea curaj să vorbească.

Simon se trase de sub ea și o dădu și pe ea jos din pat ca să o bage mai apoi în așternuturi. O sărută cu pasiune și cu dăruire, iar dezmierdarea aceasta o stârni din nou înainte ca el să-i potolească focul.

Se simțea foarte vulnerabilă, așa că își luă halatul și-și legă cordonul, după care se întoarse și rămase cu privirea spre el, în timp ce se ghemuia în fața focului, admirându-i mușchii spatelui care zvâcneau și coapsele masive ce străluceau în lumina portocalie – un zeu de foc.

El se ridică de pe vine și se uită spre pat. Se încruntă când văzu că nu mai era acolo și imediat o căută cu privirea. O descoperi în umbră. Își ridică mâna și-i făcu semn să se apropie, iar ea nu-i rezistă.

Ajunse lângă el, iar el o luă în brațe, și se așezară pe fotoliul de lângă foc. Își strecură mâna prin deschizătura halatului până pe coapsă, în timp ce o săruta pe gât.

- Te prefer dezbrăcată, spuse el, iar ea se miră de noul Simon căruia îi plăcea să tachineze.

Îi mângâie antebrațul până la umărul lat și muscular.

- Și eu simt la fel, mărturisi ea. Credeam că n-ai cum să fii și mai frumos, dar, când te-am văzut la lumina focului... Ești Hefaistos, numai mușchi și flăcări.

Ochii lui se întunecară, și o trase spre el, o sărută zgomotos, apoi o sprijini de pieptul lui.

- Asta înseamnă că tu ești Afrodita - o comparație cât se poate de potrivită.

„Dar Afrodita și Hefaistos erau căsătoriți.“ Gândul pătrunse ca o șoaptă în mintea ei. „Noi avem o singură noapte.“

Nu. Nu avea să se gândească la asta.

- Atunci înseamnă că m-ai avansat de la sirenă la zeiță?

El răsă, iar ea se bucură de senzația pe care i-o producea sune-tul din pieptul lui. Îi prinse o mână și își întrepătrunse degetele cu ale ei, apoi îi duse mâna înspre buze.

- Așa se pare, fată deșteaptă.

- Vezi? Sunt mai mult decât un scandal umblător, îl necăji ea, dar regretă imediat. Tocmai se implicase în cel mai serios scandal al vieții ei. Iar el știa. Poate chiar credea c-o făcuse intenționat, numai ca să mai provoace unul.

Detesta ideea asta.

Se ura că îi băgase în cap așa ceva.

Se cuibări la el în poală, dorind cu disperare să se asigure că nu gândea nimic rău despre ea.

- Simon... știi că nu am... Asta nu a... N-aș spune niciodată cui-va... ce s-a petrecut în această noapte. Tresări la propriile-i vorbe și continuă abia îngăimat: Nu trebuie să-ți faci griji că va mai urma o altă...

El se uită la ea cu seriozitate, iar ea își dori să retragă totul - cuvintele, acțiunile, noaptea. O strânse în brațe și îi mai sărută o dată mâna.

- Hai să nu mai vorbim despre asta.

Juliana se ura din pricină că tocmai se transformase într-un alt motiv de îngrijorare pentru el.

- Eu doar... Ce vreau să spun e că nimeni nu va ști niciodată.

Simon se întinse și îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe obraz.

- Juliana, eu o să știu.

Ea se simți frustrată.

- Păi, da. Sigur că noi o să știm. Dar mai vreau și să știi că nu-ți voi cere niciodată nimic. Chiar am vorbit serios când ți-am propus o singură noapte. Doar o noapte.

O licărire ciudată îi umbri privirea ca mierea, un licăr pe care ea nu-l putu identifica.

- Amândoi ar fi trebuit să ne dăm seama că o noapte nu poate fi nici pe departe de ajuns.

Înlemni, încercând să pătrundă înțelesul cuvintelor lui. Voia mai mult.

Și ea voia mai mult.

Dar el urma să se însoare.

Oare îi sugera ce credea ea că îi sugerează?

Oare ar trebui să accepte?

Dacă doar așa îl putea avea... Îi era suficient?

Trebuia să-i fie.

Trase aer în piept.

- Aș putea să-ți fiu iubită.

Simon încremeni.

- Ce-ai spus?

- Amanta ta.

O strânse îngrozitor de tare de coapsă.

- Un cuvânt să nu mai spui.

Ea îi puse mâinile pe umeri și se ridică să îl privească în față.

- De ce? Mai demult ai sugerat că aș putea fi o amantă bună.

Simon închise ochii.

- Juliana. Oprește-te!

Îl ignoră.

- Nu mai sunt o companioană potrivită?

- Nu.

Durerea o invadează. Chiar așa groaznică era de nici amantă nu îi putea fi?

- De ce nu? întrebă pe un ton implorator, pentru care se urî pe dată.

- Pentru că meriți mai mult de atât! explodează el și sări ca ars în picioare, rostogolind-o din brațele lui. Se repezi să o prindă înainte să cadă și o întoarse cu fața spre el. Palmele lui o țineau de brațe, vrând parcă să o zgâlțâie până pricepea. Nu vreau să fii amanta mea. Aș vrea să dau timpul înapoi și să te împiedic să spui așa ceva. Aș vrea să dau timpul înapoi să mă iau singur la pumni că am sugerat cândva așa ceva.

Cuvintele îi pătrunseră adânc în minte, iar acum tânjea cu disperare să audă promisiunea care ar fi trebuit să urmeze. Dragoste. Căsătorie. Familie.

Lucruri pe care le promisese altcuiva.

Lucruri pe care ea le promisese altcuiva pentru că el nu își putea vedea viitorul alături de ea.

Și dintr-odată cuvintele nu mai fură de ajuns.

- Vino în pat cu mine, îi șopti el. Lasă-mă să dorm cu tine în brațe. O să te întorci în camera ta înainte de-a se trezi ceilalți.

Tentația era aproape de nerefuzat. Nu exista în lumea asta ceva ce să-și dorească mai mult decât să doarmă alături de el, să îi audă inima bătând lângă urechea ei.

- Trebuie să plec, Simon.

El se întinse după ea cu un zâmbet jucăuș.

- Nu încă. Mai stai puțin.

Clătină din cap și făcu un pas în spate.

- Nu pot să risc...

„Nu pot să-mi risc inima și mai mult.“

Trase cu putere aer în piept. Încercă din nou.

- Nu pot să risc să fiu prinsă.

Simon se uită cu atenție la ea, o țintui cu privirea, iar ea ar fi vrut ca el să nu vadă adevărul - că îl părăsea. *For good*¹, cum se spunea în Anglia.

Dar nu se simțea deloc bine. Se simțea torturată.

Simon rămase neclintit o vreme, cântărind variantele, apoi încuviință ferm din cap.

¹ Expresie care se traduce prin „pentru totdeauna“, dar care ad litteram ar însemna „pentru bine“. (n.tr.)

- Ai dreptate. Măine o să vorbesc cu Nick.

- Despre ce?

- Despre căsătoria noastră.

Inima i se opri în gât.

- Căsătoria noastră?

Nu se putea însura cu ea. Dintr-o mulțime infinită de motive.

Era italiancă. Catolică. Părinții ei erau de origini incerte – în cel mai bun caz. Mama ei era un dezastru. Tatăl fusese un simplu comerciant. *Lumea bună* de-abia o tolera.

Deja era logodit cu o fată apreciată de lumea bună.

Dar chiar când medita la toate astea, un firicel de speranță se strecură pe undeva. Era posibil? Ar fi putut el s-o aleagă pe ea până la urmă? Se puteau căsători? Putea să îl aibă pe acest om pe care îl iubea dureros de mult? Putea să aibă și ea parte de tot ce invidia la cuplurile din jurul ei, care se iubeau ca niște porumbei?

- Nu fi așa tristă, îi zise el. În sfârșit o să ai parte de scandalul mult dorit, adăugă pentru a o tachina.

Juliana îngheță și se retrase din îmbrățișarea lui.

„Scandal.“

Asta reprezenta ea pentru el – italianca scandaloasă din popor cu care se însura după o noapte petrecută la țară. Și, într-o bună zi, când deja se va fi aflat despre situația Georgianeii, iar el nu o să fie însurat cu o femeie cu o reputație imaculată, când copiii lui aveau să fie batjocoriți pentru o asemenea mamă, când o s-o vadă pe Lady Penelope dansând la vreun bal alături de un soț perfect, atunci Simon urma să regrete.

Nu fusese niciodată mai mult de atât. Nu fusese niciodată demnă de compania lui. Niciodată nu se pusese problema însurătorii cu ea. Nu fusese nici măcar o dată altceva în afară de o distracție scandaloasă care să-i mai abată atenția de la sarcini și responsabilități. El era un duce, iar ea o scandalagioaică.

Niciodată egali.

Niciodată la fel de buni.

Iar ea chiar credea asta. De câte ori se comparase cu mama ei? De câte ori făcuse exact ce se aștepta de la ea? De câte ori se ridicase la nivelul lor? De câte ori reușise să îi stârnească doar iritarea și pasiunea, nu admirația și respectul, convinsă fiind că nu era demnă de respect?

Așa ceva nu mai putea suporta.

Îl iubea.

„Uneori dragostea nu este de-ajuns.“

Cuvintele surorii lui îi răsunau în urechi.

- Nu mă pot căsători cu tine, Simon.

El îi zâmbi, fără să fi înțeles ce-i zisese.

- Ce-ai spus?

Trase adânc aer în piept și îl privi în ochii aceia de chihlimbar pe care ajunsese să îi iubească atât de tare.

- Nu pot să mă căsătoresc cu tine.

- De ce?

Confuzie, neîncredere, dar și furie.

- Dacă noaptea aceasta nu ar fi existat, am mai vorbi despre așa ceva?

- Eu... Se opri. O luă de la capăt. Dar noaptea asta a existat, Juliana.

- Ești logodit cu altcineva.

- O să rup logodna, zise el simplu, ca și cum era un lucru cât se poate de firesc.

- Și cum rămâne cu Lady Penelope? Cu reputația ei? Și cu a ta? Și cu planurile tale de protejare a familiei - a surorii, a nepoatei? Cum rămâne cu datoria ta?

Simon se întinse spre ea, dar ea se retrase.

- Juliana, te-am compromis. O să ne căsătorim.

„Nu din dragoste. Nu din respect. Nu din admirație.“

- Pentru că ăsta este lucrul care trebuie făcut în situația asta, șopti ea.

- Printre altele, da, zise el sec, căci i se părea evident.

- Nu sunt soția la care ai visat. El încremeni, dar ea insistă: Tu ai spus-o. Sunt prea nechibzuită. Prea înclinată spre scandal. Înainte de seara asta, nici nu ți-ar fi trecut prin cap să te însori cu mine.

- Te-am mai cerut și acum o săptămână! Îi auzi frustrarea din voce și-l văzu cum se repede să-și ia halatul pe el.

- Doar după ce Gabriel ne-a găsit în grajd. M-ai cerut din obligație. Exact așa cum faci totul. Te-ai fi însurat cu mine, dar ar fi fost sub demnitatea ta. La fel ca acum.

Simon își vârî mâinile în brocartul de mătase și se întoarse spre ea, cu privirea întunecată. Când deschise gura să vorbească, vocea îi era ca de oțel:

- Nu spune asta.

- De ce? întrebă ea cu blândețe. E adevărat, nu?

Nu îi răspunse.

- Nu voi fi niciodată de ajuns pentru tine. Nici suficient de bună, nici suficient de respectabilă, nici suficient de cuviincioasă - chiar dacă am încercat, trecutul meu, familia mea, sângele meu fac imposibilă varianta ca noi să fim vreodată egali. Ce vor zice ei atunci? Ce va spune mama ta?

- Să-i ia naiba pe toți. Mai ales pe mama.

Ea se apropie de el, își ridică mâna și îl atinse în trecăt pe obraz, dar el se trase de lângă ea, refuzând să-i întâlnească privirea.

O podidi plânsul când îl văzu atât de împietrit și de frumos, știind că era ultima oară când aveau să fie ca acum, singuri și sinceri.

Cel puțin unul dintre ei era sincer.

- Odată m-ai acuzat că nu mă gândesc niciodată la consecințe, zise ea, implorându-l în gând să înțeleagă. Că nu mă gândesc niciodată la ce urmează.

- Ce urmează e simplu: ne căsătorim.

Ea clătină din cap.

- Acum tu ești cel care nu se gândește la consecințe. Eu voi fi întotdeauna un motiv de scandal pentru tine, Simon. Nu voi fi niciodată pe deplin demnă de laudă.

- E ridicol. Sigur că vei fi.

O uimea faptul că el părea atât de poruncitor și acum, când stătea îmbrăcat doar cu halatul. Atât de ducal, chiar și acum.

- Nu. Nu voi fi. Nu în ochii tăi. Și va veni o zi când nu voi mai fi demnă nici în ochii mei. Pe măsură ce vorbea, simți că înțelesese în sfârșit ce voia de la viață. De la viitorul ei. Merit ceva mai bun de atât. Merit mai mult.

- Mai mult de atât n-ai cum. Eu sunt duce.

Vocea îi tremurase ușor. Furie.

Juliana își șterse o lacrimă pentru a o împiedica să i se prelingă pe obraji, după care îi aruncă în față:

- Poate e adevărat, Simon. Dar, dacă e, n-are nimic de-a face cu faptul că ești duce.

El se prefăcu a nu-i auzi ultima replică, și rămaseră așa câteva momente lungi, apoi, când ea dădu să iasă din cameră, el îi spuse:

- Nu s-a terminat, Juliana.

- Ba da.

Era mândră de forța cu care îi răspunsese.

O forță pe care nu era sigură că o avea.

Capitolul 18

Chestiunile care țin de inimă sunt, într-adevăr, complicate.
O lady rafinată respectă voința bărbatului.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

La lumina zilei, vizitele târzii în noapte par mult mai incitante...

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

Îl părăsise.

Așa ceva nu era posibil.

Simon se trezise și se duse să pună șaua pe cai, pentru că voia să o scoată pe Juliana la o partidă de călărie, ca să încerce, ferit de ochi indiscreți, să o convingă să se răzgândească, dar descoperise imediat că Lucrezia nu era acolo. Puse câteva întrebări și află că plecase de dimineață de la Townsend Park, profitând de întuneric.

Ca o lașă.

Cum îndrăznește să îl părăsească?

Nu era vreun cățeluș care încerca să îi intre în grații. Era ducele de Leighton! Avea jumătate de Londra gata să-i cadă

la picioare pentru a-i îndeplini poruncile și nu putea să-și supună o italiancă.

O italiancă *nebună*, mai bine zis.

Îl acuzase că nu se gândise că era *de ajuns* pentru el? Femeia era mai mult decât de ajuns pentru el! Îl făcea să urle de nervi și să lovească în orice îi cădea la îndemână, ca apoi să o încuie într-o cameră și să o sărute în neștire până îi ceda.

Până cedau amândoi.

Doar că ea îl refuzase.

A doua oară.

Îl *părăsise!*

Și, a naibii treabă, acum o dorea și mai mult.

Așa tare, că îl mâncau palmele. Voia să o atingă, să o îmblânzească, să o ia în brațe și să facă dragoste cu ea până la extenuare, până când nu se mai puteau gândi la nimic altceva în afară de îmbrățișarea lor. Voia să se afunde în părul ei bogat și negru, în ochii ei frumoși, în moliciunea ei infinită și să nu se mai întoarcă niciodată.

Deschise larg ușa salonului în care se servea micul dejun, trântind-o de perete, astfel că doamnele care tocmai mâncau tresărira. Se îndreptă cu pași amenințatori spre St. John, care își ungea calm pâinea prăjită cu unt.

- Unde e?

Nick sorbi o gură mare de ceai.

- Unde e cine?

Lui Simon îi veni să îi verse tot ceainicul în cap.

- Juliana.

- Nu mai e. A plecat când s-a crăpat de ziuă, zise el calm. Ia loc. Îți aducem și ție niște șuncă.

- Nu vreau nici o blestemată de șuncă. Ce-ar fi să mi-o aduci pe soră-ta?

Cererea, absolut necuviincioasă din toate punctele de vedere, reuși totuși să atragă atenția lui St. John - și a celor șase femei din încăperea, care se opriră din mestecat. Nick îi aruncă o privire sfredelitoare lui Simon și se ridică, împingând nervos scaunul.

- Ești amabil să-ți ceri scuze față de doamnele acestea și să mă însoțești în birou?

„În sfârșit.“

Simon făcu o reverență bătoasă către masa femeilor.

- Îmi cer scuze, zise el oficial, apoi se întoarse pe călcâie și îl urmă pe Nick afară.

Nu schimbară nici o vorbă înainte de-a ajunge în siguranța oferită de biroul contelui, dar, în momentul în care ușa se închise în urma lor, deschiseră amândoi gura deodată.

- În primul rând, era o șuncă excelentă, și nu-mi convine deloc că am renunțat la ea.

- N-am timp de jocuri...

Nick nu-l băgă în seamă și continuă:

- În al doilea rând, ce mama dracului a fost în capul tău de-ai vorbit în felul acela despre sora mea?

- O să mă însor cu ea.

Nick tresări.

- Serios? Pentru că sunt foarte sigur că nici Ralston, nici eu nu ți-am dat permisiunea să o curtezi... Cu atât mai puțin să te însori cu ea.

Pe Simon îl apucă furia.

- N-am nevoie de permisiunea voastră. E a mea.

Nick se încruntă la el.

- Vrei, te rog, să reformulezi ultima parte, duce?

Simon trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze, deși îi venea să-l țină numai în pumni.

- Aș dori să o curtez pe sora ta.

Nick înclină o dată din cap.

- Mult mai bine.

- Excelent! Unde e?

- Nu ți-am acordat permisiunea.

Simon simți cum urletul se pregătea să-i iasă din gâtleej. Nu fusese niciodată un om violent, dar frații Julianei păreau să fie excepția de la regulă.

- Ai de gând să mi-o acorzi?

- Nu cred, nu.

Simon se săturase până peste cap de familia asta și de nebunia membrilor ei.

- De ce naiba nu? tună el.

- Din mai multe motive. Vrei să-ți fac o listă?

- Nu-mi imaginez că aş putea să te opresc. Mi-a ajuns. Dacă a pornit spre Londra, încă o pot prinde din urmă. Călăresc mai repede decât trăsura ei.

Simon se duse spre uşă.

- Nu pleci din casa asta, Leighton. În nici un caz în starea în care eşti acum.

Simon se întoarse şocat spre el.

- Crezi că i-aş face vreun rău?

- Nu, dar cred că ai supăra-o, şi nu merită în momentul ăsta.

- Crezi că mă poţi opri?

- Ştiu că pot. Nu cred că trebuie să-ţi reamintesc de capacităţile personalului de securitate pe care îl avem la Park.

Simon începu să se plimbe prin cameră.

- Sunt ducele! Cum e posibil ca acest rang să-mi deschidă pretutindeni uşile, dar în familia asta să îmi fie toate trântite în nas?

Nick îl privi cu un zâmbet lăţit pe chip.

- Asta este firea noastră perversă. ăsta este primul motiv din lista mea pentru care nu îmi place ideea de a te însura cu Juliana.

- Da. E foarte complicat să fii ducesă.

Nick îi ignoră sarcasmul.

- Pentru ea ar fi. Nu i-ar plăcea. Lumea bună nu ar ierta-o niciodată că-şi bate joc de regulile lor. Iar preţioasa ta reputaţie ar avea de suferit.

Nu îi păsa. Ar fi ucis toţi balaurii din lumea bună pentru ea.

În starea în care era acum, ar fi putut s-o facă şi cu mâinile goale.

Nick îşi continuă ideea:

- Şi, chiar dacă s-ar purta cuviincios - deşi n-am văzut-o niciodată pe Juliana alegând calea resemnării -, nu ar scăpa niciodată de fantoma mamei noastre. Lumea bună o va judeca întotdeauna pentru descendenţa ei. Iar tu vei ajunge să îi porţi pică pentru asta.

- Nu este adevărat.

Rosti cuvintele, dar înţelese de ce toţi gândeau aşa. Aşa fusese până de curând. Până să dea de ea. Până când ea îl învăţase că existau lucruri infinit mai importante decât reputaţia.

- Nu? îl întrebă ironic Nick. Nu îi plăcea tonul lui neîncrezător. Leighton, de când ne ştim noi doi, misiunea ta în viaţă a fost

să te ții departe de scandal. Ai fost crescut să eviți orice iese din tipar. Ești rece, indiferent și extrem de cuviincios din toate punctele de vedere.

Cuvintele îl săgetară adânc. „Rece. Indiferent.“

Acum nu se simțea nici rece, nici indiferent.

Ea reușise să îi ajungă până la suflet.

După care îl părăsise.

Nick nu se opri nici acum.

– Ți-ai trăit toată viața păstrându-ți reputația nepătată. Pentru numele lui Dumnezeu, omule. Ți-ai lăsat *sora* la țară, în grija noastră, în loc să recunoști fățiș că nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor tale. Și acum vrei să o dau pe *sora mea* pe mâna *ta*?

Întrebarea rămase suspendată în aerul dintre ei, iar Simon înțelese că Nick avea dreptate. Își petrecuse toată viața judecându-i pe cei cu reputații nici pe departe perfecte, pe cei din familii nici pe departe perfecte, pe cei cu un trecut nici pe departe perfect. Fusese Ducele Disprețuitor – care jura că el era mai presus de lucruri atât de vulgare și de simple precum scandalul... și dragostea.

Până când ea îi deschisese ochii și-l făcuse să descopere că de fapt îi dorea ideile îndrăznețe și răsul cu poftă, și zâmbetele mult prea largi și că îi plăcea firea ei scandaloaasă care până la urmă nici nu era atât de scandaloaasă.

O voia în viața lui.

Alături de el.

Ca ducesa lui.

Și nu ar simți că face un sacrificiu pentru asta. Ar fi o onoare.

Juliana schimbase totul. Îl făcuse să-și dorească totul. Îl făcuse să vrea să se confrunte cu provocarea zdrobitoare a dragostei. Să o întâmpine cu brațele deschise. Să o savureze din plin. Să o cinstească.

Ar fi fost mândru să o țină la braț.

Lucrurile acestea s-ar fi putut întâmpla înainte de dimineața asta – dacă ar fi fost sincer cu el însuși.

Îl interesa doar să o aibă. Să se însoare cu ea și să-i dăruiască odrasle și să trăiască o veșnicie alături de ea... Și să închidă gura bârfitorilor. Nu-i păsa cât de masivi sau de brutali erau frații ei. Nu aveau să îi stea în drum.

– Juliana a suferit destul, spuse Nick cu o voce șoptită, în contrast cu gândurile care îi urlau în cap lui Simon. Nu are nevoie de mila ta.

Cuvintele acestea îl făcură să străbată într-o clipită camera, să îl apuce pe Nick de haină și să-l lipească cu forță de un perete, făcând tablourile să se clatine.

– Să nu mai... În viața ta... Îl trase de la perete și îl mai buși o dată. În viața ta... să nu mai spui că ce simt eu pentru sora ta e *milă*. E îndrăzneată și frumoasă, și deșteaptă, și tu ești norocos să respiri același aer cu ea. Era atât de furios, că abia mai vorbea. Crede despre ea că e nedemnă? *Noi* suntem nedemni de *ea*, și, dacă te mai aud o dată zicând că atrage scandalul, te distrug. Cu o plăcere viscerală.

Stătură așa câteva minute, Simon cu răsufierea întretăiată, până când Nick spuse calm:

– Mda. La asta nu mă așteptam.

Simon trase aer în piept, încercând să se liniștească.

Degeaba.

O iubea.

Cu o forță uimitoare și de netăgăduit.

Îi dădu drumul lui Nick și se trase mai în spate.

Ea era tot ce își dorea. Ar fi dat orice pentru ea. Fără să stea pe gânduri. Fără regrete.

Pentru că fără ea nu avea nimic.

– Mă duc după ea. Încearcă numai să mă oprești.

– Dar, Leighton... Vocea lui Nick îi întrerupsese gândurile. Ești logodit. Cu altcineva.

„Logodit cu altcineva.“

Înjură cât putu de urât.

Uitase de Penelope.

– Am făcut o greșală.

Georgiana o ridică pe Caroline din pătuțul ei și se uită spre Simon, prefăcându-se mirată.

– Nu pot să cred. Cei din familia Pearson nu fac greșeli. Uită-te la mine, de exemplu. Perfectă din toate punctele de vedere. Un exemplu remarcabil de bună purtare.

– Juliana a plecat.

Georgiana nu păru surprinsă.

- Am auzit.

- Am fost un idiot.

Se așază pe balansoarul de lângă pătuțul Carolinei.

- Continuă!

Nu știa de unde să înceapă. Nu înțelesese încă pe deplin cum dintr-odată totul din viața lui îi părea atât de îndepărtat.

- Eu... Se opri și se lăsă greu pe balansoar, aflat vizavi de sora lui, se aplecă în față și-și sprijini coatele pe genunchi, apoi spuse singurul lucru care îi veni în minte. O iubesc.

- Pe Juliana?

Încuviință din cap și flutură o mână prin aer.

- Și atunci de ce te însori cu altă femeie?

Auzind întrebarea asta, simți o durere în piept - era singura întrebare care conta și la care nu avea un răspuns. Avusese atât de multe motive excelente când își făcuse acest plan, iar acum nici unul dintre ele nu mai cântărea mare lucru.

- Nu știu.

Georgiana începu să se legene și îi spuse pe un ton blând, care submina importanța cuvintelor:

- Nu o iubești.

- *Nu trebuia să o iubesc. Dar totuși... Și totuși nu se putea abține să nu iubească pe altcineva. Își sprijini capul în mâini. Am făcut o greșală, repetă el.*

Nu putea da înapoi fără să o distrugă pe Penelope, iar ea nu merita un asemenea tratament.

- Simon...

Îi vorbi cu blândețe. Cu o delicatețe pe care nu o merita.

O iubea pe Juliana.

Juliana, care îl bântuia cu ochii ei sclipitori și cu spiritul ei, și cu mintea ei sclipitoare, și cu temperamentul ei coleric, și cu zâmbetele, și promisiunile, și săruturile care îl făceau să o venerateze până la ultima suflare.

- O poți avea, Simon. Nici unul dintre voi nu e căsătorit. Logodnele se mai și rup.

El clătină din cap.

- Dar aș distruge-o pe Penelope.

Georgiana scutură din cap.

— Lady Penelope e fiică de marchiz și are o proprietate de mărimea Windsorului. Crezi că nu-și va găsi pe altcineva? Pe cineva care să îi acorde o atenție mai mult decât trecătoare? Pe cineva care să nu fie îndrăgostit de altcineva?

Sigur că cineva avea s-o ia de nevastă. Dar Simon nu voia să fie el cel care să o arunce în gura lupilor.

— Nu pot.

— Ești mult prea domn pentru binele tău! Se enervase, iar Caroline începu să se agite în brațele ei. Ai puterea să faci în așa fel încât și tu, și Juliana să fiți fericiți. Pentru totdeauna. Simon, nu e nici o bucurie să te căsătorești cu cineva care iubește pe altcineva.

Cuvintele ei, atât de tentante, îl eliberară puțin.

— Nu-mi pasă de scandal. Nu-mi pasă de acea lady! Mă interesează doar să o am pe Juliana în viața mea! Dar, dacă fac asta, dacă o distrug pe Penelope, ce va crede Juliana despre mine? Cum aș putea să-i cer vreodată să aibă încredere în mine dacă eu mă port cu atâta cruzime cu altă femeie? Cuvintele plutiră mult timp în odaia liniștită, dar la un moment dat el adăugă: Nu pot să fac așa ceva. Nu fără a scădea în ochii Julianei. Nu fără a mă coborî la un nivel pe care ea nu-l merită.

Chiar când cuvintele îi ieșeau din gură, își dădu seama că nu avea să reușească niciodată să fie bărbatul pe care îl merita Juliana — cineva care să îi aprecieze istețimea și frumusețea, și valoarea din primul moment, cineva care să o plaseze mai presus de propria persoană, chiar de la început. Cineva fără defectele lui, fără aroganța lui, fără eșecurile lui.

Dar, dacă renunța la ea, avea să fie condamnat.

O găsisese.

Și voia să-și petreacă viața alături de ea.

— Măcar dă-i ocazia lui Penelope să aleagă, Simon. Se uită bine la el și îi sesiză angoasa. Conflictul interior. Merită să aibă șansa de a alege. Și Dumnezeu știe că tu și Juliana vă meritați șansa la fericire.

Măcar partea asta era adevărată. În sufletul lui încolți speranța.

— Crezi că există vreo șansă ca Penelope să-mi dea drumul?

Georgiana zâmbi, iar în ochii ei apăru ceva — o sclipire de cunoaștere pe care el n-o înțelese pe deplin.

— Cred.

Tăcură, iar el se uită la Caroline cum dormea sprijinită de umărul surorii lui, cum dădea din guriță în timp ce visa. Își imagină un alt copil cu părul brunet și cu ochi de safir, dormind pe umărul mamei lui.

Închise ochii să vadă mai bine imaginea, mistuit de dor și de dorință.

Își dorea acel copil. Își dorea acea familie.

Voia să înceapă să trăiască.

Imediat.

Dar înainte de toate îi datora scuze surorii lui.

- Și față de tine am greșit cândva.

- Doar o dată? Când el se încruntă, ea zâmbi larg. La care dintre greșeli te referi?

- Nu trebuia să te las aici. În Yorkshire.

Georgiana se gândi mult la cuvintele lui.

- Dar am vrut să fiu aici.

- Da. Și aici trebuia să și stai. Dar nu trebuia să te las să pleci în acel moment. Așa cum am făcut-o. Ar fi trebuit să-ți port mai mult de grijă. Și să-mi pese mai puțin de scandal. Se duse la fereastră și se uită spre pajiște. Nu pot da timpul înapoi. Dar îmi pare rău.

- Mulțumesc, zise ea simplu, iar el rămase surprins de cât de mult se maturizase, de tână care devenise.

- Aș vrea să pot îndrepta situația. Aș vrea să-mi spui cine...

Ea îl opri.

- A plecat.

- Aș putea să-l găesc. Încă mai putem repara lucrurile.

- Nu poți să-l găsești, zise ea. Simon, nu mai ai ce să îndrepti în cazul meu. Sigur înțelegi și tu asta.

Se simți frustrat că nu putea să o protejeze, deși își dorea atât de mult.

- Nu e adevărat. E cam târziu să găsim un bărbat care să recunoască copilul... Dar ești fiică de duce. Putem găsi un bărbat care să te ia de nevastă. Un soț bun cu tine. Un tată bun pentru Caroline.

- Oprește-te! Se uită la ea cum își mângâie copilul pe spate, o atingere instinctivă și protectoare.

- Dar crezi că poți sta în colțișorul ăsta de țară pentru tot restul vieții? Ce-o să se întâmple când Caroline va fi suficient de mare să înțeleagă? Ce îi vei răspunde când te va întreba cine este?

De unde a venit? Ce se va întâmpla când se va descoperi? Nu pot să te ascund la nesfârșit, Georgiana.

Fata îl privi cu hotărâre și cutezanță.

- Nu ți-am cerut niciodată să ne ascunzi. De fapt, aș prefera să nu stăm ascunse. Reputația mea e ruinată, Simon. Poți să te dai peste cap încercând să schimbi ceva, dar zarurile au fost aruncate.

Cuvintele ei erau simple, așa cum probabil e adevărul de cele mai multe ori.

- Meriți...

- Merit să fiu mamă. Merit să cresc un copil sănătos și puternic și care să știe că este iubit. Dumnezeu mi-e martor că noi n-am avut parte de așa ceva.

- Vreau să fii fericită, zise el.

Curios, dar până de curând nu se gândise niciodată la fericire. Până s-o cunoască pe Juliana.

Georgiana zâmbi.

- O să fiu, în timp. Dar nu așa cum ai plănuit tu.

Înțelese ironia situației. Era sora unuia dintre cei mai puternici oameni din Anglia. Și, cu toate astea, cu toată grija lui pentru reputație și onoare, nu putea face nimic pentru a-i schimba cursul vieții. Nu îi putea restitui onoarea și nici nu putea pune capăt bârfelor care aveau să o afecteze - care aveau să îi afecteze pe toți. Dar îi putea oferi sprijinul lui. Și dragostea lui.

- Georgiana, spuse el cu seriozitate. Orice vrei tu. Orice decizie iei. Îți aparține. Tu și Caroline... O să vă fiu alături.

- Ești sigur că vrei să provoci soarta la modul ăsta?

Unul dintre colțurile gurii lui se ridică într-un zâmbet firav.

- Da.

- Întreb pentru că sentimentul se poate testa și mai târziu decât niciodată.

Miji ochii spre ea.

- Asta ce mai înseamnă?

- Doar că îmi doresc ca unul din noi să aibă o poveste cu final fericit, Simon. Și, de vreme ce nu pot fi eu aceea, atunci va trebui să fii tu.

„Juliana.“

Ea era fericirea lui. Ea era pasiunea lui.

Și nu-și mai putea trăi nici o clipă viața fără pasiune.

Trebuia să plece după ea. Acum.

Se ridică și se duse spre sora și spre nepoata lui. Se aplecă și o sărută pe Caroline pe creștet, apoi pe Georgiana pe obraz.

– Trebuie să plec. Trebuie să o aduc înapoi.

Georgiana zâmbi.

– Mama o să se înfurie rău.

Simon ridică dintr-o sprânceană.

– Mama va fi o matroană excelentă.

Georgiana râse.

– Zi-mi cum vrei s-o convingi să se retragă.

– Nu e ceva imposibil de făcut, îi aruncă el peste umăr în timp ce se îndrepta spre ușă, gândindu-se doar la Juliana.

– Simon? îl strigă sora lui.

Se întoarse, nerăbdător să-și urmeze dragostea.

Nerăbdător să-și înceapă viața.

– Darul tău de logodnă e deja în drum spre Londra, zise ea și zâmbi cu gura până la urechi. Transmite-i mamei salutări din partea mea.

Capitolul 19

Reputația este singurul lucru pe care îl poate revendica orice femeie.

O lady rafinată își protejează reputația cu orice preț.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Sunt vremuri când scandalurile izbucnesc din locuri care ne surprind până și pe noi...

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

Juliana se duse direct la mama ei.

Se făcuse seară, mult după ora adecvată pentru vizite, iar ea stătea în frumosul hol de la intrare al casei de oraș a lui Nick

și a Isabelei, plină de obiecte de marmură grecești și romane, aduse de Nick de peste hotare, și își aștepta mama.

În centrul încăperii se afla o statuie care îi înfățișa pe Afrodită și Eros, o reprezentare uimitor de frumoasă a zeiței dragostei cu fiul în brațe, care se întindea spre ceva aflat în spatele umărului ei. Copilul zeilor avea toți mușchii încordați, mâinile și degetele întinse, picioarele grăsuțe lovind ușor pieptul mamei sale, încercând să ajungă la ceva ce nu putea atinge niciodată.

Statuia îi aducea vag aminte că uneori și zeilor le erau refuzate dorințele, așa că muritorii erau niște naivi dacă se așteptau la altceva.

Călătoria de la Yorkshire fusese groaznică, nu putuse să mănânce, nu voise să doarmă până ajunsese la o distanță pe care o consideră suficient de mare față de Simon... De parcă distanța i-ar fi putut vindeca durerea devastatoare din piept, care îi apărea ori de câte ori se gândea la el.

Adică neîncetat.

Își dădea seama că fuga nu fusese cea mai respectabilă dintre acțiuni, dar nu mai putea rămâne în Yorkshire – în casa aceea –, nu atâta vreme cât el o tenta în patul și în viața lui. Nu când știa că nu avea să fie niciodată suficient de bună pentru el. Nu când ea nu îi putea oferi ceea ce prețuia el atât de mult – un pedigree rafinat, o reputație nepătată, decentă.

Singurele lucruri cu care contribuia ea la viața lui erau un trecut haotic și dragostea ei.

Iar uneori, din păcate, dragostea nu era de-ajuns.

Ce mult și-ar fi dorit să fie.

Oftă și își trecu un deget peste piciorul perfect sculptat al lui Eros. Nu ar fi trebuit să se afle aici. Nici la ora asta, nici la alta. Dar, după patru zile petrecute în trăsură cu nici o altă preocupare în afară de propriile gânduri, se convinsese că voia să demonstreze că era bună de ceva.

Approape înnebunise reluând la nesfârșit în minte ultimele săptămâni – toate întâlnirile cu Simon, toate conversațiile, toate momentele când îi pusese la îndoială acțiunile sau ocaziile când o salvase de la scandal.

Revăzuse clipele în care o ținuse în brațe și o lăsase să creadă că ar putea fi de-ajuns pentru el.

I se puse un nod în gât.

Știa foarte bine... cu cât pleca mai repede, cu atât era mai bine pentru ei toți. Nu îl putea avea niciodată – viziunea lui asupra lumii nu o să-l lase niciodată să o considere o parteneră adevărată. El avea să rămână întotdeauna duce, iar ea întotdeauna o fată din popor cu un trecut dubios. Dar asta nu însemna că îl iubea mai puțin, deși și-ar fi dorit.

Nu îi putea demonstra că era mai mult de atât.

Dar își putea dovedi ei.

Așa că acum își aștepta mama.

Venise aici din pricina scandalului. Pentru că acțiunile mamei ei avuseseră darul de a-i colora existența în ochii lumii... pentru toată viața. Pentru că acțiunile mamei ei o făcuseră să se îndoiască de propriile acțiuni, motivații, dorințe.

Pentru că trebuia să se convingă, o dată pentru totdeauna, că cine se aseamănă nu se-adună.

Trebuia să știe că putea fi mai mult. Mai bună. Diferită.

Trăise prea mulți ani în umbra mamei ei; venise vremea să iasă la soare.

- Bizară oră de vizită, spuse Louisa când intră în încăpere, înveșmântată într-un halat care plutea în jurul ei de parcă era purtat de vânt.

Era frumoasă. Ca de obicei.

Se așeză și îi aruncă o privire critică, insistând asupra rochiei șifonate și prăfuite de pe drum, a încălțărilor murdare de noroi și a părului care îi scăpase de sub boneta simplă pe care Carla i-o prinsese la ultimul post de control.

- Arăți groaznic.

Juliana rezistă tentației de a se aranja sau de a-i răspunde obraznic. Nu avea nimic de demonstrat mamei ei. Se așeză și se uită la Louisa, care turna niște vin de Xeres într-un pahar, fără să-i ofere și Julianei.

- Așadar, ai venit să mă vizitezi la închisoare.

- Cu greu poate fi numită închisoare, răspunse ea sec.

Louisa făcu un gest a lehamite.

- Toate statuile astea mă fac să mă simt de parcă aș locui într-un muzeu.

- Nu te obligă nimeni să rămâi în Londra, sublinie Juliana.

- Asta este adevărat... Dar nu am unde în altă parte să mă duc, dragă.

Juliana nu fu impresionată de acel epitet care, deși exprima afecțiune, din gura ei suna rece și formal. Nu cred că Gabriel s-a decis cum să procedeze în privința mea.

- Nici eu nu cred.

- Mă rog, sper ca în viitorul apropiat să se decidă. Aș vrea să plec de aici înainte să devin bunică. N-am nevoie să mi se aducă aminte că îmbătrânesc.

Unul dintre colțurile gurii Juliane se ridică la auzul acestei declarații ce dovedea categoric egocentrismul mamei ei.

- Nu cred că pe Gabriel îl interesează foarte tare programul pe care ți l-ai făcut.

Louisa își dădu ochii peste cap.

- Nu e vorba că nu mă bucur pentru el. Mi se pare că se înțelege bine cu soția lui. Dar viața aia... cu copiii după tine... cu plânsul acela... cu cererile alea neconținute... Se așează la loc în scaun. Nu a fost de mine așa ceva.

- N-am remarcat.

Louisa o privi încruntată.

- De când te-ai făcut mare ai aceeași limbă ascuțită ca taică-tu.

Juliana ridică din umeri, știind că gestul avea să o irite pe mama ei.

- Alte exemple n-am avut.

Louisa oftă.

- Ei bine, dacă n-ai venit să-mi dai vești despre viitorul meu, ce te aduce aici în toiul nopții?

Tipic. N-o interesa decât de ea.

Juliana nu mai ezită.

- Regreți?

Louisa nu era proastă. Nu se prefăcu că n-a înțeles.

- Care parte?

- Toată.

Nu avu nevoie de timp ca să găsească un răspuns.

- Nu regret totul, nu. Nu regret că am fost marchiză și nici măcar că am fost soția unui negustor - deși tatăl tău era mai puțin instărit decât mi-a dat de înțeles la început, iar lucrurile nu au fost întotdeauna ușoare...

- Te asigur că nici după ce ne-ai părăsit nu ne-a fost mai ușor.
- Părăsit, o luă ea peste picior. Ce cuvânt dramatic!
- Ai prefera să folosești un altul?
- Juliana... a fost viața mea. Și am vrut să o trăiesc. Cu siguranță mă înțelegi, dragă. Este atât de evident că și tu ești așa.

Observația făcută pe tonul acela relaxat o făcu să se înfioare.

- Ce vrei să spui?

- Doar că cineva află o grămadă de lucruri când este captiv în închisoarea orașului, unde n-are de citit decât niște mizerii de ziare de scandal, vechi de șase luni. Ai fost la fel de scandaloasă ca mine. Toate rendez-vous-urile din grădini, legume terfelite și baia din Serpentine! Louisa râse strident, un sunet pe care Juliana îl detesta. Of, Doamne! Ce distractiv trebuie să fi fost!

- Am fost îngrozită. Era să mă înec.

„El m-a salvat.“

- Oh, sunt sigură că exagerezi. Și ai fost salvată de un duce neînfricat! Sună exact a ceva ce aș fi făcut și eu, dacă nu m-aș fi măritat la o vârstă stupid de tânără și n-aș fi fost mamă de gemeni. Ascultă ce-ți zic, dacă ar fi să o iau de la capăt, aș fi mai mult scandalagioaică decât marchiză, poți fi sigură de asta.

- Ai ținut-o numai în scandal, mamă, te asigur.

- Da, dar eu nu eram acolo să văd cu ochii mei, dragă, așa că e ca și cum nu s-ar fi întâmplat, spuse ea de parcă ar fi vorbit cu un copil. Dar tu... tu îți trăiești scandalul.

Nu era adevărat. Trăia conform reputației pe care o moștenise de la femeia aceasta, care părea că nu regreta deloc povara ce-o lăsase pe umerii copiilor ei.

Ea era mai mult de atât.

Oare chiar era?

Mama ei continuă pe același ton degajat, ca și cum nu s-ar fi gândit niciodată prea mult la acțiunile ei. La felul în care îi afectaseră pe alții.

- Te-ai descurcat bine fără mine, dragă. Dacă stau să mă gândesc... ți-ai găsit frații... Iar ei au grijă de tine. Da... eu mi-am făcut treaba.

Mulțumirea de sine de care dădea dovadă Louisa era incredibilă. Pe Juliana o bufni răsul. Practic era imposibil să urăști pe cineva care părea incapabil să înțeleagă efectele propriilor acțiuni.

– Știu că ți-ai dori un motiv mai bun, Juliana. Știu că ți-ai dori un răspuns care să-ți limpezească totul. Care să te facă să mă ierți. Dar acest răspuns nu există. Am luat niște decizii dificile. Iar dacă ar trebui să le iau din nou, nu sunt sigură dacă aș mai face-o.

– Adică ai alege să rămâi cu noi? Sau ai alege să ne părăsești?

Louisa nu spuse nimic.

Nici nu trebuia. Răspunsul era în ochii ei.

Nu era deloc ca mama ei.

Juliana răsuflă prelung, o răsuflare pe care și-o ținuse parcă zece ani, și se ridică, se uită cu atenție la mama ei, care semăna atât de bine cu ea – ca și cum ar fi privit spre viitor.

Un viitor diferit față de cel anterior.

Unul mai bun.

Datorită unei mame care nu-și manifestase niciodată grija sau atenția și care, odată plecată, nu mai privise înapoi, Juliana avea o familie acum. Și poate asta era de ajuns.

Poate reușea să se convingă că așa era.

În curând, casa fratelui ei avea să fie plină cu râsete de copii și cu părinți iubitori, și poate sunetele acelea aveau să-i alunge din minte perioada în care și ea fusese aproape să-și găsească dragostea.

Poate că avea să vină o vreme când el nu o să-i mai apară constant în gânduri.

Când avea să nu îl mai iubească atât de mult.

I se părea imposibil.

Se uită din nou la statuie, la modul în care se întindea Eros după lucrul acela nedeslușit la care nu reușea să ajungă.

Doar la asta mai putea să spere.

Simon stătea în biroul lui, extenuat și plin de noroi după călătoria de-a lungul Angliei. Ajunsesese la casa din oraș în miezul nopții, taman cât să descopere că în lipsa lui se declanșase iadul.

Boggs îi luase pelerina și pălăria, îi înmânase *Gazette* cu o expresie și mai sumbră ca de obicei și se dusese să încropească iute ceva de mâncare, pentru că Simon nu făcuse nimic altceva în ultimele optsprezece ore decât să schimbe caii, atât de grăbit fusese să se întoarcă în Londra.

Și la Juliana.

Simon se holbă la ziar, citind și răscitind aceleași rânduri, de parcă asta ar fi putut schimba cu ceva cuvintele tipărite. Le-ar fi făcut să dispară. Dar nu, de fiecare dată când citea articolul, era exact la fel. Prezenta lucrurile cu o exactitate blestemată.

Prima persoană întâlnită... duce de Leighton... sora sa, nici măcar la vârsta primului sezon... însărcinată... o fiică, născută acum câteva zile.

Avea s-o omoare pe sora lui.

Știuse că el n-ar fi dezvăluit situația. Știuse că el n-ar fi riscat niciodată reputația lui Caroline într-un asemenea mod.

Așa că luase problema în propriile mâini.

De ce?

Răspunsul îl străfulgeră atât de repede și de evident, încât nu-i veni să creadă că nu se gândise la asta de la început. Se duse la birou și luă teancul de corespondență, apoi începu să-l răsfoiască până dădu de bucata de hârtie pe care o căuta.

Își băgă degetul pe sub sigiliul de ceară și își permise să spere. Nu mult. Doar până când citi singurul rând, subliniat. De două ori.

Logodna este anulată.

Needham

Georgiana voise să se asigure că logodna lui cu Penelope nu mai era valabilă.

„Cadoul tău de logodnă e în drum spre Londra.“

Își distrusese singură reputația. Îi distrusese pe toți.

Ca să-i asigure lui fericirea.

Acum mai trebuia doar să se întindă și s-o ia.

Balul de toamnă Northumberland fusese planificat drept ultimul eveniment oficial al sezonului, înainte de terminarea sesiunii speciale a parlamentului și înainte ca membrii înaltei societăți să împacheteze și să se îndrepte spre reședințele de la țară pentru a-și petrece sfârșitul de an acolo.

Scările care duceau la casă și în foaiere erau înțesate de invitați care își înmânau hainele groase vasilor și urcau pe scara centrală către sala de bal, unde festivitățile erau deja în derulare.

Toată Londra înfruntase o ploaie îngrozitoare ca să vină aici, la evenimentul care promitea să fie un sfârșit potrivit pentru un sezon care, una peste alta, se dovedise a fi prea lung.

Iar dacă seara lui Simon decurgea conform planului, atunci acest bal urma să devină nu numai subiectul acestui sezon, ci al unui lung șir de acum încolo.

Din nefericire însă, numele lui nu apărea pe lista invitațiilor.

– Îmi pare rău, Excelență, dar ducele și ducesa nu primesc musafiri.

Șeful vaeților de la reședința Northumberland, cel căruia i se atribuisese neplăcuta sarcină de a-l invita să plece, îi dădu veștile triste cu o voce ușor tremurată.

– Pardon?

Servitorul se retrase un pas.

– Nu primesc... Își dresе glasul. Musafiri.

Simon se întoarse să se uite spre șuvoiul de oameni îmbrăcați în cele mai frumoase haine, care urcau pe scara principală a casei spre sala de bal.

– Deci presupun că toți oamenii ăștia sunt... Se opri, așteptând ca valetul să-i completeze fraza.

– ... Familie? spuse valetul, nesigur pe el.

Simon se gândi că mai degrabă ar trebui să-i fie milă de bietul om, care probabil nu mai refuzase în viața lui un duce, dar nu aceasta era emoția care îl stăpânea acum. Era mult prea enervat.

– Și muzica aia ce se aude de sus? E fundalul sonor pentru... întâlnirea de familie?

Servitorul își dresе vocea.

– Oh. Da?

I se refuza accesul la reședința Northumberland pentru că sora lui născuse. Fără un inel pe deget. Numele Leighton era acum sinonim cu scandal. În mai puțin de o zi, toate invitațiile pe care le primise pentru evenimentele care aveau loc pe parcursul săptămânii următoare fuseseră revocate politicos – peste Londra se abătuse o ploaie de anulări.

Poate că într-o altă zi – sau la un alt bal – ar fi făcut ce era normal, și anume să plece, numai că de data asta Juliana se afla în sala de bal. Iar el avea un plan să o cucerească. Unul care se baza mult pe prezența lui la ultimul bal al sezonului.

Simon îl ascultase destul pe valet.

- Ei bine, cred că suntem foarte norocoși că Northumberland este un văr depărtat de-al meu. Îl împinse pe servitor din calea lui și o luă pe scară, urcând câte două trepte odată, cu valetul pe urmele lui.

- Excelență, nu puteți face asta!

Ajunse la etaj și se întoarse spre el.

- Și cum ai de gând să mă oprești?

- Excelență...

Servitorul părea să facă apel la puterea de judecată a lui Simon.

Nu știa el că puterea de judecată a lui Simon era deja concentrată asupra unui alt scop în acea seară: să o găsească pe Juliana și s-o facă a lui.

Se piti după un grup de invitați și merse cu ei spre sala de bal. O găsi în mulțime de îndată ce puse piciorul în sală; era atras de ea ca fluturii de flacăra.

Îi fusese groaznic de dor de ea, și faptul că o revedea îl încărca acum cu o satisfacție intensă. Era drogul lui. Tânjise după apropierea ei, după râsul, curajul ei, după felul în care dădea din mâini când vorbea, după înălțarea aceea din umeri care îl scotea din minți când o cunoscuse și care acum îi umplea inima de bucurie.

Ea dansa un vals cu Allendale, îmbrăcată într-o rochie minunată de un roz pal, și, preț de o secundă, îi atrase atenția faptul că purta o culoare atât de neinteresantă - o culoare care o făcea să se piardă printre restul femeilor tinere și nemăritate din încăperea -, până când ea făcu o piruetă și se întoarse cu chipul ei frumos spre el, iar în clipa aceea Simon uită cu desăvârșire cu ce era îmbrăcată.

Singurul lucru care conta era tristețea din ochii ei. Dorul din ei. Iar el știa că îi erau adresate.

„Slavă Domnului!”

Pentru că n-ar fi suportat dacă ar fi fost adresate altcuiva.

Gândul fu însoțit imediat de un val pervers de dorință - dorința să se ducă direct la ea, să o tragă din brațele contelui și să o fure de acolo.

Dorința care, din întâmplare, coincidea perfect cu planul lui.

Nu își lăsase pelerina la ușă, așa că, pe măsură ce înainta prin mulțime, petrecăreții se opreau, se holbau la el câteva clipe, după care se întorceau special cu spatele la el. Le recunoștea

comportamentul – făcuse și el asta de nenumărate ori –, dar ar fi mințit să spună că privirile lor nu erau dureroase.

Însă jena pe care o simțea în fața acestor oameni care, cu doar câteva zile în urmă, erau disperați să-i între în grații, iar acum îi întorceau spatele pentru a-și exprima dezaprobarea, era nimic față de plăcerea pe care o simțea la gândul că îi netezeau drumul către unicul și incontestabilul lui țel: Juliana.

Juliana lui.

Trase aer în piept și, în ciuda tuturor convențiilor și a tuturor lucrurilor pe care fusese instruit să le facă sau să fie, traversă încăperea spre centru, oprind toți dansatorii din calea lui.

Dovedind o dată pentru totdeauna că ea avusese tot timpul dreptate – reputația era nimic în comparație cu dragostea.

Allendale îl văzu venind. Zâmbetul prietenos al contelui se preschimbă în șoc, după care o opri pe Juliana. Orchestra continua să cânte în vreme ce Simon se apropia de ei, dar reuși să o audă pe Juliana întrebând derutată ce se întâmpla.

Vocea ei era o binecuvântare pentru el – accentul acela ritmic de italiancă, felul în care lungă silabele, lăsându-le să-i poposească mai mult pe limbă. Se întoarse spre el cu ochii mari de uimire – că îl vedea atât de aproape, sau că era îmbrăcat așa, sau poate din ambele motive – și rămase cu gura ei apetisantă deschisă, iar toată sala dispăru în jurul lui. Era doar ea. Doar ei. Acum.

– Excelență?

Nu avea curaj să vorbească acum cu ea. I-ar fi spus o sută de lucruri, dar numai și numai ei. Se întoarse spre conte și i se adresă pe cel mai ducal ton, cel pe care îl exersase o viață întreagă:

– Allendale, îți iau partenera.

Benedick deschise gura, o închise, nereușind să-și aducă aminte protocolul exact pentru astfel de situații. În cele din urmă, se întoarse spre Juliana, lăsând-o pe ea să aleagă.

Simon făcu și el la fel, ridicând o palmă înmănușată.

– Juliana? rosti el, adorând felul în care ochii ei ca safirele se umbriră și buzele se întredeschiseră la auzul numelui. Mi-ar face o deosebită plăcere să stârnesc un scandal.

Ea se uită fix la palma lui câteva momente lungi, apoi își ridică privirea spre el.

În ochii ei se citea o tristețe incommensurabilă.

Știu dintr-odată ce avea să facă.

Iar el nu o putea opri.

Juliana clătină din cap.

- Nu.

Rămase ca un caraghios cu mâna întinsă, incapabil să înțeleagă.

Clătină din nou din cap și îi șopti:

- Nu voi fi scandalul tău. Nu și de data asta. Cuvintele se sparseră în jurul lui, iar el îi văzu ochii împânziți de lacrimi nevărsate. Nu, repetă ea, apoi se grăbi spre ieșire.

Îi luă câteva momente să înțeleagă ce se petrecuse - îl părăsea. Îl respinsese. Surprinse privirea lui Allendale. Urechile îi țiuiau nebunește, și era copleșit de rușine, confuzie și încă ceva, fierbințe și furios.

- Cum ai putut să-i faci așa ceva?

Nici nu auzi bine cuvintele înainte ca Allendale să își facă loc să treacă pe lângă el, strecurându-se prin mulțime după Juliana.

Se întoarse să se uite după ei, să o vadă gonind prin mulțimea care se dădea la o parte din calea ei, și făcu singurul lucru pe care îl putu gândi: strigă după ea.

- Juliana!

Din mulțime se ridică un suspin colectiv, asemenea strigăte neavându-și locul într-o sală de bal - și în nici un alt spațiu în care s-ar fi aflat un domn bine-crescut. Dar nu-i păsa. Făcu un pas în direcția ei, dar de undeva apăru un braț care i se lipi pe piept.

Ralston nu-l lăsa să treacă.

Încercă să se împingă și o strigă din nou, iar numele ei răsună în tot salonul, până toată lumea amuți, inclusiv orchestra.

- Juliana!

Ea se întoarse. Simon îi întâlni privirea - culoarea safirelor de Ceylon - și spuse singurul lucru care îi veni în minte. Singurul lucru despre care credea că avea să o țină pe loc. Cu el.

Singurul lucru care conta.

- Te iubesc.

Chipul ei - fața aceea frumoasă și perfectă - se schimonosi la auzul cuvintelor, iar lacrimile pe care și le stăvilise până atunci începură să-i curgă șiroaie.

Se întoarse și o luă la fugă, cu Allendale după ea.

Simon se smulse din strânsoarea lui Ralston și se luă după ea, hotărât să o prindă. Hotărât să îndrepte lucrurile.

Și al naibii să fie dacă *lumea bună* nu o protejă pe ea de el.

Orchestra reîncepu să cânte, iar în jurul lui erau dintr-odată cete de oameni. Oriunde se întorcea, era câte un cuplu de dansatori care îl țintuia pe loc, iar când reuși în final să ajungă într-o margine, avu de confruntat un flux permanent de musafiri care se aflau întâmplător în calea lui.

Nici unul dintre ei nu îl privi în ochi, nici unul nu îi adresă nici un cuvânt. Dar, în schimb, îi făcură imposibilă misiunea de a ajunge la ea.

Când reuși să se strecoare din mulțime, să coboare scările și să iasă pe ușă, plecase, așa că afară nu-l mai aștepta decât o ploaie torențială londoneză.

Iar în acel moment, când rămase privind în gol în ceață, retrăind iar și iar cele petrecute în ultimele minute, recunosc sentimentul care îl traversa acum.

Era teama.

Teama că pierduse singurul lucru pe care și-l dorise vreodată cu adevărat.

Capitolul 20

Societatea nu uită un comportament scandalos.

Acesta este preceptul de bază după care trebuie să se ghideze o lady rafinată.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Cu toate spectacolele jucate direct în mijlocul societății anul acesta, cine mai are nevoie să meargă la teatru?

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

În mai puțin de o oră, toată familia se întrunise la reședința Ralston.

Se strânseseră în bibliotecă, Benedick și Rivington stăteau pe scaunele cu spătare înalte de lângă șemineul imens, în fața căruia mășăluia Ralston. Juliana stătea pe un divan, flancată de Mariana și de Callie.

„*Amo, amas, amat.*”

Eu iubesc, tu iubești, el iubește.

El iubește.

El mă iubește pe mine.“

Trase aer în piept, dar i se puse un nod în gât.

Callie se ridică și se duse spre ușă.

– O să cer să ni se aducă un ceai.

– Cred că avem nevoie de ceva mai tare, spuse Ralston și se îndreptă spre sticla de whisky de pe bufet. Turnă trei pahare pentru bărbați și, după ce stătu ceva pe gânduri, îl turnă și pe al patrulea. Se duse și i-l dădu Julianei.

– Bea. O să te mai liniștească.

– Gabriel! îl muștră Callie.

– Păi, o s-o liniștească.

Juliana sorbi din băutura tare, savurând senzația de arsură lăsată pe gâtleej. Prefera senzația asta, nu durerea devastatoare pe care Simon i-o lăsase când îi declarase dragostea.

– Poate vrei să-mi explici și mie cum se face că Leighton a venit să-ți mărturisească dragostea în mijlocul unei săli de bal supraaglomerate?

Durerea reveni.

– Era în Yorkshire, șopti ea, detestând felul în care îi sunaseră cuvintele.

Detestându-le slăbiciunea.

Ralston încuviință din cap.

– Și, spune-mi, și-a pierdut mințile acolo?

– Gabriel, zise Callie pe un ton de avertizare. Ai grijă!

– Te-a atins? Toată lumea încremeni. Nu răspunde. Nu este nevoie. Nici un bărbat nu se comportă așa dacă nu...

– Ralston, interveni Benedick. Ajunge!

– Vrea să se însoare cu mine.

Mariana o strânse de mână.

– Dar, Juliana, asta e de bine, nu?

— Păi, după seara asta, nu sunt sigur că ar putea să mai găsească o partidă foarte bună, zise sec Ralston.

Julianei îi dădură lacrimile, și luă o gură de tărie, să le alunge.

În seara aceasta își dăduse toată silința — încercase din greu să fie mai mult decât o scandalagioaică. Se îmbrăcase cu o rochie de o culoare acceptată, dansase corespunzător cu cei mai domni dintre domni și se convinsese singură că ar putea fi genul de femeie recunoscută pentru manierele ei alese. Cunoscută pentru reputație.

Genul de femeie pe care să și-o dorească el.

Dar nici așa nu fusese pentru el decât o sursă de scandal. Nimic mai mult decât ce văzuse în ea încă de la început. Iar când își mărturisise dragostea acolo, în fața tuturor aristocraților, partea aceea întunecată și scandaloasă din ea cântase de fericire. Și o duruse că îl dorea. Că îl iubea.

Dar tot voia mai mult de atât.

El o făcuse să fie persoana perfectă.

— Dacă te-a sedus, am dreptul să-l spintec de sus până jos.

— Ajunge, zise Callie și se ridică. Afară!

— Calpurnia, nu mă poți da afară din biblioteca mea.

— Pot, și asta o să fac. De fapt, o fac chiar acum. Afară!

Râse, dar nu părea deloc amuzat.

— Nu plec nicăieri. Se întoarse spre Juliana. Vrei să te măriți cu el?

„Da.“

Dar nu era atât de simplu.

Dintr-odată, camera părea foarte mică. Se ridică și se duse spre ieșire.

— Am nevoie de... *un momento*, spuse ea și ezită. *Per favore.*

Ajunse lângă ușă, dar fratele ei o strigă.

— Juliana. Când se întoarse, el continuă: Gândește-te la ce vrei. Oricum vrei, așa va fi.

Plecă și închise ușa în urma ei, apoi se lăsă învăluită de întunericul de pe coridor.

Îl voia pe Simon.

Își dorea dragostea lui, da. Dar în același timp își dorea și respectul și admirația lui. Voia ca el să o considere egala lui. Merita

măcar atât, nu? Merita ce văzuse la Callie și Ralston, la Isabel și Nick, la Mariana și Rivington.

Asta voia.

Și nu urma să aibă parte de asta.

„Sau da?”

Luă o gură mare de aer, apoi încă una, repetând mereu în min-te evenimentele petrecute în acea seară.

Încălcase toate regulile pe care le respectase până atunci. Ignorase protocolul și venise la un eveniment la care nu fusese invitat. Permisese întregii Londre să îi întoarcă spatele. *Oprise un bal.*

Și toate astea pentru ea.

Pentru că îi păsa de ea.

Pentru că voise să-i arate că ea era mai importantă decât orice altceva. Decât absolut orice.

Iar ea îl refuzase.

Se cuprinse cu brațele și primi revelația ca o lovitură în stomac, în vreme ce ușa de la bibliotecă se deschise.

Benedick ieși pe hol cu un zâmbet blând pe chip. Închise ușa, lăsând în urmă cearta dintre Callie și Ralston, și veni spre ea.

Se forță să-i zâmbească.

– Încă se mai ceartă din cauza mea?

El afișă un zâmbet larg.

– Nu. Acum se ceartă dacă ea ar trebui să mai călărească sau nu acum că e gravidă.

Juliana pufni în râs.

– Cred că ea va câștiga.

– N-aș fi așa sigur. Tăcură. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

– Despre duce? Căci chiar aș prefera să nu discut despre el.

– Nu chiar.

– Atunci despre ce?

Ezită, apoi trase aer în piept.

– Juliana, dacă vrei să accepți, te iau eu. De soție.

Deși nu era cea mai elocventă cerere în căsătorie, era făcută din suflet, așa că o lăsă cu gura căscată. Clătină din cap.

– Benedick...

– Ascultă-mă, te rog. Ne simțim bine unul cu celălalt, suntem prieteni. Și cred că ne-am simți bine și în continuare. Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum, dar ar trebui... să ai nevoie de un soț.

- Nu, zise ea și se întinse să-l sărute pe obraz. Îți mulțumesc foarte mult, Benedick, dar meriți mai mult decât o soție în căutarea unui soț. Zâmbi. Iar eu merit mai mult decât un soț căruia să îi fiu doar soție.

El încuviință din cap o singură dată.

- Asta e adevărat. Tăcu. Dacă părerea mea contează, eu cred că Leighton te iubește foarte mult.

Cuvintele stârniră în ea un fior de tristețe.

- Și eu.

- Și atunci de ce nu te măriți cu mine?

Juliana tresări puternic la auzul acestor cuvinte. Simon stătea în capul scârilor, ud până la piele, tras la față de oboseală. Își scoase pălăria, dar părul îi era lipit de cap, iar haina atârna udă pe umerii lui. Arăta groaznic.

Arăta minunat.

- Cum ai... cum ai intrat aici? îl întrebă ea.

- Nu e singura casă în care am dat buzna în seara asta. O să fac carieră din asta.

Zâmbi. Nu se putu abține.

El scoase un oftat prelung.

- Sperasem să te fac să zâmbești, sirenă. Nu-mi place deloc să te fac să plângi.

Înțelese adevărul din cuvintele lui, și o podidi din nou plânsul.

El începu să înjure pe întuneric.

- Allendale, o să te iert pentru că ai cerut-o de nevastă pe femeia pe care o iubesc. În schimb, crezi că ai putea să ne lași singuri?

- Nu sunt sigur că ar trebui.

- N-am de gând să o necinstesc aici pe hol.

Benedick se întoarse spre Juliana. După un moment lung, ea îi făcu semn că era de acord.

- Cinci minute. Contează il privi în ochi pe Simon. Și mă întorc.

Reveni în bibliotecă, iar în secunda în care el închise ușa, Simon făcu un pas spre ea și se întinse în față, dar se opri la câțiva metri distanță. Își lăsă brațele pe lângă corp, își trecu o mână prin părul ud și clătină din cap.

- Nu știu ce să fac. Nu știu cum să te cuceresc.

„M-ai cucerit deja“, îi veni ei să spună. „Mi-ai distrus reputația în fața tuturor celorlalți.“

- Așa că îți voi spune adevărul, continuă el. Mi-am petrecut toți anii pregătindu-mă pentru o viață rece, nesimțitoare, lipsită de pasiune - o viață umplută cu chestii amuzante, dar superficiale. Apoi ai apărut tu... tu... opusul tuturor acestor lucruri. Ești frumoasă și isteată, și îndrăzneată, și atât de pasionată de viață, de dragoste și de toate lucrurile în care crezi. Și m-ai învățat că, orice credeam eu, orice credeam eu că vreau, tot ce adoptasem toată viața - absolut totul - este greșit. Vreau versiunea ta de viață... vie și emoțională, și haotică, și minunată, și plină de fericire. Dar nu o pot avea fără tine. Te iubesc, Juliana. Iubesc felul în care mi-ai răvășit toată viața și nu sunt sigur că aş mai putea trăi fără tine acum, după ce am trăit cu tine.

Se mișcă din nou, iar ei i se tăie răsuflarea când marele și mândrul duce se aplecă să îngenuncheze în fața ei.

- Odată mi-ai spus că în numele pasiunii o să mă aduci în genunchi.

- Simon... Acum plângea fără nici o reținere; făcu un pas înainte și îi puse mâinile pe cap, îl mângâie. *Amore*, nu, te rog!

- Sunt aici. În genunchi. Dar nu în numele pasiunii. Îi luă ambele mâini și le duse la buze, le sărută, le veneră. Sunt aici în numele dragostei.

Își ridică privirea spre ea, cu o expresie hotărâtă și serioasă, acolo pe holul slab iluminat.

- Juliana... te rog, fii soția mea! Jur că îmi voi petrece restul zilelor demonstrându-ți că te merit. Că îți merit dragostea. Îi sărută mâinile și îi șopti: Te rog!

Apoi se lăsă și ea în genunchi și îl cuprinse cu mâinile pe după gât.

- Da. Își lipi buzele de ale lui. Da, Simon, da.

El îi întoarse sărutul, și limba lui se strecură în căldura mătăsoasă a gurii ei, și se dezmiardară până când simțiră că rămâneau fără aer.

- Îmi pare așa rău, dragostea mea, îi șopti el în timp ce o trăgea mai aproape și o strângea ca și cum nimic nu i-ar mai fi putut despărți vreodată.

- Nu, mie îmi pare rău! N-ar fi trebuit... te-am lăsat acolo... la bal. Nu am înțeles decât acum... cât de mult a însemnat.

O sărută din nou.

- Am meritat-o.

- Nu... Simon, te iubesc.

Rămaseră acolo minute în șir, îmbrățișați și șoptindu-și dragostea, făcându-și promisiuni pentru viitor, atingându-se, savurându-se, bucurându-se unul de celălalt.

Așa îi găsi Ralston.

Deschisese ușa bibliotecii, iar lumina aurie de la lumânări invadă holul și îi dezvăluie pe cei doi îndrăgostiți.

- Ai face bine să faci rost de dispensa aceea specială, Leighton.

Simon zâmbi cu îndrăzneală, iar Juliana se topi toată - era îngerul ei, cel mai frumos bărbat din toată Anglia. Din toată Europa.

- Am făcut deja.

Ralston ridică dintr-o sprânceană.

- Excelent. Ai două minute la dispoziție să te aduni înainte să cobori și să purtăm o discuție pe această temă.

Juliana zâmbi, iar Ralston îi surprinse privirea.

- Iar tu, surioară, nu ești invitată.

Închise ușa, iar Simon și Juliana izbucniră în râs.

O oră mai târziu, Simon părea reședința Ralston, după ce terminase de făcut toate aranjamentele cu - se crispă - viitorul lui cumnat. Îi trecu prin minte că era normal ca în cele din urmă să se lege de familia asta turbulentă, singura familie din toată Anglia căreia nu-i păsase că era duce. Mai bine zis, singurii oameni cărora nu le *păsase niciodată* că era duce. Acum majoritatea Londrei avea să se grăbească să întoarcă spatele familiei Leighton, de frică să nu fie pângăriți de scandalul ei.

Și descoperise că nu-i păsa prea tare.

Avea o nepoată sănătoasă și o femeie care îl iubea, și dintr-odată lucrurile astea i se păreau mai mult decât suficiente.

Voise cu disperare să îi ureze noapte bună Julianei, dar fusese de negăsit la plecarea lui, iar Ralston nu se lăsase deloc convins să îl lase să urce să o caute. Nu prea îl putea învinui pe marchiz - la urma urmei, nu se pricepea foarte bine să-și țină mâinile departe de proaspăta lui viitoare soție.

Avea să se căsătorească în mai puțin de o săptămână, așa că putea îndura gândul de-a nu o revedea în seara aceasta, chiar dacă

simțea drept consecință o durere bine cunoscută și extrem de neplăcută.

Îi făcu semn vizitiului care stătea degeaba și deschise portiera trăsorii sale – cea unde începuse totul cu câteva săptămâni în urmă. Se urcă, se așeză pe locul pe care stătea de obicei și trânti portiera, după care ciocăni repede în acoperiș pentru a pune trăsura în mișcare.

De-abia atunci observă că nu era singur.

Juliana îi zâmbea de pe locul de vizavi.

– Credeai că pot să te las să pleci fără să-mi spui noapte bună?

Își stăvili plăcerea nesfârșită și apelă la tonul cel mai impresionant de duce:

– Trebuie să avem o discuție despre obiceiul acesta al tău de a te piti prin trásurile oamenilor.

Ea se mișcă încet spre el, iar el se încordă tot de nerăbdare.

– Într-o singură trásură, Excelență. Numai în asta. De data asta am verificat blazonul înainte să mă urc. Ia spune-mi, ce intenționezi să faci cu mine dacă tot sunt aici?

O fixă cu privirea preț de un moment, apoi se aplecă și se opri la un milimetru de gura ei.

– Intenționez să te iubesc, sirenă. Îi petrecu mâna în jurul taliei și o trase în poala lui, astfel încât ea să stea deasupra.

Își coborî privirea pervers de intensă spre el.

– Mai spune-mi o dată.

El zâmbi larg.

– Te iubesc, Juliana.

O mângâie pe trunchi, pe umeri, îi înalță capul ca să-i vadă gâtul dezgolit. Depuse un sărut blând la baza gâtului, acolo unde îi simțea pulsul.

– Încă o dată, suspină ea.

Îi șopti cuvintele aproape de buze – o promisiune –, apoi îi revendică gura, atingând fiecare părticică din ea.

Ea i se dăruie, și îl sărută lung și lent, dezmiardare pentru dezmiardare. Era prima dată când nu se mai grăbeau – nu mai aveau impresia că își furau din timp. *Sau că îl fură unei alte femei.*

Se opri când își aduse aminte și își înalță capul.

– Penelope, spuse ea.

- Vrei să vorbim acum despre asta? Una dintre mâini tocmai se îndrepta vertiginos spre sânii ei, iar ea suspină ușor când aceasta ajunse la destinație.

- Nu. Se mută din poala lui pe scaunul de vizavi. El se luă după ea, dar se opri în genunchi în fața ei, bălângănindu-se amândoi odată cu trăsura. Da.

- Tatăl lui Lady Penelope a pus capăt înțelegerii.

O apucă de glezne, iar Juliana nu știu sigur dacă avea ameteți din cauza mâinilor lui calde care urcau pe sub fusta ei sau din pricina veștii că nu mai era logodit cu altă femeie. Se uită la el cu o mină serioasă.

- Aș fi rupt eu logodna dacă nu o făcea el, Juliana. N-aș fi putut să continui cu ea. Te iubesc prea mult.

O năpădi un val de căldură ca urmare a declarației lui.

- A anulat-o din cauza scandalului cu Georgiana?

- Da, răspunse el, dar felul în care cuvântul se rostogolise de pe limba lui îi dădu senzația că nu îi răspundea la întrebare.

El îi aranjă frumos la loc fusta și trase o înjurătură urâtă, apoi îi sărută interiorul unui genunchi. Ea își încrucișă picioarele, vrând să i se opună.

- Simon...

El se opri, își înălță capul și îi întâlni privirea în lumina slabă ce venea de afară, după care o sărută din nou lung și la un moment dat se desprinse brusc.

- Sora mea și-a denunțat scandalul. Mai precis, a trimis o scrisoare la *Gazette!* A fost darul ei de nuntă. Pentru noi.

Juliana zâmbi.

- O logodnă ruptă?

- În schimbul uneia rapide, răspunse el și îi luă din nou buzele în primire, transmițându-i un nou val de căldură prin tot corpul.

Se lăsă pradă dezmiertărilor lui, atingेरilor lui, după care îl împinse din nou.

- Simon, mama ta!

- Despre ea chiar nu vreau să discut acum, dragoste.

- Dar... va fi furioasă!

- Nu-mi pasă. Își concentrează atenția asupra interiorului genunchiului ei, pe care îl asaltă cu limba până udă de tot ciorapul de mătase. Iar dacă o să se înfurie, nu va fi din cauza ta. Tu ești

singura ei speranță pentru un nepot respectabil. *Eu* sunt cel cu reputația știrbită.

Juliana izbucni în râs.

– Un răpitor de suflete inocente. Un seducător de virgine.

Îi desfăcu ușor picioarele și o sărută încet și languros pe interiorul coapsei.

– O singură inocentă. O singură virgină.

Ea oftă și închise ochii de plăcere în vreme ce el îi lingea locul în care jarteaua îi prindea ciorapul, ca o promisiune pentru ce avea să urmeze.

– Ce norocoasă sunt! Se întinse spre el și îi cuprinse chipul acela incredibil de frumos în palme. Simon, șopti ea. Te-am iubit de la început. Și o să te iubesc... o să te iubesc atâta vreme cât mă vei lăsa să fiu a ta.

Privirea lui se umbri, și el deveni serios.

– Sper că ți-ai făcut planuri să mă iubești foarte mult timp.

Îl sărută din nou, topindu-se, cu dragostea ei cu tot, în dezmiardarea aceasta, pentru că vorbele nu mai erau de-ajuns. Când se opriră, amândoi gâfâind și desperați unul după celălalt, Juliana zâmbi.

– Și cum te simți acum, cu reputația complet distrusă?

Râse.

– N-o s-o mai refac niciodată.

– Regreți?

– Deloc.

O trase spre el și o sărută din nou.

Scandalul lui Simon durează încă. Este subiectul șoaptelor de la baluri, al murmurilor schimbate pe Bond Street și pe holurile parlamentului, iar peste ani și ani, el și Juliana le vor spune nepoților povestea despre marele și implacabilul duce de Leighton care a fost supus de iubire.

Epilog

Mai 1824

Excelența Sa, ducesa de Leighton, era cocoțată pe o scară în bibliotecă – prea sus să se ascundă – când soțul ei intră în încăpere și o strigă, atent la scrisoarea pe care o ținea în mână.

– Da?

– Am primit vești de la... Se opri, iar ea își dădu seama că fusese descoperită. Când vorbi din nou, cuvintele erau rostite încet și mult prea calm pentru soțul ei, care descoperise că îi plăcea tot spectrul emoțiilor pe care le experimentase deja. Juliana?

– Da?

– Ce cauți la trei metri deasupra podelei?

Ea își continuă cu îndrăzneală treaba, prefăcându-se că nu observa că se proțăpise chiar sub ea, fără să-i fie teamă că l-ar storci ca pe un gândac dacă ar cădea chiar atunci.

– Caut o carte.

– Ai vrea, te rog, să revii pe pământ?

Din fericire, cartea pe care o căuta apăru de nicăieri. O luă de pe raft și începu să coboare scara. După ce puse ambele picioare pe podea, el își dădu drumul la limbă.

– Ce-i în capul tău, de te-ai urcat până la tavan în starea ta?

– Nu sunt invalidă, Simon. Încă îmi pot folosi toate extremele.

– Într-adevăr – mai ales pe cele care îmi pun în mod deosebit răbdarea la încercare. Oricum, cred că ai vrut să spui extremitățile. Se opri și încercă să-și aducă aminte de ce era iritat. Puteai să caz!

– Dar n-am căzut, răspuse ea scurt și se întoarse spre el pentru un sărut.

El o sărută și își puse mâinile cu grijă pe burtica în care creștea copilul lui.

- Trebuie să ai mare grijă, șopti el, iar ea se înfioră de tonul ce-i trăda îngrijorarea.

Își ridică mâinile și i le puse pe după gât, apoi se bucură de căldura și de puterea lui.

- Ne simțim bine, soțule, spuse ea cu un zâmbet larg. Douăsprezece vieți, mai ții minte?

El scoase un geamăt.

- Cred că le-ai folosit deja pe toate, să știi. Cu siguranță ți-ai epuizat cele douăsprezece scandaluri.

Ea își încreți nasul și căzu pe gânduri.

- Nu. N-aveam cum.

O ridică în brațe și o duse la scaunul lor preferat, din care îl goni pe Leopold. Câinele își relua somnul pe podea, iar Simon se așeză pe scaun, cu soția în poală.

- Băldăbâcul în Serpentine... atunci când m-ai atras în cursa aia nu foarte plăcută prin Hyde Park... când stăteai ascunsă în fața clubului meu...

- Ăla n-a fost un scandal adevărat, protestă ea și se cuibări mai bine în poala lui, în timp ce el îi mângâia burtica.

- Ba pe aproape.

- Sosirea mamei mele, zise ea.

Simon clătină din cap.

- N-a fost scandalul tău.

Ea zâmbi.

- Aiurea! Ea e scandalul de la care au pornit toate celelalte.

- Deci este. Îi sărută o tâmplă. Ar trebui să-i mulțumesc într-o zi. Continuă enumerarea. Dărâmarea roadelor recoltei lui Lady Needham...

- Nu, dar serios acum, cine-și decorează scara cu legume? Iar dacă tot te-ai pus pe enumerat scandaluri, ce zici de cele în care ai fost tu implicat? Începu să le numere pe degete. M-ai sărutat în grajdurile fratelui meu... m-ai sedus la propria ta petrecere de logodnă... și să nu uităm de...

O sărută pe gât.

- Mmm. Vezi ce faci, dar nu care cumva să uităm!

Ea izbucni în râs și îi dădu un brânci.

- Bonfire Night.

Privirea lui deveni și mai pătrunzătoare.

- Te asigur, sirenă, că n-o să uit niciodată de Bonfire Night.

- Câte am numărat până acum?

- Opt.

- Ai văzut? Ce ți-am zis?! Sunt un model de bună purtare! Râse în hohote, iar pe chipul ei se ivi o urmă de îngrijorare.

- Nouă, zise ea.

- Nouă?

- Am insultat-o pe mama ta la croitoreasă. Își coborî vocea. În fața oamenilor.

Sprâncenele lui se ridicară brusc.

- Când?

- Cândva pe parcursul celor două săptămâni de rămășag.

El zâmbi larg.

- Mi-ar fi plăcut să văd scena asta.

Ea îi acoperi ochii.

- A fost groaznic! Încă nu îndrăznesc să o privesc în ochi.

- Asta n-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat în magazinul unei modiste, ci cu faptul că mama mea este de-a dreptul înspăimântătoare.

Ea chicoti.

- Au fost cel puțin două în prima noapte - la balul Ralston.

Ea căzu pe gânduri.

- Așa e. Grabeham în grădină și trăsura ta.

El încremeni.

- Grabeham, el a fost?

Degetele ei se plimbară pe puful de pe ceafa lui.

- Nu-i nevoie să te mai ocupi de el, Simon.

Simon ridică dintr-o sprânceană.

- Asta o fi părerea ta... Dar mi-ar plăcea să-i fac o vizită.

- Dacă te primește cineva în casa lui, având în vedere ce scandalagiu ești, îl necăji ea.

- Aia e! anunță el triumfător. Ți l-am găsit și pe al doisprezecelea. Balul Northumberland, declară el și o strânse tare în brațe. Să nu te mai urci pe scări cât ești *incinta*.

- Oh, nu! protestă ea. Faptul că ai dat buzna la reședința Northumberland este în totalitate scandalul tău. Eu n-am avut nimic de-a face cu el! Scade-l.

El îi chicoti aproape de gât, iar ea se înfioră de plăcere.

- Corect. Mi-l asum eu în totalitate.

Ea zâmbi.

- E și cel mai bun dintre ele.

El ridică dintr-o sprânceană, cu toată măreția unui duce.

- Ți-am mai spus vreodată că părerea mea e că ori faci ceva ca lumea, ori nu mai faci deloc?

Râsetele ei fură acoperite de sărutările lui, lungi și precise, care ținură până când rămaseră fără aer. Își lipi fruntea de a ei și îi șopti:

- Soția mea magnifică.

Ea își plecă ușor capul, impresionată de tonul lui venerator, apoi îi aminti:

- Veniseși cu vești. Când ai intrat.

Simon se lăsă pe spătarul scaunului și scoase scrisoarea din buzunarul hainei.

- Da. Avem un nepot. Viitorul marchiz de Ralston.

Juliana nu mai putu de bucurie și îi smulse hârtia din mână ca să citească ea personal.

- Băiețel! Henry. Se uită în ochii lui Simon. Și uite cum din doi s-au făcut trei.

Fiica lui Nick, Elizabeth, se născuse în urmă cu două săptămâni, iar acum împărțea odaia copiilor de la Townsend Park cu vesela Caroline, puțin mai mare.

Simon o trase pe Juliana la el, îi sărută o sprânceană și o strânse la piept.

- La toamnă ne aducem și noi contribuția cu un al patrulea membru al găștii.

Se lăsă pătrunși de bucuria pe care le-o aducea familia lor în extindere - o familie frumoasă și nebunească, la care ea nu îndrăznise să viseze.

- Îți dai seama că o să dea numai bătăi de cap tuturor, îl tachi-nă ea.

— *Unsprezece scandaluri de evitat* —

El tăcu și rămase mult timp cufundat în gânduri – până când Juliana își înalță capul și îi întâlnește privirea serioasă și strălucitoare.

În momentul acela, îi zâmbi cum numai el știa să-o facă.

– O să dea cele mai minunate bătăi de cap tuturor.

Și așa se și întâmplă.